УЧИТЕЛЯТ
ПЕТЪР ДЪНОВ

НОВОТО РАЗБИРАНЕ НА ВРЪЗКАТА В ЖИВОТА

УЧИТЕЛЯТ
ПЕТЪР ДЪНОВ

НОВОТО РАЗБИРАНЕ НА ВРЪЗКАТА В ЖИВОТА

УТРИННИ СЛОВА
(1933–1934)

Първо издание

София
2000

Издателският екип изказва благодарност на всички,
които с цената на лишения, граничещи с героизъм,
запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя.
Благодарим на стенографките
Паша Теодорова (1888□1972),
Савка Керемидчиева (1901□1945),
Елена Андреева (1899□1990)
и на съхранявалите го през годините българи.
Да бъде благословен самоотвержеността им труд.

Координатор по отпечатването на неиздаденото до този момент Слово на Учителя е Вергилий Кръстев.

АВТЕНТИЧНОСТТА
НА СТЕНОГРАФСКИТЕ ЗАПИСИ Е ЗАПАЗЕНА.

Думите в квадратни скоби [ ] са добавени от издателския екип на местата, където в разчетената стенограма е изпуснат текст, чийто смисъл сме се опитали да възстановим, или (на няколко места) за по-лесно разбиране на някои изречения с по-особен строеж. На местата, където не сме успели да възстановим смисъла, сме сложили многоточие в квадратни скоби. Бележките под линия са на издателския екип.

Петър Константинов Дянов

НОВОТО РАЗБИРАНЕ НА ВРЪЗКАТА В ЖИВОТА

УТРИННИ СЛОВА
(1933–1934)

Първо издание

Компютърен набор:
Даниела Стаикова
Коректори:
Анна Стаменова, Мариана Иванова
Предпечатна подготовка:
Мариана Иванова

© Издателство "Жанра–98"
(тел. 9 893 897)

София 2000
ISBN 954–9589–43–9

НОВОТО РАЗБИРАНЕ НА ВРЪЗКАТА В ЖИВОТА

Нарядът.
15 минути размишление.
91-ви псалом
"Пътят на живота"
"Отче наш"
"Молитвата на Царството"

Учителят прочете 1-ва глава от Евангелието на Матея.

Най-хубавото нещо в света е човек да намери Истината. Или най-голямата придобивка, която човек може да има, това е да познае Истината. Само с Истината се осмисля целокупният живот на човека. И човек намери ли Истината, той става свободен. Свободен от всичко. Едно състояние, което човек трябва да опита, да знае, това е свободата. И когато сега се говори за свобода, то е частично. Някой каже, че е радостен. Това още не значи, че е свободен, понеже радостта му може след половин-един час или след един ден, два, след една година да се смени със скръб. Когато човек добие истината, на тези състояния гледа вече другояче. Вярвам, че всички хора се стремят към истината. И всеки, според своето време, когато я намери, той ще разбере това състояние. Понеже то трябва да се опита. То не може да се опише. Можеш да кажеш: ще бъдеш здрав, ще имаш мир, ще бъдеш богат, всичко може да имаш, но това още не е Истината. Това са външни описания. Само в Истината може да се прояви и осмисли животът. Истината – това е Божественият Живот.

Запример у всинца ви има желание да намерите Бога, някои искат да вярват в Бога. И всеки си има по едно понятие за Бога. Ние считаме, че Господ е вън от нас и трябва да Го намерим. Или имаме едно понятие такова, каквото има едно дете, което търси баща си. Искаме Господа да оприличим

на нашия баща; може, но то е само за едно улеснение. Ако ние ще уподобим Бога на нашия баща, тогава ние ще Му придадем качествата на баща си. Нашият баща е млад, ще остарее и ще умре. Но Бог се отличава по едно нещо – че Той нито умира, нито е млад, нито е стар, нито е малък, нито е голям. Някой път се казва, че Той изпълня всичко. Бог е нещо по-голямо от най-голямото и нещо повече от най-малкото. Всичко от Него излиза и всичко към Него се връща. Извън Бога нищо няма, понеже, ако мислиш, че извън Него има нещо, Той трябва да е отражение; вън Го няма.

Идея за Бога трябва да имате. Вие се приближавате към Бога със страх. Плашите се от Него. Защо? Защото сте в положението на един виновен син, който отива при баща си. А някой път се радвате, че отивате при Него. Мислите, че сте прави. Вие мислите, че като идете при Бога, трябва да Му занесете нещо. Така хората са ходили и са носили жертва на Бога: агънца, някое гълъбче, някоя овца, или вол ще му заколите. Сега някой ще се изправи пред Бога и след като Му чете една молитва от няколко часа, ще каже: "Защо Господ не ме послуша?" Като че като се молиш, непременно Господ трябва да те послуша. По този начин ние вървим по един път, дето няма пълно разбиране. Най-първо трябва да знаем, че Бог ни е дал всичко. Нищо повече! Като те е пратил на Земята, Той ти е дал всичко и не те е лишил от нищо. Всичко имаш, богат си. Питам тогава: Щом всичките хора са богати, защо са нещастни? Всички са богати, всичко имат, а при това са сиромаси, други са богати външно; едни са здрави, други са болни, едни са учени, други са невежи. От какво произтичат тези контрасти?

Представете си една млада невеста, която е женена в един богат дом, има и брашно, има и масло, всичко пълно, каквото иска има, но не точи баници, а чака дано някой отвънка дойде да я източи. Седи и гладува. Дойдат и другите от този дом, и те гладуват. Питам: Кой е причината за това? Представете си и друга една мома: и тя е женена в един дом, по-бедни са хората там и по-малко брашно имат, и масло имат малко, колкото за една баница. Но тя е спретната, чеврръста, източи баницата. Онзи дом е богат, но баница няма, а този е беден, но има баница. В какво седи разликата? Стига да искаш да източиш баница, всичко ще имаш; всякога в

твоите нощви, всеки ден ще има материали за една баница. Щом искаш да омесиш баница, всякога ще имаш толкова брашно и материали, колкото са ти нужни. Сега всеки един от вас пита: "Защо се намирам аз в това положение?" Ти си онази, богатата невеста, която се потрива вкъщи и не иска да точи баницата. Казва: "Кой сега ще става да си туря ръцете в брашното и маслото?" Но тя си туря украшения, после се разхожда добре облечена, поглежда се в огледалото, красива е, но не е доволна. Защо? Казва: "Да има нещо и отвътре!" А коя е причината да няма нищо отвътре? Да се облича може, а за точенето не иска. Някой път светските хора мязат на тази богата мома, която е хубаво облечена, но не □ се работи. Светският човек казва: "Всичко имам, и къща, и говеда, както виждате, добре мобилиран дом, но нещо не съм доволен." Всичко има той, но не е доволен. Това е красивата мома, която не иска да точи баница. Другаде човекът не е толкова облечен отвънка, но има много хубава баница. Наял се човекът добре. Казва: "Днес последното брашно употребих, но добър е Господ за утре!"

Сега, туй е едно положение, в което ние сега се намираме. Някой път мислим, че задачата е трудна. Трудна е, понеже ние не схващаме разрешението както трябва. Като ме пита: "Учителю, я ми кажи, какво ще стане с мен?", казвам му: Ти за в бъдеще ще остареещ, ще отслабнеш и най-после ще умреш, ще те погребат и ще ти турят на гроба един кръст, че тук лежи един старец, на 80–84 години умрял. Друг пита: "Какво съм бил в миналото?" В миналото си бил най-първо мъничък, едва с микроскоп може да те видят. Най-после си набъбнал, родил си се, а майка ти трябвало да те носи на ръце. Целия ден си плакал и си създавал главоболие на майка си. И майка ти те оставила и ти си останал едно сираче. "Е, друго нещо не съм ли правил?" Нищо не си правил, само си се научил да плачеш. Това е твоето минало. Той казва: "Сега ми говор□ за настоящето." Настоящето е най-красивото положение. В миналото човек е бил малък, в бъдещето ще бъде голям, а в настоящето той живее. Искате ли да бъдете деца? Майка ви, като си дойде, тя ще ви каже историята, колко пъти ви е къпала и какво сте правили. Всичката ви история от 5–6-годишна възраст е написана, много работи сте казвали.

Миналото, това е грехът на човека. В миналото на човека се показват всички негови недостатъци. А бъдещето показва всичките неразрешени въпроси. Бъдещето е пълно само с неразрешени въпроси. Питат: "Какво ще бъде бъдещето?" Е, ще остареш, ще се разболееш, всичко ще дойде до главата ти. Ти не си умрял, да знаеш какво нещо е смъртта. А настоящето, това е днешният ден, то е животът на Бога.

Така сравнявам положението. На върха на една висока планина, двете страни на която са стръмни, горе има много хубаво място. Раждаш се ти в долината и започваш да пълзиш, искаш да се изкачиш до горе, до върха. Качваш се, но ти не се спираш там, искаш да видиш и от другата страна на планината какво има. Там има точно това, което си минал. Виждаш едното и другото място и почваш да слизаш, докато пак дойдеш до основата на планината и кажеш: "Интересно е на върха." Интересно е, но малко се стои горе. Като се качиш на най-високото в живота си, там ще се спреш за малко и ще започнеш да слизаш. Или, другояче казано, ти се храниш и в един момент ти стане приятно, но не се спираш там и казваш: "Още малко ще взема." Но като вземеш и другата хапка, ще се влоши положението. Ти при най-хубавото спри. Повече не трябва да вземаш, то е вече лакомия. Додето си стигнал, то е равновесието, то е Божественото. И ако ти искаш повече, туй показва, че ти не разбираш живота. Понеже има много блага, които съществуват в света, които природата е създала. Голямото благо е голям товар. Малкото благо – малък товар. Този закон почти за всичко е верен. Когато човек малко има, по-добре е. Който много има, много ще изискват и от него. Който малко има, малко ще изискват от него.

Сега ви трябва едно правилно разбиране на противоречията, които срещате всеки ден в живота си. Малкото дете го е страх майка му да не умре, баща му да не умре. Хубаво. Младата мома се тревожи. Хубава е, красива е, но и тя чака нещо, и тя е недоволна. Младият момък, и той се тревожи. Иска на висока служба да го турят. Музикантът, и той се тревожи, иска да свири някому, но няма кому да свири. Тогава казва: "Дотегна ми!" Свири на себе си! Ти си станал музикант не за хората, а за себе си. Той станал учен човек, а

в ума му седи да проповядва на другите хора. Ти на себе си проповядвай, а другото ще дойде после. Ти ако на себе си не можеш да проповядваш хубаво, как ще проповядваш на другите хора? Някой път ние искаме да уредим живота на другите хора, да ги направим щастливи. Но, за да направиш другите хора щастливи, ти трябва първо да си опитал щастието. Когато си опитал, тогава дай това, което си опитал. Влезне религиозен човек в едно семейство при един болен човек, на когото стомахът му не е добре нещо, съжалява го и казва: "От глад е това, да му се сготви едно хубаво ядене." И той яде и умира. Питам: Този религиозен човек виновен ли е? Той мисли нещо хубаво да му направи, затова казва: "Пригответе му нещо хубаво, нека си хапне!" Наяжда се човекът и умира. Де е вината сега? Той не е допускал, че болният ще преяде. Едни ще кажат, че той е направил едно престъпление.

По някой път нашите престъпления са от неразбиране на живота. Ако ти снемеш хубавите си празнични дрехи и облечеш онези обикновени дрехи, с които трябва да работиш, какво лошо има в това? Хубавите дрехи, това е добрият живот, а обикновените, оцапаните дрехи, то е този грешен живот. Питам: Като облечеш ти простите дрехи, прост станал ли си? Не. И като облечеш хубавите дрехи, ти умен станал ли си? Ако вие облечете дрехите на един философ, философ ще станете ли? Ни най-малко. Дрехите при философа са философски, но същите дрехи при невежия стават невежи дрехи. Хубавата цигулка в ръцете на онзи, който знае да свири, отлична е, но в ръцете на онзи, който не знае да свири, нищо не е.

При сегашното състояние, в което се намираме, ние сме недоволни от тялото си, ние сме недоволни от своя ум, от своето сърце, от своите постъпки, навсякъде има едно недоволство. Туй недоволство произтича от факта: не че онова, което имаме, не е хубаво, но не знаем как да го употребим. Спират се мнозина и казват: "Е, да сме във времето на Христа!" Вие си представяте Христос преди 2000 години. Какво щяхте да видите и разберете тогава? Вие си представяте Христос такъв, какъвто не е. Христос имаше една дреха, която носи 3 години и Му я взеха. Тази дреха не е царска мантия. Някои казват: "Христос всичко може да направи. Богати може да ни направи." Е, защо сте

сиромаси? Христос не дойде да направи хората богати. Христос не дойде да направи хората учени, не дойде да ги направи светци. Христос дойде на Земята да направи една връзка, да даде едно разбиране, как трябва да живеем по Бога. Да ни покаже начина – със Своя живот, със Своя пример – как трябва да живеем.

Някой казва: "Аз не искам да бъда богат." Той е на кривата страна. Друг казва: "Не искам да бъда сиромах." Вие не разбирате съотношението. Може да има едно богатство, което е потребно, но има едно богатство, което е непотребно. Има една сиромашия, която е потребна. Сиромашията е точно противоположна на богатството. Богатият се отличава по това, че стаята му е пълна и той мисли как туй богатство да го употреби, да го изнесе навън. А на сиромаха стаята му е празна и той мисли как да напълни стаята си. Те си приличат, само че на единия стаята е пълна, а на другия – празна. Единият мисли как да я изпразни, а другият мисли как да я напълни. Онзи, който изпразва стаята си, става сиромах, а който я пълни, става богат. Или, гладен си – ти си сиромах, търсиш хляб. Наядеш се – ти си богат. Щом се наядеш, ти си богат. Колко ти трябва? Половин хляб, малко домати, малко ябълки или половин кокошка, или половин агне, но повече от едно агне ти не можеш да изядеш.

Сега ще оставим въпроса дали трябва да ядем агнета или не. Другият въпрос: Каква храна трябва да ядем? Сега аз ще се спра върху този въпрос. Човек трябва да яде онази храна, която му е определена от природата. Първоначално храната за човека е била предопределена точно. Идете вие при пчелите, те ще ви кажат с каква храна се хранят, идете при пеперудите, и те знаят храната си. Ти не можеш да накараш пеперудата да вземе друга храна. И пчелата също. Обаче човекът е забъркал начина на храненето си. Той не знае с каква храна да се храни. Прелетните птици никога не забравят пътя си. Отиват и знаят да се върнат. Това от хиляди години е така. Обаче човекът е забъркал пътя си, човек откъде е слезнал, не знае. Като иска да си отиде, той не може да се върне, забърква пътя си. И коя е причината, че е забъркал пътя си? Аз да ви кажа причината донякъде: Отива един млад момък на гости някъде. Тогава, за здравето на този

или за здравето на онзи, пил и така се напил, че не може да си намери къщата, откъдето е дошъл. Цялата нощ ходил, не знае къде е къщата на баща му. Цялата нощ обикалял, обикалял и на сутринта пита не знае ли някой къде е къщата и улицата му. Вземат го и го завеждат в неговия дом. Е, кой е причината за това? Винцето.

Питат ме някои къде е пътят за Небето. Казвам: Този е един от онези, който е забъркал пътя си. Че тъй е, някой път ти е ясно всичко за Бога, съвсем ясно, тъй като че нещо се разтворило пред тебе, а някой път ти се помрачил умът, казваш: "Не зная къде се намирам." Четеш една книга, четеш друга книга и все търсиш смисъла на живота, дано го намериш някой път. Виждаш – тук не е, там не е и най-после казваш, че животът няма смисъл! Обаче, след като излезе винцето из твоята глава и се избистри умът ти и Слънцето изгрее, казваш: "А, тази работа е ясна." Покаянието не е нищо друго освен едно пълно изтрезняване от онова неестественото, което си пил и не е трябвало да пиеш.

Сега, даже в това състояние, в което се намирате, има една опасност за всинца ви. Има една опасност човек да се опие. Та мислиш ли ти, ако се влюбиш в парите, че това не е опиване? Мислиш ли, че ако се влюбиш в човешката сила, в човешката слава, че няма да се опиеш? Хиляди неща има, от които човек така може да се опие, че да забърка пътя си! Тогава ти ще кажеш тъй: "Аз не искам да пия!" Не е въпросът да не пиеш. Ти си направен да пиеш, но трябва да знаеш какво да пиеш. Ти в тази богата къща, където си на гости, ще кажеш: "Моля, дайте ми вода! Дайте ми от хубавата вода, да се чукнем! Ха, наздраве, сега!" Те с винцето, а ти с водата, те с винцето, а ти с водата. И най-после те ще бъдат пияни, а ти – трезв. Ама какво ще кажат хората? Нека казват, че ти пиеш вода, която не опива. Чукайте се за здраве! За България! За жена ти! За твоето здраве и за здравето на всички!

Сега, всеки ще каже: "Аз не искам да бъда богат." Е, какво искаш да бъдеш? Като станеш сиромах, казваш: "Аз сиромах не искам да бъда." И сиромах не искаш да бъдеш, тогава какво търсиш? И сиромах трябва да бъдеш, и богат трябва да бъдеш. Под думата "сиромах" какво трябва да се разбира? Като почнеш да мислиш, да четеш, ти си сиромах. А когато си свършил работата, ти си богат. Като дойдеш до

ядене, ти си богат човек, а когато мислиш откъде ще дойде яденето, ти си сиромах. Ако сиромахът в тебе не беше мислил, богатият никога няма да има трапеза. И трапезата на богатия се дължи на сиромаха. Сиромахът приготвя трапезата, а богатият яде. Има един в тебе, който работи. Има и един, който яде и се радва. Някой път нашият богат мяза на онзи български котленски богаташ, който след като се върнал от Добруджа, казал на жена си: "Дай онова шише с дървеното масло!" Турил в паницата си и топил чорбаджията и ял; сиромахът, слугата му, взел хляб и топил около запушалката на шишето и ял. А чорбаджията му казал: "И тебе не те бива без масло!" Той е нашият чорбаджия вътре. Това е едно неразбиране на живота. Един яде чрезмерно, а другият никак не яде.

Бог съизволява в онова, което ни е дал, да го възприемем и да благодарим! Да вършим волята Му! Яж хубаво, не преяждай и благодари. И като си почиваш, пак благодари на Господа. Та, когато ядеш и когато почиваш, благодари в себе си. Умният човек трябва да бъде доволен. Това е едно от правилата. И да тури причината за всичките си противоречия не отвън, а вътре, в себе си. Така ние ще бъдем в сила да разрешим всичките противоречия, които днес съществуват. Ако си много умен, в един ден можеш да ги разрешиш. Не се изисква дълго време да ги решиш. Ето аз как разбирам умния човек: На умния човек кибритът му е сух, дървата му са сухи. Той само като драсне, дървата му пламват, а на онзи, на когото не му върви, кибритът му е влажен, дървата влажни, та запали една клечка, тя угасне, хвърля я настрана, запали друга клечка, дървата влажни, хвърли и нея настрана. Не върви. Кибритът ти е влажен, дървата ти са влажни. Какво ще правиш? Намери една суха кутия кибрит, сухи дърва и ги тури на огнището! Това е философията на живота.

Сега, не ме разбирайте криво. Казвате: "Някои от нас сме по-прости, някои – по-учени." Всеки, който има влажен кибрит, е прост и всеки, който има влажни дърва, е прост. Всеки, който има сух кибрит, е умен и всеки, който има сухи дърва, е умен. Всеки, който има хубави дрехи, е умен; всеки, който има съдрани дрехи, е глупав. Всеки, който има хубави обуща, е умен; всеки, който има съдрани обуща, е глупав.

Всеки, който яде мухлясал хляб, е глупав; всеки, който яде хубав хляб, е умен. Най-хубавото ще ядеш, с най-хубавото ще се обличаш! Аз не считам, че така, както сега се обличат, че това е най-хубавото обличане. Вчера говорих на едного, който се облякъл тъй с хубави дрехи (с хубави селски дрехи, с гайтани и нашивки). Ти си се облякъл с дрехите си, но то не е обличане. Най-първо, ти носиш само една реклама на гърба си. Тия вълнени дрехи някоя умна овца ги е приготвила, след това някоя умна жена е изпрела и изтъкала вълната, след това някой умен шивач ги е ушил, дрехите. Тези дрехи са реклама на всички изброени. И ти ги обличаш, тези дрехи. И всички те са умни, а ти какво си? Хубави са дрехите, защото овцата ги е направила, защото жената ги е изтъкала и защото шивачът ги е ушил. А ти само си се облякъл и се разхождаш насам-натам. Направи и ти нещо. И като се облечеш в дрехите, да не ги снемеш от гърба си цял живот и да седят все така нови! А тия, хубавите дрехи, след една година ще имат тук-там лекета. И ти ще кажеш: "Трябват ми други дрехи." Ти не си от много умните хора. Ама ако сегашното тяло е една дреха и го цапаме, разваляме го и ставаме инвалиди, кой е виноват тогава? Ако нашето тяло е било нова дреха и сега е овехтяла, кой е виновен? Че за това тяло са работили хиляди и милиони същества да го направят хубаво, а ние го вземаме и го разваляме и после сме недоволни от него. Какво направихме, за да го възстановим?

Кое е новото? Хубавите дрехи мязат само на един здрав човек, хубавите дрехи мязат само на един умен човек, хубавите дрехи мязат само на един добър човек! Тъй е. Конкретно е така. Ти си добър, ти си умен и при това ти си здрав! Три ценни неща, които ние имаме и често ги изгубваме. И после питаме: "Коя е причината за загубването им?" Причината е вътре в нас. Когато идеш на гости, за хатър не пий. И да те карат, за хатър не пий! Но пий чиста вода, да ти е главата всякога чиста. Никога не позволявай на една мисъл или на едно чувство или на една постъпка да ти размътят ума и живота и сърцето. Не позволявай! Това е умният човек! Никога не позволявай на една мисъл, каквато и да е тя, да размъти ума ти. В краен случай, ако го размъти, остави да се утаи водата. Не позволявай на едно чувство да размъти сърцето ти!

Това е учил едно време Христос. Покаяние трябва, наближило е Царството Божие! Значи наближило е времето за онзи, разумния живот, когато всички хора могат да бъдат здрави, могат да бъдат разумни, могат да бъдат добри! Това значи Царството Божие. Денят, в който Христос е проповядвал да се покаем, този ден още продължава. Християнската епоха не е дошла още до върха на своя обет. Наближава времето. Вие казвате: "Е, ако бяхме във времето на Христа, друго би било." Че вие и сега сте във времето на Христа. Христос и днес обикаля. В колко села Той не е похлопал, колко села Той не е обиколил? Всяка добра мисъл, всяко добро желание във вас, то е стъпката на Онзи, Божествения, Който хлопа! Една хубава мисъл, това е Той! Вие чакате бъдещето. Ако живеете за бъдещето, непременно вие ще остареете и умрете. Възкресението ще стане не за в бъдеще. А в настоящето ще стане! Когато възкръснеш, то е настояще! Понеже всяко нещо, което не е станало, то е бъдеще. И което е станало и не се е реализирало, то е минало. Туй, което има да се реализира и което ще осмисли живота за тебе, то е настояще! Има много работи, които са станали и които са се реализирали. Истинското учение осмисля живота. Истинското учение осмисля богатството, осмисля сиромашията, осмисля всичко. Истинското здраве осмисля живота.

Та казвам: Ако имате една сиромашия, която не осмисля живота, изпратете я на гости някъде. Ако имате едно богатство, което не е осмислило живота, изпратете го на гости някъде. А всичко, което осмисля живота ви, задръжте го, каквото и да е! Това е Истината! Под думата "Любов" разбираме всичко онова, което е действително. Любовта е, която поддържа хубавото, красивото, живота, знанието, истината, всичко! Това е Любовта! Затова трябва да започнете с нея. Без Любов хубавите работи не могат да се задържат. И само чрез закона на Любовта, единствено чрез Любовта в света може да дойде най-великото благо, и то не само веднъж, а да бъде непреривно.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Чистота на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на Живота.

1-во утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 24.IX.1933 г., 5 ч сутринта,

ДВАТА ПРОЦЕСА В ЖИВОТА ДВАТА ГЛАСА

Нарядът.
15 минути размишление.
91-ви псалом.
"Пътят на живота"
"Отче наш"
"Молитвата на Царството"

За да се добие едно истинско знание, човек трябва да знае да слуша със сърцето си, не с ума си; и второто положение: да възприема с душата си и с духа си и каквото е възприел, да приложи.

Ще ви прочета 2-ра глава от Евангелието на Марка.

Има два процеса в живота, които едновременно вървят. Единият процес е, когато всички неща се реализират, а другият процес е, когато нищо не се реализира. От тия два процеса ние имаме един малък пример в райската градина, когато жената се намирала пред дървото за познаване доброто и злото. За единия процес Господ казва тъй: "В който ден ядеш от това дърво, ще умреш! Да знаеш." Дойде изкусителят и каза: "В който ден ядеш, няма да умреш и ще станеш като Бога." Кое стана? Стана туй, което Господ каза. А не онова, което изкусителят каза. Сега всеки един от вас, всеки ден има да се справя с тия два процеса: две нашепвания има. Единият казва: "Не прави това, в който ден го направиш, ще умреш!" А другият глас казва: "Не, в който ден ядеш, ти ще оживееш, ще станеш като Бога!" Вие казвате, че и сега туй дърво е там. Не е вдигнато дървото.

Ще се научите да различавате тия два гласа! В това седи знанието. Когато ти говори Господ, каквото каже, ще стане. Ще стане, но като престъпиш границата, казва: "В който ден ти ядеш от забраненото дърво, ще умреш. И в който ден ти не ядеш, няма да умреш." Сега имате две заповеди еднакви. Единият казва: "В който ден ядеш." Изкусителят не казва

“няма да ядеш”, а казва “в който ден ядеш”. Щом има две положения с две противоположни значения, ще стане първото. Или, другояче казано: всяко дете, което се роди по плът, непременно ще умре. Не може дете да се роди по плът, което да не умре! Той. Всяко дете, което се ражда по плът, ще умре. Вие искате детето, което си родил по плът, да не умре. Не. Желанието да не умре, то не е по Бога. Може да не умре детето, но по плът да се не ражда.

Сега да преведем думите “по плът”. Всеки ден човек се ражда или по дух, или по плът. Ако само веднъж се родиш, то е човешко разбиране. А непрестанното раждане има и друг смисъл. Ако днес се родиш по плът сутринта, вечерта, като залезе Слънцето, ще умреш. Ако сутринта се родиш по дух, няма да умреш. Вие ще питате сега: “Как е тази работа? Не я разбираме.” Туй, което не разбираш, туй е по човешки. Остави го настрана! Туй, което разбираш, то е по Бога, приложи го! Туй, което не го разбираш, не го прилагай, но туй, което разбираш, приложи го!

Сега, когато Бог казва на Адама: “Няма да ядеш!”, Адам знаеше какво значи неядането. Но знаеше и какво е яденето. И казва се, че му е казано: “Ще си почиваш, като дойдеш при това дърво, ще почиваш от яденето, няма да ядеш!” Нищо повече! Изкусителят казва, че като дойдеш при дървото, ти ще ядеш и тогава ще придобиеш най-голямото благо, което някога може да добиеш в света. Изкушението е там сега. И сега, например, вие някой път се спирате. Дойде изкушението. Искате да направите едно добро. Така ви е казано. Но мислите, с туй добро сега ще можете ли да влезете в Царството Божие. То е едно изкушение, то е подкуп. Значи ти трябва да направиш едно добро, за да те пуснат. Да подкупиш и да влезеш в Царството Божие. С добро в Царството Божие не се влиза. Доброто е плод на онзи, Божествения живот, който е в нас. Когато правим добро, с това ние само изразяваме Божественото, което е в нас. Доброто означава, че Бог работи в нас, значи слушаме ние, показваме в дадения случай, че животът ни е Божествен! Нищо повече! А когато правим зло, показваме, че не вършим Волята Божия, а волята на онзи, който ни изкушава – злото. Следователно, когато правиш зло, животът у тебе се намалява и следствие

на това животът се прекратява. А щом животът престане, смъртта иде като един резултат.

Това са нови положения, върху които вие не сте мислили. Казвате: "Господи, изпрати ни Духа Си!" Значи, вие заповядвате на Бога: "Изпрати ни Духа Си!" Е, хубаво, казваш: "Изпрати Духа Си", но Господ не Го изпраща. Духът не е нещо, което Бог може да изпрати. Ще изпрати Духа Си, но кога? Само ако Божествената Любов е в нас вътре, тогава ще изпрати Духа Си. Духът се привлича от Любовта. Единственото нещо, от което Духът се привлича за проявление, е Божията Любов! Когато се говори, че Любовта е плод на Духа, то е едно положение. Защото Любовта е външната страна на Духа, а Духът е външната страна на Бога. Но понеже казваме, че Бог е Любов, тогава това е вътрешната страна на тази Любов, от която Духът излиза и се проявява.

Всякога във вас мисълта трябва да бъде положителна. Положителна мисъл е тази, че каквото кажеш, стане точно навреме. Кажеш нещо, и стане. Например, дойде мисълта у тебе. Болен си. В съзнанието ти дойде мисълта, че ще оздравееш. Кажеш в себе си, че оздравяваш. Още на другия ден си здрав. Дойде другата мисъл, кажеш: "Няма да оздравея." И на следващия ден наистина не оздравяваш. Питам сега: Ако ти не беше казал "ще оздравея", щеше ли да оздравееш? Понеже каза първото по Бога – ще оздравееш, и оздравя, понеже каза и второ, което не е по Бога – няма да оздравееш, повярва в това и не оздравя. Следователно тия двата процеса стават. В човека дойде една мисъл, кажеш: "Аз ще се науча! Аз ще служа на Бога!" И така стане. Някой път кажеш: "Аз съм много слаб, от мене нищо няма да стане." И става точно така, както си казал.

Божественият живот у човека, това е най-красивото, което човек може да придобие. Всяка човешка мисъл, всяко човешко желание, всяка човешка постъпка, за да може да се реализира и да има добър резултат, непременно трябва да има Божественото вътре у себе си. Щом Божественото е в човешката мисъл, в човешкото желание и в човешката постъпка, то ще се реализира. Ако няма този Божествен импулс, тя не може да се реализира. И тогава ние оставаме само със своите мечти в света или със страдания и противоре-

чия. Вие се раждате и казвате: "За в бъдеще аз ще стана нещо." Дойде бъдещето и нищо не стане от вас. Защо? Вие сте пропуснали настоящето. В настоящето нещата се осъществяват. Или, другояче казано: В своето съзнание не трябва да допускаш да проникне абсолютно никакво съмнение! Когато една мисъл е права, никога не я спъвай, никога не се съмнявай в нея. Страданията, които може да претърпиш повидимому, те са препятствия на пътя ти. Ако един пътешественик тръгне на път и се уплаши от планинските препятствия, реки и океани, той няма да се помръдне в пътя си. А онзи, който е тръгнал на пътешествие, той не трябва да се бои от никакви препятствия. И човек е в състояние да преодолее всичките мъчнотии, когато постъпва разумно. Вас са ви научили на неща, които не са верни или си ги носите от миналото. Казвате: "Господ е добър." Добър е Господ. Кога? Когато вършиш Волята Му. А щом не вършиш Волята Му, Неговата добрина няма да се прояви.

Сега друго едно положение: Ние разделяме сегашния живот на религиозен, духовен живот и светски. Това е заблуждение. Никаква истина няма в това разграничение. Казвате: "Аз съм религиозен човек." Това е упражнение, това е залъгване. Не мислете, че всеки човек, който чертае, че все е инженер. Ти може да чертаеш планове на книга колкото искаш, но не мисли, че щом можеш да чертаеш, ти си инженер. Ако ти можеш да направиш без погрешка едно здание или един мост, това показва твоето инженерство. Онзи, вещият инженер, има закони, по които построява мостове или други неща. Но щом направи най-малкото опущение, независимо от това, че има диплома, той не е инженер. Щом прави грешки, той не е инженер.

Сега ние все сме от тия инженери, дето много работят, все хубави планове правят и все в живота куцат. Поправяме все и все не достига нещо. Гледаш, мярката е турена, нещо два метра и половина, а мериш го, мериш, на моста излиза два и 40 см. Десет сантиметра са изядени някъде. Някоя греда не отива от едната платформа до другата платформа. Например някой от вас казва тъй: "Днес аз няма да говоря, ще търпя, каквото и да ми казват, нищо няма да казвам." Търпиш, търпиш, до вечерта. Накрая вече проговаряш. Де-

сетте сантиметра е това. Гредата падне долу. Не си инженер. Няма какво. Дяволът нека ми говори, ще се разговарям с него. Той ще каже: "Ти от това дърво ако хапнеш, ще станеш божество." Аз ще му кажа тъй: "Я хапни ти, аз искам най-първо ти да станеш божество, че после аз подир тебе. Ти яж този ден, а аз ще видя и ще си помисля!" Аз ще го накарам той да яде. Не тургай ръката си в огъня, сложи дилафа в огъня. Дяволът го е научил така. Понеже се е парил много пъти, изведнъж не бръква с ръката си там, а взема дилафа. Та, всяко изкушение ти го считай като едно огнище. Вземи дилафа, нека дилафът опита огъня, а не ти.

Ще ви кажа нещо, за което не сте мислили. В младия има условията да остарее. То е слабата страна, че у младия има условията да остарее, има условията да престъпи Божия Закон, а щом го престъпи, ще остарее. В стария има условията да се подмлади. То е Божествената страна на стария. Ти като млад ако не разбираш Божия Закон, трябва да знаеш, че има условия да остареш. И щом остареш, ще умреш. То е човешката страна. След като остареш, ако съзнаваш, че в старостта има условия, за да се подмладиш, то е Божествената страна. Ще се подмладиш. Но ако в старини изгубиш туй условие, ти няма да се подмладиш. Защо сте остарели? Защото не знаете, че във вашата младост се крие старостта. И като остареете, пак не подозирате, че във вашата старост се крие младостта. Две неща не знаете: Първо, че в младостта се е скрила старостта. И когато остареете, казвате: "Остаряхме. Какво мислихме, какво бяхме и какво станахме!" И тогава пак не подозирате, че в старостта е скрита младостта. Значи, когато човек се ражда, дяволът се крие в младостта. И трябва да го намериш този дявол. Да го изгониш, да не му позволиш да се проявява.

Младите ще остареят ли или няма да остареят? Този е въпросът, който трябва да реши младият. Младият да знае ще остарее или млад ще остане, а старият трябва да мисли: "Аз, който остарях, ще остарея ли още или ще се подмладя?" И Писанието казва тъй: "Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се възобнови." Или, другояче казано: Онези, които възприемат Божията Любов, ще се

подмладят! Белите косми няма да се махнат, но снегът по тях ще се стопи и дърветата ще почнат да растат. Сега знаете, когато космите почват да окапват от главата, това показва, че дърветата почват да съхнат. Някои от вас не искат да имат бели коси, вие искате да имате черни коси. Кои са причините, за да има човек черни косми? Черното значи, че човек само поема, взема, а бялото дава, то само дава. Хубаво е бялото. Всичко е раздадено. Няма какво да раздаде повече. Като няма какво да дава, ликвидира с фирмата. Черните косми говорят, че човек е един търговец, който сега е почнал с търговията. Та, с черните коси са търговците, които сега отварят фирмата си и ползуват капитала си. А с белите косми са тези, които харчат много и има опасност скоро да загубят фирмата си по нямане на капитал и трябва да ликвидират. Сега по някой път хората казват, че когато косата понякога побелее на човек, тогава той поумнява. Вярно е, някой път поумняват, а някой път съвсем оглупяват. И двете твърдения са верни. И с черните коси, и те поумняват, и те оглупяват. Този с черните коси си въобразява: "С големи капитали ще отида да работя това, онова, ще взема едно предприятие по-голямо, ще развия голяма дейност..."

Сега аз ви говоря за неща съществени, които можете да приложите в ежедневния си живот. Мога да ви говоря и за големи работи, за отвлечени работи – и те са полезни. Мнозина искат да им кажа нещо. Аз съм щедър човек, мога да ви кажа много работи, толкова зная, че може да ви дам колкото искате, но няма да се ползувате нищо. Даже в моето знание вие ще се удавите съвсем и от вас нищо няма да остане. Съжалявам, че ще се удавите и затова всичко няма да дам. В знанието може да се удави човек – каква полза, ако ти дадат един голям скъпоценен камък, а на десетина километра разбойници те хванат на моста и те оберат. Значи, онова, което ще ти се даде да го носиш със себе си, трябва да можеш да го пазиш! Ние много работи знаем и ги губим в света. Дойде ти една светла любов, една светла мисъл, искаш да приложиш Божията Любов и след като я прилагаш, след 10 години казваш: "Не си струва човек да обича. Човек тряб-

ва да уреди първо своите си работи.” Аз слушах веднъж един евангелски проповедник – много красноречиво говори, проповядва от доста години. После се разочаровал от своето проповядване по известни причини. И така се изразяваше, съжалявайки за изгубеното време: “Когато хората си уреждаха работите, аз пасях магаретата на патриката*.” Значи, когато си уреждали хората работите, като се женели, раждали деца и т.н., пък той е ходил да проповядва на хората, да ги обръща към Господа. Това означава, че пасял магаретата на патриката. И този човек свършва с проповедничеството, за да си уреди работите и става търговец на материали, там загази и се самоуби. Пасането на магаретата на патриката беше лошо за него, но като престана да ги пасе, стана два пъти по-лошо.

В ежедневния си живот, каквато и работа да вършите, питайте се в тази ваша работа има ли нещо Божествено. Пишеш ли, четеш ли, слуга ли си някъде, метеш ли, инженер ли си, лекар ли си, каквато и работа да вършиш, питай се в нея има ли нещо хубаво, Божествено. И ако ти така мислиш, ще почувствуваш нещо радостно. Няма работа, каквато и нищожна да е, в която да няма нещо Божествено. Ние искаме да бъдем богати. Богатството има Божествената страна. Ти си сиромах – и в сиромашията има една Божествена страна. Здрав си – има Божествена страна в здравето. Болен си – няма Божествена страна в болестта. Имаш знания – Божествено има в знанието. Невежа си – има Божествена страна и в невежеството. Не считай, че като си невежа, че е лошо нещо. Някой казва: “Аз съм невежа.” Че, то е едно благо за дадения случай! Че кой не е невежа? Аз пътувам на 10 километра. Не зная какво има на пътя пред мене. Някой овчар, който е пред мене, знае повече от мене. Какво от това? Минавам покрай него, питам го за мястото, разправя ми, аз го слушам, но този овчар няма хляб в торбата си. Аз пък в туй отношение не съм невежа. Нося хляб и му давам. Той ще ми покаже пътя, а аз ще извадя от торбата хляб и ще му дам. Разменяме моето знание за неговото знание. Да. Знание със знание може да се разменя.

Един от руските императори задал на свой придворен три въпроса, на които трябвало да отговори. Но на тези

въпроси той не знаел да отговори, та вместо него един н е г о в

* патр□ка (от гр.) – *нар.* патриарх.

приятел отишъл да отговори и да го извади от това трудно положение. Дегизирал се като него, отишъл при императора и на двата въпроса отговорил. И дошло до третия въпрос. Императорът казал: "Аз какво мисля в момента?" Онзи му казал: "Вие мислите, че аз съм Вашият слуга, но аз не съм слугата Ви."

Та, и вие, след като отговорите на зададените въпроси, ще дойде и последният въпрос в живота ви, той ще бъде отрицателен. Тогава питам: Какво е разрешил този придворен, щом друг разрешава неговите въпроси? Императорът е познал, че неговият придворен не е от много умните, а е един от по-нискостоящите. Та, ако вие оставяте вашата работа да я вършат или вашите деца, или вашият слуга, от умните хора ли сте тогава? От кои сте вие? Синовете и дъщерите, като дойдат, ще разрешат по своему въпросите. Те ще уредят работите и ще кажат: "Баща ми и майка ми не са те, ние сме други." И в ума на императора е останало, че този, който е дошъл, е бил много умен, но той не е бил слугата му.

Сега, в живота си ние трябва да разрешим въпроса. Ние казваме: "Когато дойде Христос, ще разреши всичките въпроси." Христос ги е разрешил, но въпросът за възкресението е въпрос наш. Въпросът за живота е въпрос наш. Въпросът за нашето повдигане е въпрос наш. Бог е вътре в нас и Той ще разреши нашето спасение. Но ние трябва да Го слушаме! Ти искаш да станеш учен в света, за да изпълниш Волята Божия, нали? И мислиш ли, че ученето в този свят ще ти помогне да изпълниш Волята Божия?

Сега могат да се извадят две заключения. Аз поставям въпроса малко по-другояче. Малка ли да бъде вадичката или големичка да бъде вадата, която тече? Много ли да знае човек или малко да знае? Да знае толкова, колкото да напои градината. Защото, ако не знае, съвсем ще изсъхне градината. Ако пък знае много, че отдето мине, прелива и може да задигне всичко, и реката може да бъде толкова голяма, че всичко може да изкорени. Знанията ти трябва да бъдат толкова, че да напои цялата ти градина. То е истинско знание, а не

да не достигне, като е малко. И не да бъде толкова изобилно, че всичко да завлече и да задигне. Туй трябва да бъде мярка. Знание, което всякога да служи като един вечен импулс за твоето растене.

Всеки човек може да е учен. Да не казва човек: "Аз няма да уча." Всякога да искате да учите! Да не казвате, че е побеляла главата ви от учение, от четене. Човешката глава побелява от неразбиране, а не побелява от учене! От неразбиране главата побелява, а от разбиране почернява. И тогава всички онези от вас, които имат черни коси, ви разбират, но във вашето разбиране се крие неразбирането. Онези, които имат бели косми, имат възможност да ги почернят. А в черните коси се крие възможността да побелеят. За мене нищо не значи, че е побеляла главата ви. Казвам: Тази коса трябва да я почерниш! "Как?" С разбиране! Сега вие, които имате черни коси, ще кажете: "Ние разбираме, а косата побелява, защото не разбираме." Много добре. Вие трябва да знаете, че в тази, черната коса, се крие неразбирането вътре. Затова вашите глави побеляват. И онези, които имат бели коси, да знаят възможността как да ги почернят, и онези, които имат черни коси, да знаят начина, по който да не побеляват косите им.

Или, другояче казано: Използвайте във всеки един момент онова, което знаете, и онова, което не знаете. И знанието, и незнанието да ви служат като един подтик. Като знаеш, да се радваш и като не знаеш, пак да се радваш. Пак да ти бъде като един подтик. Защото и в знанието се крие Божественото, и в незнанието се крие Божественото. И в двата момента трябва да схванеш Божественото. И [в] туй, което знаеш, там е Божественото, и в това, което не знаеш и не разбираш, и в него се крие една възможност да разбереш Божественото. И когато не знаеш, и в туй незнание трябва да знаеш, че пак се крие Божественото.

Дръжте сега тия две мисли. Добри са те, могат да ви обновят.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа и проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на Живота.

2-ро утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 1.X.1933 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

ВЕЧНИЯТ ПОРЯДЪК И БЕЗПОРЯДЪКЪТ В ЖИВОТА

Нарядът.
15 минути размишление.
"Добрата молитва"
91-ви псалом
"Пътят на живота"
"Отче наш"
"Молитвата на Царството"
3-та глава от Евангелието на Марка.

Има два начина, които са подготвителни за знанието. Знанието върви по един процес непреривен. Човек да не мисли, че в един ден той ще може да знае всичко, че няма да има нужда вече да учи. Всякога, когато човек изгуби желанието да учи, остава недоволен от себе си и обезсмисля се животът му. Защото туй, което ние наричаме живот, не е нищо друго, а минаване от едно състояние в друго. Пътуваш по една местност или разглеждаш времето, или четеш една книга – те са все възможни състояния, които изпитваш едно след друго, които се сменят и образуват вътрешния живот.

Да слушаме значи да умеем да се концентрираме. Човек не може да слуша, ако не може да се концентрира. То е един процес вътрешен. Често сегашната мисъл на хората е разсеяна, понеже много работи занимават умовете им. Когато искаш да свършиш една работа, ти трябва да слушаш, да се концентрираш добре. Защото, ако не се концентрираш, възприятията няма да бъдат правилно поставени. След слушането иде възприятието. Дотолкова, доколкото ти слушаш, дотолкова ти можеш да възприемаш. И след това ти, каквото си възприел, можеш да го приложиш. След процеса на слушане и възприемане иде един процес на приложение. Понеже в живота има цел, към която човек се стреми. Да кажем, че ти работиш на нивата, но искаш да се върнеш вкъщи, защото

там, дето работиш, нямаш никакъв хляб, затова искаш да свършиш работата си, да се върнеш вкъщи. Целта е да се върнеш, защото си гладен, искаш да се нахраниш. В дадения случай хлябът е цел за човека! Ще кажеш: "След като възприема хляба, какво ще стане?" Ще се премахне онова мъчително чувство на глад и изгубената сила ще се възстанови, ще настъпи едно вътрешно равновесие.

Сега, тия са обикновените процеси, които вие ги знаете, няма какво да ги обяснявам. Човек от обикновените прояви на живота трябва да има разбиране и да пази онова, необикновеното, което се крие в [тях]. Може би думите "богатство", "сила", "слава", "чистота" и т.н. се пишат все със същите букви. Но силата се крие не в буквите, а в тяхното съчетание.

При обикновените случаи в живота онзи разбира, който знае да чете. А онзи, който не може добре да си обясни живота, не знае да чете, не е запознат с буквите. Много пъти сме слушали старите хора да казват: "Синко, сляп съм, не мога да чета." Не е сляп човекът, но не разбира онова отношение, съчетанието на буквите. Трябва да му чете някой. Едва сега сме почнали до проучваме езика на природата. И ако не го научим, щастието на Земята не може да дойде. Още не разбираме нейния език. Например някой път виждате човек плаче пред вас и не може да си обясните защо плаче. Друг ви разправя, че е гладен. Но вие не може да влезете в положението му. Не трябва да схващате глада като един процес на мъчение. Не трябва да схващате и скръбта като процес на мъчение. Няма нищо, че скърби човек. Ще поплаче, ще милее. Не че няма нищо, но скръбта не може да я носи никой заради* него. В даден случай имаш известна скръб и никой не може да я носи заради тебе! Или трябва да намериш някой по-силен от тебе, който да ти вземе малко от товара. Ти си турил на гърба си по-голям товар отколкото трябва. Намали товара си. "Как да го намаля?" Чудна работа! Че кой ти тури товара на гърба? Това, което ние сега имаме, отчасти ние го слагаме на гърба си; може и други да го турят, но почесто ние сме си виновни. Например пътуваш по планината, може някой камък да падне и да ти счупи крака. Скръб имаш.

---

* заради – *диал.* вместо.

Може да минеш между неразбрани хора и там може да ти се случи някое страдание, което да увеличи товара ти. Но умният човек може да надвие, може да избегне това. Има неща, които могат да се избегнат, а има неща, които не могат да се избегнат. Не може сухото дърво да избегне от огъня. Не може водата, като я туриш на огъня отгоре, да не се изпари. Не може ти да ходиш по слънцето и да не почернееш малко, но тая чернота не е вътре в тебе. Казваш: "Почернял съм, откъде иде чернотата?" Сега наблюденията установяват, че ония, които почерняват от слънчевите лъчи, са здрави хора. Ония, които не почерняват, се оказва, че са болни. Има известни болести, които могат да се лекуват от слънцето. Ако ти се печеш, но не почерняваш, ти не можеш да се лекуваш. Щом почерняваш, можеш да се лекуваш. Ето един факт, който може да ви насърчи, когато почернявате на слънцето, това да ви бъде една диагноза. Вие сте здрави. Това са сравнения, вие не сте ги проверили, на вяра трябва да ги вземете. Може да ги проверите сега. Ще кажете: учените хора ги изнасят тия факти. Трябва да се проверят до каква степен са верни. Не така да почернееш, че после да не можеш да побелееш, както черните. В тях се образува този пигмент, който е много траен. Говоря за чернотата, която временно се образува и после пак се губи.

Има в света ред събития, ред неща, които ни безпокоят. Искаш да бъдеш спокоен и не можеш да бъдеш спокоен, искаш да бъдеш тих и не можеш да бъдеш тих. Искаш да мислиш добре и не можеш да бъдеш добре. Искаш по някой път да бъдеш благ, че как ще бъдеш благ? Някои казват: "Ти добре трябва да мислиш!" Представете си, че ви вземат двама души и ви набият. Питам: Вие сега какво ще мислите? Може ли да мислите добре? След като ви ударят тоягите, ще кажете: "Само да ми паднете, аз да се освободя, че и аз да ви ударя един бой, да знаете как се бие!" Но отдолу като се намира, човекът ще мълчи! Той нищо няма да каже, но в себе си ще каже: "Само да се освободя!" Може да каже някой: "Ти трябва да им простиш." Не се прощава така лесно. "Ти, казва, трябва да бъдеш благороден." Благородството не разбира, че всичката нечистота и смрад трябва да се прибере

вкъщи. Не съм обичал някого. Той носи всичката нечистота в себе си. Нека седи вън, да се очисти най-първо! Любовта е едно, а нечистотата – друго. Да се очисти! Да иде да се очисти най-първо и тогава да дойде!

Сега, тия състояния са външни, те не произтичат от твоята душа. Душата е нещо, от което ние можем да се освободим. Тогава ще дойдем до един вътрешен процес. До една вътрешна връзка, с която всички хора сме свързани. И там е всичката тайна. Ти като спиш, човешката мисъл може да проникне в твоето естество, лошата мисъл и хубавата мисъл може да проникне в тебе. Ти ако си между добри хора, веднага ще се измени състоянието ти на добро, но ако си между лоши хора, веднага ще се измени състоянието ти в лошо. То е естествено, както доброто време оказва влияние върху човека, така и студеното време оказва влияние. Както сухото време оказва влияние, така и влажното време, и то оказва влияние.

Хора, в които чувствата преобладават, не му мислят много. Религиозният човек не му мисли много. Той казва: "Така го е направил Господ. Криво-ляво, това е." Това означава религиозният човек, а духовният човек е започнал малко да мисли. Но под "духовен човек" ние още не може да имаме представа за пълния човек. Той е духовен, но има нещо, което още му липсва. Тогава, каква е разликата между духовния и просветения човек? Кой от двамата седи по-високо? Просветеният човек или духовният човек? Духовният човек се е родил духовен, а просветеният отпосле е станал такъв. Просвещението после е дошло.

Задачата ни, която имаме сега на Земята, е да се поддържа онзи ред, който съществува у нас. Съществува един вечен ред на нещата, в който ние се движим. И които от вас изследвате нещата, ще го намерите. Той съществува и ние трябва да поддържаме този вечен ред на нещата. Защото има друг един ред, който е разбъркан отвънка. Там не знаеш кой яде, кой пие, кой плаща. Безпорядък навсякъде! Ти можеш да се справиш с този безпорядък само като поддържаш вечния порядък в себе си. Сега този, вечния порядък, ние го наричаме "порядъка на Любовта". А безпорядъка ние го наричаме "безпорядъка

на омразата". В Любовта ти учиш човека. Приятно ти е да го посрещнеш, да му направиш добро, да му услужиш. В омразата ти всякога имаш предвид този, когото не обичаш, да се махне оттам, да го не видиш. Ако е едно дърво, което не обичаш, ти ще искаш да го махнеш, да го отсечеш. А онова дърво, което ти обичаш, ти го тачиш, ти го поливаш. Ти обичаш някого, след това се смени в тебе състоянието. Обичта се смени в омраза. Старали ли сте се да си обясните как се сменя любовта в омраза? Вие излезнахте из вечния порядък и влезнахте в безпорядъка. Омразата е друг един вечен безпорядък.

Вие се спъвате от нещата и казвате: "Защо Господ направи света така?" Така религиозният може да се пита и да мисли. На него му се позволява, на учения се иска обективно да изясни кои са причините. Той, например, ще обясни, че причините са съвсем материални. Донякъде е вярно, но не само материални са причините. Че материалният свят оказва известно влияние, това да, но как ще обясните следното положение: гладът заставя един беден човек да открадне хляб. Разбирам, материални са причините бедният да краде. Но когато богатият краде? Има милиони, но краде, обира. Това да обясните? Какво го заставя да краде? Някаква далечна причина. Не е някаква нужда. Аз го наричам това безпорядък. Безпорядъкът не е в сиромаха. Безпорядъкът в дадения случай е в богатия, който краде. Той е вътре в безпорядъка. Той се занимава с една фиктивна идея, че няма да му стигнат тия пари, които има. Голямо количество пари му трябват, за да бъде щастлив. Какво количество богатство се изисква, за да бъде човек щастлив? Богатите не знаят това. Един има един милион, иска да има два милиона; който има два милиона, иска да има три, иска да има десет милиона. В историята не се помни каква е нормата да бъде човек щастлив. Не само това, но колкото богатите стават по-богати, повече изгубват своето щастие. Те изгубват условията за щастието. Дори богатството носи своето нещастие в себе си. То е един закон вътре[шен]. Нито един човек в света няма право да каже, че богатството, което съществува в природата, е негово. Той може да използува известно богатство, но той трябва да носи в съзнанието си мисълта, че туй богатство не

е негово. Мисли ли онзи богаташ, който има милиони килограми жито, че това богатство е негово? Милиони хора са работили за него, природата, растенията и животните са работили за житото и той събрал това жито и казва, че туй богатство е негово. В туй няма никаква философия и никакво разсъждение. В туй има едно насилие. Вашето тяло е едно богатство, което имате. Вие сте един богат човек. Питам: Туй тяло откъде го взехте вие? Че то е едно богатство! Ако сте един поддръжник на месната храна, аз мога да ви кажа колко овце, колко агънца, колко кокошки, колко пиленца, колко яйца и сирене сте употребили, за да съградите туй тяло. Туй е богатство. И вие сте здрав, силен, снажен и казвате: "Това богатство е мое." Е, хубаво, защо ви е дадено туй богатство, да правите зло ли с него? Не, вашето тяло ви е дадено да се покажете като човек! Всеки един има едно огромно богатство – организма на човека. Някои са милионери, някои са милиардери, но колкото и да е хилаво тялото, аз слагам най-малката цена: ако едно тяло струва най-малко един милион и то звонкови франка, французки златни пари! Аз така съм преценил горе-долу. Някои го преценяват поевтино, но аз го оценявам един милион. И то е най-малкото, за да си обясним един факт.

В този ред, в този, вечния ред на нещата, живеят много разумни същества, които разбират нашето естество. Това са същества, които са най-богатите, но и най-щедрите. Сега, туй твърдение вие трябва да го проверите, понеже всяко твърдение, като се провери, то носи истината в себе си. Истината е, която носи свобода. Защото ни интересуват тия, съвършените същества; не толкова тяхното съвършенство, колкото пътя, по който те вървят. Онзи път, по който човек добива свобода. И тези същества са минали по пътя на нашия живот. От тях човек може да се осведоми как може да достигне до онзи живот, който той търси. И те са, които могат да му помогнат във всичките му препятствия. Не считайте това за нещо случайно. Някой път ние се възмущаваме. Ние за светиите имаме особено понятие, за талантливите хора имаме особено понятие.

Вие всички сте били ученици на училището, нали? Идва едно вътрешно съприкосновение между учениците, едни с

други си споделят онова, което те изучават. Виждали ли сте как един на друг си помагат и как някой път учениците са разположени към учителите си, а някой път не са разположени? Разположени са, когато те виждат в учителите си благородство, справедливост, щедрост, да им предават знанието както те искат. Някой път не са разположени към учителите, като мислят, че учителите искат да злоупотребяват с тяхната свобода. И тогава не са доволни. Всякога човек е недоволен, неразположен, когато чувствува, че ще се злоупотреби с неговата свобода. Свобода съществува в този, вечния, порядък на нещата. И всеки човек, който иска да те извади от вечния порядък на нещата и иска да те тури в безпорядъка, той не ти мисли доброто. Всеки човек, който мисли да ни постави в света на порядъка – да ни извади от света на безпорядъка, той е наш приятел, той е наш доброжелател. Той казва: "Ти можеш да живееш както искаш, но тук ще намериш своето нещастие, а тук – своето щастие."

За мен думите "небе" и "земя", това са най-старите понятия, които имаме, неустановените понятия. И Моисей казва: "В началото Бог създаде небето и земята." Това са двата порядъка. Небето е този, вечният порядък, земята е безпорядъкът, който сега се туря в ред. Земята е вечният порядък, онова, хубавото, красивото в мене, вечното, неизменното вътре в мен. А за земята Моисей казва: "А земята беше неустроена." Или, на научен език казано, и двата порядъка съществуват. Така едновременно ние живеем на земята, значи, в безпорядъка на нещата – външната страна на живота. Когато чувствуваш, че си силен, когато говориш за Любовта, за Истината, за Братството, то е Небето. Слезнеш ли на Земята, която сега се строи, там ще видиш всички слабости.

Ти казваш: "Защо ми е Небето? Защо ми са ония светии там?" Хубаво. Аз питам: Защо ти са хората? Ти търсиш хората, защо ги търсиш? Във всеки един човек ти търсиш вечния порядък. Ти търсиш човека, възвишеното, благородното в него. Търсиш един приятел на Любовта; търсиш един човек, който да влезе в твоето положение. То е вечният порядък. Ти търсиш един, който да те обича, който да ти услужва. То е вечният порядък на нещата.

Изявявайте вечния порядък. Развивайте в себе си вечния порядък! Отворете си по-широко прозорците, порядъкът ще дойде сам по себе си. И новото в света иде само. Бъдете готови само да го възприемате. Религиозните хора искат да възприемат, че е дошъл Христос едно време на Земята, но пак питат има ли Господ или не. Не са прави, защото те подразбират: ако Слънцето съществува, щом изгрее, то ще донесе светлина. Но каква нужда има аз да доказвам съществуването на Слънцето, ако го няма? Може да доказвам колкото искам, но като изгрее Слънцето на хоризонта, то само ни доказва своето съществуване. Трябва да престанем да доказваме има ли Господ или не! Този Господ трябва да изгрее на хоризонта. Ние трябва да Го чакаме да изгрее. И като изгрее Слънцето, от самата топлина, от самата светлина всеки един от нас ще си състави едно понятие за него, съобразно с онова, което той е възприел.

Доколкото ние можем да възприемем този вътрешен порядък, дотолкова ние можем да го разберем, дотолкова и ние ще можем да го приложим. Защото има една аналогия, която съществува между естествения свят и този на вечния порядък на нещата. Ако ти това, което виждаш на Земята, ако него не разбираш, тогава как ще разбереш онзи свят на вечния порядък на нещата? Ако ти влезеш във вечния порядък, ти трябва да имаш един много схватлив ум, трябва да имаш едно сърце съвършено чисто. Не вземайте чистотата като едно препятствие за вас. То е едно от условията. Чистотата не е един процес външен. Но стъклото трябва да бъде чисто, прозрачно отвътре, за да може външната светлина да проникне стъклото. Чистата вода ни е потребна. Защо? Понеже тя влиза като един елемент в живота. Ако тя е нечиста, тия нечисти елементи, които влизат в нея, могат да причинят много болести. А чистата вода носи живот. Чистите мисли, чистите желания извършват онова, мощното, в нашия живот. Постоянно трябва да се чистим, за да се повдигнем.

Когато дойдат най-лошите условия, най-лошите страдания, едва тогава идва възможността да влезем в този порядък на нещата. Зад всеки затвор, зад всяка

тъмнина седи светлината. Лошите условия, това е затворът, лошите разбирания, това е затворът, спънки за човека, но зад всичко туй седи светлината, седи въздухът, седи свободата! Тези спънки са като тънка стена, не по-дебела от един метър. Дори и 10 метра да беше дебела стената, в 3 месеца с един чук ти ще я пробиеш и ще излезеш навън. Лошите условия на живота не са непреодолими, а са само едно малко препятствие, необходимо за вашето развитие. Те не са произволно създадени, но в дадения случай може да ви служат като средство за усилване на вашата воля. Защото в друг случай къде може да употребите волята си?

Къде е този порядък? То е проекцията на външния живот. Ние ще го разберем дотолкова, доколкото можем да разберем този, вътрешния, порядък и безпорядък. Нашите вътрешни състояния се отразяват върху външния живот. И следователно, за да изучим външната природа, ние непременно трябва да имаме туй вътрешно предразположение. Тази наука трябва да проучваме сега. Докато всички вие не станете господари на себе си, да владеете себе си, да може да се справите със своя ум, да може да се справите със своето сърце, тази наука не може да се усвои. Аз мога да ви убедя, че умът е един много добър слуга и сърцето също, те са двамата слуги, които имате. По-добър слуга от вашия ум и от вашето сърце нямате. Но щом не се обхождате с тях добре, по-лоши слуги от ума и от сърцето няма. Ще се отнасяш много добре с тях. Ще вярваш на ума и ще разчиташ на честността на сърцето и на ума. Ако си несправедлив спрямо сърцето си, то ще почне да те лъже, а ако ти станеш несправедлив спрямо своя ум, и той няма да разсъждава тъй както трябва.

Та, първото нещо: Ще вярвате в онова, което вашият ум носи, и в онова, което вашето сърце носи. Нищо повече! Трябва да вярвате в тях! Това ще го приемете като една зададена задача в математиката, като една аксиома: Ще приемате нещата и после ще ги доказвате. Ако не ги приемате, нищо не можете да доказвате. Ако ти не можеш да разчиташ на своя ум, на своето сърце, на какво друго ще разчиташ тогава? И волята на човека зависи от човешкия ум и от човешкото

сърце. Силата на волята зависи от подтика, който сърцето дава, и от онзи простор, който умът отваря на човешката воля. И най-после, нашата воля е обусловена от светлината, която нашият ум има, и от благородството на нашето сърце. Те са трите неща, които влизат в пътеводителя. След туй вие ще влезете в онзи, Божествения свят, да разбирате какво нещо е душата, т.е. да разбирате себе си, какво сте вие и какво е човешкият дух.

Тези три неща трябва да се разяснят и понятията на всички трябва да бъдат почти еднакви. Има известни понятия, които трябва да бъдат еднакви за всички. Бялото за вас и за мене трябва да бъде едно и също. Сладкото за вас и за мене трябва да бъде едно и също. Ако вие под думата "бяло" разбирате едно, а аз разбирам друго, къде ще е истината? Сега белият цвят служи за емблема на смъртта. И много пъти, ако на сън тебе те облекат в бели дрехи, непременно на физическия свят скоро ще ти турят бялата дреха, да те пратят на онзи свят. Нали много пъти, като умре човек, го обличат в бели дрехи? И ако на тебе някой път ти турят черна дреха, туй показва, че по-дълъг живот ще имаш. И като почнат да изчезват страданията на Земята, да знаете, че животът се съкращава. Щом като видите, че животът се съкращава вече, бялата риза ще ви я турят. Може да проверите тия работи. Аз мога да ви приведа един пример. Един български гражданин в сегашната война спечелил 50□000 лева и казва: "Отсега щастлив ще бъда." Още същата вечер той умрял.

За кураж сега ще ви кажа: Щом имате страдания, по-дълго ще живеете. А както виждам, нито един от вас не иска да умре. Когато някой дойде при мене и ми се оплаква от страданията, аз казвам: Няма ти нищо. – "Как няма ти нищо! Тебе ти е широко около врата!" Аз му казвам: Радвам се на моите страдания, ако нямам страдания, ще ми турят бялата риза. Не че искам да ви насърча, не че аз одобрявам страданията, но зная, че страданията в този живот на безпорядъка вършат една много хубава работа. Страданията са едно благо. Аз разбирам, страданията не са благо на вечния порядък на нещата. Страданията са благо за онзи свят на безпорядъка, едно благо са те.

Следователно малкото добро е за предпочитане пред голямото зло. Аз не казвам: Ела зло, че без тебе по-зло, но казвам: Малкото добро е за предпочитане пред голямото зло. Защо ще ми е голямото зло? Малкото добро, колкото и да е малко, то е за предпочитане.

Сега, вие сте граждани на две царства. Някои от вас имат гражданство в света на безпорядъка, носите и легитимационни карти, че сте граждани на това царство. Но не зная колцина от вас имате легитимация за другия свят. Имате имена, че сте християни, че сте ученици на окултната школа. Аз се радвам на имената ви, но за мене едно име само е, както когато имате една книга хубаво подвързана, а няма никакво съдържание, в тази книга няма нищо вътре. Казвам: На хубавата книга аз се радвам, когато има и хубаво съдържание вътре. Аз вярвам, че вие сте толкова богати, че богатството на всеки едного от вас се равнява на един милион французки франка. Това е, което имате. Тъй щото, не ви считам за бедни хора. Например, ако сте сиромаси и вземете един хляб от фурната, без да го платите, това не го считам за голямо престъпление. И право имате. За един хляб и въпрос не правя. Но ако дойде хлебарят да се оплаква, ще кажа, че има право този човек. Аз ще платя 5 лева за вас. Но ако сте богати и направите такава постъпка, ще кажа: Турете го в затвора този богатия, нека си плати! Богатите хора нямат извинение. Богати ли сме, нямаме извинение за своите престъпления. Аз ви казвам този пример в мека форма, защото вие правите тези постъпки от някакви съображения да станете по-щастливи. Не. С кражба щастлив не можеш да станеш.

Вечният порядък трябва да преодолее, да премахне този безпорядък, който съществува, на който сме изложени. Мнозина от вас сте раздрусани от безпорядъка на нещата, без да искате. Казвате: "Ама този е такъв, онзи – онакъв." Така не се разсъждава. Че, ако дойде вятърът, всичките листа на едно дърво няма ли да се размърдат? Какво ще кажете тогава? Ако кажете на листата: "Защо сте се размърдали вие?", те ще кажат: "Ако вие бяхте на нашето място, и вие ще се размърдате!" И ти на моето място, и ти ще се размърдаш. Няма какво да правиш. Като бият едно дете, то плаче. Казват

му: "Мълчи!" То отговаря: "Нека те туря на моето място, ще видя дали ще мълчиш! И ти ще плачеш тогава! Не мога да мълча!" Най-първо ще плаче човек.

Че се оплаквате, не е погрешка, че сте недоволни, не е погрешка. Каквото и да правите, погрешка не ви намирам. В реда на нещата е. Но че не работите, това е погрешка. Само една погрешка намирам на хората: че не работят за възстановяване на вечния порядък. Всички други работи са в реда на нещата. И казвам: Ще се оправи, ще се оправи, ще се оправи, ще се оправи, всичко ще се оправи. Но когато човек не работи, казвам: Това вече е сериозна работа! Работата е, която ще оправи нещата в света! Всякога, когато човек стане сутринта, да каже в най-чистата форма: "Трябва да работя!" И работата е най-хубавото нещо, което човек има. Работата, върху която човешкият ум, човешкото сърце, човешката воля, човешката душа могат да вземат участие, туй е, което може да създаде онова приятно настроение на духа, на човека, на хората! То е, когато човек може да мисли за далечните бъднини – работата, за възстановяване вечния порядък на Земята! И на нас ни предстои един вечен, богат живот за бъдеще!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят вечния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота! (Три пъти.)

3-то утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 8.X.1933 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

РАЗБИРАНЕТО НА СЛОВОТО

Нарядът.
15 минути размишление.
4-та глава от Евангелието на Марка.

Има една голяма мъчнотия в разбирането на Словото, която произтича чисто от външни причини. Това не е извинение за човека, че причините са външни или вътрешни. Външни и вътрешни причини, каквито и да са те, не трябва да спъват човека. И външното е за полза, и вътрешното е за полза; и външното е за вреда, и вътрешното е за вреда за онзи, който не разбира. Някой път казваме, че Духът говори отвътре, но Духът говори и отвънка. Има хора, които Го разбират отвънка, а онези, които не Го разбират отвънка, едва Го разбират и отвътре. Та, някои сега мислят, че отвътре като говори Духът, те са по-напреднали. Не, те са даже по-изостанали. Всякога за нещо, което ни липсва, се оправдаваме с някое друго качество.

Ще обясня външното с една мисъл. У човека има желание да се облече хубаво. Туй е едно свойствено желание на цялата природа – и в най-дребните същества, даже и в цветята, има едно желание да се облекат хубаво с шарени дрехи, да излязат да се покажат на ближния си. И с човека е същото. Но питам: След като се облече човек с една хубава дреха, тя какво е допринесла за него? Нещо съществено допринесе ли? Ти си гладен и ако те облекат с една хубава копринена рокля, но не ти дадат да ядеш, какво те ползува дрехата? Ходиш навсякъде, показваш се, всички казват: "Отлична е дрехата!" Гледат я, опипват плата, питат откъде си го взел. Очите на хората остават на дрехата. Хубаво е всичко това, но липсва нещо друго. Усещаш, че си гладен.

Ние носим един живот външен, който е живот на една хубава дреха. Всички казват: "Ти си много добър човек, като тебе няма подобен! Ти си светлина, ти си благословение, ти си светия, ти си такъв, онакъв." Но ти седиш и нещо ти казва:

“Такъв си, онакъв си, но липсва ти нещо.” Туй е разбирането на Словото! Не да кажеш: “Това не ми трябва.” Трябва. Не да хвърлиш дрехата. Това е една крайност. Когато Иоан Кръстител бил в пустинята Юдейска, той бил облечен в дреха от камилска вълна, препасан с кожен ремък, но усещал пак, че му липсва нещо. Туряш новите дрехи, но липсва нещо съществено.

Същественото е Словото! Разбирането на туй слово! Когато се разбере туй Слово, човек почва да работи. Казва някой: “Когато му дойде времето, ще работя.” Та кога не е дошло времето? Сега не е ли дошло времето? “Ама, когато изгрее Слънцето.” Та кога Слънцето не изгрява? “Когато дойде Духът.” Та било ли е време, когато Духът не е идвал? Той постоянно идва. Изпуснали сте и Духа, и Слънцето. Изпуснали сте първия Дух и първото Слънце, гледайте втория Дух да не изпуснете; ще дойде трети, четвърти, безконечни са. Не изпускайте нещата. Щом съзнаеш, че си изпуснал нещо съществено, не се извинявай, не се оправдавай все с разни причини. Никакви причини не те извиняват! Когато си изпуснал първото Слънце, което е изгряло, тогава иди да намериш всички хора, които са го посрещнали, да ти разправят как е изгряло първото Слънце. Ще намериш и онези, които са възприели първия лъч, да ти разкажат нещо за него. А не да казваш: “И без него може.” Защото всеки един човек в света е един прозорец отворен, през който Божествената светлина в даден случай може да мине. Следователно, щом намериш един ближен, на когото съзнанието е пробудено, през прозореца на този ближен погледни и ще видиш Божествения свят. И нека всеки човек ви бъде като Божествен прозорец, за да видите това, което е утаено дълбоко в човека.

Всички работи, които са утаени от нас, Бог иска те да станат изявени точно навремето си! Защото, ако не [бяха утаени], нямаше да станат на време. А утаени неща са всички, които стават точно на времето. И ти не се безпокой, че са утаени, те ще се проявят точно навреме. Ти се безпокоиш и казваш: “Може би след милиони години.” Никакви милиони години. Един милион наши години, това е само една секунда, един миг на Бога. Ти гледай всеки миг да разбереш този милион. Като дойде този момент, да разбереш тази истина,

която може да дойде в душата ти. Словото, което ще дойде, да го разбереш, а не онова, което отвънка можеш да придобиеш.

Един ден, гледам, отдалече се запътил един брат, иде към мене. Аз чета мисълта му. Той сега очаква аз да го поздравя, да му се усмихна. Хубаво, но аз вървя и му казвам така, не му говоря гласно, но все си казвам: Трябва да ходиш по пътя на Божията Любов! Трябва да ходиш по пътя на Божията Мъдрост! Трябва да ходиш по пътя на Божията Истина! А той си мисли аз да го поздравя. Да си поклатим главите и да си отминем. Питам: Разбрал ли е той думите, които му казах? Той може да каже: "Учителят ме поздрави." Ни най-малко. Аз съм го поздравил, но той ни най-малко не е разбрал какво съм му казал. Поздравления ще има, ако ти ходиш по пътя на Божията Любов, ако ти ходиш по пътя на Божията Мъдрост, поздравления ще има, ако ти ходиш по пътя на Божията Истина. Тогава ти ще имаш поздравление, има здраве, има всичко. Но не ходиш ли по този път, и всичките учители да се съберат, нищо не могат да ти помогнат.

Защото, какво разбирате вие под думата "Учител"? Учител е всеки, който учи хората да не пъплят по земята, а да се изправят и да гледат Слънцето как изгрява. Учителят е онзи, който те изправя да станеш на краката си. Дяволът те е вързал. Турил ти е превръзки на очите, но Христос с плюнка снема тия превръзки от очите ти, за да прогледнеш. Има една опасност, всяка вечер, когато заспите, дяволът, и той ходи, обикаля и може да са залепени очите ви. И като станете сутринта, може да не сте разположени. Има нещо сложено в тебе. Ти не си в духа си, не си разположен. И почваш да търсиш причините. Това няма, онова няма, този е виновен, онзи е виновен. После вземеш книгата да четеш, казваш: "Недовиждам, трябва да потърся някой лекар." Лекарят ти казва, че перде имаш. Казваш: "Остарял съм." Не, не е това причината. Нито перде имаш, нито си остарял, но дяволът е дошъл и ти казва, че си вече стар, че твоята работа е свършена и ти след дявола повтаряш по няколко пъти, че си остарял и че перде имаш, и то така и става. Че си остарял, много добре, че перде имаш, много добре. Нали в стаите си хората все пердета имат, да не избелеят килимите. Нали в света се

продават пердета. Можеш да имаш и пердета, стига да са копринени. Но по-добре е без пердета.

Сега може да запитате на кого говоря: на вас ли или на външните? На вас говоря, които имате пердета, и на онези говоря, които [нямат] пердета. И на тях говоря. На онези, които имат пердета, казвам: Да си вдигнете вашите пердета, не да ги спускате съвсем. А на които нямат пердета, казвам: Внимавайте да не би пердетата да дойдат при вас! Важното в дадения случай не е онова, което се говори, а онова, което човек може да разбере и приложи в живота си. Радостта, която той може да придобие в даден случай, тя е важното. Ти седиш и казваш: "Едно време каква радост имах, как Духът говореше в мене!" Едно време може, но сега е важно, сегашният момент е важен.

Тогава вие ще се намерите в положението на онзи българин, покачил се на една круша и седи там. Минава един негов приятел и го вижда: "Какво си се покачил там горе?" Този му казал: "Остави се, преди половин час мина една мечка и ме изплаши." – "Какво има да те плаши една мечка?" – "Е, едно време как ги биех мечките, а като остарях, едва сполучих да се покача на крушата отгоре!" След като си се качил на крушата, след като си се освободил от тази мечка, каква е поуката от това, че тази мечка те е принудила да се качиш на крушата? Ти казваш: "Уплаши ме тази мечка, но Слава Богу, че се намери тази круша, щеше да ме съсипе иначе мечката."

Аз да ви дам тълкувание на това дърво. Мечката пита този страхливец: "Ти от дървото на живота храниш ли се, познаваш ли това дърво?" Кое дърво познава човека? Тази мечка показва на човека, че това е дървото, което го е спасило. Това дърво, което ще спаси човека, това е живият хляб. То е Словото. Всяка една опитност, това е една мечка. Ти се качиш на дървото, в дадения случай ти носиш хубави дрехи, но не си разбрал същественото, което трябва да дойде в душата ти. И често аз минавам и гледам, мнозина от вас сте на крушата отгоре. Един ми разправя за едно страдание, за една мечка, друг ми разправя за друга, трети за трета, за четвърта мечка. В България все за мечки ми разправят, за вълци, за змии. "Каква голяма беше тази мечка!" Казвам: Беше ли

голяма колкото един вол? "А, по-голяма от един вол!" Аз не съм виждал мечка по-голяма от вол. Мечката е голяма, но волът е по-голям от мечката. Страхът е, който преувеличава нещата. Вие всякога преувеличавате своите мъчнотии и страдания.

Страданието има едно вътрешно предназначение. Когато разтриват един болен крак, не е в разтривката силата. Разтривката е причина кръвта да прииждa, силите на живота да минават през болното място, за да оздравее кракът. Ако чрез това разтриване кръвта е дошла и животът е дошъл на болното място и болката се е махнала, тогава всяка разтривка е на място. Но ако животът не е дошъл, ако не се е променило страданието, тази разтривка може да е направена, но тя не е на място. Този, който те разтрива, трябва да има вяра. Вяра има, а болката не се е махнала. Тогава не се заблуждавайте, няма вяра! Тъй, ако седя пред един чувал с жито от 100 килограма и казвам, че имам сила да вдигна този чувал, а не мога да го вдигна, значи имам сила, но силата ми е по-малка от този чувал.

Ако аз имам една мъчнотия, която е дошла в мене, не е ли това мъчнотия, която ме изпитва докъде е достигнала моята сила? Казвате: "Едно време аз бях търпелив." Е, колко си бил търпелив? Десет кила си вдигал, то не е търпение. "Ама, 20 килограма съм вдигал." То не е търпение. 30, 40, 50, 70, 80, 1000 килограма, това още не е търпение. Аз чета сега в лицата на всинца ви едно нещо. Една баба е разправяла на внучетата си – десетина внуци – приказки. И казва: "Слушайте баба!" – "Ще те слушаме, но да стане попарката, първо да хапнем, че после пак ще те слушаме. След като ни дадат попарката, приказките могат да се слушат." Попарата трябва най-първо – разбиране на Словото!

В този вътрешен процес на живота във вас има едно вътрешно недоволство. Ще се освободите от него. Туй недоволство е една празнина, която трябва да се запълни с онова, същественото. Вие ще чакате Божият Дух да дойде и Слънцето да изгрее. Всичко туй е отлично, хубаво. Това, празното пространство, трябва да се запълни на всяка цена! И туй запълване не е един механически процес. На вас да ви обясня онази мисъл, която е скрита и която трябва да разберете.

Минават 10 души покрай един, който е разтревожен, казва единият: "Какво има?" – "Е, остави се." – "Е, няма нищо, ще мине." – "Как ще мине?" Той си заминава, минава втори, и той го пита: "Какво си разтревожен?" – "Е, какво..." – "Ще търпиш." – "Е, ще търпя." И той заминава. Всичките 10 души все минават и казват. Дали му един урок, но никой не му показал как да разреши задачата си. Този човек е бил един млад момък и неговата възлюблена му казала така: "Слушай, аз искам от теб една хубава рокля. Ако ти не можеш да спечелиш пари за една рокля, не искам да те видя! Да се не явяваш вече пред мене!" И мисли си той какво да направи. Ако не □ занесе роклята, не може да я види. Ето че минава един приятел, потупва го по рамото и казва: "Ще се оправи." Дава му пари за роклята и двамата тръгват и си говорят. "Сега ще се оправи работата." И той взема роклята. Аз съм за новите рокли. Аз съм за новите дрехи. С нови дрехи трябва да се явим пред лицето на Бога облечени.

Сега, като ви говоря, недейте да мислите, че има нещо непостижимо. Всичките неща, за които аз ви говоря, са неща постижими, даже за най-малките деца. Когато човек не разбира, нещата са непостижими. Няма нищо непостижимо. Но никога не се стремете вие по вашему да разбирате нещата. Има един особен начин за разбирането на Божественото Слово. И този начин аз ще ви го кажа: Болният да яде, когато е гладен. Щом не е гладен, хляб да не туря в устата си. Болестта е за предпочитане. А когато вече дойде гладът, не слушайте болестта. Яж тогава, но малко яж. Малкото ядене действува лечебно. Но щом не е дошъл гладът, ти остави болестта да действува както тя знае. Нека те тъпче болестта. Не питай болестта, която тъпче човека, какво иска да му каже. Има ли нещо лошо в болестта? То е харман, конете ще обикалят наоколо, ще тъпчат, какво лошо има в това тъпкане? Тъпче се житото отгоре, но зърната излизат. При всяка една болест е същото. И ако вие четете историята на всички светии, ще забележите, че всякога след едно голямо нещастие, след една голяма несрета в живота, винаги е идвало едно голямо благословение. И считайте всичко онова, даже една малка неприятност, която иде в живота, че носи нещо хубаво. Това ще дойде! Следователно трябва. Та, това трябва да знаете.

Сега, в душата на всички ви има една идея залегнала. Вие искате да имате знание. Тази мисъл е отлична! Искате да бъдете силен. И тя е отлична идея. Искате да бъдете здрав. Отлично. Но ако имате знание, за кого ще го употребите? За себе си. Ако имате сила, и нея ще употребите за себе си. Ако имате здраве, също за себе си. Е, какво ще допринесе човек, ако използува качествата си само за себе си? Във висшето общество ходят почти всяка седмица да си лакират ноктите. Така по особен начин изглеждат ноктите, че отдалече лъщят. И човек, като върви по пътя, все си показва пръстите. То е личността. Личността на човека е една прекрасна хубава дреха, но хляб не дава. При нея ти можеш да имаш всичките похвали на хората, но гладен ще умреш. Това е то човешката личност. Казвам: Тя е потребна за дреха отвънка. Дрехата трябва да стане като едно средство само за външна обвивка на душата, [за] да дойде Словото отвътре.

Като говорим за Любовта, разбираме онова отношение, което съществува между хората. Като се обичат хората едни други, с това дават най-същественото от себе си. Чрез Любовта иде хлябът на живота. Чрез Мъдростта иде светлината, знанието. Това е същественото в света. Чрез Истината иде хлябът. Този хляб, който дава свобода на човека. Тогава, ако ти нямаш онзи хляб, който носи живота, ако нямаш онзи хляб, който носи знанието, който носи свободата, питам: какво представлява тогава една хубава дреха, която носиш отвънка? Тази външна дреха има цена само при хляба на Любовта. Тази външна дреха има цена само при хляба на Знанието, на Мъдростта. Свободата има смисъл само тогава, когато е хлябът там, когато е Истината вътре в човека. Тогава това, което Христос е казал едно време и което сега говори, е пак същото. Вие чакате да дойде Духът. Чакате да дойде новата епоха. И чакате, като онази, младата мома, която поглежда постоянно през прозореца и все чака. Види едного и каже: "Този е." Но той си заминава. Види втори, трети и всички заминават. Тези момци са занякъде, не са за нея. И тя казва: "Ще дойде!" Тя още не е готова. Тя не се е научила хляб да меси; тя го очаква той да донесе. Но тя не знае хляб да меси и да пече.

Няма по-хубаво състояние от това, да дойде във вас Божественият Дух. След като дойде Духът, тогава ще дойде работата. Ще трябва да се работи! Ти трябва да си на работа. Твоят възлюблен като дойде, ще ти каже: "Да идем на разходка в градината." Но знаеш ли, че Господ ще те заведе в градината на бедните, на страждущите, в градината на болните, на нещастията. Като влезеш в тази градина, ще видиш този сакат, онзи сляп, да се разхождат там. Питам: Ако не разбереш тази тайна веднага, ще изчезне любовта ти. Ще влезнете вътре. Трябва да се помага тогава! И той ще се опретне и ще почне да помага. И ти ще кажеш: "Тази работа не е за мене." И колко пъти ние напущаме тези хубави градини и се връщаме. И пак през прозореца чакаме, пак го няма. Не, аз не искам да ви туря всичкия товар на гърба. Да ви кажа, че вие сте виновни. Аз говоря на един приятел, но той казва: "Защо ми се караш?" Не е каране това, така си говоря. Но той иска да му говоря меко, внимателно. Казва: "Защо ми се караш, аз не съм невежа, разбирам всичко." Ние сме от тези, които мислим, че Господ не ни разбира. Молим се и казваме: "Не ни чува Господ, толкова години се молим и Господ не ни е чул, не ни е дал това, което искаме." Не е право. Господ ни е дал много повече отколкото даже заслужаваме.

Сега, последната мисъл за днешния ден: Да се храните с хляба на Любовта, да се храните с хляба на Мъдростта, с хляба на Истината. Един хубав обяд да направите с хляба на Истината. То е Великото в живота! Това, което Христос днес носи в света! Има ли такова едно разбиране, тогава ще дойде туй, което хората търсят, само тогава ще дойде!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Истинен Бог на Живота!

4-то утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 15.X.1933 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

СЛУШАЙТЕ ГО! ДАЙ СВОБОДА!

Нарядът.
5-а глава от Марка.

На сегашния човек трябва да се възстановят неговите нормални чувства, неговото нормално зрение. Има нещо неестествено у човека. Неестественото е в неговите вярвания, в неговите постъпки и това почти се изразява в целия му живот. То е като някое куцо куче, което, като дойде, все понакуцва; все иска право да ходи, но все накуцва. Или като някой, който има навика да мига, той все мига, мига, но сам не го забелязва. И почти малко хора ще се намерят, които нямат някой недъг. Тогава всеки се оправдава, казва: "Естеството ми е такова, натурата ми е такава." Това нищо не казва. Можеш да кажеш, че баща ти е оставил много дългове, или можеш да кажеш, че ти си ги направил. Безразлично е кой е направил дълговете, дали баща ти или ти. Безразлично е за мене кой е турил товар на гърба ми, дали аз или някой друг – този товар трябва да се носи. Безразлично е кой е забил иглата в твоето тяло, дали външен човек или ти сам – резултатът е все същият.

Ние сме в една епоха на изправяне. Сега, вие, с вашите вярвания, вярвате, че сте напълно изправени. Аз бих се радвал да е така. Значи, ако сте изправени, да ви говоря за изправление, то е безпредметно. Как да говоря на чистата вода да стане чиста? То е безсмислено. Да ви говоря, че тази вода трябва да се пречисти, няма никакъв смисъл, щом водата е чиста. Но когато водата е нечиста, и да ви казвам, че водата е чиста, то е пак безсмислено. Защото и в единия, и в другия случай в опитността вие ще имате различни резултати. Та, онова, което ви говоря, трябва да съответствува на самата истина. Под думата "истина" в този случай разбирам онази единствена връзка, която Бог е поставил между Себе Си и нас, да не се наруши.

Сега ще дам едно правило, не само да го забележите и да го цитирате, но ще дам едно правило, което ще пазите свещено само за себе си. Няма какво да го разправяте на другите. Ако ще го разправяте, да не ви го казвам. Ще си помисля дали да ви го кажа или не. Ще ви дам едно обяснение. Дали ти сам наливаш водата от едно шише в една чаша и я даваш на някого или някой човек си взема водата сам направо от извора, това са две състояния различни. Аз винаги бих предпочел да си изчерпя вода от извора, отколкото от някое шише, колкото и да е чисто то.

Сега, да ви дам правилото: Бог е вътре в нас и Бог е вън от нас. Когато ние живеем в Бога, Бог е вън. Когато Бог живее в нас, Бог е вътре, а ние сме вън. Тъй щото, когато Бог живее вътре, ти си отвънка, когато ти живееш в Бога, Той е отвънка. Защото в света и всичкото нещастие във вашия живот, доколкото аз съм изследвал живота, произлиза от две противоречия, които съществуват. Щом Бог живее вътре в мене, аз мога да Го ограничa. Аз мога да Му заповядам, в мене е Той. Щом Бог е в мене, свободата е в туй, че мога да Му заповядвам, мога да Го ограничавам и щом Го ограничавам, Той ще се смири и Той нищо не може да каже. Той ми казва нещо и аз казвам, че не е така. "Ти ще ме слушаш, аз каквото кажа, така ще бъде." Ти Му заповядваш и Той казва: "Да бъде твоята воля." Но щом ти Го ограничаваш отвътре, а понеже Той е отвънка, Той там е свободен и тогава ти си в зависимост и Той те стегне оттам, отвън. Ти Го стягаш отвътре, Той толкова повече те стяга отвън. Тогава не ти вървят работите, нещастие след нещастие. Но дойдеш ли отвътре до съзнанието и кажеш: "Не правя добре!" и почваш да се отпущаш отвътре, тогава и отвън се пооправя положението. Туй правило трябва да го знаете, ако искате да ви вървят работите.

Най-първо ще дадеш абсолютна свобода на себе си и на Господа. Ще кажеш: "Господи, прави това, което Ти е угодно!" И той ще направи тъй. Тогава и отвънка ще се промени положението за тебе. Съответствие има. Туй трябва да го пазите. Не го ли пазите това, никакъв морал, никаква философия, никакви ангели не могат да ви помогнат. Защото ангелите и светиите все са отвънка. Щом дадеш свобода отвънка, светиите всички ще дойдат вътре. Ти като дадеш в себе си

свобода на Бога, и Той в Себе Си ще ти даде свобода. За да дадеш свобода на Бога, трябва да Го обичаш. Значи да имаш пълно доверие в Него! А вие мислите, че като Му дадете пълна власт, ще ви дойде някоя беля на главата.

Това е първото правило. Като дойде Бог, не трябва да се тревожиш. Преди няколко дни ме пита един, според това правило, като дадеш свобода отвътре, може да дойде дяволът и да почне да те притеснява, какво ще правиш с дявола? Казвам: Щом дадеш свобода на Бога, Той ще те управлява, а Той е всесилен, тогава кой дявол може да те притеснява? Кой е дяволът? Дяволът е същество, което ограничава, притеснява Бога отвътре и затова Бог притеснява дявола отвънка. Ще кажеш: "Господи, Ти създаде този дявол, кажи му да излезе." И тогава, когато дойде дяволът да те притеснява, Господ ще го стисне отвънка. Знаете ли Бог как стиска? Като стискаше дяволът апостол Павел, онзи трън в петата какво беше? Три пъти се моли Павел на Господа и пак му каза Господ: "Достатъчна ти е Моята благост." Бог искаше да каже: "Ти няма какво да се безпокоиш с твоите трънчета." Ти дай свобода на Господа и ти като Му дадеш свобода, Той казва: "Аз ще се разправя с твоите търнаци." Апостол Павел беше много голям патриот, ходеше да гони християните. Казва Господ тогава: "Когато ти си слаб, Аз съм силен и когато ти си силен, Аз съм слаб."

Сега, туй е правилото. Вътре Бог да бъде силен, отвънка ти да бъдеш силен. Защото, ако отвънка си силен, отвътре ще бъдеш слаб. Или казано другояче, Христос казва: "Отец пребъдва в Мене и Аз пребъдвам в Отца." Ако Бог пребъдва в мене, Бог ще бъде силен в мене. И ако аз пребъдвам в Бога, аз ще бъда силен в Бога.

Сега може вие, като прилагате това правило, да дойдете в противоречие с хората. Тогава, ако Бог е силен в нас, Бог със Себе Си няма да спори. Спорът, който е в нас, е спор наш, личен. Аз мисля, че аз зная повече, ти мислиш, че ти знаеш повече, онзи мисли, че е по-богат, и прочие. И от това произлиза спор. Във вътрешния живот произтича спор. Ние трябва да станем силни отвънка. По някой път аз се чудя на голямото невежество, което имаме. Ние мислим, че сме много силни и много знаем. За някого казват някои: "Той е много силен човек!" Колко му е силата? Със своята сила

той може да вдига едва 400–500 килограма, повече не може да вдига. Питам тогава: каква е тази сила, с която може да вдига толкова кила? Че една машина вдига 10□000 до 100□000 килограма тежест. Тогава с какво можем да се сравним? Машината е по-силна от човека. Разбирам да туриш цялата Земя на гърба си. Аз казвам някой път, че мога да нося цялата Земя на гърба си. Това значи, че можеш да заповядваш на всички хора на Земята. Един човек, ако носи на гърба си Земята и я поразтърси малко, какво би станало с нашите здания?

Каже ви някой една малка обида и вие не можете да я носите. Много силни хора сте, но само ако ви се казват хубави думи. Кои са най-хубавите думи? Например кажат ви: "Много си грозен!" Ами че всички силни хора в света са грозни хора. А всички слаби хора в света са чрезмерно красиви. Красивите хора са слаби хора. Силният човек красив не може да бъде. Красотата винаги върви със слабостта, а грозотата винаги върви със силното. На едно място в Писанието се казва: "Страшен Си, Господи!" Силният човек е страшен. Ти като дойдеш до него и като го погледнеш в лицето, ще настръхнат косите ти. Аз говоря за външното отношение на нещата, което трябва да разбирате. Сега вашето схващане аз го уподобявам на онзи човек, който седи и гледа една българска баница: със сирене, полята с мляко, каймак, зачервена отгоре, като я погледне, потрепервa. Мисли кога ще му дойде времето да си хапне от нея. Мисли, че тази баница е негова и ако хапне, всичките въпроси ще се разрешат за него. То е едно лъжливо трепереене. Ти, като ядеш тази баница, ако си хилав, пак ще си останеш хилав, пак ще остане въпросът неразрешен, само ще имаш едно малко удоволствие, докато ядеш баницата.

Вторият пример, който е подобен на първия: ти искаш да декламираш едно стихотворение, което си заучил. Може да е от Пушкин, може да е от Хюго или от друг някой виден поет. Така хубаво си го заучил и трепериш, вълнуваш се, мислиш, ако го издекламираш хубаво, ще има букети и целият свят ще се обърне да те гледа. Така си мислиш ти. Издекламираш стихотворението, ръкопляскане има, дадат ти един букет със скъсани цветя и ти си пак сиромах. И на другия ден ти казват: "Много хубаво си декламирал стихотворе-

нието.” Но ти останеш само с декламираното стихотворение и нищо друго. Ти като си декламирал стихотворение, тия хора ни най-малко не си отвориха кесията, само скъсани цветя ти дадоха. А пък те те натовариха знаеш ли с какъв дълг? Ти знаеш ли с това стихотворение какво направи в природата? Освен че нищо не ти направиха, но тия хора ти наложиха един дълг. Че за всички тия изпокъсани цветя ти трябва да платиш за жертвата. Защото те ще кажат: “Ти стана причина да ни изпокъсат.” Тогава природата ти налага една глоба. Нищо повече. Природата те глобява. Наместо с твоето стихотворение да живеят цветята, те ги изпокъсаха, да се ознаменува твоето стихотворение! В Америка като идете, всички проповедници, които проповядват на амвона, имат по две чаши с изпокъсани цветя, гледал съм ги. Аз, като му погледна цветята, казвам: малко глоба имаш да плащаш ти. И американците сега плащат глоба на своите проповеди. Не само там, навсякъде. Общ закон е това! Не трябва да бъдат изпокъсани цветята!

Аз сега засягам външната страна, за да изнеса вашите недъзи. Пък и да изнеса недъзите и погрешките на хората, това не ме ползува. Радват ме добродетелите. Защото, според мене, да ви изнасям вашите погрешки, това е все едно да изнасям цветята от вашата градина. Не, аз бих желал, като вляза във вашата градина, да видя всичките ви цветя на мястото си. Това значи добродетел. А сега, като вляза в градината, какво виждам: това цвете изпокъсано, онова изпокъсано. Не е приятно да гледам изпокъсани цветя.

Някой знае, че е грозен, че не го харесват. А може да стане красив, но за това се изисква дълго време, да работи вътре в себе си, а това не става лесно, изисква се дълго време. Затова взема, че си намазва устата с червило, ретушира лицето си, за да стане красив. Той е малко черничък, а сега слага белило, да стане бял. Или бял е, няма никаква червенина на лицето си и тогава боядисва бузите си с червена боя, да покаже, че кръвообращението му е много добро. А кръвообращението не е добро. Всичко това е фалш. Ти си турил червило на лицето, искаш да кажеш, че кръвообращението ти е добро. Значи искаш да кажеш: “Аз дишам добре.” На такъв човек ще му препоръчам да диша, да пие топла вода, да се поизпоти

малко. Да бъде естествен. И като стане Господ в него свободен, ще стане червен като ябълка. Ама, почернял си. Да, почернял си, защото в тебе няма място за Господа. Но като Му дадеш свобода в тебе, веднага ще избелееш. Е, остарял си. Защо? Не даваш свобода на Господа. Пак същият закон е. Изгубиш силата си. Защо? Не даваш свобода на Господа. Дай свобода на Господа! Ще дам свобода на Господа и ще се подмладя! Нищо повече! Тайната на живота е там. Ама, как? Най-първо, научи се да дадеш свобода на Господа! Поразсърдил си се, някой път си недоволен от нещо, искаш да покажеш, че си силен. Ако онзи човек, който те е онеправдал, е 10 пъти по-силен от тебе, какво ще правиш? Ама, ти може да говориш за него, че той това, онова. Питам: Какво се ползуваш, ако говориш лошо за другите хора? Нищо няма да говориш за другите, но ще кажеш: "Господи, тази работа е Твоя, оправи я както Ти искаш." А пък ти си бъди спокоен отвътре. Това е философията на живота. Не да бъдеш индиферентен за погрешките на другите, но няма какво да се безпокоиш, ще погледнеш своите погрешки и ще обмисляш как да ги поправиш. И аз зная всяка една погрешка не само да я поправя, но да туря доброто на място. Само като туриш доброто на място, само тогава погрешката може да се поправи.

Животът седи в Любовта, която трябва да се изрази отвънка. Болният, например, всякога тича да намери някой лекар, който да му помогне. Добре, но това е частично помагане. Защо човек да не потърси помощ при живата природа, при Бога, Който може да му помогне по-съществено? Отвънка ти ще платиш на някой лекар да ти помогне и отчасти може да ти помогне той, може да ти бъде полезен, но само тогава, когато той е в съгласие с природата и когато този лекар дойде да те лекува с обич. Сега колко лекари има, които лекуват с обич? Или правиш добро някому, където се заинтересован.

Една млада сестра ми разправя: "Учителю, аз съм много добра. Добра съм и всякога искам да се покажа пред хората. Добро правя на хората, но искам, като им направя добро, и на мен да направят добро." Казвам: Там ти е погрешката. Ти не прави доброто, за да ти направят добро! Казано е: С

каквато мярка мериш, с такава ще ти се възмери. Но това е негативната страна и правилото не е разбрано. Каквото правиш на хората, това ще направят и на тебе. Но законът не е така. Ти като направиш добро, добро няма да ти направят. Като направиш добро, хората трябва да те обичат. Добро за добро, това е плащане. Ти трябва да правиш доброто, да проявяваш Любовта, без да очакваш добро от другите хора. Защото ти като правиш доброто, Божията Любов в тебе действува и ще получиш хиляди пъти повече. Аз направя едно микроскопическо добро, една добра дума кажа на някой беден човек, никой не вижда, но аз съм радостен и целия ден съм доволен. Дори съм забравил какво точно съм казал на този човек. Какво ще чакам да дойде да ми благодари? Аз съм получил вече много повече отколкото съм дал, хиляди пъти повече съм получил от радостта, която съм изживял.

Забравете себе си или поставете себе си на заден план. Във вашия дом поставете най-първо Господа. Кажете: "Господи, каквото кажеш Ти, това ще направим ние." Като идеш на гости при Господа, и Той ти каже: "Каквото искаш ти, туй ще бъде." Като идеш ти при Бога, ти ще видиш същото правило. Каквото правиш в себе си, ти ще го видиш отвънка. И може туй правило да го проверите. Ако мислиш другояче да оправиш живота си, ще го оправиш така, както всички други хора. Всички хора все така го оправят. И Христос казва: "Ако Ме любите, отвътре да Ме любите! Тогава Аз и Отца Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. И Аз ще ви се изявя."

Много пъти ние цитираме този стих: "Ако Ме любите". Кой може да люби Господа? Ще дадеш в себе си свобода на Господа и няма да се тревожиш, че си беден, гол, бос, че гладен ще умреш, че хората говорят лошо за тебе. Ще оставиш всички тия неща, те са празни работи. Нека си духа вятърът колкото си иска, нека си седи сиромашията, нека говорят хората. Че някой говорил лошо за тебе – нека говори. Ама ходя бос, ама вятър духа – какво лошо има в това? Нека дойде вятърът. Че някой казва: "Ти си лош." Аз съм лош, но ти, който ми казваш, че съм лош, си два пъти по-лош от мене. Бил съм несправедлив. Ти си два пъти по-несправедлив от мене, който казваш това. Не бъди индиферентен, но ще го погледнеш, ще го потупаш по гърба този брат и ще

кажеш: “Слушай, брат, виждам, че в тебе Господ не е свободен и в мене не е свободен, нека се хванем за ръка, да освободим Господа, защото Той ще почне да ни стяга отвънка. Мене ще ме стегне веднъж, а тебе ще стегне два пъти. Мене ще стегне с един ревматизъм по краката, а на тебе и ръцете, и краката ще стегне. Тогава какво ще правим?”

В този свят, на Земята, не стягай Господа! Работи, обичай Го, люби, че като идеш в онзи свят, ангелите ще те посрещнат и на свети Илия ще бъде каляската там, с венци. Тъй ще бъде, но ако ти си Го стягал Господа в този свят, аз отсега зная всичко, какво ще бъде на онзи свят. Аз гледам в този свят какво правят хората. Като погледна на някой дом, виждам как живеят и казвам: Вие стягате Господа в себе си, но и вас ще ви стегнат. Много вярно е това правило и в него няма изключения.

Да оправим този свят не значи да оправим нашите работи. Не. Но да дадем свобода на Господа да управлява във всички работи – да работи вътре в нас! Каквото Господ направи в нас, всичко ще бъде добро. И талантливи ще бъдем, и каквото поискаме, всичко ще стане. Това, което Господ направи, никой друг няма да го направи.

Това е Словото за днес: Дайте свобода на Господа в своята душа! И когато почва да ви говори Той отвътре, слушайте Го! А отвънка вие приемайте и прилагайте. Отвътре Господ да действува. Това е правилният израз на живота. Това е новото учение. То е учението на Духа. Това е елементарната стъпка. То е първата стъпка, която трябва да вземете и да работите. Едно правило, в което трябва да се вслушате. Всеки трябва да има едно ново знание, едно ново приложение. Това не може да се обясни с правила. Тогава пред вас ще се открие един нов свят и работата ви ще стане радостна и весела. И ще знаете вашите близки, които са умрели, къде са тогава, ще знаете даже какво е положението им, какво има в онзи свят. Този закон е верен. В него няма промяна!

Проявената Любов на Духа, Проявената Мъдрост на Духа и проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на Живота!

5-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 22.X.1933 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

НЯМА ДА ВИ ОСТАВИ

Нарядът.
6□25, 6-а глава от Евангелието на Матея.

Хубавите работи, ако не се разбират, стават еднообразни. А еднообразието е сянка на живота. Колкото и да се обясняват нещата, те всякога остават неразбрани. Има едно правило: Само неразбраното в живота донася мир на човека, спокойствие. Ти мислиш за нещата, ти мислиш, че си ги разбрал, но те всякога остават неразбрани. Ще кажеш: как тъй да не разбираш нещата и да имаш мир? Например ти мислиш за Бога, мислиш, мислиш, изясняваш си Го по един начин, по друг начин и най-после кажеш: "Тази работа е неразбрана!" И имаш мир в душата си. Ти искаш да определиш със своя малък ум, с малкото си разбиране на едно дете да определиш какво нещо е Бога. То е невъзможно. То е най-невъзможното, както да повикаш Слънцето в къщата си на угощение. Колкото това е невъзможно, толкова и ти можеш да разбереш какво нещо е Бог.

Това е само едно сравнение, то не е да го изнасяте навън. Да кажете: "Туй, неразбраното, дава мир на човека." Неразбраните работи са великите работи и малките работи са велики. Великото малко и великото голямо са две неразбрани неща в света. И добре, че са неразбрани, защото силата седи само в туй, което ти не разбираш. Сега, не мислете, че към това, което не разбирате, нямате никакво отношение. Туй, което вие не разбирате, то ви разбира. И там е философията на живота.

И всякога, когато вие кажете: "Ама, ти не ме разбираш", този, който не те разбира, той седи по-долу от тебе и затова не може да те разбере. Ти ще си кажеш: "По-добре, че не ме разбира." А онзи, който те разбира, той седи по-високо от тебе, разликата е в това. И винаги ще се явяват тия противоречия. Някога пък вие ще си мислите, че нещата ви са ясни. Но колкото човек се повдига по-високо, той вижда, че в света

нещата стават все по-тъмни и по-тъмни. Далечните предмети са невидими, а някои неща хич не се виждат. На 20 км можеш ли да видиш нещата? Даже нищо не можеш да видиш там.

Ето мисълта ми каква е: Понеже във вас се заражда едно противоречие и то седи в един много естествен факт, вие от векове, още откак светът се е създал, съществува едно противоречие в умовете на хората. И интересно е, че никога те не са ставали тъй, както те искат. А всякога те са ставали тъй, както не са ги искали. Онези, които не са дорасли, те не могат да видят защо нещата не стават тъй, както те искат. Не искам нещата да стават така и така. Тази мисъл, че "нещата трябва да стават така и така", тя е чужда мисъл, тя не е твоя, не е излязла от твоята душа. Тя е една мисъл, натрапена от окръжаващата среда, или тя е колективна мисъл. Едно малко дете иска да има големи гащи, като баща си. Това е една натрапена мисъл. И често аз съм виждал деца, обули гащите на баща си и тътрят ги, или малки момиченца, турили роклята на майка си и тя се влече наполовина по земята. Защо им са тези рокли или защо му са гащите на баща му? Все има една идея, но тази идея е материалистическа. То иска да бъде голямо като баща си. Но защо, и то не знае. Казва: "Баща ми е голям, и аз искам да бъда такъв голям!"

Често в духовните хора и в религиозните хора има същия стремеж. Една слабост е това. Всички искат да бъдат големи хора, видни хора. Искат, каквото кажат, да стане, а то не става. Ти не можеш да намериш двама души, които за някой предмет или за една своя опитност да са едни и същи. Хората не могат да бъдат едни и същи. Ако вие минете през някой терен, през една местност, вие и двамата може да я опишете, но все ще има една разлика в описанието. Даже двама художници, които рисуват една местност, ще има различие в картината, в перспективата те различно са схванали тази местност. Съдиите, като осъждат някого по закона, пак ще има разлика във виждането. Един съдия обърнал внимание на някои данъци повече. И съдиите не могат да съдят еднакво. Всичките съдии не мислят еднакво. Някой съдия някое престъпление не го намира за голямо, а другият, педант, казва: "Да се осъди!" За учениците е същото.

Има известни хора, които имат един кодекс, една малка черта на лицето – една малка линийка между очите. Тези хора са толкова дребнави, че ти, ако имаш да даваш 5 стотинки, той казва: "Защо не си платиш дълга? Срамота е!" – "Какво има? 5 стотинки са, не са 100 лева." – "5 стотинки са ми трамваят." Но този човек, същевременно, ако има да дава 5 стотинки, той ще дойде да ти ги даде. А има хора, които 5-те стотинки няма да даде, и 1000 лева ако има да ти дава, и тях няма да даде. Има и такива, които, както турците казват, "туй, което има да взема, не търси, а това, което има да дава, не дава." Това не е добродетел. Най-първо, не вземайте 5 стотинки назаем! Това е една голяма погрешка. Понеже, като вземеш 5 стотинки, ще кажеш, тя е малка работа. И няма да я платиш. А 1000 по 5 стотинки, тя е голяма сума. Пет стотинки, много малка работа е. Пет стотинки, това не е никакво престъпление. Че си взел [по] 5 стотинки от 1000 души, никакво престъпление не си направил. Но тия, хилядата по 5 стотинки, ще ти причинят една вреда за в бъдеще, която ще бъде неприятна за тебе самия.

Сега да ви обясня това по обратния път, за да видите отношението. Представете си, че имате 1000 души ваши приятели, които ви обичат, и ти тръгнеш да ги посетиш. Идеш при единия на гости. Хубаво, дадат ти една паница сладко и водица, идеш при другия – пак сладко; при третия, 100, 200 души, 300 различни сладка, стане ти байгън. И ако речеш всеки ден да посещаваш своите приятели и все по една лъжица да ти дават, ти скоро ще фалираш. Тия, несъвместимите сладка, ще произведат обратни резултати. Ти вървиш по един път, нарушаваш закона на храносмилането. Защото храносмилането върви по един път: ти трябва да ядеш само когато си гладен, а ти отиваш при приятелите, изядеш едно сладко, друго сладко. Туй сладко ще ти причини вреда, защото ще предизвика в черния дроб известни сокове, известна ненужна работа. Отидеш ти при своите приятели на гости, но ще искаш да те почерпят една много хубава балканска вода, понеже е безопасно. Една топла вода, никакво сладко, по-икономично е. А когато идеш при друг приятел и си гладен, да те нагости хубаво. Всякога няма да ядеш. Сега, това е само изяснение.

Правило: Малките неща в живота често създават големи неприятности, стават основа за едно бъдещо нещастие. Сега, духовният живот трябва да се разбере и в друго отношение. Ако вие се качите на някой планински връх, както на Алпите, там всичките 10–15 души все са навързани с въжета при изкачването, ти си един от тях. Онзи пред тебе и този след тебе, все са свързани, ти вече не си свободен. Твоето подхлъзване, твоето падане излага на опасност останалите. И ако ти се подхлъзнеш някъде и паднеш, може би никога няма да се върнеш нагоре. Но тези хора са вързани за въжета, за да се крепят. Туй става само на високите планински места, на ниските места не става, както и да ходите там, няма никаква опасност. Тук да се качиш на Мусала, не са потребни никакви въжета, [но на Алпите има места, където трябват въжета], защото по някой път може да се подхлъзне човек и да падне в някоя пропаст. Та, когато влезете в духовния път, и там стават някакви подхлъзвания. Например един се подхлъзнал в своето верую. Казва: "Това е празна работа." Ти по него отиваш, свързан си с него, вземаш страната му, и ти паднеш. Мислиш като него. Това е един резултат. Онзи, който се е подхлъзнал, след като падне, той ще има известен резултат. Всяко едно верую, все ще дойде да се опита. Не само в падането ще се опита едно верую, но ще дойде време да се опиташ в какво вярваш.

В какво седи доброто? Доброто седи в това човек да има на какво да се радва. А радостта в какво седи? Радостта е там, дето има път. Дето има живот. Дето има истина. Щом има път, ти можеш да се радваш; щом има истина, животът е с тебе, ти можеш да се радваш. Сега, къде е пътят? Пътят е там, където е радостта. Когато ти имаш радост, пътят ти е отворен. А къде е истината? Вътре в живота. Истината е там, дето има светлина и топлина в човека. А човешкият живот е там, дето е Духът, дето е душата, дето е умът, сърцето, там е животът.

Всичките тези идеи – да бъдем добри, да живеем добре, трябва да се обяснят. Може да ви се даде една тема, да пишете: "Какво нещо е да живеем добре." И всеки един да определи. Досега ние знаем, че другите хора трябва да жи-

веят добре. Но малко хора ще срещнете, които знаят как те самите трябва да живеят добре. Ние живеем според нашето разбиране. Но да живееш добре значи да имаш една обширна наука, за всяко нещо трябва да знаеш как да го направиш. Защото доброто живеене, то е отношение, което съществува между хората. С всяко едно живо същество, във всеки един даден момент да знаеш как да постъпваш. Не само с близките, но и с всички останали да знаеш в дадения случай как да постъпваш разумно, че и ти да си доволен, и те да са доволни от тебе.

Е, мислите ли, че това нещо е една постижима наука? Тя е толкова мъчна наука, че и сам Господ се намира в едно противоречие, като дойде да прилага тази наука. Този, Който е толкова умен, най-умният, най-мъдрият в света. Дълго време, години се изискват, докато го разберете. И там са недоволни, хората са недоволни от Неговите постъпки. При всичките блага, които Той е дал, пак хората са недоволни. Даже и вие често казвате: "Господ защо ме е създал тогава?" Коя жена не казва: "Господ защо ме е създал жена?" И някой брат казва: "Защо Господ ме е създал такъв простак, а не нещо по-хубаво?" Някоя мома, като се погледне, казва: "Защо Господ не ме създаде по-красива? Никак не съм угледна." И колко души ще намерите вие, които са доволни от това, което те имат? Много малко хора. И най-после гледаш, гледаш в огледалото, факта, че остаряваш, го приемаш, но не ти е приятно.

Но питам: в даден случай ти си красив, но какво ще ти допринесе твоята красота? Тя ще ти допринесе донякъде нещо – като се оглеждаш в огледалото, ще ти е приятно и весело, но то е така, докато си вкъщи. Излезеш ли на улицата, твоята красота е една съблазън. Всичките хора тръгват подир тебе, интересуват се от твоята красота. Че една мома, ако е много красива, ще почнат да я закачат момците, те стават тогава нахални, няма церемонии. Хайде да обясня и по друг начин, да оставим младите моми. Аз вземам младата мома като общо нещо, не частно. Младостта, това е един общ принцип, който съществува в света. Не считайте, че щом сте млади, това е само за вас. Оставете това настрана. Вие още не сте млади, вие сте само временно млади и ще остареете утре.

Вие още не знаете какво е младостта и какво – старостта. Може да играете на сцената като млади и като стари, но това е още фиктивно. Нито сте млади както трябва, нито сте стари както трябва. Млади сте, изгубвате младостта си; стари сте, изгубвате старостта си и не знаете какво става. След като изгубиш младостта, какво става? Чувствуваш старост. Но и старостта не може да я задържите. И най-после умрете. Питам: Какво остана? Младостта изгубите и старостта изгубите, намерите смъртта. С какво може да се похвали един човек? След като е изгубил своята младост и след като е изгубил своята старост? Казва: "Ще се мре вече!" Хубаво, като умре, какво ще придобие? В смъртта се подразбира да умреш, в този смисъл, да придобиеш вечната младост. Тогава има защо старият да умира. И всеки би се отказал от своята старост тогаз, защото старостта е богатство, което ти си придобил. И трябва да го пожертвуваш, за да добиеш Божествената младост! Ще го изнесеш ти на Божествения олтар! И туй всесъжение ще бъде благоприятно за Господа. Това е агнето, което ти трябва да пожертвуваш за Господа, за да ти даде Бог онова, което ти търсиш. Сега всички искате да бъдете благородни; искате да придобиете някои неща; много пъти съм ви говорил за жертвата, но проучете какво нещо е жертвоприношението.

Ти не можеш да бъдеш обичан, ако не принесеш в жертва нещо. Кажете ми сега: можете ли да обичате някого, който нищо не е жертвувал за вас? За да го обичате, най-малко трябва да има какво да ви даде. Обича те някой, защото има какво да вземе от тебе. Не мислете, че който обича, има някаква идея. Ти обичаш някоя свещ. Защо я обичаш? Защото тази свещ ще я запалиш и тя ще ти послужи. Ти обичаш един кон. Но защо го обичаш? Ще се качиш на гърба му. Обичаш един бастун. Защо? Ще се подпираш на него. Обичаш шапката – ще я туриш на главата, да те пази от слънцето. Обичаш дрехата – ще я туриш да те пази от студа. Обичаш обущата – ще ти пазят краката. Обичаш хляба – ще ти допринесе живот. Но да обичаш неща, които няма да ти допринесат нищо, няма никакъв смисъл.

Трябва да имате за живота едно правилно понятие: да обичаш и да те обичат. Като обичаш, трябва да дадеш и тряб-

ва да вземеш нещо. Вие вървите по пътя на формулата, казано е: "Даром сте взели, даром давайте." Даром си го взел и даром ще го дадеш. То не е твое. Бог ти е дал даром нещо, значи, като Го обичаш, заради Любовта на Бога, това, което Бог ти е дал на тебе даром, не го задържай за себе си, раздай го даром! Направи нещо за Него! Ако го задържиш, ти правиш едно престъпление! Бог ти е дал изобилно и ако от изобилието на твоя живот ти не даваш, ти сам си създаваш вътрешни нещастия! Животът трябва да тече! И всичките сегашни хора страдат от това, че нямат изтичане. Те мязат на затворени езера. Нямат никакво изтичане вън от тях. У тях става само едно изпарение. А тия, затворените езера, мязат на онова, мъртвото море, в пустинята. Нищо не може да живее там. И това, мъртвото море, се е образувало от потъването на някои грешни градове. А пък философите ще ви кажат, че човек трябва да се затвори в себе си: "Не си струва човек да се отваря." Съгласен съм до известна степен, но да се затвориш съвършено в себе си и да се отвориш съвършено, това са крайности. Сега, туй, за което ви говоря, това са само едни такива временни мисли, които минават, и временни желания и временни постъпки във вашия живот. И малко е времето, в което те живеят.

В човешкия живот става една вътрешна смяна. Аз говоря за един вътрешен живот. Става една постоянна, вътрешна смяна. Вие се спирате някой път само върху някои силни усети, чувства, мисли, а другите вие почти сте ги забравили. Но от всички чувствувания, които вие имате, от най-малкия усет, Божественото оставя известно впечатление в душата ви. Вземете желанието във вас да забогатеете. Вие искате да забогатеете. Потребно ви е да имате изобилно, да ядете и да пиете и да имате свое жилище. Всеки иска да бъде богат, за да си има храна и облекло, да си има една къща, където да си подслони главата. Това е подтикът за богатството и то е право. Но питам: Какво ви ползува вас едно богатство, ако вие не можете да го използувате, ако не можете да ядете? И какво ще ви ползува едно богатство, когато имате един пружинен креват, но ви боли тялото? Вие лягате на този пух и постоянно усещате болките в тялото. Какво ще ви принесе този креват? Нищо няма да ви принесе.

Богатството, в пълния смисъл на думата, се разбира животът! Истинското богатство е онзи постоянен живот, който можете да придобиете. Това е истинското богатство на човека. И богатството е като едно средство на физическия свят за придобиване на живота. Условие е то. Но понеже туй условие сега не служи на живота, много хора са станали крайно сиромаси. Значи не могат да придобият живота. А всъщност сиромашията действува по-добре за придобиване на живота, отколкото богатството. Затова казва Писанието: "Блажени сиромасите, защото е тяхно Царството Божие." Никога не казва: "Блажени богатите." По-добре една ненаписана книга, защото на нея можеш да пишеш, а не една книга, която е надраскана от деца – защо ти е тя? Аз считам богатството, което ние търсим сега на Земята, за една надраскана книга от децата. Всичкото богатство, което имате, и имотът, и парите са опетнени от човешка кръв, хиляди и милиони същества са станали жертва за тях. И вие искате туй богатство, като дойде в дома ви, да ви допринесе благо. То ще донесе благото, но и нещастието. Вие ще се намерите в противоречието на онази царска дъщеря, която за венчаването си е дала дрехата на един от най-видните шивачи. Но този дрехар е бил сифилистичен и царската дъщеря се заразила.

Вие искате да бъдете богати, силни, здрави. Вашата мисъл трябва да бъде чиста. По правилата на вътрешната хигиена само може да постигнете резултат. Богатството е един резултат. Силата е един резултат, знанието, всички неща, които вие искате, това са резултати. Това, което вие искате да постигнете, вашите мисли, вашите желания, вашите постъпки трябва да бъдат чисти. Ако те не са чисти, вие ще си създадете само нещастие на себе си; и никой не може да ви помогне там. Казвате: "Господ да ни пази." Господ ни пази, но и ние трябва да се пазим.

По някой път трябва да изучавате пророците. Вие не сте изучавали пророците, да видите, че и у тях съществува едно голямо противоречие. Казвате: "Бог всичко може." Когато Господ казал на Иеремия: "Пиши на еврейския народ, това ще му направя, онова ще му направя, понеже те не изпълниха Моя закон", Иеремия диктувал на един от неговите писци. "Ти пиши какво Господ казва." И писците

пишат на еврейските царе какво Господ е казал, че трябва да правят. И като прочел тия работи на царя, той казал: "Стига, отрежи ги и в огъня ги хвърли." Пак чете, пак изгаря. Царят казва: "Празни работи са това, такива пророческиديوتии аз не ги слушам." Господ казва на Иеремия този път: "Вземи още по-големи писци и пиши: "Понеже ти изгори Словото Божие, от тебе нищо няма да остане, децата ти и ти, всички ще бъдете очистени." И така стана. Сега, защо стават тия работи?

Някой път вие мязате на този еврейски цар, съблазнявате се нещо или ви става криво, станеш сутринта и си казваш: "Аз няма да се моля повече." Какво ще се молиш, ти вече си разгневил Господа. Не искаш да се молиш. Какво ще правиш? Казваш: "По този път наديوتиите аз не искам да ходя." Ти считаш, че да се молиш, еديوتия и празна работа. И да се не молиш, е дваж поديوتия! Всичките животни не се молят, но са животни, а ти си човек по единствената причина, че се молиш. Че то е една привилегия! Има едно молене, то не е молене. Но истинската молитва, това е едно отношение, една вътрешна връзка, която съществува между Бога и нас. Подобното подобно ще привлече. И в Бога има това. Той всякога се интересува от нас. Не толкова за нашите блага, колкото Бог се интересува от нашите нещастия. Той гледа, че ти си създаваш нещастия. И един ден ти Него ще обвиняваш. Той казва: "Не прави това!" – "Ами, искам да го направя, искам да го опитам." –"Не го прави, ще ти дойде едно голямо нещастие, а пък нужда нямаш от това нещастие."

Сега, изяснени нещата по този начин, някой път се обезсмислят онези религиозни вярвания, които хората имат. Ще дойдем до буквата, че как трябва да се служи на Бога? На Бога ще служиш така: Никога, по никой начин не пий мътна вода! Ако искаш да бъдеш добре, всякога пий чиста вода. Може от 10 километра да я носиш, но най-хубавата вода ще пиеш. Никога не си позволявай нечиста вода да пиеш! Все ще остане малко кал в стомаха ти. Никога не яж мухлясал хляб! Ако намериш пресен хляб, добре, ако не, потърпи, макар и 3 дена да си гладувал, потърпи още един-два дена. Никога и никъде не носи една дреха, която някой болен е носил.

Твоите окъсани дрехи струват повече, отколкото дрехите на един богаташ, който ги е подарил за своята душа. Нега ги носи друг. Не ти трябват тези дрехи. Никога не вземай пари, за които някой е пожертвувал живота си. Не ти трябват такива пари. Никога не се качвай на кон, на който някой е ходил да убива някого! Не ти трябва този кон! И никога не се жени за една мома, която е отровила баща си! Никога не се жени за един син, за един момък, който е отровил майка си! Никога не свързвай приятелство с един ученик, който е бил учителя си! Никога не свързвай приятелство с един слуга, който е крал господаря си! И може да ви дам още ред правила, ако искате, за живота.

Ти си недоволен от Бога и мислиш, че това е един малък грях. Това е една чужда мисъл, която ти се натрапва отвънка. И ако ти се поддадеш на нея, тя ще те закара на дъното на ада. Трябва да има нещо свято в душата ти! Като дойдеш дотам, ще кажеш: "Това са неразрешени въпроси! Няма да се занимавам с тях! Че страдам, че съм беден, че не съм добре облечен, няма нищо. Добър е Господ! Той е облякъл другите хора, като облече другите хора, ще облече и мене. Още моят ред не е дошъл. Това са милиарди същества, моят ред не е дошъл още." Ще кажеш: "Е, кога? Остарях." Е, нека е на старини – по-хубаво, отколкото изобщо да не бъде.

Сега, това е един начин за разсъждение. И тези изкушения всинца ги имате. Човек, който не може да се справи с тези вътрешни изкушения, той не може да се повдигне в живота си. Ако аз ще се повдигна като един вол да ме впрегнат, да ора нивите, аз не искам такова впрягане! Ако аз ще затлъстея като една кокошка в курника, да ме заколят, не искам такова повдигане! И ако ще бъда един паун, че да ми оскубят перата, и такъв паун не искам да бъда!

Вие казвате: "Да си уредим живота." Хубава е тази идея, няма по-хубава от тази идея да си уредиш живота. Но за да уредиш живота си, най-първо ти трябва да обичаш Бога. И то да Го обичаш тъй, както никога не си Го обичал. И да обичаш ближния си тъй, както никога не си го обичал! Е, кой е ближният ти? Баща ти, майка ти, брат ти, сестра ти, те са ближни.

Питате: човек не трябва ли да живее за себе си? На същото основание, ако и Бог би казал, че и Той трябва да живее за Себе Си, тогава какво би станало с нас? Нашето благо седи в това, че много същества не живеят за себе си, а живеят заради* нас. И благодарение на тях ние сме щастливи. Най-великото в света е, когато ти не живееш за себе си! И ако всичките хора не живеят за себе си, тогава ще дойде онова, великото благо, и тогава няма да има никакви изнудвания в света! А че хората живеят за себе си, там е погрешката! Щом живеят за себе си, има престъпления, изнудване, а щом не живеят за себе си, тези престъпления няма да се вършат! Ако хората живеят за себе си, престъпленията сами по себе си ще дойдат!

Срещате един ваш приятел, искате да се ръкувате. Той казва: "Не искам да се ръкувам, ако се ръкуваш с мене, едно голямо нещастие ще имаш днес." Не се ръкувай тогава. Неразположен ли си, не се ръкувай. В ръкуването трябва да дадеш и да приемеш нещо, а не само така да си хващате ръцете и да казвате: "Добре дошел!" Всичките обикновени работи в света аз ги вземам като пояснение на вътрешния духовен живот. От видимото ние отиваме към невидимото. Ако ти си невнимателен към ръката на един човек, ти ще бъдеш невнимателен и към неговия вътрешен живот. Тази ръка на човека е създадена като образ на правдата. Човешката ръка казва: "Да бъдеш справедлив! Не да мислиш за себе си." Ако аз мисля само за себе си, животът ми се слага по един начин. Също така и ако вие мислите само за себе си. Но ако искам да изпълня Волята Божия, Закона на Любовта, тогава отношенията са други вече.

Сега, да дойдем до онази основна мисъл, която трябва да остане в ума ви: У човека има едно естество крайно упорито и своенравно. Двояк е човекът. Има нещо крайно упорито и като дойдем до него, всичките са се опитвали. Човекът ще срещне в себе си най-големия неприятел. Упоритостта и своенравието са в неговото естество и по никой начин той не може да се справи с туй естество. Единственото нещо, което той може да направи, е да не му слугува, но да се освободи от него; то да се махне от тебе. То няма да се махне така лесно, [това е] най-мъчната работа на Земята, почти е невъз-

* заради – *диал.* за.

можно да се освободи човек от него на Земята! Онзи човек, като замине за другия свят, даже и там пак ще остане от него нещо. Такова нещо е това естество, една лепка е то. Единственото нещо, което остава да направиш, е на това естество да не му служиш. У човека има друго едно естество, което е свойствено на Бога. На него трябва да служиш.

Две естества има човек. Всякога трябва да се вслушвате в хубавото и на него да служите, а за другото трябва да турите памук в ушите си! И даже няма да се занимавате с погрешките си, понеже е опасно. Не разглеждай много погрешките си! Благодари, че малко си направил. Направиш една погрешка, кажи: "Слава Богу, че се отървах с малко!" А пък това естество ще ви тури някой път в много бели. Такива бели ще ви тури, че ще се чудите какво да направите и откъде да излезете. Че има хора, които вечерно време стават като сомнамбули и отиват да крадат. И като стане сутринта, вижда, че в касата му има пари, не знае, че е крал, човекът. Има кражби, които хората знаят, а има кражби, които хората не знаят. Та, има същества, като легнете вие, те ходят и крадат. И като станеш сутринта, ти си обран, неразположен си духом. Обрали те. А някой път станеш сутринта, ти си разположен. Някой, който е ходил да краде, турил обраното у тебе и ти се радваш на него. Но не се мине един-два деня, дойдат и намерят обраното у тебе, а ти станеш нещастен.

Какви [още] потънкости има и вие не ги знаете. Една потънкост има, и всичките страдания и противоречия, които срещаме в живота си, имат обяснение. А цял един хаос са сега тези радости вътре у вас. Някои неща аз не искам да разправям, понеже се изискват герои! Когато ви прекарват през един мост [над] много голяма пропаст и сте някой страхлив, няма да можете да минете оттам. Аз много харесвам минаването с аеропланите отгоре, но ако е някой страхлив, той и на аероплан няма да се качи. А ако някой такъв се качи веднъж на аероплан, втори път няма да пожелае. А този авиатор ходи и се разхожда горе и му е приятно това!

Та, пътят, по който вървите сега, не е труден, но като се качите по високите места, ще ви настръхнат косите! Като погледнете в някоя пропаст, какво ще правите? Не

е за деца. Онзи, Божественият живот, не е за деца! Децата трябва да станат възрастни. Сега, аз не искам всички вие да минете оттам, но да знаете, че ви предстои това. Един учен се разболява от някаква неизцерима болест. Някъде в Индия го ухапал отровен паяк и този човек почувствувал, че болестта изчезнала и му станало много хубаво. И сега всички европейски лекари искат да лекуват рака с отрова на кобра или на този отровен паяк.

Много от големите страдания, които ще ви дойдат на Земята, са паяци, които ще ви хапят, за да ви излекуват от някоя по-голяма болест. И казва Писанието: "Всичко съдействува за добро на онези, които любят Господа!" Значи най-лошите работи ще ги превърне Бог в добро. В това седи Неговата благост! Той за нас се грижи, когато ние се намираме в някое голямо утеснение, някое голямо страдание. Той е буден, всякога върви успоредно с нас – с децата Си. И гледа, и помага. Той иска всичките Негови деца да бъдат смели, да бъдат решителни, да имат вяра!

Вяра е да вярваш, че Онзи, Който върви с тебе, няма да те остави. Що е вярата? Да вярваш, че Бог, Който върви с тебе, никога няма да те остави. И само по този начин учениците могат да напреднат. Казват учениците на Христа: "Предай ни вяра." Ще вярваш, че Бог, Който върви с тебе и с Когото ти вървиш, Той никога няма да те остави. Ти казваш: "Ами как да го разбера?" Не питай как. Не разрешавай туй. Ти само вярвай. Ама ще кажеш: сляпа вяра. Сляпа, каквато и да е, тази вяра, ще те спаси повече, отколкото ако имаше и сто очи. Само една вяра има: да вярваш, че Който върви с тебе, не може да се изгуби! Да вярваш, че Онзи, Който върви с тебе, няма да те остави, защото ако ти изгубиш и тази вяра в себе си, никаква философия не може да те спаси. Всичко в света се мени, но има едно нещо, което не се изменя. Онзи, Който върви с тебе, Той не може да те остави! И Бог казва тъй: "Ако майка ви и баща ви ви отхвърлят, Аз обаче няма да ви отхвърля. Написах ви на дланта Си!"

Вие казвате: "Дали Той ще удържи думата Си?" Значи вие минавате за голям критик. Вие сте издържали думата си, а че Той няма да издържи думата Си! Не се съмнявайте, не разисквайте по този въпрос. Туй е вярата. Аз не говоря

още за Любовта. Да вярваш, че Онзи, Който те ръководи в този път на живота, няма да те остави. Няма в историята случай, когато Бог да е оставил някого. Нито Бог е оставил някого. Може само временно, привидно да ти се стори така, но действително Бог няма да те остави.

Всички вие трябва да знаете и да вярвате, че Онзи, Който ви ръководи, няма да ви остави. Той е сигурността на човека. И трябва да бъде така. Дойдеш до Него, ще се спреш там. Той е почивната станция. Тази вяра е островът. Там като стигнеш, ще си починеш. Това трябва да бъде мярката за вярата ви. Вярата ви казва, че Онзи, Който ви ръководи и работи за вас, няма да ви остави.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота!

6-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 29.X.1933 г., 5 ч сутринта,
София Изгрев.

ОБЩОТО БЛАГО

Нарядът.
Размишление.
7-а глава от Марка.

Има едно правило, което казва, че благото на всички хора е и наше благо. Но само при едно условие – когато ние участвуваме в това благо. Следователно когато ние не участвуваме в него, то не е наше. Тогава и нашето благо е благо на всички, когато всички участвуват. Ако те не участвуват в нашето благо, то не може да бъде и тяхно. Затова трябва да се разбере онази вътрешна органическа връзка. Трябва да разберете защо духовният човек трябва да се отличава с едно истинско познание на нещата. Той не трябва да бъде повърхностен, защото повърхностното знание е като лед, като сняг, като дъжд, ще мине и ще замине. Дъждът, като дойде, дълго време няма да стои. Снегът, като падне, и той дълго време няма да стои. Всички неща на Земята имат преходен характер. И ако нас временното ни занимава чрезмерно, ние след това ще загубим същественото.

Всичките хора казват, че благото на всички хора е и наше благо. Но при какви условия? Ако всички хора участвуват в благото на Бога, в онова благо, което Бог е създал, то това благо ще бъде и тяхно благо. Ако те нямат никаква връзка с това благо, макар че много са благата на Господа засега, те няма да участвуват в тях и те няма да бъдат техни блага. Следователно, ако живеем при такива хора и речем тяхното благо да бъде наше, можем да приемем благото на всички. Всичките хора искат да бъдат добри. Един човек може да бъде добър само при едно условие. Може ли човек, който не е при огъня, да се топли? И може ли човек, който не е при светлината, да се освети? Може ли гладният, който не е ял хляб, да се насити? Или жадният да си утоли жаждата? Не може. Това са прости външни истини. Водата е символ на нещо по-дълбоко у човека; хлябът е символ на нещо по-дъл-

боко у човека. Този човек може да се наяде, да се напои, но все ще усеща, че има нещо друго, от което той е лишен. Ние сега сме зависими от хляба. Но то е по причина на нашето криво разбиране. Един ден, като разберем Божествения закон на Любовта, не като една външна сила, която действува, а да я търсим като водата, като една сила, която отвътре в нас действува, тогава ще бъдем сити, без да търсим хляб. Този въпрос за хляба работи сам по себе си. Той е разрешен тъй, както въздухът. И въздуха няма защо ти да го търсиш. Където ходиш, отвори си устата и няма какво да го търсиш. Светлината няма какво да я търсиш. Отвори си прозорците или излез навънка, и тя ще дойде. Един ден туй, за което се борим – храната – доброволно ще дойде, само ще си отвориш устата, и храната ще дойде. Каквато храна искате. А сега голяма борба има за хляба. Колко милиони хора се избиват за хляба и всичките хора са извадили ножовете си. Аз ги харесвам, трябва да воюва човек. И аз поддържам едно правило: Дай оръжие на военния, който воюва за народа. А не на апаша, на разбойника, които воюват за своето благо. Дай сили на онзи човек, който воюва за благото на своите ближни, а не на този, който воюва за своето лично благо. Не е човек, който воюва за себе си. Но човек да си извади ножа и да воюва за Любовта. И този нож, който воюва за Любовта, има едно свойство: като срещнеш своя противник и като му удариш един удар, и той ще си извади ножа и ще тръгне с тебе да воюва за Любовта. Той веднага ще се обърне, ще те хване и ще ти каже: "Братко, много ти благодаря, че ми извади ножа!" И той ще си извади ножа и ще почнете да кълцате хората по ръката, по главата. И когото клъцнете, става ваш съмишленик, съидейник. А сега, след като хванеш някого, роб ще го направиш, ще го туриш във вериги, ще го вържеш и затвориш и после виждаш, че той ти е станал пак неприятел. Каква борба е тази?

Туй е в обратна форма казано, за да се разберат някои истини. Защото има една философия в живота, която ни препятствува. Можем да говорим за любовта, без да имаме любов. Ние говорим за това, което не разбираме. Ти можеш да говориш за знанието, без да имаш знание. Туй, което имаш, то не е знание. Или можеш да говориш за силата, без да

имаш тази сила. Силата е обусловена от знанието, което човек притежава. Любовта се дължи на живота, който човек има. Свободата се дължи на истината, която човек има. Ако ти не разбираш истината, ти не можеш да опазиш свободата, ти ще я изгубиш, защото и свободата, и тя се губи. Ако не се губеше, питам тогава: защо воюваме ние за свободата? Но трябваше да бъдем тогава свободни хора на Земята.

Как изгубиха хората своята свобода? Има едно заблуждение у хората, мъчно е да им се покаже къде е причината за загубването на свободата. Често в менажериите, където има лъвове, някой път ги изкарват и с такива прътове като почнат да ги мушкат, те почват да се нахвърлят един срещу друг и се изяждат. Те не знаят, че други ги мушкат. Та, и хората някой път ги мушкат отвън. Двама братя, две сестри се нахвърлят един върху друг и се давят. Всеки мисли, че защищава себе си, казва: "Ти си причина за всичките ми нещастия!" Това не е вярно, това е едно самозаблуждение. То не е в реда на нещата. Един баща, който е родил няколко синове и дъщери, или майката да е внесла този антагонизъм в тяхната душа – то е невъзможно! Когато едно дете се роди от своите родители и заболее отпосле, болестта не е от бащата. Някои казват, че болестта е дошла по наследство. Болестта по наследство не може да се предаде.

По наследство друго трябва да разбираме. Роденото от Бога не може да носи болестта в себе си. Болестта отпосле се развива. В човека има нещо отвън, чрез което човек може да заболее, но човек никога не трябва да вярва, че той има в наследство болестта. Той не трябва да вярва, че човек носи болестта в живота. Тогава, ако животът носи болестта в себе си, има нещо по-силно от живота, което се е вмъкнало. Това не е животът! Следователно туй, в което болестта съществува, не е животът. Животът е само това, което е единно в себе си. Никаква смърт! Животът е чист само по себе си. В живота няма никаква болест, никакво зло! Това е живот! А всичките отрицателни неща, дето ги има в света, са несъществени, всичко това са посторонни* неща. Те са отпосле дошли. Тъй както калта влиза във водата отпосле.

---

* посторонен – *книж. остар.* страничен, външен.

Ние казваме сега: "Тъй лош е животът." Не е така. Ние постъпваме зле. Казваме: "Нечиста е мисълта." Не, мисълта не може да бъде нечиста. Ние туряме нещо нечисто. Казват: "Нечисти желания." Не че желанията са нечисти, ние туряме нещо нечисто в желанията. Тъй седи въпросът. Който иска да разсъждава, иска да се подвизава правилно, така трябва да разбира!

По някой път казваме: "Едно време, преди 2000 години, как изгряваше Слънцето и как стопляше хората, а сега?" Не че преди 2000 години не е било същото Слънце, което и сега изгрява. И днес стопля хората по същия начин, но има едно различие в разбиранията на хората – тогава разбираха нещата по един начин, а сега разбират другояче. И след 2000 години Слънцето ще бъде пак същото, но хората ще го разбират по друг начин. Сега може да се зароди едно възражение, че Слънцето, и то се е променило. Съгласен съм. В какво се е променило? Слънцето днес е по-добро, отколкото е било преди 2000 години. Слънцето сега дава повече енергия на Земята, отколкото преди 2000 години. И след 2000 години ще дава повече, отколкото сега. И тогава вие ще дадете едно възражение: Ако Слънцето дава повече сега, защо хората не са станали по-добри? Питам: Кога се ражда престъплението? Престъплението се ражда в богатството, когато има какво да се краде. Един вълк ходи и дави само мазните овце. Когато намери една болна овца, той само я бутне по корема и я остави. Умен е той. Злото седи в имането. Ако хората бяха безсилни и всичките болни, нямаше да има никакво престъпление в света. Защото са силни хората, сила имат. Защо стават престъпленията? Защото хората са богати. Защо правят хората престъпления? Защото имат знание. Защото имат свобода. Но всяка една свобода, неизползувана както трябва, ограничава човека. И хората са изгубили свободата си по единствената причина, че не са постъпили тъй, както трябва. И туй ограничение седи в тези недъзи, най-първо органически недъзи – хиляди болести има, какви ли не и с какви ли не имена. След това имаме обществени болести, имаме сърдечни болести и умствени болести. Навсякъде светът е пълен само с болести. Тогава човек си задава въпроса: "Какъв е церът на тези болести?"

Четири неща има, които могат да изцерят човека: живият хляб, който излиза от Бога, който не е пипан с човешка ръка (аз сега не говоря за хляба, който човешки ръце са го пипали); водата, в която кракът на никое органическо същество не е влизал – чистата вода, в която не е влизало никакво животинче, тя е водата, която носи живота; онзи, чистият въздух, дето няма абсолютно никакъв прах, чистият въздух; и чистата светлина, която никога не се е пречупвала, която няма сянка в себе си. Тия 4 неща щом приеме човек, само те могат да го лекуват сега. В когото дойде хлябът, той ще изправи сърцето си; в когото влезе живата вода, ще се изправи животът му; в когото влезе чистият въздух, ще се изправи мисълта му; когато влезе в него чистата светлина, тогава ще възкръснат неговата душа и неговият дух!

Туй е учението, което всякога се е проповядвало в един или в друг смисъл. Но туй учение е забулено. Ние казваме, че външните условия са трудни. Условие е майка ти. Например, ако твоята майка е била болна, тя може да те осакати, да ти създаде един свят, в който ти се раждаш, ти ще бъдеш един инвалид и едва ли ще можеш да се избавиш от ударите, които тя ти е дала; ако баща ти е бил непорядъчен, ти също не можеш да се избавиш от неговите недъзи.

Та казвам: Първото условие за нас, това са нашите майки и нашите бащи, нашите братя и нашите сестри, по-големите от нас. И когато ние се раждаме, нашата съдба е напълно зависима от нашите бащи и майки. Туй е по отношение на Земята. И ако очакваме спасението от нашите бащи и майки на Земята, то аз бих ви казал, че нашата работа е свършена. Но ние трябва да се върнем към първоначалния ни Баща. Да се върнем при Бога! Първият наш баща, Той е Бог. Да се върнем при Него! Туй е спасението сега. От Него трябва да се родим наново. Ако човек уповава на туй рождение, което има сега, той ще умре, както всички умират. А той наново трябва да се роди от Онзи Баща, Който ще му даде пълната свобода и безсмъртието.

Аз няма да описвам какво е това раждане, но ето какво ще донесе то: щом се родиш по новия начин, ти ще почувствуваш, че си свободен човек; ти ще почувствуваш, че си в един свят на светлина, дето всичко е уредено. Ти ще се чувствуваш,

че си в един свят на живота, никакъв страх няма да имаш. И след като живееш хиляди години, туй ще го проверяваш, че е така. След хиляди години ти ще видиш, че тази истина не се изменя.

А сега какво става с нас? Ти си млад, после ти поникнат мустаки, почнеш да се радваш, че мустаклия си станал. Но въпросът не се спира с мустаките, почва да ти се показва и брада, израства брадата, която показва, че умен си станал. Израсне брадата, стане бяла, почваш да се прегърбваш. Станеш човек с голяма брада и престиж, но си загубваш силата и казваш: "Ще се мре! Няма друг път!" Е, питам, защо ни са тая брада и тия мустаци, какво придобихме от мустаците и от брадата? Аз съм говорил, че мустаците, това са правила, по които младият трябва да живее, а брадата са правила, по които старият трябва да живее. Младият, като му поникнат мустаци, той ги върти насам-нататък, показва, че има мустаци. Но какво означава всеки един косъм, той нищо не знае. Старият пък тегли от брадата, и той не знае защо. Младият, като си върти мустаците, изгубва си силата, а старият, като си тегли брадата, изгубва живота.

Тогава ще дадете друго възражение: ами жените, които нямат мустаци и брада? Те пък се занимават постоянно със своите коси. Техните мустаци са още по-големи. И понеже те имат по два мустака отзад на гърба, а мъжът ги носи отпред.

Това са пак символи. Ние обръщаме внимание на външните неща. Не отричам външното, но то е един резултат на онзи, вътрешния живот. Трябва да знаем, че има един вътрешен живот и ако ние не разбираме закона на вътрешния живот, тогава външният живот, всички външни резултати ще бъдат криви и всички те ще се опълчат против нас. Да вземем съграждането на една къща. Ако човек не знае как да съгради къщата си, то съградената къща ще бъде едно нещастие за него. Но ако знае как да гради, ако е умен отвътре, той ще съгради една къща, която да бъде благословение за него.

Та, се иска едно разбиране. Не трябва да се търси животът отвънка. Отвънка са условията. Външният свят засега има само условията, а ние трябва да търсим живота и от-

вътре. Под думата "отвътре" аз разбирам закона на Любовта. Отвътре, вътрешният живот е само законът на Любовта. Един човек трябва отвътре да го познаеш. Когато го познаеш, ще го обикнеш. Той може да те познава само ако те обича. И ти можеш да го познаеш само ако го обичаш. То е закон! Хората се познават, разговарят един с друг само при закона на Любовта. Ти никога не можеш да познаеш един човек, ако не го обичаш. Същият закон е и с Бога. Ти не можеш да познаеш Бога, ако не Го обичаш. Той ще бъде терра инкогнита* за теб! Щом Го обичаш, Той ще бъде разкрит за тебе. В момента, в който ти се поколебаеш или се усъмниш, веднага ще настъпи нощ за тебе.

Този закон постоянно функционира. Хората се обичат и след туй казват, че любовта им изчезнала. Не че е изчезнала, те отвътре не се познават. И когато ти почнеш да изискваш от един човек отвътре да те обича, ти осакатяваш неговата любов. Не искай от никого нищо, а бъди готов да даваш. Остави човека свободен, не искай нищо, защото ако той те люби, ако в него седи законът на Любовта, това, което ти трябва, той ще ти го намери и ще ти го даде. Но ние казваме: "Просете и ще ви се даде." Бог е вътре в нас. Следователно отвътре ще просиш. Бог не може да ти даде нищо, ако ти не Го обичаш.

Сега вие мислите, че и без да Го обичате, може да ви даде. Онзи, който те обича, може да ти даде нещо, но след като ти е дал хляб, не те ползува нищо, условия нямаш. Хлябът е сложен отвънка, а този хляб изисква от тебе дъвкане, трябва да седнеш сам да ядеш – тогава ти ще познаеш доколко този, който ти е дал хляба, е добър. И тогава, след като изядеш хляба, в теб ще се роди друга една мисъл: да му се отплатиш най-хубаво. Значи след като ядеш, у теб ще се зароди едно приятно чувство и ти с любовта си отвътре, която ще излезе, ще благодариш, че ти е доставил удоволствието да бъдеш нахранен. Не както ние сега правим. Ти вземеш хляба от фурната за 5 лева и мислиш, че си придобил нещо. Не, по този ред на нещата ние сме далеч от самата истина.

---

* terra incognita (лат.) – непозната земя; *прен.* нещо напълно непознато.

Фурнаджията е благодарен само за 5-те лева, дето си му дал, а какви са твоите отношения към него, той не се интересува, нищо не иска да знае. И ти нищо не искаш да знаеш. Ти се интересуваш само от хляба. Тогава как ще разбереш думите на Христа, Който казва: "Аз съм живият хляб, слязъл от Небето. Който Ме яде, ще има живот." Та, хлебарят трябва да приложи нещо от себе си. И онзи, който дава парите, и той трябва да вложи нещо от себе си в парите. Тия пари трябва да бъдат едно благословение. И ако ти би открил една фурна, дето да продаваш хляб, и дойде само един човек и купи от твоята фурна, тия пари ще бъдат достатъчни за през целия ти живот. Тия пари ще се размножават, навсякъде, дето се турят, ще бъдат като маслото на Елисей. От посятото зърно не излиза една семка, от него излизат 60–70 зърна, а пък в по-ранните епохи житото е давало още по-голям плод.

Сега искаме всичкото благо да дойде отвънка. Донякъде, наполовина, благото може да дойде отвънка, но половината на това благо трябва да дойде отвътре. През пространството светлината иде отвънка, отвън пристига на Земята, но тази светлина иде от вътрешността на Слънцето, тя излиза, тъй да кажем, от вътрешността на Слънцето и носи своята сила. Тази светлина иде отвънка по отношение на Земята, но отвътре – по отношение на Слънцето. Божественият живот, който минава от един човек на друг, той минава отвънка, но самият живот иде отвътре. Следователно, за да познаем Истината, ние трябва да търсим живота отвътре. Чета в един вестник, където се казва, че един човек, колкото по е недоволен и повече страда, толкова е по-напреднал. Че всички напреднали същества страдали. Че, ако някой не иска да страда, нека иска от Бога да стане амеба. И той поддържа, че амебите не страдат. Действително амебите не страдат като хората. Но като човек той трябва да приеме страданията.

Страданията в живота, това са условията, при които животът може да расте. И при духовните, и при органическите страдания човек все се развива. Например усещате, че се задушавате или че ви е болно тялото; болят ви краката или ръцете. Физиолозите изясняват този факт с това, че между вашата артериална и венозна кръв няма

съответствие, или че артериалната система изпраща по-малко кръв. Следователно има един недоимък в капилярните съдове и клетките, от които са направени тия артериални съдове, са недоволни. Понеже клетките, от които е направен вашият организъм, не могат да се хранят редовно и вследствие на това заболяват известни органи, няма достатъчно храна, достатъчно кръв. Венозната пък кръв носи големи нечистотии, които се набират по капилярните съдове и по причина на по-малко артериална кръв остаряват хората. В младите хора има повече артериална кръв и те са здрави, а в старите хора има повече венозна кръв и те затова заболяват по-лесно. Ако човек имаше повече артериална кръв, да става постоянно пречистване, то човек би живял не само 120 години, а и 500, и 1000 години. Но сега се задръстват тия системи и човек умира.

Тъй както един човек могат да го обесят, така и ние косвено се уморяваме чрез ядене. Някои препоръчват много ядене. Много ядене е опасно; и малкото ядене е опасно. Добро ядене е, когато храната може да се асимилира напълно. Малко да се яде, но да се асимилира напълно. И тази материя да се тури всичката на работа, да няма никакви излишъци. Излишъците, непотребното в нас внася известна отрова.

Този закон е верен и по отношение на човешките мисли. Много пъти ние се тровим от разни мисли, които нищо не разрешават. Когато в ума ни стоят разни мисли, които никаква полза не принасят, имаме много желания, които нищо не разрешават, те са една отрова, един товар. Да допуснем, че ти виждаш, че някъде бесят някого. Ти страдаш. Питам: Защо страдаш ти? Ако ти страдаш, ако ти се мъчиш, какво ще принесеш на този човек? Приближи се при човека и кажи: "Братко, дерзай, и да искат да те обесят, не могат да те обесят! Напред върви! И като те обесят, пак ще живееш!"

Мислите ли, че един адепт, който разбира законите, могат да го обесят? Че, той ще суспендира* дишането си за 10–15 дена. Докторите ще намерят, че той е обесен. И като седи в гроба няколко дни, приятелите му ще го изровят, ще го разтрият малко и той пак ще може да живее. Десет пъти

---

74 * суспендирам (от лат.) – спирам, прекратявам.

да го обесят, той пак ще може да живее. Мислите ли, един адепт, който разбира законите, че могат да му отсекат главата? Не! По никой начин! Неговата глава никога не пада! Но, който знае законите. Нашите глави постоянно падат.

Сега има адепти и във войната, всички не се убиват. Идва до някой войник някой с намерение да го убие, но като го погледне, ръката му се спре. Разправяше ми един български офицер: "През войната, като дойдох до един човек, той така ме погледна, че аз се спрях и отминах с коня си." Някой му казал: "Този няма да го буташ!" Онзи, който живее в Любовта, онзи, който има истинския живот, онзи, който има знание, истинска свобода, който е свързан с Бога, неговата глава никога не пада. И няма сила, която може да причини смърт на този човек. Такъв човек сиромашия няма да го гази, болест няма да го гази, смърт няма да го гази. Той ще бъде свободен. Истината вие отвътре ще я разберете.

Вие ще кажете: "Ние тогава нямаме нужда от хората." Не, хората ще бъдат едно условие за вас, за да развиете вашата сила. Защото без тия хора, без вашите ближни животът ви не може да се изрази. Ближните ви ще бъдат като едно условие, за да проверите тази Истина, за да я изучите. Чрез вашите ближни ще проверите вашата сила. Ако нямате ближни, силата ви ще остане непроверена. Та, ближните ни са потребни, за добро са те. А сега ближните си ги смятаме за врагове. С тях се бием, воюваме, ако те ни надвият, казваме: "Нашите врагове са по-силни." Ако ние им надвием, казваме: "Ние сме по-силни."

Но тогава, де са истинските врагове? Кой създаде мисълта, че някой си човек отвънка е твой враг? Ако аз съм един богаташ и имам пари, парите у мене ще внесат мисълта, че някой, който ме гледа, ще ме обере. И аз ще го считам за свой враг. Но като нямам нито пет пари, срещам един човек, но не мисля, че той ще ме обере. С моето богатство, ако съм слаб, създавам си мисъл за врагове. Създавам в себе си страх, а същевременно създавам едно изкушение за онзи, слабия, той да ме обере. Хубаво, какво е разрешението тогава? Ако аз съм един богаташ, като срещна един човек, ще му кажа: "Братко, ти се изкушаваш." Ще извадя кесията си и ще му я дам. Ако ме срещнат други

разбойници, ще кажа: "Идете при онзи, комуто дадох кесията си." Аз ще ги заведа там, нека си ги делят. И ще кажа: "Втори път като мина оттук, ако нося пари, пак ще ви дам." Ако пък нямам нищо, ще кажа: "Ето, бръкни в джобовете ми, да се увериш, че нямам нищо."

Според мене хубавите мисли, хубавите желания и постъпки на един праведен човек, това е неговото богатство. Като обереш един праведен човек, втори път не можеш да обереш. Това ще ти бъде последната кражба. Ти ще обираш грешните, но дойде ли да крадеш от един праведен човек, кражбата ще престане, убийството ще престане, всичко престава. И оттам насетне настава един нов живот. Какво значи праведен човек? Праведен човек значи край на всички престъпления. Какво значи грешен човек? Грешен човек значи начало на всички престъпления. Умният човек пък е начало на всичко разумно, възвишено и благородно. Така трябва да се разбира.

Като дойдат престъпленията до нас, да бъде край за тях! До нас могат да дойдат престъпленията, но зад нас да бъде край! Тъй ще кажем на всяко престъпление: "Край!" И Писанието казва, че един ден всичките хора ще дойдат на съд пред Бога. И като дойдат до Бога, всичките престъпления ще престанат. Ние трябва да дойдем пред лицето на Господа, за да престанат всичките престъпления. И тогава, като видим лицето Му, ще настъпи в нас новият живот, по който сега въздишаме.

За новия живот казвам: Ако на един човек му проповядвам в болницата и той едва седне на кревата, но му проповядвам за хубавата вода, за въздуха, "Къде ще бъде това?" Казвам му: Извън болницата. Да не мислиш, че твоето щастие е на кревата? И докато ти си на кревата, ти нещастен ще бъдеш. И докато те лекуват лекарите, докато ти слагат инжекции и ти дават горчиви лекарства, ти нещастен ще бъдеш, ще се мъчиш. Няма да ядеш нищо, което искаш, а каквото лекарят ти каже, по заповед ще ядеш. Ще те обличат и ти не можеш да бъдеш свободен. А ти ще бъдеш свободен и добре вън от тази болница. Ще хвърлиш всичките халати и ще се облечеш с други дрехи. Казвам: Когато болният излезе извън

болницата, той ще почувствува какво нещо е здравето и какво нещо е животът вън.

Сега и вие питате: "Къде ще бъде новият живот?" Вън от тази болница, в която сега се намирате. Вън от туй болно тяло! Обновяване трябва да стане. Ако нашият сегашен живот, ако нашето тяло не се обнови, човек трябва да умира. Какво е умирането? Излизането из болницата, излизането из болните тела навън, то е смъртта. И като излезеш из болницата, в този смисъл, е едно освобождаване. Отваряш вратата, изпращат те от болницата навън и ти казват: "Няма какво да живееш тук." Ти плачеш. Какво ще се прави извън болницата? Какво: не бой се, отвънка има хляб, има повече хляб, има повече братя и повече сестри, отколкото в болницата има. В болницата всички братя са бамбашка*, с бели дрехи са, но вътре са други дрехите им. А в света отвънка са [с] черни, а отвътре са с бели. В болницата ще си платиш по 150–200 лева на ден. Ако си седял една година, ще си платиш и ще излезнеш из болницата навън.

Може да имате каквито и да е други възгледи, може да се сдружите с когото и да е, може да вложите какъвто и да е капитал и може да мислите, че ще успеете. При сегашните условия във вашия съдружник ще се зароди една мисъл да ви изиграе. Вие сте ортаци в една кооперация с едного, но онзи, по-умният, ще вземе кооперацията на свое име, ще прави, ще струва и ще ви отнеме правата. Ти си чиновник, не те повишават. Ти чакаш повишение. И тогава казваш: "Добър е Господ!" Това е едно заблуждение. Добър е Господ само при един разумен порядък на нещата. А дето няма порядък, да казваш, че е добър Господ, това е злословие. В болницата Господ не е добър. Добър е Господ извън болницата, а вътре в болницата добри сме ние. Човешката добрина е там. А Божията добрина е извън болницата. Дойде някой, помогне ти с хляб, с къща, с пари, хората са добри, но с тази помощ още не е станало добро. Или, казано другояче, ние сме във връзка с хората. И тия хора ни услужват, доколкото те могат да ни услужат. Доколкото знаят и доколкото искат да ни помогнат. Какво ще искам от един беден човек? Ще

---

* бамбашка (тур.) – *разг.* особен, необикновен, съвсем различен.

ида в дома му, мога да услужвам, ще седя ден, два, но това, което аз търся, той не може да ми го даде. Аз търся знание. Знанието не е при бедния човек. Търся сила. Силата не е в бедния човек.

Силата, тя е необходима, за да се познае свободата на човека. Човек, който иска да бъде свободен, трябва да бъде силен. Силата е необходима за свободата. А знанието е необходимо за силата. Човек, който иска да бъде силен, да запази силата си, той трябва да има знание. А животът е необходим за знанието, защото знание без живот не може. Любовта е една необходимост за живота. Тогава имаме любов, живот, знание, сила, свобода. Този е редът на нещата. Ти не можеш да бъдеш свободен, ако не си силен. Ти не можеш да бъдеш силен, ако нямаш знание. Ти не можеш да имаш знание, ако нямаш живот. Ти не можеш да имаш живот, ако нямаш любов. И, най-после, ти не можеш да имаш любов, ако не си познал Бога. Той е Вечното Начало, Което съдържа всичко в Себе Си.

Всеки човек трябва да се стреми да опита това. Защото като една хипотеза, една теория, това няма приложение. Във всичките растения и животни, дори в най-малките, [има] едно условие – да приложат Божественото. Според каквото те знаят, те го прилагат, но туй, което ние търсим, нито в растенията го има, нито в животните, нито в сегашния свят го има. Условия има за това, но като казвам: няма го в света – онези, които го придобият туй благо, те излизат из света навън. Всеки, който оздравее, в болницата не остава, а излиза навън от болницата. И тогава всички, които са излезли от този порядък на нещата, са излезли из болницата навън! (*Силен вятър духа и блъска силно прозорците на салона. Всички се вслушваме във виенето на вятъра*.) Вятърът показва, че трябва да се излезе из болницата навън.

Вие не сте в сила да поправите света. Не сте в сила да измените порядъка на природата. Има нещо друго, което изменя. Но във вашата сила е да измените вашето положение. Свободата седи в туй, че вие може да опитате Божията Любов, още днес, и да я опитате в нейната пълнота. Всички жизнени въпроси, които сега ви смущават, за вас самите ще се разрешат, не за другите. Да допуснем, че вие сте болен,

хилав, невежа, с лош характер, но в момента, когато опитате тази Божия Любов, всичките тия положения ще се изменят. И вие ще почувствувате едно подобрение в света, подобрение в здравето си, подобрение между хората, между които живеете, между които влизате, ще се споразумеете, ще ги обичате, ще стане един коренен преврат във вас. Вие ще станете силен човек, силен в този смисъл, че замязвате на един извор, че всичките хора ще имат нужда от вас. Защото дотолкова можем да бъдем силни, доколкото можем да бъдем полезни [на себе си], същевременно полезни на ближните си. Един виден лекар може да лекува, с това е полезен. Него го пазят като зеницата на окото. Защо? Може да помага. Силният човек е потребен. Силният, умният човек, е потребен. И само той може да свърши известна работа.

"Ще се похваля със своята слабост" – казва апостол Павел. После казва апостол Павел: "Аз съм слаб да правя престъпления." Но той беше силен, с кон ходеше той да гони Христа и после казва: "Ще се похваля със своята немощ." Никой не е такъв, какъвто трябва да е. Той трябва да бъде силен в доброто, слаб в правене на престъпления. Апостол Павел казва: "Божията сила се показва в нас, когато престанем да правим престъпления." И когато престанем да правим престъпления, Бог се проявява във всичката Си сила в нас. А когато сме силни и правим престъпления, Бог казва: "Правете вие престъпления, а Аз ще нося последствията."

Как ще се подобри животът ви? Отвътре туй ще стане. И когато стане, вие ще виждате Христос във всеки един човек. Като дойде този Христос вътре във вас, вие във всеки един човек ще виждате Неговия образ. Всеки един човек, когото срещнете, ще ви е мил на душата и всеки човек, когото срещнете, ще ви обича. Няма да има човек, който да ви мрази, ако го разбирате и обичате. Кой човек може да ви мрази, ако вие сте готов да правите всичко за него? Кой болен, кой сиромах, като му дадете знание и му уредите живота, ще ви мрази? Никой не може да ви мрази, но всеки човек, когото вие подозирате и го спъвате в пътя, може да ви мрази.

Всичката мъчнотия седи в туй, как да убедим хората, че ги обичаме. Най-първо ти трябва да убедиш себе си. Ти не можеш да убедиш хората в любовта, докато себе си не убедиш. Че, ако аз себе си не убедя, че обичам хората, как ще убедя другите?

Ще ви разкажа за двама наши приятели: единият българин, другият арменец. Братът българин беше много ревностен и много религиозен. Той искаше да изпълни Волята Божия, но си казваше: "Нещо ми не достига." Какво му не достига? Той казваше: "Не съм проучил Светото Писание. Още има неща, които не съм разбрал." Обаче един ден той отива при своя приятел, арменеца (той беше дрехар, и двамата живееха в Бургас) и му казва: "Слушай, приятелю, какво си седнал да шиеш дрехи на хората, пък аз съм седнал с търговия да се занимавам. Сега трябва да станем да проповядваме Словото Божие на тия хора и да им покажем пътя." Арменецът казва: "Аз съм готов! Затварям дюкяна си." На втория ден българинът казва на себе си: "Пеньо, чакай, чакай, така бързо не се решават нещата." Арменецът го разрешил въпроса в един ден. Българинът проповядва, а арменецът прилага. Българинът и арменецът се отличават с това, че единият започва с "А", а другият – с "Б". Единият излиза от земята, но и гледа да има коренчета в земята – българинът, а арменецът е човек с "А"-то, туй "А", то е минало вече през тази епоха.

Външният свят не може да се разбере, докато човек не разбере себе си. Външният свят може да бъде ясен и разбран за нас, когато всичките наши органи, всичките сили, чувства и способности в нас тъй са докарани, в такова отношение, че да схващаме правилно работите. Схващане трябва. Хората може да ни обичат за нашия светъл ум, могат да ни обичат за нашето благородно сърце, за нашите благородни постъпки, каквото кажем, да направим.

Когато ние разберем и приложим в живота си туй частично, нашето бъдеще отчасти и до голяма степен зависи от това, зависи и от окръжаващите хора, с които ние живеем. Ние трябва да се свържем с всички добри хора по лицето на Земята, защото човек, между каквито живее, той или ще се освободи, или ще се ограничи.

Аз не съм за онези къщи, направени от камъни – те не са хигиенични. Не съм и за тухлените къщи – и те не са хигиенични. От хигиенично гледище дървените къщи са най-хигиенични. Голямото богатство не е най-здравословно и голямата бедността, и тя не е най-здравословна. Те са две крайности в живота. Животът е между голямото богатство и голямата бедността. Те са граници. Ти си крайно сиромах, ако не разбираш Божиите пътища; ти си крайно богат, ако разбираш Божиите закони и знаеш как да ги прилагаш, ако разбираш добре. Но ако не разбираш законите, ще търсиш отвънка богатството. Богатството отвънка няма да търсиш. Но ще се върнеш при истинския си Баща и при истинската си Майка и ще кажеш: "Татко, искам Твоята Воля да сторя! Доста слугувах на други господари! Искам вече Ти да ми бъдеш господар!" Твоят Баща ще каже: "Радвам се, че си поумнял, добил си една опитност! Иди сега и работи. Отсега нататък ще имаш Моето благословение."

Това е сега ученето на Христа. Моето благо е това. Всички трябва да се върнем да приемем своето наследство, за да работим тъй, както Господ изисква.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа и проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Истинен Бог на Живота.

7-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 5.XI.1933 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

СИЛЕН И УМЕН ДВЕТЕ ПОГРЕШКИ
Трите категории
Третото положение

Нарядът.
15 минути размишление.
8-а глава от Евангелието на Марка.

След като е работила някоя жена цяла година, плела и тъкала, какво е придобила? Разбира се, че тя през цялата година непрекъснато не може да тъче. Има 8 часа за спане, 2 часа за ядене и 4 часа за къщна работа, за метене, за почистване, 3 часа са потребни за ходене по съседките, да разправя за новините, 2 часа са потребни да се облече, да се накити и не зная колко време ще остане да тъче. Тя, за да тъче, трябва да ошета първо и тогава да влезе в стана да тъче. Но колкото и да работи цяла година, колко ще изработи? Един топ плат, може би от няколкостотин метра. И какво може да допринесе този плат? Ако е тънко платно, ще си направи ризи, но ако е някой дебел плат, ще направи горни дрехи и т.н.

Човек трябва да работи, но има работа и работа. Има работа, която се отнася чисто до физическия свят и която не е нещо съществено, едно приготовление. Има работа в духовния свят. Тя се отнася до вътрешността на човека, да се уреди и организира, да се нареди къщата – то е Божественото, туй, без което човек не може.

Всеки един, който е влязъл в пътя, трябва да има една ясна представа защо е влязъл, как и накъде върви. Например можеш да имаш една представа за Слънцето, че е светло, че озарява, че топли Земята, но ако се заинтересуваш от естеството на Слънцето по-издълбоко, ще имаш друга представа. Според учените какво е състоянието на Слънцето? В едно отношение са прави, те казват: "Слънцето е една разтопена огнена маса." Други казват, че Слънцето не е огнено, а то е

като Земята. Но ако се вземе огънят сам по себе си, той е носител на живот. Без огън живот няма! И ако да е разтопено Слънцето, това нищо не значи. Какво е по-хубаво за човека: да е кораво Слънцето или да е разтопено? Да е разтопено е по-хубаво. Кое е по-хубаво за водата: да е разтопена или да не е разтопена? Има известни понятия, които съществуват, без да се разбират. Малкото дете има желание да расте, да стане стар, да възрасне. "Като дядо си трябва да бъда." Този стремеж е един лъжлив стремеж. Като дойде до състоянието на дядо си, ще види, че дядото има дълга бяла брада, но същевременно ще усети, че дядото има една вътрешна слабост, която детето не е подозряло. Ще види, че на дядото краката не държат; и после, дядото има нужда другите да го гледат, той не е напълно самостоятелен.

Така също в човека се раждат някои мисли, че като стане християнин или като влезне в новото учение, всичките му работи ще се оправят. Но ако той не разбира закона, ще се намери в положението на малкото дете и на стария дядо. Човек все ще придобие нещо, но ще си каже: "Що ми трябваше това?" Или пък ще се намери в положението на онзи, който го учили в едно военно училище, за да му турят шашка*, като стане офицер, и да му е приятно. Но тази шашка ще му донесе и беля на главата. Ще му окачат шашката, но ще дойде войната – там е лошото. Като дойде войната, шашката ще се опита. Питам: Колцина от тези, които са завършили военното училище, след края на войната се връщат здрави? За всичките положения на живота, каквото положение и да заемете, има една опасна страна.

Вземете най-добрата служба в този свят – тя е службата на майката и на бащата. Няма по-добра служба от тази! Защото бащата е цар, а майката е царица. И затова всекиму трепти сърцето, иска да стане баща, иска да стане майка. Но под "майка" се крие царица, поданици има, ще заповядва тази майка. Това дете, и то не иска да остане като дете, и то иска да стане като майка си. Даже един цар, да стане човек, пак го очаква голямо изпитание. Царят се намира между хора, на които не може да вярва, той почва и най-близките си да

* шашка (рус.) – *остар.* сабя.

подозира. Едно положение много трудно. Казвате: "Какво му е на един цар? Хем му слугуват толкова хиляди хора, всичко му е уредено!" Ни най-малко не е уредена работата на царя.

Нима майката, която страда, е майка? Кое отличава майката? Или кое отличава бащата? Баща е онзи, който може да даде живот. Майка е онази, която може да отгледа живота. Ако бащата не може да даде живот, той не е баща. И ако майката не може да отгледа живота, тя не е майка. Другото вие ще си определите.

Силен е онзи, който никога не може да изгуби силата си. И по какво се познава силният човек в света? Аз ще ви определя: Силният човек се познава по това, че той може да направи една погрешка. Отрицателен силен. Защото човек, който не може да направи погрешка, той не е силен. Ние говорим за силата. И силен е онзи, който може да изправи своята погрешка. Щом не може да изправи погрешката, той не е силен. Но за да изправиш погрешката си, трябва най-напред да я направиш. Как ще изправиш една погрешка, ако най-напред не си я направил? Значи, не си силен да направиш една погрешка и не си силен да я изправиш. Вие казвате: "Искам да стана силен!" Но за да познаеш, че си силен, трябва да направиш една погрешка и да я изправиш. Пробният камък е това! Искаш да бъдеш силен – непременно в първата стъпка трябва да направиш една погрешка. Ако можеш да я направиш, силен си, ако не можеш да направиш погрешката, ти си слаб човек. И ако можеш да я изправиш, ти си слаб човек. Пък ако не можеш да направиш никаква погрешка, никакъв не си. Това са ред изключения, логически изводи са това. Някой път хората могат да мислят каквото си искат.

Силен е, който може да направи погрешка и да я изправи. А умният се отличава по това, че може да предвиди една погрешка и да я предотврати. Ако ти не можеш да предвидиш една погрешка и не можеш да я предотвратиш, трябва да знаеш, че не си умен.

Важното е, че сега, след като ви говоря толкова много, вие, като си отидете вкъщи, ще си мислите пак както си знаете. Вие си имате такива здраво изработени калъпи и с четката какви ли не цветя правят. Лесна работа е това, калъп

да има. Но ако някой ви вземе калъпа, тогава? Ако сте без калъп, тогава вие ще се намерите в положението на онзи българин от Варненско, който имал много големи крака и отишъл да си купува чехли от един турчин. Пробвал всичките чехли, но нито едни не му стават и турчинът казал: "Калъпсъс"*. Българинът мислил, че тази дума е обидна, докачил се, излязъл бързо от дюкяна и на няколко километра далеч от него извикал: "Сен калъпсъс", което значи: "Ти си калапсъс." Турчинът нямал търпение да му направи големи чехли и българинът нямал търпение да дочака, да се разберат добре.

За забелязване е, че Христос нахранил в един случай 5000 души, а в другия – 4000 души. И от единия случай са останали 12 кошници с укрухи**, а в другия случай са останали 7 кошници. Някой ще каже: "Ако бяхме във времето на Христа, щеше да бъде една привилегия за нас!" Но при всичките тези чудеса Христос вижда, че учениците ни наймалко нямат разбиране – след като бяха свидетели на единия случай, пак се безпокояха. След като нахрани онези, 5-те хиляди, казват: "Откъде ще се вземе толкова хляб тук, в пустинята, да ги нахраним?"

Туй безпокойство е общо. По някой път човек има право да се безпокои. Майката се безпокои какво ще стане с детето, ако не е тя, и казва, че тя го храни, но преди детето да се е родило, природата го е осигурила вече. И целият организъм е преосигурен с вода, въздух, със светлина. Майката е само временен проводник на онези блага, които природата дава. А тя казва: "Аз трябва да отхраня това дете!" Майката отглежда детето отвън, а туй дете не го отглежда в себе си. И следствие на неотглеждането на детето отвътре, туй дете отвън умира.

Защо умират хората? Липсва им нещо. Като липсва животът, човек умира. А този живот идва винаги отвътре! Ако ние обсъдим малко по-отблизо живота, ако една майка е бременна с едно дете и ако тя не се храни добре, ако тя постоянно се трови и смущава, тя няма ли да умори това дете?

---

* калъпсъз (тур.) – няма калъп, без калъп.

** укрух – *старин*. къшей хляб.

Ще го умори. Туй дете тя ще го осакати в себе си. Сега, ние не виждаме, че онова, което съществува отвън, ние със своето вътрешно неразположение осакатяваме нещата отвътре. Всичките добри проекти, които човек има отвънка, даже които са реализирани, даже те могат да се осакатят. И всичко можеш да осакатиш около себе си, ако същевременно и всичко може да поправиш – зависи каква ти е силата и какво е твоето разбиране.

Под думите "да разбираш външно", то е този вътрешен процес, някои искат сега известни резултати. Резултат може да имаш и можеш да го изгубиш този резултат. Можеш да родиш, можеш да си баща, да създадеш едно дете, но можеш да станеш причина и да го умориш.

Допуснете в този смисъл, че и вие имате една душа, която трябва да отгледате. Аз вземам душата като едно дете. "Новия човек" аз наричам тази душа, която е вътре в тебе. Ако ти тази душа в тебе не можеш да отгледаш, а допущаш всички съмнения и отрови, и това, което е заченато в тебе, ще си замине, ще се помине туй дете и ти останеш като една празна каца, една празна стомна, питам: какво си спечелил тогава? Всякога една стомна трябва да бъде пълна с вода. Не само това, но водата трябва да бъде постоянно чиста, постоянно трябва да има едно преливане.

Сега, искам да ме разберете добре. Може да влезне съмнение във вас: дали нашата душа в нас е жива или умряла? Сега, като говоря, аз искам да ви поставя на мястото, да видя умни ли сте или не. Защото туй, за което ви говоря, един ден може да ви постигне. Да предвидите злото, да предвидите една грешка отдалече – тогава може да сте умни хора. Пък ако ще направите една погрешка, това е вече от вашата сила. Засега всички сте силни. Мен ме радва, че всички сте силни, значи всички правите погрешки. Няма някой от вас, който да не прави погрешки. В първото отношение, всички са толкова силни, че няма нито един от вас да е слаб. В правенето на погрешките не съм намерил един, който да е слаб. Във второто положение – в изправянето на погрешките, там, гледам, множина се колебаят. Дали една погрешка да я изправят или да я оставят така да мине. А пък, колкото да пред-

виждате погрешките отдалече и да ги предотвратите, както ви гледам, тази работа не е за вас.

Две качества трябва да има човек: той трябва да бъде силен и трябва да бъде умен. Нищо повече! За да може да се приложи Божественото учение в света, ние трябва да бъдем и силни, и умни. Това е една необходимост. И щастието в света не може да дойде, ако човек не е силен и ако той не е умен. Щастието не може да дойде, понеже човек няма да може да го задържи. Щастието е нещо конкретно. Може да дойде в тебе едно състояние, една хубава красива мисъл, едно приятно чувство, но седи няколко минути, може един час, и след туй изчезне. Къде отиде? Вие казвате: "Не съм щастлив." Защо не си щастлив? Едно от двете: или че си слаб, или че не си умен. Едно от двете.

Първата погрешка, която човек прави в света, е, че се ражда. Втората погрешка, която човек прави, е, че умира. Че си се родил, е първата погрешка. Имал си желание да дойдеш на Земята. Втората погрешка е, че умираш. Понеже не си харесал живота, искаш да бягаш. Питам: След като си се родил и след като си умрял, заминеш в другия свят, какво да кажат онези там? Ти си направил една погрешка. Умираш и като умираш, не си оправил погрешката си, че си се родил. Че ако ти в раждането си си дошъл само да ядеш и пиеш, а не поправиш погрешката, тогава и като умираш, какво си придобил? В туй раждане е погрешката. В туй раждане ти ще направиш безброй грехове. Казваш: "Не си струва да се живее." Питам: След като направиш тази погрешка и умреш, какво се ползуваш от това? Казваш: "Втори път като дойда, ще я поправя." Втори път като се родиш, значи да направиш втора погрешка. Е, две погрешки правят ли една добродетел? Аз разглеждам нещата много обективно. Някой утешава човека, като му казва: "Втори път като се преродиш, ще изправиш грешката си." Казвам: Във всяко раждане на Земята една погрешка си направил. Ще изправиш погрешката си.

И се ражда човек. Защо се ражда? За да изправи погрешката на смъртта. Затова се ражда. А защо умира човек? За да изправи погрешката на раждането. Защо трябва да се роди човек? За да изправи погрешката на умирането. А защо трябва да умираш? За да изправиш погрешката, че си се родил.

Туй трябва да го имате предвид, да размишлявате, да схванете вътрешния смисъл. Така трябва да разсъждавате. И тогава, след като изправиш погрешката, ти ще дойдеш до онова, което Христос нарича: "Ако се не родите изново от дух и вода, не може да влезнете в Царството Божие." Аз казвам: Ако не изправиш погрешката на раждането си и ако не изправиш погрешката на умирането си, ти не можеш да влезнеш в Царството Божие.

За мене е безразлично дали туй ще разберете, или дали живота ще го приемете. Животът е едно благо. Ако го приемете като едно изправление погрешката на раждането, смъртта е благо, ако се изправи погрешката на раждането. Но ако при раждането не изправите една погрешка, животът е едно мъчение и смъртта е друго мъчение. Всички, които са се родили, казват: "Що ми трябва да вляза в живота, да тегля този кучешки живот!" Тогава казвам: Да се родиш, това е една привилегия. Ти си се родил – казвам: ти си силен човек. Направил си погрешка – ти си силен човек. Само силните хора могат да се раждат, а слабите няма ги никъде. Щом не можеш да се раждаш, слаб си. Сега разбирате ли коя е първата погрешка? Да се роди човек е първата погрешка, която той прави – той е силен. Значи, ще се радваш, че си силен. Или, изправил си една погрешка, силен си.

Който се ражда, е веднъж силен, а който умира, е дваж силен. Ама кога? Само като се изправи погрешката на смъртта. Сега по някой път вие се запитвате: "Защо ли се родих?" И мислите вие, че ако станете цар, ще оправите света и какви ли други мисли от този род не ви идват. А в живота, ако изправите погрешката, тия работи ще дойдат, но ако не направите погрешката на своето раждане, вие ще носите букаите* на краката си, както ги носят млекопитаещите. Всеки кон всеки ден получава по 10–20 камшика на задницата си и казва: "За какво се родих?" – Да теглиш каруцата, да носиш брашното, да ореш на нивата по 7–8 часа. Питам: Какъв смисъл може да има животът на един вол, който оре по 8 часа и прави бразди? И като се върне в дама, турят му малко

---

* бука□ (от тур.) – *остар*. окови.

слама и като умре, му одират кожата и правят от нея цървули, пита волът: "Какво постигнах аз?" Нищо не е постигнал. Но ако човек е прекарал живота си тъй, какво е постигнал? Трябва обективно да се разглежда животът. И всички тия млекопитаещи, които служат сега, те са едно предметно учение за вас. Ти казваш: "Защо този вол оре?" Тогава ще кажеш на себе си: "Чакай да видя аз, да не би и аз да ора така някъде. Някой дявол да ме е впрегнал." Виждаш, някой кон тегли каруцата. Питаш: "Дали не съм и аз като този кон, да тегля една натоварена каруца?" И казваш: "Горкият кон!" Че, ти си още повече за оплакване! По някой път ние искаме да освободим млекопитаещите. Ние никога не можем да ги освободим от сегашното им положение, докато не разберем себе си отвътре и докато на себе си не помогнем. Свободни трябва да бъдем всички! И никога не можем да помогнем на ближните си отвън, докато отвътре не им помогнем! Никога една майка не може да помогне на сина си или на дъщеря си отвън, ако отвътре не може да им помогне. И на себе си човек не може да помогне отвън, ако не си помогне отвътре.

Опасната страна в тия съждения, аз да ви кажа къде седи. Ти си си порязал пръста и аз ти чета морал: "Защо не си внимавал, къде гледаш, защо се поряза?" Приказвам, но повече не правя, не помагам. Има и друго положение: ти си се порязал – не ти говоря нищо, но изстисквам кръвта, турям малко сол на порязаното място, превържа ръката и кажа: "Друг път бъди по-внимателен, защото е опасно! Радвай се, че пръстът ти не се отсече, трябва да се лекува човек сега!" По този начин ще разрешавате нещата.

Начало на погрешката е, че си се родил човек. И след като се роди, втората погрешка, която ще направи човек, е, че той ще почне да яде. А след като яде, не може да иде и да не направи пакост на хиляди хора. Всичките правите грешки в яденето и пиенето. Във всяко едно ядене трябва да направиш една погрешка. Три пъти на ден ядене – 3 погрешки трябва да изправите. Четири пъти ядене на ден – 4 погрешки трябва да изправите. А сега седите и не мислите. Тогава колко погрешки сте изправили? Жената, която готви на мъжа си, ако не е изправила погрешките, мъжът □ ще умножи

нейните погрешки и те двойни стават у него. Щом ядеш от една тенджера, на която домакинята не е изправила погрешката, ти освен че нищо не придобиваш, но се натоварваш съвършено. Знаеш ли на какво мяза готвенето? Влизате в гостилницата, посрещне те гостилничарят любезно. Най-първо ти си свободен, ти ядеш, той ти донася, но като речеш да излезеш, гостилничарят е много взискателен. Казва ти: "Туй ядене струва 100 лева. Трябва да ги платиш." Ти казваш: "Ама давам. По любов." Той казва: "Никаква любов! За мене любовта са парите. Трябва да си платиш!" Ето погрешката. Трябва да изправиш погрешката. Е, какво ще направиш, ако се намериш без пари?

Аз ще ви приведа един пример. Във Варненската гимназия имаше един ученик, музикант, закъсал, беден, много духовит и малко хитър. В една от стаите имало един долап, малък, но широк, и той е лежал на долапа отгоре. Във Варна беше прочут тогава Шишко – македонец с голямо благоутробие*, весел и всичките ученици, като кажат "бай Шишко", от устата им мед капеше! "Нашият Шишко" – казваха те. Един ден този ученик влиза тъй весело в гостилницата, Шишко го пита: "Как си, тръгна ли ти работата?" – "Е, тръгна ми. Дай ми да ям!" И Шишко му дава от едната тенджера, втората, третата, четвъртата. И ученикът казва: "Хубаво се наядох!" Почва да излиза, но Шишко иска пари. – "Ще почакаш, сега нямам пари!" – "Трябва да си платиш! Като нямаш, трябваше да ядеш една паница, а толкова паници?" И тегли му Шишко, както си знае, един бой.

Сега, ние можем да се смеем на Шишко, но туй е, което постоянно става в света и с нас. Че, този Шишко е в света. Ние влизаме в неговата гостилница, но речем да излезем? Кой от вас не е имал опитността на Шишко? Това в живота съществува навсякъде. Ние мислим, че нашата работа е малко друга. Но паралелът е много верен. Тъй ако разберем християнството, както сега се разбира новото учение, то е неприложимо в живота. Как ще приложите вие християнския морал в съвременното общество? Вие предполагате, че ще

---

* благоутробие – *книж*. 1. *ирон*. добре охранен корем; 2. *остар*. добросърдечност, милосърдие.

дойде Царството Божие. Но какво нещо е Царството Божие? Царството Божие е да изправиш погрешката на раждането и погрешката на умирането.

Че, всичките неща са все погрешки. Ти си направил едно добро някому. Ти си направил една погрешка, трябва да я изправиш. Ти нахраниш един престъпник, един убиец и той отива и убива някого – какво добро си направил? Ти дадеш пари някому, той вземе един пистолет и убива някого – какво добро си направил? Пратиш един негодник в училището да стане адвокат и да лъже хората. Или пратиш някого да стане богослов и той проповядва повече лъжливи работи, или го направиш поет, да пише такива нескопосани работи – какво добро е това? Казваш: "Да бъда поет!" Че какво ще пишеш ти? Или да бъдеш философ. Какво ще философствуваш? Че как Господ е направил света? Е, как го е направил. И от своето знание на неизправените погрешки, ти ще извадиш [заключение], че целият свят не е направен тъй хубаво. Както сегашните физиолози, като гледат човешкото око, казват: "Има един дефект окото, че не е направено толкова умно." Дефект има! Дефектът седи в това, че твоето око е раздвоено и не е в първоначалното си състояние. А този дефект хората са го внесли в очите и казват, че природата го е направила така. Но съвсем друго е първоначалното състояние на окото на човека. И казва Христос: "Ако светлината в тебе е тъмнина, тогава каква ще бъде външната тъмнина?" Казва: Голяма тъмнина!

Вие може да си зададете въпроса защо ви говоря така. Може и да не ви говоря. Ако посадя едно житно зърно на нивата, аз имам вяра в житото, а щом го оставя в хамбаря, казвам: то не е за сеене. А щом го садя, значи е добро! Някой път мисля, че сте силни. И показвам ви в какво седи вашата сила – да направите погрешка и да я изправите. Ще паднете. Де ви е силата тогава? Не съжалявайте, че сте направили една погрешка и не се радвайте преди да сте я изправили. Размишлявайте, че имате условия да опитате силата си, като изправите погрешката си. Да знаете, че можете да направите една погрешка, силни сте, и силни сте да я изправите тази погрешка.

За да познаете дали сте умен, вижте дали може да предвидите погрешката и дали имате познание да я предотвратите. Питате как ще се преобразува обществото? Когато се въдвори любовта между хората. Казвате: "Да се обичаме!" Че какво ви препятствува да се обичате? Нищо не ви препятствува. Но има нещо друго. Ако ти възлюбиш някого, ти ще направиш първата погрешка. Щом го възлюбиш, ще дойде погрешката. Кога се раждат всичките спорове? Някой, като не си го възлюбил, е недоволен, но ако ти го възлюбиш, помежду ви се явява едно голямо противоречие. Ти си обикнал един човек, който не е изправил погрешката си. И той казва: "Понеже ме обикна, изправи моите погрешки!" И ти си създаваш двойна работа. Как ще изправиш тогава погрешките му? Ти своите не си изправил, как ще изправиш тогава неговите? Обикнал си някого – ти ще изправиш неговите погрешки. Обикнал те е той – да изправи твоите погрешки!

Две мерки трябва да имате. И тия мерки трябва да бъдат абсолютни! Първото: Като даваш, ти трябва да бъдеш абсолютно свободен, никой да не те ограничава. И онзи, който взема, да е доволен, колкото и малко да му е дадено. Ако той е недоволен, значи иска да те ограничава, да ти се наложи. Това не е свобода. Той иска от тебе, казва: "Толкова трябва да ми дадеш!" Това не е свобода! Ако дойде някой при мене и иска аз да му помогна, да каже: "Направете ми една услуга, тъй както вие намерите за добре. Каквото намерите за добре, туй ми дайте. Направете както искате и колкото искате." И да не определи какво да направя. И не само външно, но и вътрешно да не помисли, че малко съм му дал. Всеки един от вас да бъде свободен! Аз разбирам свободата в моите действия: туй, което аз направя, да е закон. Мене никой да не ме ограничава. Второто положение – туй, което ми дават хората, да зная как да го приема. И да съм благодарен, колкото и малко да ми дадат. Ти казваш: "Аз не го искам това от тебе!" Ти го ограничаваш. "Аз от тебе не искам никаква услуга!" Че къде е твоето разбиране, как не искаш никаква услуга? Ти не искаш друг да ти направи услуга, а ти искаш да направиш услуга някому. Някой иска да ти направи една услуга – остави този човек, нека ти направи услугата той както иска, остави го свободен! Ти

приеми тази услуга, не нарушавай неговата свобода. И ти, като искаш да направиш услуга някому, и твоята свобода ще се наруши, ще се ограничи.

Това са разбирания, които могат да се приложат като един морал. Ти казваш: "Ами той е едно дете." Оставете това дете да постъпи както иска в дадения случай. Туй дете няма да го оставиш да бъде господар на твоята съдба. Остави го да бъде господар на своята съдба. Остави това дете вкъщи! Майката има право да затвори вратата, но остав□ го целия ден да ходи, да пъпли, дето иска, но затвор□ всичките прозорци, да не би да излезе от прозорците и да покаже силата си. Затваря го да пъпли и като плаче, не се смущава от неговия плач, защото, като плаче, детето показва, че е силно да плаче. Детето, като плаче, то разрешава мъчните въпроси. Плачът е един метод в природата, чрез който се поправят погрешките.

Вие сте чудни някой път, като казвате: "Защо трябва да плаче човек?" Че онзи грънчар, той плаче, но той като плаче, той само се ползува от водата. И тази вода, за да я има, все някои са плакали преди вас. Все са събрани тези сълзи. Те са излезли от чуждите очи, не са излезли от собствените сълзи на човека. Той още не е вложил своите сълзи, че да направи едно гърне от своите изплакани сълзи. Защо сегашните гърнета не са хубави? Защото са направени от чужди сълзи. Гърне, направено от наши сълзи, ще бъде хубаво, здраво гърне.

Някой път казвате: "Какво мисли нашият Учител?" Аз тъй гледам на живота. Аз, като минавам покрай един грънчар, гледам аз как бих направил едно гърне. Казва някой: "Направи ми една услуга." Казвам: Не ми казвай да ти направя една услуга, ти ме ограничаваш. Остави ме свободен, да направя едно добро аз както зная и после да не ме съдят за постъпката ми, дали съм направил добро или не. Напиши някому едно писмо. И после ще седне той да те коригира, че не си турил тази дума на мястото, или онази запетая, дето трябва. Като ти пишат едно любовно писмо, не коригирай! И ако писмото не е хубаво написано според тебе, погрешките са твои, а не на онзи, който ти е писал. Ще забележите един факт: че когато ние обичаме някого, ние никога не виждаме,

че той прави погрешки. Щом ти виждаш погрешките някому, туй показва, че ти не го обичаш. И щом той вижда твоите погрешки, и той не те обича. Защото в любовта всякога се изправят погрешките. Щом ти обичаш и щом той те обича, погрешките се изправят. Защото любов е само това, дето се изправят погрешките. Любов е само това, което изправя погрешките. Бог е Любов. Той постоянно изправя нашите погрешки. И Писанието казва: "Бог е в Христа и помиряваше света със Себе Си!" Не вменяваше греховете им, не ги виждаше.

Това е в Бога! Това е младото, силното. Той само ни казва: "Не правете тия погрешки, понеже вие ще страдате!" И когато ние не можем да изправим някоя погрешка, тогава Бог завзема нашето място и идва на помощ да изправи нашите погрешки. Но трябва да знаем, че не всякога Бог ще вземе туй място, защото Бог, като прави това, е свободен. Но и ние трябва да бъдем свободни. Ние трябва да вършим което Той върши. Че, ако ти се отказваш да вършиш туй, което Бог върши, не се ли ограничаваш? Казваш: "Аз не мога да направя това нещо!" – ти се ограничаваш. "Туй е непостижимо за мене" – ти се ограничаваш. Постижимо е. Туй за бъдеще трябва да бъде един идеал, а не само за сега.

Аз намирам сегашния дом за много добър, с единствената погрешка, че жената е родена, и единствената погрешка, че мъжът е роден. Аз къде намирам погрешката? Намирам единствената погрешка, че жената умира и че мъжът умира. Намирам погрешка, че децата са родени и че децата умират. Другите неща оставям настрана. И тогава казвам: Нали добре ще бъде, ако тази домакиня изправи своята погрешка на раждането и изправи своята погрешка на умирането? След туй казвам и домакинът да изправи своята погрешка на раждането и умирането си. Защото раждането подразбира изправяне погрешката на смъртта.

Че сте верующи или че сте в Новото Учение, все едно. Направили сте една погрешка, трябва да я изправите! Че, ако ти си християнин и не живееш както трябва, това не е ли погрешка? Не че не е хубаво, но погрешката е там, че не живеете както трябва. "Ама да не бях станал." Но станал си вече. "Да не бях се раждал." Родил си се вече. И сега трябва

да изправиш погрешката! Сега ще умреш! Там е пак погрешката. Ти се намираш в една дилема.

Погрешка е раждането, погрешка е умирането. Остава тогава силата, която изправя погрешката. Трябва да изправим погрешката! Божията сила работи в мене. Силен съм. Ние ще покажем своята сила в изправянето на нашата погрешка. Второто положение: Ще изправим живота си, ако можем да предвидим погрешките, които могат да станат, и да ги предотвратим.

Ще ви давам един магически начин, по който една работа може да се подобри. Аз съм срещал някои да казват: "Аз да имам жена, как ще я възпитавам!" Пък жената казва: "Мъжа аз тъй ще го коткам, ще го галя." С галене работата не става. Ходил един мъж в гората. След като сякъл дърва, той си ударил с брадвата крака и се връща вкъщи. Жена му почнала да го гали, да го милва. Но мъжът казал: "Жена, с милване няма да стане работата, трябва да се превърже този крак!" Трябва да се изчисти кракът, да се превърже раната. Това е минаването! Милувки има, когато човек е здрав. В доброто дело е милувката. Всяко едно добро дело е една превръзка за някоя рана в света. Да направиш едно добро дело, превръзка е това. Да помислиш добро за някого, друга превръзка е. Превръзки трябват сега. И ако тия превръзки не ги правим навреме, все страдания ще имаме. И то е хубаво, ще имаме добра опитност. Но раната трябва да се заздрави!

Това е новото, което трябва да остане в ума ви. Не че онова, което досега сте мислили, е криво, не е лошо. Не е лошо човек че се е родил, но не е и добро. Не е лошо, че умира, но не е и добро, че умира.

Ако в смъртта ти не придобиеш своята свобода, смъртта ти не е на място, не е навреме. И ако в живота ти не можеш да опиташ любовта, и животът не е на място! Следователно ние се раждаме да опитаме любовта; ние умираме, за да придобием своята свобода. Умирал е онзи човек, който е придобил свободата си. Жив е онзи човек, който е опитал любовта. Той живее.

Сега ви представям тия неща, към тях да се стремите. Туй разбирам да имате. Този, сегашният живот, който имате, ще се оформи само по този начин на мислене. И нищо не

може да стане извън тези максими. Извън тези максими животът все ще върви по старому. С новото разбиране ще внесем онова велико вътрешно разбиране. Единство ще се внесе в живота. И ще мислим тъй, както Бог мисли. И ще действуваме тъй, както Бог действува. Или, казано другояче, както Христос е мислил. По същия начин ще мислим и ние. Законът е един и същ.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

8-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 12.XI.1933 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

ИСТИНСКАТА ДОБРОДЕТЕЛ

Нарядът.
9-а глава от Марка.

Под "пост и молитва" в буквален смисъл се разбира работа в духовния свят. Значи, трябва да работиш. Защото постът – въздържане от една работа, значи да постиш. Да се въздържаш от един вид работа, например да ядеш и пиеш, а да вършиш друга. Даже и онези, които постят, след като са постили 24 часа или два деня, те почват да мислят, че ако повече се въздържат от ядене, ще им стане лошо. Или може да отслабнат. Има едно вътрешно неразбиране на поста и молитвата. Ние мислим, че ако само физически изкажем няколко думи, това е молитва. Не, това не е молитва. Ако сърцето на човека не участвува и ако неговият ум и дух не участвуват в молитвата, тази работа не може да има никакъв резултат. Някой път може да се каже, че молитвата не е послушана, значи резултат няма. Просиш нещо, но нищо не става.

Та казвам: Хората вървят по един път на завършените резултати. Те очакват, като кажат една молитва, и да бъдат послушани. Като прочетат "Отче наш" и кажат: "Да бъде Волята Твоя, да бъде Царството Твое", така ли става в действителност? Хиляди християни се молят. От 2000 години тази молитва е произнасяна, но Царството Божие още не е дошло на Земята. На Земята е дошло, но в сърцата на хората още не е дошло. Ние искаме Царството Божие да дойде отвън, а то трябва да дойде в сърцата на хората. Аз съм срещал много християни, които критикуват другите, че не постъпвали добре, но не се минават 15–20 минути и те ще извършат същата погрешка, както другите. Те казват, че другите не са милостиви, че нямат обхода, но виждаш, че те самите нямат никаква обхода. Те виждат, че другите са груби, а същевременно и те са груби. Сегашните християни вече 2000 години не

могат да се разделят от останалите, нехристияните. Знаете ли какво нещо е да бъде човек християнин? Аз често слушам някой да казва: "Нека се изправи той." Защо? Че и той има прегрешения. Аз съм учител, не правя това нещо. Няма да ме питате за злото, но казвам: Не прави това. Ще питаш как да направиш добро. За злото казвам: Не го прави. А той ме пита как да направи злото. Като дойде до доброто, за никакъв съвет не ме пита. Той мисли, че знае как да направи доброто. Ти трябва да се научиш най-първо да не правиш злото по отрицателния път. Само тогава може да правиш доброто, защото законът е: В изкуството не може да туриш сенките преди контурите. Доброто си има свои главни линии, които трябва да начертаеш. След това ще туриш сенките. Злото е сянка на живота. И ако ти туриш тези сенки без никакви контури, ти ще образуваш тъмнина, на която ти сам ще опиташ лошите последствия. Защото, ако ти загасиш светилника си, да не дадеш светлина никому, да се не спъне, ти ще се изложиш на една опасност и ще причиниш вреда на себе си, сам ще се спънеш. Ако държиш своята светлинка да свети на другите, ти ще причиниш полза и добро на себе си.

Сега, зараждa се друг въпрос. Мнозина мислите като някои, които започват да пеят. Те са научили седемте тона и казват: "Ние знаем да пеем вече." И той пее: "До, ре, ми." Ако това е пеене, то е най-лесна работа. Всички са майстори на гамата. Но когато дойде да се изпее една песен, тя не се пее по правилата на гамата. Тоновете не излизат така един подир друг, там има съвсем друг закон, разнообразие има, известно пречупване на тоновете – вдигане, слизане, качване. И когато някой пътник тръгне на екскурзия по планините, ще има същото нещо. Той няма да върви по равни места, той ще слиза, ще се качва. Това качване нагоре ние наричаме екскурзия. Ако той никога не се е качвал, може ли да кажем, че той е ходил на екскурзия? Някой погледне към планината и казва: "Ходих, всеки ден се качвах по върховете, мислено се качвах и се връщах надолу."

Разсъжденията на съвременните християни мязат на онези от една американска секта. В Америка съществува една

секта, която отрича съществуването на болестите, казват: нищо не съществува. Счупил си някой крака, казват му: "Нищо няма. Ти само предполагаш, че си болен." Боли те глава – "няма нищо." Тръгнал един американец да направи една екскурзия със своята възлюблена, става по пътя една катастрофа, счупва му се кракът на няколко места и най-после викат един от тези лекари, които казват, че болести няма. И той почнал да го лекува, казвал му: "Сега ще предполагаш, че кракът ти не е счупен, той ще се намести." Цял месец го лекувал по този начин и кракът на този болен оздравял. "Сега, казва лекарят, ще платиш, дето те лекувах!" – "Сега пък ти ще си въобразяваш, че ти давам 10□000 долара: първият ден 10□000 долара, на втория ден още толкова и т.н." Казвам: Каквото се провикнало, такова се отговорило. – "Ама ти трябва да плащаш!" – "Ти мене ме караш да мисля и аз оздравях, сега и ти ще мислиш като мене – че имаш парите, и ще ги имаш." Но това не е реално.

Тази теория е права. Краката, и без разтривки могат да се наместят в тях счупените кости. Могат да се наместят, но кракът на този човек е счупен. Това не значи, че материя не съществува. Този счупен крак може да се поправи. Има начини за това. То е едно просто нещо за този, който разбира законите на материята. Като дойде при счупения крак, той може да го намести. Той ще внесе в него онази магическа сила и както железните стърготини се привличат от магнита, така и тези частици могат да се привлекат и кракът ще се преустрои.

Как стават костите в утробата на майката? Тя само е мислила. Мислила само да има едно дете и си е казвала: "Искам да имам едно дете, което да има и кости, и ребра, и мускули, и глава, и мозък." Но отвън никак не го бута, тя само иска да има детето с тия неща и каквото е мислила, това става. Има дете вътре в утробата □ и то почва да расте, да се развиват кости, мускули, глава и след 9 месеца майката казва: "Да излезе навън" – и детето излиза. Не е ли така? Коя майка не прави така? Коя майка може като грънчаря да го направи? Ще каже някой, че то расте от само себе си. Не, не расте от само себе си, но има нещо отвън. Майката

работи със своята мисъл. Това е един велик закон, на който детето се подчинява. Но щом детето излезе вън от утробата на майка си, тя не е вече толкова господарка. Отвън тя не знае как да го направи. Изкълчи се кракът на детето, тя не знае как да го поправи; повреди се малко главата, тя не знае как да го поправи.

Законът е такъв: Това е възможно само тогава, когато живеем в Бога и Бог живее в нас. Там е тайната на живота. Вън от Бога, ти ще се молиш и духът няма да излезе. Както Христовите ученици не можеха да го изпъдят. Те го пъдеха, но духът не излезе.

Първото нещо е да чувствувате, че живеете в Бога. Живееш ти при един богат човек, но трябва да плащаш наем. Като дойде краят на месеца, той казва: "Ти трябва да платиш." Ти живееш там, но този човек не те обича, ти живееш като един наемник. Ако живееш на друго място, пак при един богат човек, но който те обича, той ще ти каже: "Нищо няма да плащаш." Той ти услужва, не те безпокои. Питам тогава аз: Каква е разликата между първото живеене и между второто? Ти можеш да живееш при Бога, но ще си плащаш данъка. А може да живееш в Божия дом и нищо да не плащаш. Нали всички в Бога живеете? Тогава защо едни сте щастливи, а други сте нещастни? И най-нещастните са най-непокорните. Има нещо криво в тях.

Сега, за умни хора считам ония, които живеят при всички нещастия и несгоди, които могат да ги споходят на Земята, и да са благодарни. Те са благодарни, разбират Божиите пътища. Като влезе при Бога, той най-напред започва с процеса на чистенето. Страданията са процес на чистене. Човек, като страда, се намира в първата фаза на чистене. Много страдаш, значи чистиш се. Христос носеше греховете на хората и трябваше да пострада, защото в тях имаше голяма нечистотия, която трябваше да се изчисти, да се изпере. Той трябваше да ги изпере. Като общо правило ще имате: Страданията на Земята са признак на нещо, което трябва да се изправи. Дали тия страдания са ваши или на другите хора, това е безразлично. Някой път ние чувствуваме само своите страдания. Вземете майката например, тя се нарича майка, защото тя влиза в страданията на децата. Тя има 4–5 деца, но едно от

тях се разболее и тя веднага чувствува болката на детето. Ако майката не чувствува болката на децата си, тя не е майка. А един ден тя може да обича цялото човечество, но тогава ще влезеш в страданията на страдащите и в радостите ще участвуваш, както и в страданията. В това отношение страданията на хората и Бог ги носи. Той, Който е свързан с хората, Който ги изпитва, едновременно носи и техните страдания и по този начин отчасти изпитва страданията им. Опитва ги по този начин. И прави един опит да изправи погрешката. Бог учи хората. Той знае причините защо хората страдат. И им казва: "По тия и тия причини вие страдате." И така ги учи как могат да се избавят от всекидневните си страдания.

Питам: Ако човек е пълен с Божествената Любов в света, може ли той да бъде сиромах? Може ли силният човек да бъде изнасилван от слабите? Не може. Той ще бъде господар на положението. Често някои ви говорят за любовта. Казват: "Аз обичам всички, но мене никой не ме обича." Щом тебе никой не те обича, [ти] си слаб човек. Как няма да ме обича онзи човек, когото аз съм извадил от водата и го избавям? Или как няма да ме обича онзи човек, когото аз излекувам или на когото аз правя добро? Това е невъзможно! Такова състояние в природата не съществува. Щом хората не те обичат, ти добро никому не правиш. Може да има някой, който да не те обича, това е допустимо, но всички да не те обичат? Тази мисъл в ума ви вече ви спира да разбирате Волята Божия. Силния човек никой не може да го изнасилва. И любещия човек никой не може да го оскърби. Не че няма да го оскърбяват. Или, другояче казано: Океанът не може да се размъти, необятната светлина никой не може да препречи. Твоето око може да се затули, на това малко око може да се тури едно малко капаче, но да се затули? Онзи голям Божествен прозорец, който изпраща светлина, може ли да се затули? Невъзможно.

Има една близка страна до живота ви, не сте работили и не работите над себе си. Аз ви наблюдавам и забелязвам какъв метод за работа използвате. Вие сте взели един лотариен билет и само гледате кога ще се тегли лотарията. На работа не ходите, целия ден четете, следите вестниците, лота-

рията и казвате: "Кой ще ходи на работа?" Но тегли ли се една лотария, не печелите нищо и казвате: "Отидоха парите!" Вземате втори билет. Аз зная хора, които от 10 години наред вземат билети. И при мене са идвали такива малджии* на лотарийните билети. И какви ли не примамки са правили. Преди 10–15 години идва един от тях при мене и казва: "Искам да взема един лотариен билет. Досега съм вземал много, но нищо не съм спечелил. Ти си учен човек, искам да ми кажеш какъв номер да взема, че да спечеля. Ако спечеля 100 000 лева, на Братството ще дам 50 000 лева." Казвам му: Защо ще ти кажа кой билет да вземеш, че ти да спечелиш? Ако е въпрос да печеля, аз ще взема билета. А ти искаш с чужда помощ да правиш добро и после да кажеш, че си помагал на Братството. Аз мога да ти кажа как можеш да направиш едно добро. Ще ти кажа да вземеш мотиката и ще ти покажа как да копаеш. Така ще спечелиш повече пари, отколкото с лотариен билет.

Тука преди 20 години беше дохождал при мене един човек, който цели 20 години се е занимавал с малджилък, търсил все скрито съкровище. Мисля, че този човек беше някъде от Новозагорско. Той казваше: "Изкопал съм един хендек**, един километър дълъг, цял баир, все пари да търся. Казвам: Не си ли намерил? – "Намерил съм много малко, не зная, но голямо съкровище има там. Искам да ми покажеш где е." – Ти го знаеш, пък искаш аз да ти го кажа. Е, как седи тази работа? И той започна да ми разправя цели 20 години вече как се моли на Господа, толкова години копае, не е малко. "Една вечер се явява при мене един турски ходжа и ми казва: "Молитвата ти се чу. Ела с мене, аз ще ти кажа де има заровено голямо съкровище." И тръгваме с него. "Слава Богу, казах си – освободих се от всичката сиромашия." Ето тук наближаваме до мястото, но в това време иде наш съсед и ме хваща за дрехата и ми казва: "Ще си платиш сега дълга." – "Бе, остави ме, този човек ще ми покаже где има богатство, ще [го] изкопаем сега." – "Не, върви да си платиш, че после ще отидеш да копаеш." – "Остави ме, с този човек ще копаем." Сборичкахме се, че той дръж, аз дръж, събудих се, но ходжата си отиде. Наблизо тука беше мястото, показа ми го."

---

* малдж□я (от ар.-тур.) – *остар.* иманяр.

** хендик (ар.-тур.) – ров, изкоп.

Казах му аз тогава: “Сега ще се молиш още 20 години, да ти се покаже това място.”

Както виждате, този човек се е молил 20 години заради мене, да ми даде един пример и този пример струва, аз ще му платя за него. Това е губене на времето в празни работи. Казвам му тогава: Ти си копал цели 20 години. Сега ще ти разкажа как можеш да бъдеш богат. Цели 20 години си копал за имането, но ако беше насадил 10 декара с десертно грозде, в 20 години отгоре ти щеше да имаш 60□000 златни в банката. Ако всеки декар даваше по 100 килограма, а и всеки килограм струваше по 10 лева, щяха да станат 100□000 лева. Значи всяка година щеше да имаш по 100□000 лева. – “Кой да знае, че е било така по-добре, но сега вече остарях, друг ще посади това лозе.”

Онези, богатите милионери, отгде изкопаха парите, я ми кажете? Американските милионери Хоп и Келниш, пък и всички други богати хора, откъде изкопаха богатството? Богатството в този смисъл е един стимул в живота.

В света има нещо по-хубаво от богатството, към което човек се стреми. Ами че ако ти знаеш изкуството да подмладяваш хората, ще ходиш ли да копаеш земята? Остарял си. Какво по-голямо изкуство искаш от това? Или някой милионер е станал хилав. И ще му кажеш: “Аз ще те подмладя, но ще дадеш два милиона долари.” Това е много малко, днеска са 2000 лева златни. Един милион долари за един богаташ, който има 500 милиона долари, това е нищо. Аз ще му кажа: “Аз ще те подмладя, но с контракт. Два милиона долара ще дадеш.” Вие не знаете колко тежат два милиона долари.

Казвате: “Ние да имаме това изкуство!” Вие не можете да имате това изкуство, докато не се научите да обичате Бога, Който ви е създал. Всичкото изкуство седи в Любовта към Бога и това е най-голямото изкуство. Ти можеш да мислиш, че като обичаш Бога, Той все ще ти повери [...?] неща. Докато не Го обичаш както трябва, ти ще имаш само обикновеното, което Той дава на всички хора, общото благословение. И тогава ти трябва да се задоволиш с него. Ако го нямаш, няма да роптаеш, а ще работиш над себе си. Когато се научиш да го обичаш, тогава ще разбереш какво значи да бъдеш едно с Него и Той едно с тебе. Ти трябва да обичаш Бога!

Въпросът на Земята ще вземе тогава друг характер. И когато викнеш Бога по този начин, тия противоречия, които сега съществуват на Земята, бурите в света няма да бъдат бури за тебе. Сиромашията няма да бъде сиромашия за тебе, болестите няма да са болести за тебе. Те са привидни само. Сиромашията, за онзи, който обича Бога, е едно благо. И богатството е благо и всичко е добро. Но онзи, който не обича Бога, за него сиромашията е едно страдание. Страданието за едного е благо, за другиго – не.

Питам сега: Като четете праведния Иов, щеше ли той да бъде праведен, ако не беше минал през такива големи страдания? Щеше ли да бъде написано неговото име и да бъде той образец да се ползуват всички хора от него като от образец? Ако той не беше минал през тези страдания, той щеше да си умре и никой нямаше да го знае, но в големите страдания той придоби едно богатство и се написа името му. И когато вие се намерите в едно голямо противоречие, четете Иов, там е разрешението. Най-първо Иов изгуби всичкото си имане и капитал, и волове, и говеда, и деца, и всичко – първото положение; второто – къщата му се събори, след това синовете, дъщерите му, всички измряха, но и там не спряха страданията му. Дойде една болест, една проказа на тялото му и след като изгуби всичко, оставили го вън на едно гноище и никой не се е приближавал при него. Когато са дошли неговите приятели да го видят, три дена са седели при него в мълчание. Казват: "Горкият човек! Какъв беше, с какво име, с положение, а сега на какво мяза! Дойде до това жалко положение!"

Мнозина се запитвали защо са дошли тия страдания отгоре му. Вие не можете да си представите историята на този човек, който от височината на положението, което е заемал, да падне толкова ниско. Той е бил като цар, а е слязъл до най-ниското положение, дето всеки го презирал. Има едно предание за него, че никой не се е приближавал при Иова. Кучетата са ходили да ближат раните му. Никой човек не е смеел да се приближи при него, да не се зарази.

Не се влиза лесно в Царството Божие. Вие искате да имате една дарба. За да се придобие дарба, вие още не знаете закона, по който се придобиват дарбите или по който се

придобиват силите. Вие още не знаете това и тепърва трябва да учите. Вие казвате: "Аз се моля, защо Господ да не ми даде това, което искам?" В житното зърно Бог е вложил всичко онова, от което то има нужда. И това житно зърно, като се тури в земята, знае как да работи, как да ражда. Вие знаете онази притча за талантите: за единия, за двата и за петте таланти. Работа трябва, за да има резултат.

Някои от вас искате да имате само едно приятно настроение. Приятността е хубава, но това са само външни условия. Тази приятност вие трябва да я използвате. Соковете на приятните чувства трябва да внесете във вашата мисъл и после цялата си мисъл трябва да турите на работа.

Ако вие отидете в Невидимия свят, нито един от вас с такова лице, каквото сега имате, няма да може да влезе в Царството Божие. Като ви видят с такива лица, най-първо ще кажат: "Стойте там, ние грозните не искаме. Не пускаме в Царството Божие куцащ човек или с едно око, или с едно ухо, такива не приемаме." Или пък тъй да кашляте, като тук сега, и това не ще приемат. Те ще кажат: "Ние като се молим тук, вие кашляте." С такова подсмърчане ще ви изпъдят навън. Или пък ако си ровите косата и се почесвате, ще ви изпъдят навън. И още такива хиляди работи има, за които биха ви изпъдили от Царството Божие. Ако един ангел ви види как си свивате очите, как вие се мръщите, той ще изскочи от Царството Божие навън. Понякога и свиването на веждите става с цел да се приеме по-малко светлина, да мисли човек, но някога значи, че човек е недоволен от себе си.

Трябва да се учите на Земята да контролирате всички ваши движения и постъпки, всички ваши чувства, мисли. Всяко свиване на един ваш мускул, всяко движение на крака или на ръката ви, това трябва да става под ръководството на вашия ум. Вие трябва да бъдете господари на тялото си, но понеже не сте, нещата стават произволно и следствие на това боледувате. Боледува кракът ти, защото ти не си господар на крака си; боли те ръката ти, главата ти – не си господар нито на главата си, нито на ръката си. Боли те стомахът, болят те очите, защото не си им господар. И питам тогава: На какво си господар? Ако в тебе ще влязат тия лоши

духове и почнат да те мъчат и ако ти не можеш да ги изпъдиш навън, ти не си никакъв господар. И ако ти не си господар на езика си, значи нямаш почит нито към себе си, нито към другите. Почит трябва да има човек, да бъде господар на себе си. Ти не си господар още на това, което имаш, а само минаваш за господар на своето тяло. Ти ходиш там, дето ти заповядат, мислиш за това, за което не трябва да мислиш. Някой от вас мисли кой го обича и кой не го обича. Някой от вас мисли [кой мисли] доброто ви и кой не мисли. Може да е хубаво това, но по-добре е да знаеш кого ти обичаш и кого ти не обичаш. В това има повече наука, отколкото да знаеш кой те обича и кой не те обича, защото аз лесно отгадавам това: когото вие обичате, и той ви обича, и когото вие не обичате, и той не ви обича. Много искат да ме убедят, като казват за някого: "Аз го обичах, но той не ме обичаше." Не, той не говори истината. Щом има някой човек, който не те обича, този човек ще подозира, че ти не го обичаш. Какво добро си му направил ти? Ти не си готов да се пожертвуваш за него, ти не си готов тъй да направиш, както Христос се пожертвува за грешните. Някога срещнеш някой грешник, поздравил си го, снел си шапката си и мислиш, че много си направил за него. Казваш: "Че аз му снех шапка!"

Вие седите с вашите билети и тъй, както ви виждам, както сте скръстили ръцете си, всички имате по един билет от лотария, но виждам, че нищо не сте спечелили от тези билети. И всеки си казва: "Не сме това, което трябва да бъдем." Ти седиш в училището и очакваш учителят да ти тури 6. Не, тази шесторка трябва да я заслужиш. Ти трябва да учиш. Днес приложение на тази наука се изисква. Ти трябва да разбереш науката на училището и тогава голямото благо, което Бог ти е дал, този живот, който имаш, трябва да го използуваш.

Питам: Какво сте придобили и какво сте разбрали от живота? От това очакване? Вие очаквате да умрете и да дойде Второто пришествие, да дойде Христос, да ви изпрати автомобил или някой файтон да се качите и ангели да ви посрещнат като светии. И като влезете в другия свят, да ви турят венци на главата и да казват: "Осанна, осанна, благо-

словен, който иде.” Тържествено, хубаво. Отлично е това. Ако стане така, аз ви облажавам, но ако не можете да припарите в Царството Божие, тогава? Тогава вие казвате така: “В такъв случай да не живеем.” Или в царството на светлината, или в царството на тъмнината ще бъдете. Щом не можете да влезете в Царството Божие, дяволът ще ви приеме и той ще ви изпрати каруца. Чудни сте вие! Кого в света не са завели с каруца? Че, всеки умрял най-после го изпращат с почит: четирима души го носят на тарга и го изпровождат, но сега има коли, които ги напълнят с венци и вървят подир умрелия. Свещениците хубаво, тържествено пеят. Кой от вас може да каже, че не е изпращането с почит?

И Христос дава пример за един богат, който бил погребан с голяма почест, обаче наместо в Царството Божие, отвели го в царството на тъмнината. И там бил на угощение. Като видял бедния Лазар, когото не погребвали с толкова почести, учудили се, че той е в Царството Божие. Тогава какъв ще бъде вашият живот? Понеже това е едно противоречие. Това противоречие – Лазар и богатия, съществува и на Земята. Навсякъде ти виждаш един беден Лазар и един богат, ама богатият е сиромах в Царството Божие. Там богатият няма и колиба даже, а бедният Лазар има хубава къща. Богатият на Земята е пълен с дългове и полици на Небето и пъшка там. Той казва тогава на Лазаря: “Лазаре, ела малко, с пръстите си да ми наквасиш устните.”

Сега аз искам да ви наведа на мисълта да се освободите от тия противоречия. Вие ще кажете: “Учителят засяга нас, нашия живот.” Засягам всички ваши лъжливи мисли, лъжливи чувства и лъжливи постъпки. Аз крайно се отвращавам от лъжата. Всичко съм постигнал, само с лъжата не съм се примирил. Като я срещна, аз настръхвам към нея и казвам: Така ще си остана към нея. Тя иска да □ се усмихна, да я погледна. Казвам: “Махни се, не искам да те гледам.” – “Много си жесток, защото и аз правя добро. Мъча се да направя добро. Някой направи една голяма пакост, аз отида, оттук-оттам замажа – че, и аз правя добро. Другите слабости ни най-малко не отблъскваш като мене. Много си несправедлив към мен. Другите правят по-големи престъпления, но спрямо тях си снизходителен, а пък аз правя толкова добрини на

света и благодарение на мене мнозина хора не страдат." Тогава казвам на лъжата: Иди да станеш слугиня. Ако можеш да станеш слугиня на Истината, ще те обикна. – "А, не, аз съм господарка, никому не ставам слугиня. Пък и на Истината, а не, не. Аз си имам особени понятия за тази господарка. При когото и да е бих отишла, но при Истината не мога да отида." Казвам: Затова и аз не мога да те обичам. Така с лъжата понякога се разговарям, но се държа сериозен: "Бих те обикнал, ако обичаш Истината." – "О, не мога!" – "Тогава и аз не мога." Има нещо в света, което не мога да обичам. Това е лъжата. Невъзможно е да обичаш лъжата, по никакъв начин не можеш да я обичаш. Невъзможно е да обичаш греха. Човек може да се заблуждава, но то е невъзможно човек да обича злото. Това е невъзможно, това е противоестествено.

Започнете с положителните неща, да правите разлика, да различавате положенията на истината от положенията на лъжата. Понеже лъжата става вече условие за бъдещи страдания. То е цял един свят. Та, първото нещо: Онова, което може да направи човека красив, това е неговата разумна мисъл, да схваща нещата тъй, както са, да мисли право. Един ангел е красив, защото неговите мисли са верни и истинни. Няма нито една мисъл, в която да има лъжа. В неговите постъпки няма нищо криво.

Та казвам: Като се стремите към по-добър живот, вие често се сравнявате с хората. Добре е някога да следваме хората, но те не могат да бъдат образец за един правилен живот. Например вие имате Христа като образец. Той може да ви послужи да бъдете смели, решителни, да носите страданията с търпение. Едно от хубавите неща, които виждам в Христа, това е отличното търпение. Аз виждам голямото геройство на търпението. Един човек, който в отрицателния смисъл на живота може да изнесе всички противоречия! А, другояче, ние сме заети само с дребнавите работи на живота. Така не може да бъдем щастливи. Ние искаме да бъдем щастливи на Земята, но щастието другояче не може да дойде. Всеки може да бъде щастлив, но щастието не зависи от външната обстановка на нещата. Защото [в] момента, в който ти дадеш място на Божията Любов в душата си, веднага ще се разсъмне и за тебе ще изгрее едно ново слънце! Не можеш

ли да обикнеш Бога, на сърцето ти [все] ще е тежко. Страданията ще останат в живота ти. Обикнеш ли Го, всичко ще се разтопи и ти ще се освободиш от затвора, в който си бил поставен. Той ще се разруши, за тебе ще изгрее един нов свят и ще погледнеш в лицата на хората и на небето и всичко наоколо ще заговори.

Вие казвате: "Как може да бъде това?" Ти се смущаваш, искаш само твоите деца да бъдат щастливи. Това е много ограничено. Ти искаш само ти да бъдеш щастлив. Има един щастлив свят, в който трябва да влезеш, ако доброто дойде в тебе, то ще очисти твоя свят. И твоят свят трябва да се измени. Всичката кал, която се намира в света ти, трябва да изчезне. Докато ние не се освободим от онази психическа кал, която е в нас, нашият живот не може да бъде щастлив. При тази кал седят всички възможности за противоречията, които съществуват в света. Аз "кал" наричам това, което други наричат "грях". Психическа кал, на която се дължат всички неуспехи. Ако я впрегнете на работа, тя може да ви принесе нещо за живота. Ако не я впрегнете, тя ще ви причини най-големите страдания.

Учениците запитаха Христа защо не могли да изпъдят лошия дух. Христос им казал: "Този род не излиза, освен с пост и молитва." Аз добавям: Този род не може да излезе, освен със сила, със знание. Сила, знание трябва да има човек, или Духът на Бога трябва да е с него, човек трябва да е свързан с Бога, за да изчезне лошият дух. Христос казва на едно място: "Отец всякога Ме слуша. Не е било никога време, когато да съм просил нещо от Него и Той да не ме е послушал." И Христос всякога поддържа единството – "Аз и Отец Ми едно Сме. Аз живея в Отца и Отец живее в Мен. Аз винаги върша онова, което е Нему угодно." Там е тайната на живота! Ти всякога да вършиш Волята Божия, тъй, както ти я разбираш дълбоко в себе си. И тази воля на Бога вътре в тебе ти принася своето щастие. И щом живееш заедно с Бога, и в гората няма да се луташ. Ти ще бъдеш свободен човек, бука□* няма да имаш, ще бъдеш готов да правиш услуги и да живееш не за себе си, но за доброто на другите хора и за Славата Божия. Невежа няма да бъдеш. Ти ще

---

* бука□ (от тур.) □*остар*. окови.

бъдеш и талантлив, и гениален, и светия. Всичко ще имаш в себе си.

В Любовта на Бога ти ще имаш всичко. Сегашните християни вярват, че ако човек залюби Бога, ще стане невежа, няма да учи повече. Не, ти като залюбиш Бога, тогава именно ще почнеш да учиш и това знание, което имаме сега, е детинска работа. Ако дойде някой напреднал дух и види как живеете вие и как в София живеят хората, ще избяга веднага. Това е върхът на безобразието, което сега съществува. Даже и даровитите хора не живеят правилно. Гледам, някой музикант свири на някой концерт, а друг го слуша и се пържи. Той не може да понася, че не може да свири като него. Другите ръкопляскат, а той не може да ръкопляска, завижда, че не може да свири като първия. Та музиката не е частна собственост само на едного! Тя е благо, което всеки може да притежава. Всеки може да бъде музикант. Ако отидете на Небето, между публиката там, и някой млад, още новак, излезе да свири, колкото и да е невежа, там и най-вещите, и най-гениалните, всички го обичат и се възхищават от него. А тук е обратното. Този новак, като погледне към публиката, отчайва се. А на Небето, като види, че е заобиколен от хора, които знаят повече да свирят и да пеят от него, но те го окуражават, те го вдъхновяват и го карат да свири и да пее тъй, както никога не е свирил и пял.

Ако и вие влезете в Небето, ще се измените, т.е. като влезете, там всички ще ви приемат, но най-първо ще ви изплашат. Ето как ще ви изплашат: като отидете на Небето, за да не ви върнат изведнъж, ще ви турят в една пещ, дето съвършено ще изгорите, на пепел ще станете. От тази пепел те ще направят нещо, но ще изтърпите този страх и после ще излезете, ще видите Царството Божие, ще видите всички благости там. Но като ви извадят от Небето, пак ще ви върнат вашия стар образ и ще бъдете пак такива, каквито сте били. Казано е: "Всички няма да умрем, но всички ще се изменим."

Има една промяна, която става в света, но тя не е постоянна. Трябва да стане една промяна. Ние трябва да отидем в другия свят красиви и трябва да разбираме от това изкуство. Когато един човек отиде в музикалната

академия, той трябва да разбира от музика; когато един човек отиде в академията на изкуството, той трябва да разбира от изкуство. Трябва да разбираш изкуството, което искаш да учиш. Казвате: "Животът, към който ние се стремим, това е най-висшата наука." Вие трябва да имате понятие от тази наука! И онова криво разбиране, което имате, и то ще се промени. Най-добрия живот и ти сам няма да го създадеш, но само ще го възприемеш и след като го възприемеш, ти ще го опиташ тъй, както един музикант опитва парчето, което ще свири. Той ще го свири един път, два пъти, десет пъти, докато усвои всички ноти в него. Той ще го свири много пъти и всички ще слушат после този живот.

Какво ли би било, ако от любов дадете един музикален концерт на Любовта? Сега за едно любовно парче биха те натупали, като се върнеш вкъщи. Ако дъщерята е седнала да изсвири едно любовно парче, дърво ще получи от бащата; ако майката е свирила някъде едно любовно парче, бащата веднага ще се разправя с нея. Други порядки са това. Но казвам: Като свириш едно любовно парче, не само един трябва да е доволен, а всички. Ти сега искаш да свириш едно любовно парче, но само един да го одобрява. Не, трябва да го одобрявате всички. Сега, да ви представя каква е моята идея: Имате 200–300 души, които са прокажени, а пред мене седи една красива мома. Тя е аптеката, от която аз мога да взема цяр. Аз се приближавам към нея и я целувам. От тази целувка всички тия болни оздравяват. Болестта веднага изчезва от тях. Питам: Тази целувка на място ли е? "Ама защо я целуна?" Ако не бях я целунал, тази проказа щеше да си остане в болните хора. Сега вие целувате едного, но колко души са се облагодетелствували от тази любов? От тази целувка? Вие правите добро, но колко души са облагодетелствувани от това добро? Така седи въпросът. Всяка добродетел, която се проявява, е добродетел само ако има плод. Тези, излекуваните хора, това е плодът на целувката. Любовта е плод на Божествената целувка.

Любовта трябва да засяга всички хора еднакво. И когато обичаш, ти раздавай щедро и не оставяй никого в лишение. И като обикнеш, кажи: "Господи, тази любов да

се всели в сърцата на всички и така да я почувствуват, както аз я чувствувам. Нека всички бъдат така радостни, както аз съм радостен. Нека всички станат така щастливи, както аз съм щастлив." И като се молите, изпращайте тези мисли. Вие казвате: "Да има някой да ме обича." Да обичаш само едного – че това сте го правили. Има ли някой, който да не обича? Всеки има да обича поне по един, но това не може да ви направи щастливи. Този закон вие го знаете, но любовта към цялото – сега това трябва да учите. Любовта към цялото е любов към едного. Защото, ако вие не обичате нито едного в света, вие не можете да дойдете на Земята да живеете. Вие обичате, най-малко, баща си, майка си или един приятел, или друг някого и това, което обичате, с него трябва да живеете. Щом престанете и този едного да обичате или един само престане да ви обича, вашата работа е свършена, вие напущате Земята. Тогава от горе ако ви обикнат повече, те ще ви привлекат и вие ще трябва да си отидете от този свят. А пък ако ви обичат повече на Земята, те ще ви задържат тук.

Та, някои от вас, които живеете по-добре на Земята, причината за това е, че тук ви обичат повече, отколкото горе. Ще дойде ден, когато ще ви обичат повече от горе и ще заминете за другия свят. Аз гледам, тук умрял някой – казвам: Обикнали го повече в другия свят. Блажен е той. Ама не умира този човек – обичат го тука, на Земята, повече. Дали на Земята ви обичат или горе, на Небето, за мене е все едно. И тук го обичат, и там го обичат. Ще кажете: "Няма кой да ме обича." Аз тогава си свивам веждите. Като кажете, че няма кой да ви обича, казвам: Лъжа е това. Невъзможно е в света никой да не ви обича. Най-първо, дяволът ви обича.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога – на Единния, Вечния Бог на Живота.

9-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 19.XI.1933 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев.

КРАСИВАТА СТРАНА НА ЖИВОТА

Нарядът.
10-а глава от Марка.

Красивата страна на живота е да оцени човек това, което има. Има две страни на живота: едната страна е външна, а другата страна е вътрешната. Тези две страни съставят едно цяло, но засега, в сегашното развитие на човечеството, външната страна се счита за най-важна. Там произтичат всичките спорове. Там има и гонения, и недоразумения. Недоразуменията съществуват още от началото. Човек сам е недоволен от това, което има. И на стари години той е пак недоволен от себе си. Защото казва: "Туй, което желаех от живота, да беше на млади години, а то сега ми се дава." И самите промени, които стават с човека – младостта и старостта, това е пак външната страна на живота. Млад си, понеже така разбираш. Стар си, понеже така разбираш. Или, другояче казано: Човек всякога става млад, когато сърцето господствува. Всякога ставаш стар, когато умът господствува. Всеки може да стане млад, ако направи сърцето си господар. Всеки може да стане стар, ако направи ума си господар. Това е разграничението, което трябва да разбирате. Казвате: "Човек трябва да се води по ума си." Да се води по ума си [е] едно нещо, а да бъде умът господар, е друго нещо. Да се води по сърцето си е едно нещо, а да бъде сърцето ти господар, е друго нещо. Не е лошо нещо човек да се води по желанията си. Някой казва: "Да не желая." Ако той се ръководи от всякакви желания, какъв ще бъде животът му? Какъв пък ще бъде този живот без никакъв подтик, без никакви желания? То е все едно да направиш къща без дървета, без камъни, без тухли. Самата къща е направена, сглобена е от стотина хиляди керемиди.

Когато се говори за Бога, [за] Любовта, хората разбират само външната страна на живота. Във външната страна хора-

та са успели много повече, отколкото във вътрешната страна. Когато дойде да мислим за вътрешната страна, ние мъчно можем да съгласуваме външната с вътрешната страна. Понеже не са един или двама, които живеят на Земята, а са хиляди и милиони хора, с които трябва да съгласуваме своите мисли и желания.

На пръв поглед може да се разглежда животът на Земята като училище, като практическо училище, в което човек е дошъл да се учи, но той не може да се учи, докато не живее. Някой път ние смесваме живота с човека. Можете ли да мислите за онова, същественото, което съставя човека? Човек не е водата, която възприема, не е храната, която възприема, не е въздухът, който възприема, не е светлината, която приема: "Аз Съм Пътят, Истината и Животът." Бог е Път, Истина и Живот. Но туй е външната страна на живота. Има една вътрешна страна и в този път трябва да ходите. Който ходи в пътя, той все ще се умори. Кой е онзи, който, като ходил на дълъг път, да не са излезли пришки на краката му? Кой е онзи, който, като е ходил на дълъг път, да не е страдал? Като излезеш вън, все ще има и дъжд, и вятър, и бури, лошо време и несгоди. Всеки мисли, като излезе на този път, за който се говори, ще бъде като сегашните дами облечен, нагизден, ще се разходи малко и като се върне, ще каже: "Ходих на разходка!" Това не е никакъв път. Път е, като излезеш на планината, да отидеш на най-високия връх. Този път не е направен тъй хубав, добре изгладен, но той е каменист път. Той сам по себе си не е лек, не е лесен.

Аз говоря по този начин, за да се обясни външният живот. Най-напред, ти имаш нужда от къща. Може да ти се проповядва да не желаеш къща, но и най-малката животинка гледа да си намери дупчица. Даже и една муха, и тя си има едно кюшенце в някоя стая. Все ще си намери една малка дупчица. Вземете рибите в морето, и те ще си направят една малка дупчица. Ще кажете, Христос проповядва, че с къщи, с богатство не може да се влезе в Царството Божие. Богатството е условие да си направиш къща, да си поставиш храна. Всички, които проповядват какво е казал Христос, те сами друго вършат. Друг пък проповядва, че не трябва да се яде, а сам проповедникът яде. И светията може да проповядва

да не ядете, но и светията се храни. Той очаква да му донесат нещо за ядене. Досега поне аз не съм срещал нито един светия, който да не се храни. Може да седи 5, 10, 15 дни гладен, но в него ще се създаде такъв апетит, че след това много сладко ще яде. Дали на ден ще ядеш един, два или повече пъти, злото не е в яденето. Ако този светия иска да покаже, че може да гладува, това е тщеславие. Ако пък яде по 4–5 пъти на ден, да покаже, че е силен, и това е тщеславие. И в единия случай показва тщеславие, и в другия случай. Тогава имаме два вида хора: болните са светии, те не ядат, а здравите са обикновени хора, грешници, които ядат. В живота, който яде много, е здрав, а който яде малко, е болен. В духовния живот пък онзи, който яде малко, той минава за светия, туй е външната страна. Онова, което отличава обикновения човек от светията, седи в друго едно качество. Светията не се безпокои, той е спокоен, той е благодарен. Светия е онзи, който е благодарен и на най-малкото. Той казва: "Господи, и в 10 дни веднъж да ям, аз съм благодарен. За толкова съм достоен. Аз не работя много, но цял ден седя тук и си мисля как да помогна на хората. Досега нищо не съм направил за света." Светията счита за добри хора ония, които показват как трябва да се работи, а лошите хора са според него будали, които трябва да се изчистят. Светията казва: "Господи, много малко съм работил, никакъв плод не е дала нивата ми." И той знае, че е отговорен за това нещо.

Сегашното човечество, този път, в който се движи, е път на големи противоречия – и външно, и вътрешно. Аз вземам външния обществен живот и вътрешния, духовния, религиозния живот само като символи за изяснение на тази идея. И в религиозно отношение човек се намира в едно вътрешно противоречие. И в обществено отношение се намира в едно вътрешно противоречие. Нито външно човек е дошъл до положение да се примири, нито вътрешно; също и народите, нито външно, нито вътрешно са дошли до едно истинско управление. Щом се образува едно общество, колкото и малко да е, пак се нуждае от едно вътрешно управление.

Ето, аз забелязвам, когато искам да изнеса някои работи, колко е мъчно да се говори. Да се говори истината

не е мъчно, но мъчно е да се разбере, да се приложи тази истина. В човека има едно хубаво чувство. Всеки човек иска да мислят добре за него, да го обичат. Туй е смисълът на живота, прав е той. Но казвам: Човек трябва да има духовни условия, при които да живее. Да ви обичат, туй подразбира външните условия на живота, т.е. и хората да имат добро мнение за вас. Туй е външната страна на живота, тя е потребна. Защото, ако Слънцето не те обича, ако въздухът не те обича, ако водата не те обича, ако хлябът не те обича, тогава ти ще се намериш в едно трудно положение. Че, ако въздухът не те обича и не иска да влезе в тебе и каже: "Аз на гости навсякъде ще вляза, но у тебе не бих дошъл", какво ще правиш тогава? Той ще каже: "Може и без въздух." Не, ти ще почнеш да се задушаваш, ще почнеш да страдаш. Ако водата каже, че не иска да влезе в тебе, жаждата ще дойде. Ако хлябът каже, че не иска да дойде в тебе, гладът ще дойде. Ако светлината каже, че не иска да дойде при тебе, слепотата ще дойде.

Това са изяснения, върху които човек трябва да мисли. След като разреши тези въпроси, тези мъчнотии, които са елементарни за външния живот, човек ще дойде до друга една вътрешна мъчнотия: кого да обича и кого да не обича? Ти в себе си не можеш да разрешиш кого да обичаш и кого да не обичаш, кого да избереш за свой приятел и кого да не избереш. Казвате: "Казано е да обичаме всички хора." Може ли всички хора да се обичат? Питам: Всички хора в началото колко бяха? Вие се смущавате как да обичате всички хора? Нали сте учили в училище как се привеждат дробите в еднакъв знаменател. Привеждате тогава. Колко души имаше в училището? Двама. Та, когато се казва: "Обичай всички!", подразбирай: "Обичайте двамата, от които всички хора са произлезли." Хилядите листа не представят още хилядите дървета. Това са части от цялото. Цялото човечество представлява две единици. Значи двама души представляват цялото човечество. Или, може да кажем, че цялото човечество е един дом от баща, майка и син, а някой път е от баща, майка, син и дъщеря. Те са емблеми на човешкия живот.

И когато някой иска да встъпи в брак, да стане баща, това е идеята, която той иска да застъпи – идеята на целокупното човечество! Щом се ожениш, човечеството вече е в тебе. Ти представяш всички бащи, всички майки, всички синове и дъщери, които ти се родят. И тогава казваме на бащата: "Обичай дома си!" На сина казваме: "Обичай баща си и майка си, братята си и сестрите си." До това разбиране трябва да дойдете. Няма друго обяснение, което може да ви даде по-светла идея как може да обичате всички хора. Правилно е, че всички хора трябва да бъдат близки, като братя и като сестри, като бащи или майки. Понятията "баща" или "майка", "брат" или "сестра", това са правила, по които може да се обича. Не можеш да обичаш баща си както майка си и братята си. Ти не можеш да обичаш майка си, тъй както обичаш баща си, братята си и сестрите си. Ти не можеш да обичаш братята си както баща си. Това са 4 различни страни на Любовта, които се отнасят за онзи, който иска да проучва същината на Любовта. Той трябва да я проучва от любовта на бащата, от любовта на майка си и от любовта на сестрите си. И когато Моисей е казал: "Да възлюбиш Господа Бога твоего [с всичкото си сърце], с всичкия си ум, с всичката си душа и всичката си сила", той е подразбирал именно тия 4 неща: да обичаш Бога като баща, като майка, като брат и като сестра с всичкото си сърце.

И когато ние говорим за любовта към Бога, ние разбираме единствения закон, който съществува в света. Да любиш Бога, туй е великият закон на битието! Не се стремете да разберете какво нещо е този закон. Той всякога ще остане неразбран, той не може да се разбере, но може да се приложи. Защо трябва да обичаме Бога? Ако ти не обичаш Бога, ти ще изчезнеш; ако ти не обичаш Бога, ти не можеш да се проявиш. И ако речеш да се проявиш другояче, без Бога, ти ще бъдеш най-нещастният човек на света. Може ли да питате: "Защо трябва да ходя, защо трябва да гледам, защо трябва да дишам?" Казвате: "Не може ли човек без да ходи?" Не може. "Не може ли човек без да диша?" Не може. "Не може ли човек без да се храни?" Не може. Тези са съществените неща, които изясняват друго едно противоречие в живота.

В цялата тази глава е изнесено едно противоречие. Това противоречие, това разбиране е съществувало преди 2000 години, но гледам, че и днес съществува. Идва при Христа един млад момък, който иска да наследи вечния живот. Той казва, че е изпълнил целия закон, Христос му казва: "Още една точка има на закона, която трябва да изпълниш. Ти се държиш за външния свят. Справи се с него първо – каквото имаш, иди го продай и не го туряй в някоя банка, нито го раздавай на свои роднини, но го раздай на сиромасите, на своите братя, които си онеправдал и ела тогава и Ме последвай. Всичките братя и сестри, които са онеправдани, на тях раздай богатството си." Този млад човек имаше много голямо богатство. Него го считаха за богат човек, ходеше добре облечен, с модерни дрехи. Той казваше: "Да продам всичко, да раздам всичко и да тръгна бос и гологлав, без никаква почит? Хората да ми се присмиват, да казват: "Този не е с ума си. Раздаде си имането." И какво ще придобия?" За някакъв си вятър, един живот, който никога не е виждал. И който и да го направи днес, все ще се намерят някои хора да му съчувствуват. Най-последното – ще му кажат, че му липсва нещо, ще му кажат: "Можеш да живееш и като си богат. Може и като богат да си с Бога." Той трябва да бъде гений, трябва да бъде светия и трябва да бъде някой учител, който може да живее и да бъде богат, понеже тогава всичкото богатство на Земята е на негово разположение, всичките хора са негови касиери. Този човек, който е свободен, той между хората, дето и да иде, всички ще го приемат като добре дошъл. Защо ще го приемат? Той ще им се наложи. Той е гладен, но той ще иде – на един богат човек дъщеря му умира, той ще я излекува и ще получи един обяд. "Ако вие ми дадете един обяд, аз ще възкреся дъщеря ви. Ако обядът не е готов, дъщеря ви няма да стане." Как ще има тогава и уважение, и почитание ще има! Питам тогава: Ако вие имате тази сила, мислите ли, че ще бъдете гладен човек? Храна ще имате и дрехи ще имате. Ама нямаш тази сила! Тогава гладен ще ходиш. Ще си сложиш парите в банката и ще кажеш: "Гений не съм, светия не съм, аз съм обикновен човек, ще си сложа парите в банката. Там парите ще ме познават."

Сега аз привеждам този пример на света, [на тези], които живеят извън тази велика истина. Някои хора са забравили Бога. Човек може да забрави Бога, тъй както един син може да забрави баща си, майка си. И кога може да забрави? Той се влюбил в една мома и тя му казва: "За баща си и за майка си не искам да мислиш. Ще отидем далеч от тях. Нали знаеш, баща ти е такъв..." Някои снахи не искат ни при свекър, ни при свекърва да живеят. И синът със своята възлюблена не прави спор за нищо, той си е намерил една другарка – Ева.

Първият човек имаше също една Ева, тя му даде следния съвет: "Какво си тръгнал по ума на Баща си, какво ще Го слушаме? Да пристъпим този закон, и из рая може да излезем навън!" Какво ще слушаме, можем да се отдалечим от Бога и после се питаме защо идват страданията. Защото хората не обичат Бога. Един човек, който не обича баща си, той и тебе не може да обича. Един човек, който не обича майка си, той и тебе не може да обича. Един човек, който не обича и брата, и сестра си, и тебе не може да обича. Ти гледай човека – ако той обича баща си, майка си, брата и сестра си, той може да ти бъде приятел. Под думата "приятел" аз разбирам човек, който има правилно отношение към баща си, майка си, брата и сестра си. Това е приятелство. И всеки, който няма тези отношения, той не може да ти бъде приятел. Защото приятелството е основано на предшествуващи причини. Питам: Ако баща ти, ако майка ти, ако брат ти и сестра ти не бяха вложили тази любов в тебе, щеше ли да съществува любов на Земята ?

Изисква се едно по-дълбоко разбиране за тези неща. Като проповядвам за някои хора идеята да обичат Бога, те казват: "Аз обичам Бога и никого другиго. Аз изпълнявам Неговата Воля." И гледам, тия хора започват да се отнасят с презрение към другите. Но аз им казвам, че хората около тях представят външната страна на Бога. Да обичаш Бога, това значи да виждаш всеки човек в лицето Божие. Само тогава ти ще бъдеш най-щастливият човек! Щастието седи в любовта. И вие казвате, че любовта причинява страдания. Вярно е, но неразбраната любов причинява страдания, а разбраната любов носи в себе си щастие.

Ние трябва да разглеждаме живота тъй, както го разглежда един пътник, който пътува дълъг път. Всеки ден той минава през известни нови места, които разглежда и казва: "Тия места не мязат на ония, които съм минал." Някои казват: "Аз съм преживял много неща." Туй, което, си преживял, не мяза на ония места, през които си минал. Местата, през които си минал, не мязат на ония, които ти предстои да минеш. Ти знаеш само онова, през което си минал, но не и онова, през което не си минал. Някой мисли, че като стане на 80 години, много знае. Той ще знае толкова, колкото знае едно дете. Колкото детето знае, толкова и старият човек знае какво го очаква след смъртта. Затова той нищо не знае. Това знание, което сега има, не може да го ползува в бъдеще. Пътят, който остава, изисква едно качество, което е необходимо за него. Той изисква здрави крака и сила, защото пеш трябва да ходиш. Храна трябва да носиш. За вода трябва да помислиш. Въздух трябва. Та, като ставаш сутрин, всичко това ти е потребно! При това, в този път на най-далечните пространства ще има една страннoприемница. В този път ще има много прах, много големи препятствия. Много бурно, ще има сняг, вятър, дъжд. На кого ще се сърдиш? На Господа ли ще се сърдиш? Ще кажеш: как е възможно Господ, Който е предвидил този път, да е позволил на вятъра да духа или на снега да вали? Път, по който има много прах, знаете ли как ще го тълкуваме? Много грешни хора са минали по него. Всичкият прах в света се образува все от грешните хора. Път, в който има много малко прах, праведни хора са минали; път, в който има много кал, много грешни и неразумни хора са минали. Законът е същият. И страданията в този път, в който се намираме, пак означават същото.

Ако хората не могат да живеят помежду си, това са грешни хора, всеки човек живее само за себе си. Аз може да имам всичкото най-добро желание към хората, мога да ги обичам, но какво мога да направя с това? Като човек аз нищо не мога да допринеса на тези хора: хляб не мога да им дам, вода не мога да им дам, въздух не мога да им дам, светлина не мога да им дам. Тези неща не са мои. Тези неща Бог им е дал. Най-голямото престъпление, което хората сега правят, е, че продават Божия хляб, Божията вода, Божието Слово.

Те не могат да продават само въздуха и светлината, но сега и светлината почнаха да продават. Понеже и светлината продават, затова сме я закъсали. За предпочитане е, като нямаш пари, да седиш в тъмнина. За да не се охарчвате вечер, трябва да седите в тъмнина. Има един живот, един свят, дето хлябът е свободен, водата е свободна, въздухът е свободен, светлината е свободна. Къде е този свят, не питайте. Във всяко едно отношение хората искат да имат хляб без пари, и водата да бъде без пари, и въздухът, и светлината да бъдат без пари. Всичко искат да е без пари. Но не знаят как да го постигнат. Чудна работа, че те имат същия закон в дома си. Да направят един свят като един дом. Тогава аз си задавам въпроса: Колко пари трябва да плащаш на баща си, на майка си? Нали вкъщи всичко се върши без пари. Отвънка с пари се върши и отвътре с пари се върши. Синът, като дойде от работа, той не казва на баща си: "Татко, пари искам." Цели 20–30 години работи с баща си и преди да замине, бащата казва: "Синко, аз ще ти оставя всичко." Но тъй се случва, че нищо не му оставя. По какво се отличава слугата от сина? Като се свърши месецът, слугата казва: "Господарю, ще платиш, без пари не се работи." Синът казва: "Татко, не съм свършил работата, която ми даде, сега ще си почина, а утре, каквото ми кажеш, ще гледам да изпълня волята ти." Така се живее! Трябва да има разбирателство между бащата и сина. Бащата обича сина и синът обича бащата, има споразумение между тях. А слугата не обича господаря си. Това е по отношение на физическия свят.

Сега всичките противоречия произтичат от слугите и господарите. Нито господарите плащат както трябва, нито слугите работят както трябва. А бащата плаща. Той е дал на сина си половината от това, което има. Бащата трябва да даде един образец как трябва да живеем. Ще постъпваме тъй, както Бог постъпва. Бог е дал хляба даром, водата даром, въздуха даром, светлината даром и живота даром. Единственото нещо, което Бог изисква от нас, то е да живеем добре. Това се изисква навсякъде.

И добрият живот не може да се постигне по никой начин, освен с любов към Бога! Тогава направете един малък опит да живеете поне един ден по тези правила: хлябът ви да бъде без пари, водата без пари, въздухът без пари, светлината без пари. И при това положение да няма никакъв спор. И тогава турете господарите и слугите вън от къщи. Нека има господари и слуги, но не вкъщи. Според мене, слугата като влезе в дома, да остави дрехата си извън къщата и да не влезе в къщата като слуга, но да влезе като син. Слугата отвътре е син, а бащата отвътре е господар, а отвънка е слуга.

На физическия свят във всеки случай можеш да бъдеш и господар, и слуга. Като влезеш във вътрешния живот, трябва да станеш баща. В този смисъл бащата жертвува всичко. Ние трябва да играем ролята на бащи и майки, на братя и сестри, само че бащата прави това по един начин, майката по друг начин, сестрата по трети начин, братът по четвърти начин. Значи има 4 начина на самопожертвуване. Казва се в Писанието: "Бог толкова възлюби света, щото даде Сина Своего единороднаго в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него." И тогава, щом животът се уреди вътрешно, отвън той лесно може да се уреди. Защото ако един човек има Божията Любов в себе си и би отишъл в света да работи, най-малко 10 души биха отишли да работят с него заедно. Ако отидеш на нивата да работиш от любов, най-малко 20 души ще дойдат с тебе да работят на нивата. Ако пък не ви обичат и вие нямате тази любов, всеки ще дойде, ще ви погледне и ще си замине.

Често вас ви е тежка работата вкъщи и казвате: "Дотегна ми тази работа." Искате да имате слугиня вкъщи. Дом, в който има слугини, той не може да бъде щастлив дом. Дом, в който има вътрешни слуги, не може да бъде щастлив. Живот, в който е застъпена идеята, че трябва да има господари, не е прав. Ти не можеш да бъдеш господар, ако нямаш слуги – на кого ще господаруваш? Ако ти направиш един дом и повикаш слуги в дома си, не създаваш ли нещастие, [не] създаваш ли злото? Ако в себе си допуснеш идеята за господаруване, ти си създал злото вече. За да избегнеш злото, трябва да държиш слугата вън от себе си. Можеш да бъдеш

господар само на физическия свят, но господар в духовния, в Божествения свят не можеш да бъдеш. Когато Писанието казва, че един господар трябва да имате, това подразбира единството в живота, да се премахнат всичките противоречия в живота. Щом има много господари, ще има много противоречия. Щом има много слуги, ще има много противоречия.

Искам да ви предам онова широко схващане на живота, което при сегашните условия на живота може да приложите. Опитайте, не е лесна работа да се живее без разбиране. Някой от вас е принуден да работи като най-прост работник с 50 лева заплата, а 50 лева при сегашните условия какво са? Да идеш в един хотел, с 25 лева едва можеш да минеш. Ами сутрин, на обяд и вечер нали трябва да ядеш? Не зная докъде ще стигнат, тъй като хората са отвикнали да живеят.

Целият живот се намира в едно голямо мъчение, като жена, на която предстои да ражда. И цялата епоха сега се намира в една епоха на раждане. Иска да роди нещо, но дали ще се роди или не, не се знае. Въпрос е, защото както една жена може да пометне, може да роди мъртво, а може да роди дете здраво. Така сега всички добри хора на човечеството бабуват, все очакват нещо. Нещо трябва да се роди, но не се е родило нищо, няма го това дете още. Всички усещат това, но какво ще се роди, мъжко или женско? Не се знае. Защото господарите вървят по линията на мъжете – аз ги определям тъй, – а слугите вървят пък по линията на жените. Мъжко или женско, човек трябва да се роди! Ние не искаме ни мъжко, ни женско. Мъжкото и женското се родиха, ние ги знаем. То е хубаво, ние се радваме. Сега туй, което трябва да се роди, човек трябва да бъде. Двете в едно трябва да бъдат. Не е въпрос за мъж или за жена. Мъж или жена, то е физическият живот, външната страна на живота. А човекът е единството на живота. Така трябва да се разбира великата идея, ние не трябва да отричаме сегашния живот. Ама какво трябва да правим? Ще живеем тъй, както животът върви. Но онзи, новият живот, в който влизаме, той изисква друго разбиране. Тъй както човек трябва да се откаже от своите детински идеи, като стане възрастен. Тъй, както човек трябва да се откаже от своя възрастен живот и както старият трябва да се откаже, като му дойде времето, те са стъпала. Детето

не трябва да се отклонява преждевременно от живота. Но като му дойде времето, да се откаже. Трябва да престанете да живеете като деца, в зрялата възраст.

Първото нещо, което ви трябва и което ще ви даде един вътрешен мир и една почивка, то е Любовта в нейните нови разбирания. И аз ще ви представя само в една картина: Представете си, че вие сте един затворник, седели сте 4–5 години в затвора, но не сте видели нито лъч от Слънцето, нито чист въздух сте имали, нито чиста вода. Но ако се отвори един малък прозорец и видите Слънцето, знаете ли каква радост може да принесе тази светлина? Още нямате тази опитност. Разправят за едно американско магаре, което живяло 5 години в един рудник долу, в земята, и носело каручките, а там било тъмно, че като го изнесли след 5 години отгоре, отвънка, че като викнало магарето, зарадвало се, скачало, търкаляло се това магаре. Този рев, това търкаляне е голяма радост.

Така и ние трябва да се зарадваме от тази светлина на живота. Трябва да излезем от лошите условия на живота. Там, в рудника, щастлив живот не може да има!

Единственото нещо, което може да ни изведе от тъмния рудник, то е Божията Любов. Без любов не може да се постигне нищо. Тя ще надделее над всички мъчнотии. Божията Любов трябва да влезе като една мощна сила, да обнови живота ви, да преодолее всички мъчнотии; тя е спасението, което трябва да стане. Свободата, която човек трябва да има, светлината, която човек трябва да има, животът, който трябва да има. Човек трябва да разбере чрез тях новата любов.

Не се смущавайте за живите и за мъртвите; не се смущавайте, че едни са будни, други спят! Които спят, си почиват, а които са будни, работят. И едните, и другите нека си свършат работата. Не е лошо човек да спи и не е лошо човек да работи. Нека си работи, като се умори, да иде да спи. Умрелите, като си починат, ще дойдат на Земята, а живите ще идат на техните места. Няма нищо. Говоря ви за една истина неотвлечена. За слепия човек светлината е далече. Но далече ли е светлината? Тя е до него. Да се отворят очите му, той веднага ще стъпи до светлината. Глухият до звука е далеч, но щом се отворят ушите, чува. Любовта е близо до сърцето

на човека, стига човек да отвори, да възприеме тази любов. Хора, на които слухът е отслабнал, трябва да им се вика много силно, да чуят.

При новата любов се изисква най-тихото говорене, да можеш да схванеш веднага, да разбереш какво иска да каже тя. Само като си помръдне човек устата, да чуеш. Дотолкова чувствително трябва да бъде сърцето на човека на Любовта. Не да напуснем сегашния живот, не да напуснем сегашните условия. От сегашния живот, като от училище, трябва да научим нещо. Човек не трябва да бяга от живота! След като е свършил училището, ще го напусне. Той има право, но преди да е напуснал училището, той трябва да научи всичките предмети, които има в училището, всичкото знание, което е потребно за неговия живот, трябва да го придобие.

При всички условия човек да бъде весел, да бъде доволен, е мъчна работа. Не е лесна работа и да бъде човек слуга, да му заповядват. Господарят заповядва, господарката заповядва и господарчето, и то заповядва. Та, четирима души господари се събират. На един господар да слугуваш, е лесно, но като имаш двама господари, и двамата господари се различават; единият господар обича да пие топла вода – ако не си му стоплил водата, ще те нахока; другият господар обича студена вода да пие, третият господар пък обича, освен водата, и малко сладко. И ти не знаеш какво да правиш. При тия условия ти се намериш в чудо, при тия господари ти всякога ще бъдеш гълчан. Че водата не е била топла. Втория път ще бъдеш гълчан, че водата не е студена. Третия път ще бъдеш гълчан, че във водата няма сладко. Таман научиш това, единият господар реши да пие обратно – не топла, а студена вода. И другият господар се обърне, казва: "Аз напуснах студената вода, сега искам топла вода." И най-после всички се убедят, че във водата трябва да има нещо сладко, сладчина трябва да има. После пък казват: "Ние напуснахме правилата на студената и на топлата вода и искаме водата да бъде сладка." Таман си научил това, и те пак се връщат към старото правило. И ти трябва да учиш всеки ден кой ден са за топла вода и кой ден са за студената вода и кога – за сладката вода. И ти ще се намериш в чудо, но все ще бъдеш гълчан.

Това е голямото противоречие, което ние сега опитваме – учим как да се живее. Учим, учим и все оставаме ненаучени. Един ми казва: "Да ти кажа, Учителю, мене ме е страх да идвам на твоите беседи. Почнах да се боя. Колкото пъти съм дошъл, все за мене говориш. Нарочил си ме, все към мене гледаш. Не смея, пък и щом се скрия някъде, ти и там току се покажеш." Казвам: Извини ме, че съм ти причинил тревога без да искам. Но ни най-малко не съм имал тебе предвид. Изнасям известни принципи как трябва да се живее. Всички хора трябва да живеят добър живот. Откъдето и да вземеш, все ще засегнеш някого.

Не се сърдете, ако нещо ви упрекват. Помислете си, че не човек ви упреква, а вятърът е виновен, вятърът е, той носи думите. Някой път говори тихо, а някой път силно, та като излезе вятърът от устата му, слушай го. Ако има нещо разумно, приеми го, ако не, остави го да си върви по света. Дума дупка не прави. Хвалят някого – пак същото. Дали те укоряват или хвалят, все едно е. Казват: "Хвърленият камък във водата не се връща нагоре." И хвърлената дума, и тя не се връща назад. Ако не се връща, какво трябва да правиш тогава? Не хвърляйте камъни, които потъват във водата. Не изпращайте думи в света, които не се връщат!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

10-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 26.XI.1933 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

МОЛИТВАТА

Ще прочета 11-а глава от Марка.

Човек трябва да ви остави, да не ви говори нищо, да ви остави да пророкувате, както Духът ви каже. Ако Духът говореше на всинца ви, какво щеше да ви каже? У вас трябва да стане това, което става в малките тревички, когато дойде водата и всичката почва омекне и стане кал. За онези, които ходят, калта е неприятна, а за тревичките калта е едно благословение. За нас калта е нещо, което се полепва по нас. Ние имаме за калта едно мнение, а тревата има друго. Значи за нас калта е това, което се полепва по обущата ни, а пък за тревата тя е това, което размеква почвата и допуща влагата да слезе надолу.

Когато бащата и майката са отхранили сина си и той е станал на 20 години и са му давали да яде всеки ден, какво са спечелили? По този въпрос може да мислите. Човек има две очи, пък има и насекоми, които имат по няколко хиляди очи. Някой път хиляди очи. Защо на тия малки насекоми им са толкова много очи? И по този въпрос може да мислите.

Ще ви попитам и друго нещо: Защо ви се дават толкова много страдания? Не едно, не две, а всеки ден – толкова много страдания. Отде идват те? Защо страданията толкова много ви обичат? Те много ви обичат. Всеки един от вас има всеки ден по 15 толкова обичащи го, те идват вкъщи, пишат ви писма и какви ли не писма? И цели скандали стават за тия писма. Всяко едно страдание е цял един скандал. Ти си тъжен, наскърбен си, влизаш вкъщи, вдигнеш скандал с децата си. Казваш: “Аз имам едно любовно писмо, не знаеш ли, че гори душата ми?” За да скриете вашата любов, казвате: “Ние имаме страдания, тъжни сме.” Вие сте недоволни. Защо ви са толкова писма? По 10–15 писма получавате и мислите на кое как да отговорите.

И един друг въпрос: Аз не зная какво нещо е любовното писмо. Хляб ли е, дреха ли е, инструмент ли е, какво нещо е

това любовно писмо? Аз бих искал да ми разправите, много ме интересува. Кой беше праотецът, който е направил първото любовно писмо? Каква е историята на тези любовни писма? Аз зная едно нещо: Преди първата жена да [беше] дошла в рая, никакви писма не се пишеха, но след това, като дойде жената, почнаха да се пишат писма, особено след като излязоха от рая навън. След това много писма се пишеха вече.

Кажете ми: Какво нещо е болестта? Какво нещо са болестите? Вие някой път си представяте болестта като нещо живо. Вярвате ли, че в света има болест? Вие казвате: "Тази болест е много силна." Схванала ви краката, схванала ви ръцете, схванала ви езика и вие казвате: като че е дошло нещо живо, като че ви обсебило. Това нещо дали е така?

Питам сега: Първите хора, когато бяха в рая, имаха ли болести? Тогава нямаше никакви болести, но така, както вие си представяте болестта, не съществува. Сега представете си, че вие си носите една раница. Тръгнали сте на път, раницата ви тежи 50 килограма. Казвате: "Охлузи ми гърба." Питам: Тази раница сама ли се качи на вашия гръб? И тя от добра воля ли направи това охлузване? Тази раница охлузила гърба ви. Приписвате □ качества, които тя няма – нито сама се е качила, нито пък е охлузила гърба по своя воля. Какъв е законът, за да не ви тежи тя? Понеже имате 50 килограма товар, то на всеки, който мине покрай вас, дайте му по един килограм: на 49 души – 49 килограма, и на вас да остане един килограм. А пък вие казвате, че ви трябват 50 килограма. Сега кажете: защо направихте тази раница 50 килограма, а не я направихте 10 килограма?

Когато учителят зададе някой въпрос на ученика, то тогава ученикът може също да запита учителя и това са правила. Ученикът задава някоя трудна задача на учителя, за да види дали той знае. Много пъти в математиката някои задачи са забъркани и ги изоставят. Но щом не можеш да решиш една задача, ти си вече на мястото на един ученик. Щом я решаваш, ти си вече учител за себе си. Щом решаваш задачата, ти знаеш, щом не я решаваш, не знаеш.

Пазете се от болести. Това, от което най-много се пазите, най-често идва на главата ви. Например вие се пазите от

хрема, понеже [тя] може да се превърне в други болести, опасна е, но идва хремата у вас. Пазите се от треската, но и тя идва. Пазите се от ревматизма, но и той идва. Всяко нещо, от което човек се пази, все му идва до главата. Пазите се от сиромашията, защото казвате, че е лошо нещо. Не съм срещал обявление у вас, че се пазите от богатството. За някои светии се казва това. Но във вашия дом никъде няма обявление: "Пазете се от богатството." Много обявления съм намерил, например обявлението: "Пазете се от сиромашията." Понеже аз съм кореспондент на вестника, искам да зная какво провинение е направила сиромашията, за да пиша и аз против нея една статия – какво право има тя да отива да измъчва хората?

Вие какво бихте пророкували сега? Види се, вратите на пророчеството са затворени навсякъде. Понеже не знаете да пророкувате, ще ви дам един анекдот: Една булка, която обичала много мъжа си, като умрял той, заровила го в гроба, а пък гробищата били близо до гората. Отива тя, за да плаче и за да видят хората, че тя го обича, тя плаче високо. Иначе хората ще кажат, че тя е гледала само той да умре и така да се освободи от него. Името му било Иван. Почнала тя да нарежда: "Иване, Иване, колко те обичам." Така нареждала около 25 минути. Една мечка от гората идва до нея и тогава тя казала: "Иване, повече не мога да плача, защото мечката иде."

Страданието в света, това е умрелият човек. Вие плачете на гроба на страданието, понеже това е умрелият Иван. И като се зададе радостта, тя е мечката. Вие казвате: "Иване, не мога да плача вече." Значи, зарадвате се, освобождавате се от страданията.

Човек мъчно може да понесе една голяма радост. Радостта е много опасна. От голяма радост става разрив на човешкото сърце, пуква се човешкото сърце. Казват, че Волтер умрял от радост, като се върнал във Франция и му направили голяма овация.

Ако запитат какво нещо е животът, мъчно може да се определи той. Дават много определения, но животът има известни външни изявления. Най-първо, животът е проява

на нашето тяло, а пък тялото е съставено от много удове*. А всеки уд си има малки удчета, части, елементи. Следователно, за да живеем, най-първо трябва да държим своето тяло в най-изправно положение.

Вие може да считате тялото си за една дреха, може да го уподобите на най-хубавата дреха, която ви е потребна в студено време, и като отивате на гости, да имате една хубава дреха. И от тази дреха зависи почитанието, което хората ще ви дадат. Вярно е, че без дреха не може. Един оратор се оценява според речта, която ще държи. Щом не може да говори, не е добър оратор. Ако идеш в странство, почитанието и уважението ще зависи от това дали знаеш техния език. В Англия почитанието ще зависи от това дали знаеш отлично английски. Във Франция – ако знаеш да говориш отлично френски, и пр. Тогава можеш да спреш всеки французин и да говориш с него, щом разбираш езика му. Иначе никой няма да те познава и хората няма да се интересуват от тебе, т.е. няма да имаш връзка с живите същества. Една друга мисъл: Вие никога не може да успявате в света или да имате достъп в света – аз не говоря само за този, а за духовния и Божествения свят, – ако не знаете езика му. Трябва да знаете Божествения език. Или трябва да разбирате езика, на който говорят хората.

Например, за да обичате един човек, непременно вие трябва да намерите една хубава Божествена черта в него. Не можете да обичате когото и да е, ако не намерите една Божествена черта в него. Във всяка една обич в света седи нещо видимо и материално. Ние казваме: да няма обект в любовта. Под думите "да няма обект" ние разбираме да няма в любовта користолюбие. Но онзи, когото обичате, той трябва да има в себе си известно богатство. Вие бихте ли могли да обичате един камък, както обичате един човек? Не. Защото в камъка няма тази отзивчивост, както има в човека. Но в някои случаи един камък може да ви принесе много по-голяма полза, отколкото един човек. Нали ако намерите един скъпоценен камък от високо качество и с голям размер, вие ще имате цяло едно състояние; не само

---

* уд – *остар.* телесен член, част на тялото.

вие, но и ред поколения ще се ползуват от него. То е едно грамадно богатство. Този камък, като го продадете, ще имате добри условия. Този скъпоценен камък може да се жертвува заради* вас. Но ако имате един приятел, когото обикнете, може ли да го продадете? Защо тогава камъка може да го продадете, а вашия приятел не може да го продадете?

Друг един въпрос ще ви дам: Може ли един готвач да готви, без да опита яденето? Не само без да го опита, но и без да го мирише? Без да мирише парата, която излиза от съда? После, може ли един готвач да сготви нещо, че да не го пипа с ръцете си?

Мислете върху въпросите, които ви задавам. Изпратил Господ два крака на човека и тръгнали те от Небето на гости на господаря си. И господарят, като ги видял, турил ги на служба. Тогавашните хора, първите хора когато живеели, всяка година, краката се връщали в другия свят. И като се върнали двата крака в другия свят, попитал ги Господ: "Как е господарят ви? Вие как сте?" Те казали: "Много ни охлузиха, цял ден трябваше да носим господаря и така цяла година." Господ казал: "Такъв му е характерът." Краката мислили, че като отидат на гости, ще им се радват, ще ги окичат, а пък те целия ден ходили с тях. Господ казал на краката: "Вие ще отидете пак. Идущата година Аз ще ви пратя други два помощника." Пратил Господ ръцете. И те дошли. Човек турил ръцете на рамената си. На другата година тръгнали краката и ръцете при Господа. Краката казали: "Цял ден сме на Земята , не ни обува господарят, боси сме, охлузихме се." А пък ръцете казали: "Цял ден работим, копаем, господарят е много работлив, цял ден копае, каквото намери, работи чрез нас." Господ казал: "Такъв му е характерът."

Та, някой ми се хвали: "Виж го, работлив човек е, пришки има, не слинове" – казвам: те са ръцете, не си ти. Той се хвали: "Виж колко съм работил." Работили са ръцете, той още не е работил. Един човек, който не знае как да постъпва добре със своите крака и ръце, той още не е добър господар. И ако ти не знаеш как да постъпваш с тях, още не си добър

---

* заради – *диал.* за.

ученик. Ако не знаеш предназначението им, ти не можеш да бъдеш добър човек. Не може да имаш щастие в света, ако твоите ръце и крака не са здрави, а пък здравето на краката зависи винаги от една добродетел. Като напуснете този свят, няма да имате нужда в оня свят от крака, но в онзи свят ще имате добродетели. Краката ви ще бъдат направени само от добродетели. И краката тогава ще ви говорят, няма да мълчат, както сега. Там ще ви държат много лекции. Ти в другия свят не можеш да тръгнеш с краката, ако си решил да правиш нещо лошо, понеже те ще ти кажат: "Там, гдето отиваш, там не можем да отидем ние." Ти ще бъдеш генерал без войска. Войската ще ти каже: "Ние не можем да се бием." Генералът може да върви с ножа напред, гдето иска.

Някои ме питат: "Какво ще правят хората на Небето?" Ред съществувания си ял кокошки, агнета, круши и пр., за което Господ ще каже: "Да се издължите на тези същества." И ти, като заминеш за онзи свят, по цял ден ще им плащаш. След това там ще седиш още една година и после ще те изпратят тук, на Земята, ще се прероди наново – това е фигуративната страна. Човек, като замине оттука, 45 години ще прекара горе, на онзи свят, ще разглежда всичките си съществувания, всичките си опитности, где е постъпил добре, где не е постъпил добре, где е направил една добра постъпка и пр. И като преглежда всичкия си живот, от това, което е прегледал, онези господари на живота ще му създадат ново тяло, нови условия, ново положение. И ще го пратят пак на Земята, да видят в новия живот какво може да направи. Така ще продължава, докато дойде време, че като отиде на Небето, да няма да се занимава с грешките си. И последната грешка, която ще направи, това ще бъде последното прераждане, но докато има една погрешка, той все ще трябва да идва на Земята.

В прочетената глава се споменава, че Христос влязъл в храма и изхвърлил всички. Ще вземе един проповедник този стих и ще държи цяла проповед, че Христос изпъдил от храма тези и тези. Като ги изпъди от храма, оправи ли се светът, оправи ли се еврейският народ? Не. Значи, не трябва да се разбира това по буквата на нещата. Значи, влизането на Христос в храма вие трябва да го преведете: вие, като влезете

в себе си, ще вземете един камшик във вашия храм и всички ваши търговци, които имате в храма, ще ги изпъдите. Ще влезете в себе си и ще турите ред и порядък в своите мисли, в своите чувства, в своята воля. Това значи да изпъдиш тези търговци от храма. Отвън не може да направиш това, а отвътре ще го направиш.

Хубаво е човек да не вижда погрешките на хората. Човек би трябвало да бъде щастлив, като дойде сиромашията, да я покани на гости, да се поразговори с нея. Дойде ти някое неприязнено чувство – покани го, поразговори се с него, не си изменяй лицето.

Често в света има една голяма опасност. Знаете ли какво нещо е, когато човек не знае как да постъпи, когато не е предвидлив? В едно от варненските села един воденичар турил една дъска да запуши водата, която пада на келевото* □, и се качил на келевото да оправи работата, а пък едно дете минава и вижда дъската, вдига дъската и водата идва и почва да се върти келевото. Каква опасност може да се причини от това. Трябва да пуснеш водата там, където трябва. Трябваше това дете да отиде да пита да пусне ли водата или не.

Някой казва: "Аз искам да направя някое добро." Но вие искате да направите добро като това дете. Воденичарят щеше да се удави, ако не беше дошъл друг човек на помощ. Воденичарят не може да слезе. Трябваше друг до дойде и да затвори водата. Спряната, отбитата вода не я туряй в улука, докато не е направено келевото или, другояче казано: Не започвайте да вършите една работа, докато добре не я разберете.

Сполуката на човека зависи от това (*Учителят държи дясната си ръка в юмрук*.) Колко тълкувания може да се даде на това свиване? Ако ти не знаеш как да свиеш ръката си, тогава няма да успееш. От свиването на ръката зависи твоето щастие. Много естествено. Представи си, че някой човек ти дава един скъпоценен камък и ако ти не знаеш да свиваш ръката си, няма да можеш да го вземеш. Някой може да ви каже: "Свийте си ръката и от това зависи вашето щас-

---

* килево (от тур.) – *диал*. водно колело на воденица или тепавица.

тие.” Но трябва да знаеш как да свиеш. Да свиеш така, че да хванеш нещо, да вземеш нещо. Сегашните ученици трябва най-първо да се учат. Гледам, мнозина имат трактори, които се развалят и не знаят как да ги поправят. Или някой има пишуща машина, тя се развали и той ще търси някого да я поправи. Онзи, който има пишуща машина, той сам трябва да може да я поправи. Имаш една автоматична писалка – трябва да знаеш как да я отваряш, как да я пълниш с мастило. Иначе ще ходиш да търсиш някой да я пълни. И това не е лошо. Трябва да знаеш как да свиеш ръката си, трябва да знаеш и какво да кажеш, кратко, ясно, сдържано да го кажеш. Можете ли да ми кажете на латински онова най-кратко изречение на Юлий Цезар: “Veni, Vidi, Vici” – в три думи е казал той. Вие можете ли да кажете като Юлий Цезар: “Дойдох, видях, победих”? Ако в живота вие сте на мястото на Юлий Цезар, може ли да кажете така, само с три думи да изразите нещо? Той пише на Римския сенат: “Дойдох, видях и победих!” Вие на кого ще пишете: “Дойдох, видях, победих”? Ако вие ми декламирате думите: “Дойдох, видях, победих” от същата си, без да сте сторили нещо, без да си се помръднал, каква полза от това? Отваряте ръката си, но няма нищо в нея. Значи празна. Ако бъркаш в кесията и има нещо в ръката ти, тогава бъркането има смисъл.

Всяка една мисъл, всяко едно чувство и всяка една постъпка са прави, докато внасят нещо в човека. Това, което внасят, то е добро. Светлината, като влезе в тебе, внася нещо. Въздухът, като влезе в тебе, внася нещо, ти възприемаш. Всяко разумно нещо, което влиза в човека и прибавя нещо, то е добро. Какъв е нашият надпис? В същата какъв надпис имате вие? Какъв е надписът на вашия горен праг? Аз не виждам никакъв надпис. Аз гледам, минавам из София, по бакалниците и другите магазини какви ли не всевъзможни имена има: “Порт Артур”, “Лондон”, “Ню Йорк”, “Добрият самарянин” и пр. Все надписи отгоре. Казвам: Чудна работа. Порт Артур, а пък кръчмар. Добрият самарянин, а пък кръчмар. Нерде Шам, нерде Багдад.* Какво значи “порт”? При-

* Нерде Шам, нерде Багдад. – турска поговорка; изразява съмнение, недоверие – “хайде де!?”.

станище. А какво значи Артур? Отгде произлиза думата "Артур"?

Не е лесна работа да се пророкува. Един разправя своята опитност за една църква в Англия, дето всички пророкували. Там имало пророкувания от всички членове. И той, като влязъл в нея, всички говорят, всички пророкуват и това приличало на сбор от смахнати. Онзи, който не разбира закона на пророчеството, той се чуди. Това е приготовляване. Когато 20–30 ручея вдигат шум и слизат от планината, какво лошо има в това? Те образуват голяма струя. Вдига се голям шум. бу-у-у... Онзи воденичар, като види, че водата вдига голям шум, той ще направи приспособление и по този начин келевото ще се завърти, воденичният камък ще проработи. Водата казва: "Аз по Бога ще върша работите", а пък камъкът казва: "Ти по Божественому ще ги вършиш, а пък аз по човешки ще го върша."

Влизам в някой дом. Вие ще ме извините, ще ми простите, че засягам мъжете и жените. Влизам в дома и мъжът и жената ми казват: "Не се разбираме." А пък аз виждам: Жената е келевото, което се върти, а пък мъжът е камъкът. Казвам: Остави жена си, нека тя се върти така: , а пък ти се върти така . Тя, като се върти така, да минава повече вода през нея. А пък ти, като се въртиш така, повече брашно да изкараш. Като се спре воденицата, като престанат келевото и камъкът да се въртят, вие тогава ще разберете.

Важен е резултатът, добитото от една работа. Във всичките противоречиви работи в живота има едно съотношение, но за да разбере човек тези съотношения, тези противоречия трябва да престанат. Единственото правило, което е необходимо, е следното: Да кажем, че имате някои несгоди в живота, някоя болка и не знаете как да се справите с нея. Допуснете, че се молите на Бога да направите нещо и се чудите защо работите не стават. Вие се молите и същевременно заповядвате на Господа да направи това и това и се чудите защо не го прави. Господ не е ваш слуга. Вие в дадения случай се държите вън от Господа. Влез вътре! Представи си, че си вземаш железопътен билет и отиваш на гарата. И седиш на гарата, не влизаш във вагона. Ако не влезеш във вагона,

какво те ползува билетът? Тогава ще останеш. Не е важно само да се молиш. Молитвата е само вземане на билет. С този билет ще вземеш място и ще седнеш – първокласно място или второкласно и т.н., във влака. А ти седиш вън от влака, а той тръгне и ти пропуснеш, оставаш вън. Този трен пропуснеш, онзи трен пропуснеш и се чудиш защо някой не дойде и не те въведе вътре във влака. Но представете си и друго: че вие слезнете на първата гара, слезете долу и се разхождате, а не знаете, че този трен ви чака. И тръгне тренът, и пак пропуснете. На всяка гара има една възможност да пропуснеш.

Казано е: "Всичко, каквото попросите, ще ви бъде, като вярвате." Най-първо вие трябва да вземете билет, за да влезете във вагона. И с този трен няма да пътувате само веднъж. Колкото пъти да пътувате, законът е все един и същи: Ще вземете билет, ще влезете във вагона и като отидете в града, закъдето сте се запътили, ще си свършите работата. Да кажем, че имате нужда от пари и отивате при един ваш приятел да искате назаем. Господ ви казва: "Ще похлопате на 100 врати", а пък вие отивате и хлопате само на 10. На 100 врати ще похлопаш, няма изключение. Ти не знаеш Божиите пътища. Баща ти е заминал. Имаш чичо, но и той е заминал, имаш брат, и той е заминал. В Божествения свят всички същества могат да изпълнят Волята Божия – в дадения случай ти не туряй баща си, майка си, чичо си и пр. на първо място. Ти не знаеш в даден случай кой ще ти помогне. И никога не определяй в случая как да ти се помогне. Може да ти кажа да копаеш на 100 места в планината. Това може да ти вземе цяла година, но като намериш съкровището, ще бъдеш осигурен 20 години.

Не е важно само богатството. Ти можеш да имаш богатство, а пък да си лишен от здраве. Много неща трябват, а не само богатство. Преди всичко на човека му трябва един отличен ум, едно отлично сърце. Той трябва да е приятел с всички хора. Не трябва да се отнася грубо с когото и да е. Нито със себе си да е груб. Някой път се сърдиш на себе си, недоволен си. Мнозина от напредналите, не само тук, но и в странство, са груби, недоволни, проповядват посвещение, обаче като

дойде някоя голяма неприятност до главата им, стават неразположени.

Ние не сме пратени на Земята да бъдем щастливи. То е второстепенен въпрос. И единственото нещо, за което човек е пратен на Земята, то е да учи. Ти трябва да учиш. Трябва да изследваш законите на всичко това, което става в тебе. Ще започнеш от себе си, отвътре. Като почнеш от вътрешния живот, тогава външните прояви на живота ще почнат да ти стават по-ясни. То е един сложен механизъм, той е един сложен свят. Не е така лесно.

Сега ще ви приведа един пример. Един американец върви с една млада, много красива мома. Млад българин отива в странство да се учи. Той се приближава към американеца Последният бил на около 45 години, момата била 15–16 годишна. Тази млада мома пошепва нещо на баща си. Баща се усмихва и казва на момъка: "Заповядай на гости у дома." Ти, като се обърнеш към Духа, Духът ще пошепне на Господа и тогава Господ ще те покани. Не огорчавайте младите момичета, които вървят с бащите си. Научете се на техния език. Бащата не се интересува момъкът какъв е, що е. Той казва: "Ако знаеш добре да се обхождаш с дъщеря ми, тогава добре си дошъл. А пък ако не знаеш, тогава добър ти път."

Сега, искате ли да направим едно хубаво упражнение на снега? Човек трябва да изучава царството на Невидимия свят, където ще влезе един ден да живее. Да приемем Любовта като основа на живота си, а пък външната страна на нещата е второстепенна. А сега всеки, като тури своето собствено верую като главно, то се явява разединение. Един ден хората ще станат ясновидци, ще влязат в другия свят и ще знаят това, което става в Невидимия свят.

"*Отче наш*"

11-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 3.XII.1933 г., 5 ч сутринта,
София Изгрев.

ЗАКОНЪТ НА МОЛИТВАТА

Ще прочета 12-а глава от Евангелието на Марка.

Песента "Бог е Любов"

Представете си най-първо, че всички бедни хора си имат една малка къщурка с една стая. По къщата ще познаеш какъв човек е, дали е беден или богат, дали е умен или глупав, дали е добър или лош, дали е женен или не, дали има деца или не, дали има дългове или няма, дали е здрав или болен. Къщата е една справочна книга за човека. Ако този човек работи, ще видиш, че след 10 години ще си направи друга къща, по-голяма, по-хубава. Ако той през целия си живот остане с тази колибка, нищо не е свършил.

За да успявате в живота, трябва да имате едно качество, трябва да проявите едно качество, което досега не сте имали. Непременно трябва да измените вашия възглед за Бога. Без това никаква култура не може да имате. Във времето на Моисея хората са имали едно понятие за Бога, като дойде Христос, те имаха друго понятие за Бога. Сега трябва да имате едно коренно различно понятие за Бога. Ако вие измените само по буква понятието си за Бога, това няма да ви подтикне напред. Защото реалността се изразява в 3 посоки засега.

Една реалност има праволинейна, всички хора говорят за праволинейност в характера. Тази праволинейна реалност, това е посока, това е праволинейно движение. Праволинейната реалност е излизане от Бога.

Второто е това, което наричат "придобивка" в света. Всеки един човек иска да придобие нещо. Какво значи "да придобиеш"? За да придобиеш нещо, трябва да имаш място, където да сложиш придобитото. Ако един съвременен човек би носил главата на една муха, какво ще събере една такава глава? Ако носи тялото на човек, а главата на муха, какво

знание може да има? Съответно на тялото трябва да се измени и главата. Човек сега се различава по мозъка си от всички животни. Някои животни имат много по-голямо тяло, отколкото човека. Ако претеглят тялото на животните и на човека, тялото, например, на вола е много по-тежко. Волът тежи няколкостотин килограма, а човек – много по-малко. Ако сравниш човека и животното по сила, много животни са много по-силни от човека. Слонът е много по-силен от човека. Кое е онова, което отличава човека? Неговият ум. Човек е най-умното същество на Земята. Сега няма нужда да ви го доказвам.

Снощи дойде при мене един учител. Аз му казах: "Нарисувай един куб." Той го начерта. Казах му: "Кубът е от трето измерение." И после прибавих: "Начертай ми куб от четвъртото измерение." Онзи каза: "Не мога. Моля, Вие начертайте." Аз му начертах един куб от четвърто измерение. Той ми каза: "Както Вие го нарисувахте, така го рисуват децата в отделенията." Ние искаме да избием от ума на децата с клин този навик. Децата рисуват и задните, и предните линии, с цели линии, а пък учените рисуват задните линии с точки. Пунктираната линия показва, че не я виждаш, че не я знаеш. Някой и в писмената реч някъде прекъсва и пише многоточие. С това иска да каже, че нещо не се знае.

Та, второто положение на реалността е това, което наричат придобивките на човека.

Третата черта на реалността е опитът. Всички правите опити. Опитът е първата стъпка към истината. Ти като направиш един опит, истината е вече пред тебе, ти си на границата на това, което наричат свобода, на границата на това, което наричат знание, на границата на това, което наричат любов. Хората говорят за любовта, но не знаят какво е тя. Много пъти вие говорите за любовта, но не зная колцина от вас имат това, новото на любовта. По едно нещо се отличава любовта, което някои знаят, а някои не знаят. Ти не можеш по никой начин да скъсаш нишката на любовта. Не само че не можеш да я скъсаш, но колкото се мъчиш да я скъсаш, толкова тази нишка става по-дебела. Можеш да употребиш простени и непростени средства против Любовта, но тази нишка, освен че няма да я скъсаш, но ще я направиш

като гемиджийско въже. Някои казват: "Скъса се любовта." Той не разбира какво нещо е любовта. Няма по-страшно нещо от въжето на любовта. Като речеш да го скъсаш, то става все по-дебело и по-дебело. И в ада да отидеш, и в Небето да отидеш, това въже расте. Какъвто и да станеш, от това въже не може да се освободиш. Единственото въже, което никой не може да скъса, е въжето на любовта. Мнозина са се опитвали да го скъсат, но не са могли. И вие много пъти сте се опитвали да го скъсате, но не можете. Това въже не се къса.

Вие казвате: "Защо ние не живеем добре?" Защото въжето на Любовта е станало дебело. На някои хора им трябва едно много тънко въже на Любовта. Вие вървите по пътя на стария живот. И тънкото въже ще държи толкова, колкото и дебелото, а пък вие, като не разбирате качествата на тънкото въже, вие дърпате и то става дебело, да се изтъни не може и вие почвате да страдате. Ще ви кажа един цяр, единствения цяр, чрез който може да се освободите – не да скъсате въжето, но да намерите някого да носи дебелото въже, а пък вие да носите едно тънко въже. Спасението е там – в тънкото въже. А пък да речеш да се освободиш от въжето, по никой начин не може.

Това е новото разбиране. Може да не ви е ясно. Аз не искам да ви е ясно.

Всичките страдания произтичат от единствения факт, че някой път въжето на любовта става много дебело. Бих ви дал много примери. Има една страна опасна. За учените хора, за светиите това е едно благословение, но за невежите това е нещастие. Страданието произлиза от голямото гемиджийско въже на Любовта. Ако ти речеш да изпъдиш скръбта, това въже става по-голямо. Що е скръб? Неразбраната любов. Що е завист? Неразбраната любов. Що е зло? Неразбраната любов. Що е невежество? Неразбраната любов.

Всичко това не ви е ясно и няма защо да ви е ясно. Като стане ясно, гемиджийското въже ще стане още по-дебело. Например вие не знаете колко милиона има един човек в касата си. В това отношение вие сте невежи. Но ако ви кажат, че той има 10 милиона златни в касата си, ще дойде изкушението, ще искате да бръкнете в касата. Ето ви гемиджийското въже. Ти бръкнеш и извадиш тези пари из касата, но

всички тия пари са свързани с въжета и ти като вървиш, не знаеш накъде да вървиш, знаеш само, че това въже продължава с тебе. И това гемиджийско въже на любовта ще те предаде.

Тънкото въже за сегашното състояние е за предпочитане. Тънко като конец от макара. Ще го носиш в малкото джобче като украшение. Като го извадиш от джоба си, то навсякъде може да ти служи. Като вляза в някой дом, гледам, че този човек е богат, с коне и волове. И казвам: Богат и с гемиджийско въже. Има ниви, къщи, слуги, заповядва им. Казвам: Гемиджийското въже е много дебело. Това гемиджийско въже няма да ви принесе щастие. Но това не идва на ума на човека. А пък тънкото въже прави човека щастлив. Страх ме е от дебелото въже. Като казвам "страх ме е", знаете ли какво аз разбирам? Това е човешкото. Когато човек разбира по човешки нещата, той носи гемиджийско въже. Това е човешката любов. А пък Божественото е тънкият конец на любовта. Писанието казва: "Привлякох ви с нишката на любовта." Бог не обича да товари хората с голям товар. Той е направил всичко с голяма разумност. Той дава малко нещо, за да ви направи щастливи. А пък ние искаме големи работи, за да бъдем щастливи.

За да бъдеш щастлив, колко голяма пита ти трябва? Ако ти дадат една пита от 100 килограма, ще бъдеш ли щастлив? За цяла седмица ще имаш хляб. Не, любовта действува в даден момент. Една голяма пита или сам трябва да я изядеш, или да повикаш всички съседи, за да не остане нищо от нея. Когато Христос нахранил 5000 души, Той гледал да не би да остане някоя трошичка от любовта. Защото щом остане някоя трошичка на Земята, това не е хубаво. Вие може да сте правили един опит, но да има един завършен резултат. Без завършения резултат нещата нямат смисъл. Един завършен резултат прилича на едно житно зърно. Не ти трябват милиони килограми зърна. Ти в джоба си ще носиш само едно житно зърно. И като дойдеш някъде, ще го хвърлиш на земята и това житно зърно ще израсне и ще даде много зърна, и ти пак ще вземеш едно житно зърно в джоба си, а останалите зърна, една част от тях ще изядеш, а другата ще раздадеш.

Този свят е хубав, както е сега, но като дойдеш до реалността, ще носиш само едно житно зрънце. В това житно зрънце са скрити всички условия на природата. Всичко, което има в природата, е скрито в него. Как ще го разберете това? Не само сега, но и след хиляди години това пак толкова ще го знаете, колкото и сега.

Има нещо, което, без да знае човек, пак може да се ползува от него. Например има един съвременен електрически ключ (бутон). Ще кажеш на детето: "Иванчо, завърти!" Светне в стаята и Иванчо се чуди, че е направил нещо чудесно. Но кажи му да обясни това явление, той няма да знае. Значи това е знание в изпълнението. А за същинския процес Иванчо може да е профан.

Някой казва: "Аз тези работи не ги зная." Някой път не е необходимо да ги знаеш. Аз нося едно зрънце и какво има в него, не зная. Аз зная само едно: Като го туря в земята, то израства и дава каквото трябва. Няма нужда да чакам 6 месеца, ами трябва да чакам само 20 минути или половин час най-много; и като го посея в земята, след половин час ще имам всичко, каквото ми е потребно. Като получа много зърна, ще ям, ще дам на другите това, което е останало, и ще взема пак в джоба си едно зрънце.

Вие ще кажете: "Какво иска да каже Учителят?" Искам да кажа, че имате едно житно зрънце в джоба си. Който има опит, всичко може да направи, който няма опит, и той може, но след 12 години с едно житно зрънце може да стане един почтен търговец. В първата година като посеете едно зрънце, да кажем, ще получите 100; във втората година – 10□000, в третата година – един милион, в четвъртата година – 100 милиона и т.н. Та, за 10 години ще имате един ценен резултат. Но ако аз имам опита, това богатство ще го получа за 20 минути. Разликата е само по време. Онзи, който знае, си съкращава времето. Онзи, който не знае, си удължава времето. Когато губиш времето, ти си невежа. Когато печелиш времето, ти си учен човек, спестяваш. Когато прахосваш енергията си, ти не си учен човек. Когато прахосваш условията, които Бог ти е дал, ти си невежа, а пък когато ти ги използуваш, ти си учен човек. Когато питаш защо Господ е така направил света, ти си невежа. Когато не питаш, ти си дваж невежа.

Нима мислите, че в един буквар на едно дете в първо отделение се съдържа всичката философия да станете щастливи? Всички елементи на щастието се съдържат в букваря на първото отделение. Аз като взема този буквар на детето, а вие да имате най-учените книги на Земята, аз ще ви бия.

Има една външна страна, която ни привлича. Ние всякога се въодушевяваме от придобивките на хората. В придобивките на хората има една приятна, но опасна страна. Лесните придобивки на един човек могат да го увлекат в едно голямо заблуждение. Един религиозен човек може да се увлече в някакво религиозно убеждение. Той казва: "Аз вече вярвам в Бога, моля се." Но той няма успех и може да изпадне в голямо противоречие. Онзи, грешният, оре нивата и има голямо плодородие. А пък този човек вярва в Бога, слабо е изорал, засял нивата си и няма плодородие. Той е разчитал преди всичко на Бога. Онзи, светският човек, е спазил един закон, а пък религиозният, като мисли, че нещо е разбрал, не е спазвал законите и няма успех.

Знаете ли колко е взискателна Любовта? Като влезете в Любовта, тя иска всяко нещо да се направи както трябва. Тя никога няма да ви направи един укор. Тя позволява всичко. Любовта от нищо не се възмущава. Тя оставя всякого да носи последствията на своите постъпки. В нея няма нищо лошо. Ако му дадете на детето малко твърда храна и то се нагълта с тази храна, знаете ли какви болки ще има? Трябва после да спасявате това дете от смъртта. Някой път вие искате любовта. Ако ти не знаеш да дъвчеш тази твърда храна какво ще се ползуваш? Работа се изисква при любовта! Работа, работа! Но защо е така? И аз не знам защо е така. Ако река да ви обяснявам това, твоето въже на любовта ще стане гемиджийско, а пък аз не искам това.

Силата някой път не седи в многото говорене. Само една клечка ви трябва, да се запали печката. Ако запалите всички клечки от кутията, пак ще имате същия резултат. Тогава някой може да каже: "Да, ама тогава няма много да се молим." Но ще приложите другото правило: Няма много да ядете, няма да сте лакоми и няма да спите. Някой казва: "Много е човек да се моли цял ден." Съгласен съм, но ти се молиш на Бога набързо, по няколко минути. А като отидеш при един човек, от когото има да вземаш пари, му дрънкаш

половин час! Защо при Господа говориш само един миг, а при втория случай говориш много? Ето как гемиджийското въже почва да се обвива на гърба ти. Като излезеш от своето посещение при този човек, тебе ти е тежко, мъчно, голямо въже имаш – пари не си взел, и освен че не си взел пари, но усещаш неприятност. Казваш: "Що ми трябваше да ходя?" Не, като отидеш при него, кажи му: "Добър ден, братко, радвам се, че си добре." За парите нито дума не споменавай. Ти ще му се усмихнеш и като му дойде на ум, че има да ти дава, той ще ти каже: "Ще извиняваш, аз имам да ти давам", и ти ги дава. И ти доволен си излизаш с пари. Тогава въжето на любовта е тънко.

Вие не знаете едно правило: Когато отидеш да говориш при един човек, сложи десната си ръка върху сърцето. Щом се измени пулсът ви, нищо не му говорете. Щом не се изменя пулсът на сърцето, говорете. Някой казва: "Като видях този човек, разтупа ми се сърцето." Като ви се разтупа сърцето, вие знаете какво трябва да правите. Мнозина от вас, като ви се разтупа сърцето, търсите лекар. Тогава лекарят ви обяснява, че сърдечните ви клапи не са добре и не функционират добре. Може да е прав. Но някой път ще туриш ръката си върху сърцето си и ще се молиш. И щом се разтупка сърцето ти много, престани да се молиш. Господ ти казва: "Чух те." Ние не мислим, че Господ има нужда постоянно да Му говорим. Ще Му кажем най-хубавото: "Татко, благодаря Ти, че ме прати на Земята, ще изпълня Твоята Воля". "Днес искам да изпълня Твоята Воля." "Има някоя работа, която трябва да свърша, ще я свърша." И свършено! А пък ако Му кажеш колко чифта чепици си скъсал, Бог няма нужда от такава молитва.

Разправя ми един наш млад приятел, който посетил концерта на един виртуоз италианец. Музикантът си извадил очилата, очистил ги, после ги турил и започнал да си чисти пръстите: първия пръст, втория пръст и пр. Това направил на едната ръка и после на другата ръка, това взело 10 минути. Публиката чакала и след това започнал да свири. Той казал на първия пръст: "Ще свирим сега, ще ми помогнеш." Първият пръст е на Юпитер, показалецът; вторият пръст е на Сатурн. И на него: "И ти ще вземеш

участие в тази работа. Аз не мога да я свърша сам." Същото казал на Слънчевия пръст, после на Меркуриевия пръст (малкия пръст). И после на Венериния пръст, Божествения пръст (палеца). Същото направил и на другата ръка. Аз така си обяснявам поведението му. А пък вие отивате изведнъж да свирите, но не ви върви в работата. Не само този музикант прави това. Великите музиканти имат този навик. Колко пъти съм гледал как си чистят пръстите. Всеки даровит музикант си вади кърпата и така си чисти пръстите. Нека ви покажа сега как става това. Когато станете артисти, да знаете какво да правите. (*Учителят извади кърпата си и очисти пръстите си с бялата кърпа от основата на пръста нагоре. Като почна от показалеца, после средния пръст, безименния, малкия пръст и най-после палеца. Отначало с дясната ръка очисти пръстите на лявата и после обратното.*)

Някой път са потни пръстите и с такива изпотени пръсти като бутнете клавишите, пръстите може да се хлъзнат, а пък добрият музикант иска, като пипне клавиша, да изкара един чист тон. Цялото изкуство е в това да знаеш как да манипулираш. Тогава ще ви дам един рядък опит. Да допуснем, че се намираш в едно затруднено положение. Имаш да даваш и за да платиш, трябва да дадеш един концерт. Ти си артист и онзи, комуто имаш да даваш, ще дойде на този концерт. Той ще дойде при теб, ти ще му говориш, но си извади кърпата и си изтрий пръстите. И като чистиш пръстите си, ще дойде една Божествена, една светла идея.

Сега, всеки един от вас може да приложи това правило върху себе си и при разни други случаи. Например някой път си неразположен духом – вземате и си изчиствате пръстите, един по един, с кърпа. Като си чистите пръстите, кажете нещо на Господа през това време. Достойнство трябва да имате. Тези думи ще кажете при чистенето на показалеца: "Справедлив трябва да бъдеш." На средния пръст: "Трябва да бъдеш жизнерадостен, да благодариш на всичко." На безименния пръст: "Да си свършим добре работата, да не се протакаме." На малкия пръст ще кажеш: "С всички ще се отнасям добре. Ще говориш истината." При чистене на палеца ще кажеш няколко думи и после ще повториш

същото на другата ръка. След това седни на пианото и свири и всички ще те слушат. И ти ще си кажеш: "Много ми стана приятно." Вие искате да седнете на това пиано на живота и да свирите, да ви ръкопляскат, без да си чистите пръстите.

Ако вие изучавате живота на светиите, ще намерите, че те в своя живот са обръщали внимание на малките неща и то с цялата си последователност. Търговецът не трябва да се откаже от търговията. Той е турен там за някои неща. Той няма да бъде постоянно търговец. Всички занаяти, които изпълняваме, трябва да ги изпълняваме както трябва. Търговецът трябва да бъде виртуоз, също и лекарят, писателят, ученият и пр. Не си знаеш урока като ученик. Ако аз съм студент, така ще направя тогава преди изпитването: ще си извадя кърпата и ще изчистя пръстите си. Един италиански лекар казва, че зад всеки пръст има по един орган и ти като очистиш пръстите си като студент, когато професорът ще те изпитва, ти ще възприемаш от професора неговата мисъл, която съответствува на този орган, и ще говориш. Той те изпитва и ти възприемаш неговата мисъл и ще отговаряш добре.

Някой път хората се почесват по врата, защото и там има един друг възприемател. Този италианец е изнамерил това. Някой път хората се пипат между глезена и пръстите на краката. И там има един такъв възприемател. Един ден ще знаете това, което искате да вършите, от какъв характер е, от материален или астрален характер, от характера на ума или на сърцето. И съответно ще пипате мястото, което трябва, за да свършите работата.

Пипането е цяла наука. И като пипнеш дадено място на един пръст, това си има своето значение. Всяко побутване на ръцете или на разни места по тялото има своето значение, свой закон. Вие живеете в един свят на велика Божия Мъдрост, носите едно тяло, един мозък, носите органи, които носят всичкото щастие, всички блага със себе си и ходите голи, боси и нещастни. При всичкото си богатство, вие сте болен човек. Вие сте богат, хамбарът е пълен с жито, но имате язва в стомаха. Вие сте учен човек, свършили сте 4 факултета, но дробовете ви са повредени. Вие сте

човек с големи постижения, но сте малко нервен и тогава тази святост, това богатство, тази ученост ще ги изгубите. На вас ви трябва един здрав стомах, който да служи на Бога. Понеже въздухът, който поемаш, хлябът, който приемаш, съдържат Божественото. Христос казва: "Аз съм живият хляб." Вие се молите и не успявате. Дойде един беден човек – приеми го. Той ти носи щастие в дома. Приеми го в дома си, дай му един чай и нека си върви. Кажи му една добра дума. Дойде друг беден – кажи му нещо. Ние не сме пратени в света да направим бедните хора щастливи.

Да се яви във вас едно желание, да имате това ново схващане за нещата, да имате едно приложение. Не да изхвърлите съвсем сегашната ваша опитност, но сполуката на вашия живот зависи от този, сполучливия нов опит, който може да направите. Един опит ще направите в живота си, не повече. Но излезе ли той сполучлив, това ще бъде цяло богатство за вас. Вие можете да изберете веруюто, което искате, но опит трябва.

Вие искате да се запознаете, нали? Има няколко начина за запознанство. Ако вие се запознаете с един кон, какво ще направите? Ще се качите на гърба му. Аз казвам на един кон: Много се радвам, че се запознах с тебе, понеже ти си силен. Искам да се науча на нещо от тебе. Аз ще се кача на гърба ти и ти ще ме носиш. И след като сляза от гърба ти, аз ще направя нещо за тебе. И като се кача на този кон, да му е приятно, ще му туря един малък гем*, не гемиджийско въже, а само една малка връв. И като сляза от коня, ще вървим с него заедно, ще го потупвам по гърба и ще му кажа: Можеш да отидеш в гората да се разхождаш и ако обичаш, утре пак ела. Това е запознанство с коня. Но като се запознаеш с един човек, какво ще направиш? На гърба му няма да се качиш, нито пък той ще се качи на гърба ти. Какви трябва да бъдат отношенията помежду ви? Ами като се запознаеш с Бога, какво трябва да направиш? Като се запознаеш с един ангел, какво трябва да направиш? Като се запознаеш с един човек, трябва да знаеш какво да направиш.

---

* гем (тур.) – *диал.* дълъг ремък на юзда.

Тепърва трябва да се осмисли животът, който е най-сериозен сега от ваше гледище. Някой ще каже: "Да вярваме в Бога." Каква вяра? За мене всички религиозни вярвания в Бога са играчки, детски играчки, кукли са това.

Когато един човек се моли, аз искам да знам може ли неговата молитва да достигне до моето сърце, може ли с неговата молитва да ме трогне той. Когато един човек се моли на Бога, тази молитва едновременно принася полза на всички души в света. Ако твоята молитва не може да трогне хората, тя не е приета от Бога, тя се оставя настрани. Аз само искам да ви покажа в какво седи молитвата. Има една хубава, красива страна на молитвата и тя не е в думите. Като отидеш при Бога, какво положение трябва да вземеш? Говорили ли сте на Бога, както аз съм Му говорил? Нито един не се е приближил при Бога така, както аз съм се приближил. Аз не ви правя упрек. Ако се кача на един висок връх, казвам: И вие може да се качите на този връх. Не считам за грях, че не сте се качили. Но като се качите, ще имате такова разбиране, каквото аз имам. Оттам има такъв чуден изглед! И като се върнете, ще ви слушам. Понеже и вие като се качите, ще имате специфично преживяване, което се различава от моето. Казвам: Аз като се кача на този връх, научавам нещата, които тук, на Земята, не могат да се научат. Тук имаме един наш приятел, който прави тази печка. Той реформира тази печка да гори с пълно горене. В нея той постави долини и планини. Въздухът отгоре отива надолу.

Поставям си ръката върху един човек, виждам, че е студена и казвам: Той е планина. Срещам друг човек, който е топъл – казвам: Той е долина. Казвам: Ти и онзи човек ще може да живеете добре. –"Защо?" – Водата от планината ще слезе в долината. А пък като събереш двама души, които са планини, как ще живеят? Планина и планина не могат да живеят заедно. Една планина и една долина може да ги ожените. Но две планини не може да ги ожените.

Любовта трябва да я туриш на работа; всъщност не да я туриш на работа, но да научиш от нея как да работиш. Същността седи в това. Има едно ново схващане за Бога. И това схващане е право. Като дойде във вас това ново схващане, ще се измени коренно животът ви, ще имате

нова обстановка. Тогава целият свят, целият строй във вас ще се измени; външният свят, и той ще се измени. Всички хора пак ще бъдат около вас, но както един умен човек прави, вие ще канализирате реките. Умният човек вижда, че къщата му не е добра, веднага взема мерки да я поправи. Къщата на глупавия човек е повредена, неизмазана, прозорците счупени, стаите тук-таме изкъртени, вратата му скърца. А у умния човек къщата е добре измазана, прозорците са здрави, вратите не скърцат. Умният човек се отличава по дрехите си. Някои религиозни хора ходят с петна, а искат да минават за светии, искат да кажат, че не ги интересува светът, обаче ги интересува мнението на хората. Някой път ние приличаме на учениците на Сократа. Един ученик отишъл при него със съдрани гащи и Сократ му казал: "Твоята гордост се показва и през съдраните гащи."

Ти някой път се хвалиш със злото си и казваш, че си много лош човек. Тогава защо, като ти кажат, че си лош човек, ти става неприятно? Ти очакваш, като кажеш, че си лош човек, да ти кажат: "Ти не си лош човек, ти си много добър човек." Ти сам не вярваш, че си толкова лош, колкото предполагаш. Ние нямаме право да казваме, че човек е лош, защото така ще хвърлим едно петно на Името Божие. Кажи си: "Аз съм добър човек, Бог ме е създал, няма нищо, което да ми липсва. Добро мога да направя, учен човек мога да стана, добър говорител мога да стана, красив мога да стана. Не съм развил още тези неща напълно, но се заемам да развия тези неща, напълно се заемам да развия до съвършенство тези качества." Не казвай: "От мене нищо няма да стане." Не хвърляй петно върху Божието Име, но кажи: "Аз съм се лутал досега нагоре-надолу, не съм учил, но ще се запретна да уча." Само по този начин животът ви ще се осмисли.

Забелязал съм в България някои сестри, които, като станат на 40–50 години, казват: "То е загубено време, всичко е загубено вече" и престават да се интересуват от каквото и да било. В стария човек има много повече условия да придобие каквото иска, отколкото на младини. Като си млад, имаш много условия и като си стар, имаш също много условия. Ти като си млад, благодари, че си млад. И като си стар,

благодари, че си стар. Като си сиромах, благодари на Бога, че си сиромах. Когато си богат, благодари на Бога, че си богат. Когато си невежа, благодари на Бога, че си невежа. Като си учен, благодари на Бога, че си учен. Това е истинско разбиране на живота. Невежество и ученост, те са неща относителни в живота. Някой път аз искам да стана невежа, за да си почина. Турям настрана всичкото си знание. За мене учените хора са една справочна книга. Ако аз искам да зная последните новини от Слънцето и от целия свят, имам един ключ, ще го натисна и ще знам последните новини. Имаш радио, ще бутнеш един клавиш и ще чуеш концерт от Ню Йорк. А пък иначе трябва да извадиш паспорт, позволително и да отидеш там, да чуеш концерта или пък да разбереш последните новини от Лондон. Да отиваш там става дълго и широко. Ако играя на борсата, ще кажа: Спадна доларът. А ако доларът се повдига, ще кажа: Доларът се повдига. Ако искам да проверя дали се отваря Кембриджският университет, по радиото научавам, а пък иначе трябва да отивам и да проверявам там.

Така светиите и напредналите хора си говорят с жителите на Слънцето. Но не искам да ви говоря много за тези работи, защото така ще направя въжето по-дебело; защото можем да мислим това, което не е. Някой може да каже: "Такива детински работи! Да говорят, че имало същества на Слънцето. Никой учен човек не знае това. Там има 40 милиона градуса топлина; даже и няколко милиона градуса топлина да има, как може да има същества?" Прави сте. Гемиджийското въже ще започне да надебелява. Когато Христос каза: "Преди да е бил Авраам, Аз съм", то евреите Му казаха: "Ти още 45 години нямаш, а Авраам си видял. И с Авраам ли ще се мериш?" Христос им казал: "Никой не е бил горе, на Небето, освен Син Човешки, Който иде от горе." Как ще разберете това? Тук виждаме едно същество, което казва: "Аз ида от горе."

Ако Христос дойде днес, какво ще кажат хората? Ще кажат: "Той не говори право, говори за неща, които хората не разбират." Мислите ли, че всяко нещо, което не разбираме, не е вярно? Някои неща може да ги разбирате и да не са верни. Например има една теория за Слънцето днес. Вие

я разбирате, но в бъдеще тя може да се измени. Засега тази теория я считат за вярна. Досега вашите разбирания за Бога са били верни, но светлината на новото разбиране за Бога друго говори. Като се внесе светлината, тъмнината се премахва. Невежеството представлява възможности за в бъдеще. Като кажат, че някой човек е невежа, аз разбирам, че е богат човек, има милиони, но не ги е използувал. А пък като кажат, че е богат, аз подразбирам, че той е използувал условията, които му са дадени. При невежеството трябва повече светлина. Същото е, когато ми кажат, че някой човек е лош или добър. Аз имам съвсем друго понятие за лошия човек. Аз не искам да направя лошия човек да стане добър, нито пък добрия човек да направя лош, защото това не е моя работа. Един човек, който прави зло, показва, че е свободен. И един човек, който прави добро, е свободен. Но се различават по резултатите. Значи и злото, и доброто показват свобода, а пък резултатите са различни. Някой прави една погрешка – свободен е. Прави добро – пак е свободен. Аз се радвам на свободата, но не се радвам на погрешките си. Човек, като е лош, има възможност и да изправи погрешките си, свободен е. Следователно човек и като направи погрешка, е свободен, и като я изправя, е свободен.

Какво значи новият опит? Опит на постижението, което ще внесе свободата във вашия живот. Опитът, който ще направите, ще ви даде пълна свобода, която ще ви даде възможност да живеете така, както вие чувствувате в душата си. А пък сега вие чувствувате по един начин, а живеете по друг начин. Това не е от зла воля, но има външни и вътрешни спънки.

Сега, някой път вие мислите, че сте свободни. Аз не намирам, че съвременните хора са свободни. Той взел пари назаем и казва: "Не мога да ги платя." Един приятел отишъл при него и му казал: "Я ми дай назаем 1000 лева." Той от честолюбие, от тщеславие взема назаем от едно място и ги дава на друго. Да дадеш чужди пари, това не е свобода.

Да вярваш в това, в което другите хора вярват, това не е свобода. Да вярваш в това, [в] което другите хора не вярват, това е свобода. Където отидеш, ако станеш

такъв, каквато е средата, това не е свобода. Желязото, като влезе в огъня, е червено, а пък като излезе, не е червено. Това не е свобода. Страданията и изпитанията са пробният камък, с който се опитва дали сте свободни или не сте свободни. Това е един пробен камък. Това е наука вече. Аз не говоря за една вътрешна наука. По този начин може да познаете дали сте свободни, или не. Когато сте свободни, всичко може да постигнете. Където не сте свободни, постижение не може да имате.

Писанието казва: "Гдето е Духът, там е свободата." Гдето е свободата, там е знанието. Гдето е знанието, там е добрият живот. Гдето е добрият живот, там е щастието. Гдето е щастието, там е запознаването. Само ако се запознаеш с един щастлив човек, това е запознанство. Щом се срещнеш с един болен човек, това не е запознанство. Това, което имате, е добро. Но вие още не сте придобили вашата свобода. Вие не сте свободни. Някой казва: "Искат да ми повлияят, искат да ограничат моята свобода." Чудни сте. Покажете ми един свободен човек. Как може да се ограничи един човек, който е ограничен? Онзи, който е свободен, може да се ограничи. Как може да се обере един човек, който няма нито пет пари в джоба си? Онзи, който е с пълен джоб или с пълна раница, може да се обере. Само свободният може да се ограничи, а онзи, който не е свободен, той не може да се ограничи.

Сега вие ще кажете: "Не разбираме това." Свободни сте във вашите разбирания. И щастливи сте. Вие ще ме извините, че ви смутих малко, но то е, за да ви покажа, че не сте свободни. Всъщност вие сте свободни, но не използвате вашата свобода. Богати сте, но не използвате богатството си. Имате знания, но не използвате знанията си. А пък това за мене е равносилно на всички отрицателни черти. Според мене всеки учен човек, който не използва знанието, е невежа. Всеки човек, който не използва своята сила, е безсилен човек. И всеки добър човек, който не използва своята доброта, е лош човек. Това правило прилагам и върху себе си. Щом човек не върши доброто, не е добър човек.

Любовта има най-красивия език. Там няма две значения. Там всяко нещо си има само едно значение. Има само едно име. И като знаеш това име, в това е силата.

Вие тук идвате и не ми плащате нищо. Вие сте станали толкова скържави*. Всеки човек казва: "Нямам." Казвам: Господ да е с тебе. Аз считам малкото и голямото за едно и също нещо. При закона на Любовта малкото и голямото ги считам за едно, без никакво различие. А пък щом няма любов, има различие вече. Един човек искам да го погледна, както Бог иска. Срещна някой вол, някое растение, някой човек, някоя река – искам да ги погледна както Бог иска. Едно дърво, една буболечка и пр. Във всичко работи Божественото. Във всички тези работи виждам Божественото, те са направени чрез Божественото. Иначе в душата си хвърлям едно петно върху творчеството на Бога. Трябва да различаваме във всичките неща Божественото от човешкото. При Божествените неща аз имам само една мисъл: Любовта. И за вас е същият закон. Без закона на Любовта не може да имате никакви постижения. Любовта е необходима и за здравето ви, и при храненето, навсякъде е необходима. Тя е мехлем – панацея. Сега мисля, че не ме разбрахте и мисля, че не ме разбрахте. Ако сте ме разбрали от любов, радвам се. И ако не сте ме разбрали от любов, пак се радвам.

"Отче наш"

12-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 10.XII.1933 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

---

* скържав – *диал.* стиснат, скъперник.

ДВЕ ПРАВИЛА

Ще прочета 13-а глава от Марка.

Тази глава е важна по своето съдържание. Общо и частно за всеки един човек. За да се разберат писанията, изисква се особено приготовление. Ако човек разбере само буквата на нещата, тогава ще се отдалечи от самата Истина. Буквата, това е мъгла, това е тъмнина, в която човек нищо не може да разбере. Сега новият ред на нещата, новата култура, Царството Божие на Земята не може да дойде, нещо друго трябва да го предшествува. Всички тези изпитания и страдания трябва да минат. Хората трябва да изпият чашата на страданията до дъно – не само един човек, но цялото човечество, всички народи, за да се събуди тяхното съзнание. Сега хората казват: "Не му е дошло времето." Но то ще дойде. Колкото повече закъснява, толкова по-зле. Ние мислим, че ако закъснее, може да се избегне. Закъснението е само за да могат още някои да се свестят, да се приготвят.

Който не разбира Писанието, той ще се уплаши. А страхът не е по Волята Божия, нито пък със страх хората се изправят. Страхът не дава един вътрешен подтик на душата, той е само едно ограничение. Страхът не може да внесе мир в душата. Христос казва: "Будни бъдете." Има три неща, които приспиват човека. Първо, неговите лични чувства: той мисли само за себе си, да се повдигне, да стане виден. Търговецът мисли да стане богат, ученият мисли да стане учен, силният мисли да стане силен, царете мислят да завладеят Земята и да управляват. Всеки мисли само за себе си и мисли, че като постигне това, което желае, това е благото. Верующите спорят кой е на правата страна. Някой хлебар е опекъл 400–500 хляба и всички, които купуват хляб, спорят от какво брашно е направен хлябът. Целият ден спорят и казват: "Да вземем този хляб, или да не го вземем, хубав ли е или не?" Човечеството се намира пред фурната и спори за Истината, за хляба. И спорят да го вземат или да не го вземат.

Има един пример из живота на англичаните. Някой си английски лорд искал да опита до каква степен хората могат да вярват, доколко са верующи и лековерни. Верующият човек е решителен. Лековерният възприема, но после е колеблив. Хората, които се колебаят, са лековерни. Казват му: "Да отидем на гости." Той казва: "Да отидем." Казваш му: "Да не отидем на гости", той казва: "Да не отидем." Казва още: "Аз във всичко вярвам, аз обичам всички хора." Той е лековерен човек. Той не знае какво нещо е обич. Верующият човек има особени качества Той е делови човек. Работи. Този английски лорд има мнозина длъжници. Дал в английските вестници обявление, че в този и този ден, час и минута всички негови длъжници да дойдат – ще им прости дълговете. Събират се 400–500 души и коментират помежду си. "Да не мисли този да ни опитва, да не е това някой капан?" И така коментират, съмняват се, приказват. Само един беден човек, също длъжник, отвън пита: "Тук ли е лордът или не?" Той влиза вътре и затваря вратата, а колебаещите се ще чакат отвън. Като англичанин, лордът е точен, изважда си часовника и казва: "Има още 3 минути, има още 2 минути, още една минута." И след това казва на бедния: "Твоите дългове са простени. Няма какво да даваш." А на слугата си казва: "Дайте му отгоре още 100 английски лири." Всички вън се тюхкат и казват: "Будали сме били." Но минал вече срокът.

Сега, ние всякога сме умни след като мине времето. Казваме: "Така трябва да направим." Стоим пред някоя лордова къща. Някой казва: "Да бях хванал търговия на времето, щеше да бъде така и така." Друг казва: "Даваха ми една служба, да бях я приел." Навсякъде се колебал. Да вярваме [или] да не вярваме. Дали това е право или не. И докато се научиш дали е право или не, ти изгубиш условията. Въпросът дали хлябът е добър или не, това е въпрос само за 4–5 минути. Щом сдъвчеш хляба, ще видиш. Една вода, за да познаеш дали е хубава или не, стига само една минута. Още като минава през гърлото, ако е чиста, усещаш приятност. Инак стиска гърлото, има една стипчивост във водата.

В човека бушуват няколко вида чувства и тези чувства са от различни категории. И следствие на това човек се намира в едно особено състояние, у някои хора преждевременно

се пробуждат висшите, Божествените чувства. Те трябва да дойдат като едно посято семе – по един определен път, не могат да се прескачат нещата. Най-първо трябва да се премине естественият живот и като дойдем до Божествения живот, той е най-високото стъпало, той е плодът на живота – ти не можеш да дойдеш до него, без да си минал другите стъпала.

Та, онези, които са дошли до Божествения живот, без да са опитали човешкия, те се връщат назад. Аз виждам братя и сестри, които се връщат назад. Аз виждам някои на 60, 70, 80 години, които се връщат назад. И казваш: "Изгубих един случай. Много голяма погрешка съм направил. Щях да бъда богат." Той сега се повръща назад. Ако беше богат, пак щеше да бъде същото.

Човек, за да разбере Истината, трябва да се освободи от всички посторонни* желания. Те са прах в един дом. Мели се – има прах. Или някакъв мирис има вкъщи. Такива са нечистите мисли и желания. Те са отживели мисли и желания. Може за някого да са потребни, но за мене в дадения случай са непотребни. Някой стар човек, когато наближава да умира, е лековерен. Крайно лековерни са старите хора. И вие ще бъдете такива. Като стане на 60, 70, 80 години, като наближи време да умира, човек казва: "Едно време ядох пиле и имах сила. Ако похапна сега от него, ще ми се върне силата. Едно време ядох баница, с прясно брашно и сиренце, ядох кокошка. Като похапна от тях, ще ми се възвърне силата." Похапне си и после заминава. Три дена я има, само докато умреш. И ти трябва да се приготвиш, а пък ти си напълваш стомаха с какво ли не. Да не те завари онзи час в ядене и пиене!

Мнозина казват: "Не са уредени нашите работи." Но кои работи? Същественото не е уредено още във вас. Кое е същественото в живота? Същественото е любовта към Бога. Ако ти имаш любов към Бога, твоите работи са уредени.

---

* посторонен – *книж. остар.* страничен, външен.

Любовта не е въпрос на знание. Човек може да знае и да няма любов. Човек може да знае, а може нищо да не знае и да има любов. Любовта предшествува всяко знание, всяко чувство, всяка постъпка. В нас трябва да се пробуди съзнанието и ние да възприемем Божията Любов, която се е изявила към нас. Аз съзнавам, че любовта се е отправила вече към мене. Това е спасителният момент. Не че тогава любовта се е изменила. Може би с векове тая любов е хлопала на моите врати. Това трябва да бъде един акт само заради мене. И никой не трябва да казва: "Аз вече се осигурих." Тогава това не е вече Божествена Любов. Щом ти вярваш, че си се осигурил, ти не си осигурен. Ти трябва да държиш дълбоко в себе си идеята, че си осигурен. Когато влизам в чистия въздух, какво има да му мисля? Ще си отворя устата и ще кажа така: (*Учителят вдишва въздух.*) Каква философия има в това? Лесна работа е. Остана ли аз да му мисля в какво количество да го приема, да го приема или не, не бих дишал както трябва. Така е и със Закона на Любовта. Най-първо при Любовта ти ще се осигуриш.

Първият закон е: Да обичаме Бога. Щом обичаш Бога, ще обичаш и ближния. Нали когато имаш една посадена ябълка, по-напред не си обръщал внимание, но като цъфне и върже плод и почнат ябълките да пожълтяват и да се зачервяват, ти почваш да обикаляш около дървото. Това е вече любов. Да обикаляш, пазиш я, заградиш я и казваш: "Много хубава ябълка, хваща ми окото." И късаш плод. Така, щом ти имаш любов към Бога, тогава на Земята твоите ближни ще те обичат. Щом ти обичаш Бога, ближните ще те обичат. Така действува законът. Тогава сто и едно на сто е вярно и другото отношение: За да познаеш дали Бог те обича, то е много лесно – пробният камък е този: виж дали обичаш ближния си. Ако ти обичаш ближния си, Бог те обича. Ако не обичаш ближните си, Бог не те обича. Ти казваш: "Аз не мога да обичам ближните си." Тогава Бог не те обича. Има обратен закон: Искаш да знаеш дали ти обичаш Бога. Ако ближните те обичат, ти обичаш Бога.

Това са вътрешни, мистически схващания на вътрешната школа. Сега вие мислите, че това го знаете. Не го знаете. Вашето знание е много повърхностно. Аз

говоря за Любовта, която прилича на зазоряване от слабото към силното, докато дойде слънцето на зенита. Това е цял един период на човешкия живот. Човек върви тогава от сила към сила.

Някой казва: "Аз търся Бога." Може да Го търси. Хубаво е. Но ако Бог ви е намерил и вие сте Го намерили, ако сте намерили вашите ближни и те са ви намерили, тогава въпросът е уреден. В това е пробният камък. За мистическия живот хората по възможност по-малко трябва да говорят, за да не би да кажат някога неща, които не са верни. Понеже в духовния живот не се позволява никаква самоизмама и никаква лъжлива мисъл, чувство и постъпка. Не говори за това, което не е постоянно. Като казвам да не говорите, аз не разбирам съвсем да не говорите. Но не говоря за това, което не е постоянно.

Аз ви давам две основни правила, по които да познавате как действува Великият Закон. Има много други правила. Два велики Закона има, които са мярката. С тази мярка трябва постоянно да се наблюдавате, всеки ден да държите правилната посока. Вие сте в един процес на развитие и не знаете каква е крайната цел, какво е намерението на Бога. И малкото дете не знае намеренията на баща си, но бащата има намерения за сина си. Той иска да го направи музикант или лекар, или архитект. А детето нищо не знае по това. Не че бащата го прави, но бащата мисли какви условия да създаде за детето, за да се развива то. И Бог е предвидил за вас нещо. Той иска да стане нещо от вас. Дойдат страданията и изпитанията, от които вие много пъти страдате, негодувате, а не знаете, че те си имат причини. Ти не си ходил на училище и майката ще те вземе и ще те заведе на училище, и там някой път ще ти теглят ушите, загдето не си слушал или си избягал от училище. Това става и в духовния свят. Ти мислиш, че си княжески син, вземеш аристократическа поза, а пък там не е важна кръвта, която носиш, а дарбата, която имаш. Кръвта, която не носи дарба, не е кръв. Кръвта, която носи дарба, която носи добродетели, това е ценна кръв. Кръвта, която не носи Божествена сила вътре в себе си, е човешка залъгалка. Младите от вас казват: "Ние, като остареем..." Те мислят, че са млади и чакат остаряването и мис-

лят, че като остареят, ще намерят пътя. А старите казват: "На млади години да беше, щеше да бъде хубаво, но сега вече остаряхме." Младите казват, че не са стари и затова не могат да намерят пътя, а пък старите казват, че не са млади и затова не могат да намерят пътя. Това е едно криво схващане.

Във всяко едно чувство, даже и най-низшето чувство, което може да се появи в човека, в най-долното чувство има една страна, Божествена, която вие не може да схванете. Вие схващате само опакото на това чувство. Тогава повтаряте само опакото. Може да дойде във вас едно Божествено чувство и вие да схванете само опакото. Например, като дойде във вас Божествената Любов, вие ще искате да прегърнете някого. Хубаво е, прегръщането не е лошо. То е един метод на природата. Майките прегръщат, паразитните растения прегръщат, котката, като хване нещо, прегръща го, като хванеш хляба, прегърнеш го, обаче Божествената Любов изключва всички прегръдки. Божественото като дойде, трябва да се освободиш от всички стари навици и прегръщания. Някой може да те обича и може да иска да те прегърне, но след като те е прегърнал, той ще остави по тебе всички лекета от своята любов. Ти после не можеш да се освободиш от лекетата на неговата любов, не че любовта е лоша. Какво подразбирате вие под думите: "прегръдки", "прегръщания"? По Божественому позволява се да прегърнеш само мъртвия и като го прегърнеш, той трябва да оживее. Живия няма да прегръщаш, а мъртвия ще го прегърнеш, ще го стиснеш и той да оживее. И като оживее, ще го пуснеш. И ти ще се радваш, че си дал нещо от себе си, живот си дал. Прегръщането трябва да носи живот. Когато Бог ни прегърне, Той ни дава нещо от Себе Си. А пък ние искаме да прегръщаме, без да даваме нещо от себе си. Да не се заблуждавате. Как вие го разбирате този въпрос или как аз го разбирам, не е важно, но важно е действително как е. Прегръдката, от Божествено гледище, трябва да внесе живот. Внесе ли, тя е Божествена. Не внесе ли живот, тя е една обикновена прегръдка. Могат да си я имат хората, но на нея не може да се разчита.

Аз ви казвам това, но не бива да става спънка за вас. По някой път, колкото пъти съм ви говорил, виждам, че вие не разбирате това, което ви говоря. Ще дойде някой и ще ви разправя наизуст това, което аз съм разправял. Той го е запомнил, но не го е опитал още. У него има едно желание да изкаже това, което аз съм казвал. Това е една грамофонна плоча. След като съм говорил на магнетофона и го пусна после, лентата се завърти и почва отначало докрай да повтаря. Грамофонната плоча същото прави.

Някои ще ти говорят разумно, ще ти доказват логически това и онова и най-после ще ти дадат един образ, който и малките деца могат да разберат. Този пример, този образ има отношение към живота, към природата, към Божественото. Но ако този пример не може да стане плът и кръв във вас, да ви даде една светлина, тогава той е едно забавление, една залъгалка за вас. Хубаво е, ако вие можете да изкарате от примера скритото богатство. Ще ви дам един пример и да видим вие как ще го тълкувате. Бащата на заминаване казва на сина си: "Нямам голямо богатство, имам само една тояга, която е останала от дядо ти. Тази тояга ти завещавам. Тази тояга ще ти бъде за късмет, навсякъде я носи и гдето и да отидеш, служи си с нея – ще успееш." Така казал и дядото на сина си. Но синът схванал думите на баща си по буква и 15 години ходил с тоягата, но не му вървяло. Той си казал: "Какъв будала бях да вярвам в тази тояга. Не ми върви. И да я продам, много пари няма да взема." Един ден му дошло на ума да я изгори. Но насреща му иде един бик, той викнал подир бика, ударил го с тоягата, счупила се тоягата и потекли пари от нея. Бикът избягал. Тогава той си казал: "Защо този бик не дойде по-рано?" А всъщност тази тояга била пробита, всичкото богатство било турено вътре и отгоре тоягата била хубаво завинтена.

И вие опитайте тази тояга и извадете съкровището, което е скрито вътре в нея – тогава и човек ще станеш, и учен ще станеш. Щом имате една тояга, не я носете само, но вижте какво е скрито в нея. Тоягата е емблема на човешката воля. Сегашните хора носят бастуни, всички носят и аз нося. Моят бастун има един пентограм и един пръстен. Но когато аз

нося бастуна си, нося го по няколко начина. Гледам, че някой само го върти или го туря на земята. Този човек е с три крака. Човек, който носи бастун, или много нещо ще свърши, или нищо няма да свърши. Всички маги в древността са носили тояги, направени от леска, в ръката си, а пък сега всички носят бастуни, но не са маги. Магът носи тази пръчка в ръката си и в известни случаи само я употребява.

Да допуснем, че имате един приятел, в когото се съмнявате. Един ден той ви пише: "Аз Ви обичам, за Вас съм готов да направя всичко. Искайте от мен." Като пише той тези думи, че всичко може да направи за вас, вашето мнение се изменя. Ето, този човек употребява своята магическа тояжка – своето самопишещо перо. А пък ако пише той, че иска да те утрепе, тогава съвсем друго действие ще има неговото писмо. Когато някой маг прави известни движения, той е свързан с природата. В природата всичко е разумно. Например известен облак е разумен. Аз напиша едно писмо на онзи, който ръководи течението на този облак. Пиша му: "Моля Ви се, бъдете така добър, ще съм много благодарен, ако малко отклоните това течение." И ако напиша едно писмо до този, който ръководи дъжда, то ще спре дъждът. А може да се направи и обратният опит: да вали дъжд. Или пък духа силен вятър. Вие имате магическа тояжка – може да го спрете. Сиромах сте. Сиромашията, това са облаци. Има велики духове, които ръководят сиромашията. Ще им напишеш едно писмо и ще им кажеш: "Не ми пращайте тези слуги. Аз имам намерение сам да си слугувам." Сиромашията е един слуга, който иска да ти слугува. Ти ще кажеш, че сам искаш да си слугуваш. А защо идва сиромашията? Всеки, който е писал на Господа да му прати някого, който да му слугува, тогава идва сиромашията. Ще дойде някой си просяк или някой разбойник – те са все слуги. Онзи, който ще трябва да ни слугува, той не трябва да е по-долен, по-невежа. Той трябва да бъде по-умен. Учителят служи, а учениците изпълняват. Майката слугува и детето изпълнява волята на майката. А пък ние сега искаме служителство от слабите, хилавите и невежите. Какви

слуги могат да бъдат те! Христос казва: “Пазете се от всички тези заблуждения, иначе ще се лишите от едно голямо благо.” И после казва: “За оня ден нито ангелите знаят, нито Синът знае, а само Отец знае.” Всичките тайни са вътре в ума на Бога. Някой казва: “Не могат ли да се кажат?” Има 3 неща, които не могат да се кажат.

(*Една сестра се изкашля.*) Тази сестра пее по новия начин. Не мислете, че тя ме безпокои. Тя не ме безпокои. Тя е един пример доколко е силно вашето внимание. Тя не иска да млъкне. Аз виждам, че всеки се безпокои. Дали е приятно, че сестрата пее. Вие мислите, че много сте ме слушали и че знаете. Съсредоточете ума си върху нея и ще престане кашлицата □. Защо не съсредоточите ума си върху нея? Изисква се една минута, половин минута, за да престане нейната кашлица. Но вие ще кажете: “Защо не го направите Вие?” Понеже мене ми е приятно да слушам това. Но ме безпокои вашето безпокойство. Това са души, които я безпокоят. Това са нейни праотци, повече от 30 души са в нея, които са изостанали, и те кашлят сега. Тя е направила погрешка, че е взела билет и за тях и те са дошли.

Зад всички болести седят все нисши същества. С плач тази работа не се поправя, работа се изисква. Като дойдем при Бога, работа се изисква, и да ви е приятна тази работа. Едно хубаво чувство, една хубава мисъл, това са неоценими богатства. Сега у вас, у всинца ви има ред стари навици – навик да се покажете благочестиви. Не е важно само отвън как човек постъпва, а е важно как мисли и чувствува в себе си. Не мислите, че добрият живот е във външността. Не, дълбоко в неговата мисъл е важно как живее човек. В даден случай каквото прави, да участвува със своето съзнание.

Да улесним малко сестрата, да престане кашлицата □. (*Кашлицата престана.*) Аз взех част от кашлицата □. Има нещо съществено в живота. Без него всички други придобивки са без съдържание. Ако нямате това, същественото, вие ще приличате на една пробита стомна, в която, каквато и течност да налеете, ще се излее. Безполезно ще бъде да носите тази стомна. Божествените блага могат да се разберат само когато човек има един установен характер. Една сестра ми казва: “Всичко знаеш, каква нужда имаш да четеш?” Това

е едно погрешно схващане. Онзи, който всичко знае, той чете повече от всички. И онзи, който всичко вижда, той вижда повече, отколкото всички други. Но от четене до четене има разлика. Ако аз река да чета, аз възстановявам нещата. За мене едно четене представлява един кинематограф. Като чета, аз си възстановявам един филм, възстановявам нещата. За мене едно четене представлява един кинематограф. Като чета, аз си възстановявам един филм, възстановявам миналото, станало преди няколко хиляди години. И аз проверявам нещата – кое е вярно и кое не. Проверявам как действително са станали нещата, а другите предполагат. Когато чета Евангелието, аз възстановявам филма, миналото, станало преди 2000 години. Това, което е писано в Евангелието, това са откъслеци. Не е нещо цялостно. Христос е говорил много работи, които са пропуснати. Ти като четеш, ще ги възстановиш.

Например виждаш един човек. Но да кажем, виждаш неговото ухо. Но неговото ухо не е отделено от тялото – ще видиш какво е отношението на ухото към лицето. Онзи, който знае да чете, чрез четенето ще влезе във връзка със самата реалност. И всички вие така трябва да се научите да четете. А пък вие сега се спъвате в запетаите и в точките. В четенето трябва да знаете, че там няма една равнина, една гладка повърхност, но има една плоскост огъната, с планини, езера долини и пр., с много голямо разнообразие.

Вие сте били млади, тогава сте писали любовни писма. С едно писмо свършва ли се работата? Не, пишеш едно писмо, две, три, четири, пет и пр. Напишеш цял куп писма. Когато ние се обръщаме към Бога, ако нашето молитвено писмо не стига до Него и [молитвата] я връщат назад, значи писмото ни не е пристигнало. Защото, за да пристигне молитвата, тя ще мине през всички категории същества, за да бъде цензурирана. И това писмо, като отиде при Бога, ще е описателно вече. Някой мисли, че е казал молитва, когато се моли като онзи фарисей: "Благодаря Ти, Господи, че аз не съм като онзи човек грешен." Такава молитва не е отишла. Всяка една молитва, като не е чиста, като не е съставена добре, тя като мине през онези същества, които цензурират, те ще

направят поправки и тогава тя добива красота. И като отиде така при Бога, ние добиваме тогава голяма радост, разбираме, че всичките поправки са на място, които те са направили. А ти казваш: "Аз се молих." Но твоята молитва е приела всички поправки от тези двете категории ангели и ти си доволен. Най-първо вие трябва да се научите да се молите. Това е метод за добиване на благороден характер. Вие не може да имате благороден характер, ако не се молите. За облагородяване на човешкия характер, на човека, освен любовта, друго средство е молитвата. От молитвата трябва да има един резултат: да станем силни, мощни и способни за работа. И нашите приятели от Невидимия свят да са доволни от нас, и ние да сме доволни от тях.

Казано е: "Будни бъдете!" Само онзи, който е буден за Любовта, за Мъдростта, за Истината, нему може да се поверяват в бъдеще тайните неща, от които ще зависи неговият растеж.

Тепърва имате нужда от Любовта. Досега майка ви [ви] е носила на ръце. Сега ще ви турят на краката ви. Сега имате повече нужда от Божията Любов, отколкото в миналото. Кое беше първото правило, по което се познава дали Бог ви обича? Като обичаш ближния си, това показва, че Бог те обича. Кое беше второто правило? Като обичаш Бога, ближните, всички те обичат. Ами вие, като не се обичате, тогава какъв е законът? Ако вие се обичате, значи Бог ви обича. Ти обичаш, значи Бог те обича. Не обичаш – Бог няма да те обича. От това правило няма изключение. Ти казваш: "Този човек аз не мога да го обичам." Както напредналите същества помагат на тебе, така и ти помагай на другите. Този, когото не обичаш – твоя ближен, – и в него има нещо добро. Да обичаме ближните си, е едно нещо, а пък да обичаме враговете си е друго нещо, а пък да обичаме хората е съвсем друго нещо. Не смесвайте тези 3 неща. Те са разни категории от Любовта. Ближните си ще любиш като себе си, а пък врага си ще любиш, но не казва като себе си. За Бога казва: ще Го любиш с всичкия си ум, душа, сърце и дух – те са 4 положения. Без тях ти любов към Бога не можеш да имаш. Ако твоята душа, твоята сила, твоето сърце и твоят ум не

участвуват, ти не можеш да обичаш Бога. А пък при любовта си към ближния ще участва твоето Божествено естество. Ти трябва да обичаш ближния си така, както Божественото обича. Или, с други думи: Бог, Който живее в тебе, дай Му място да се прояви и заедно с Него и ти вземи участие в тази любов. И ако това правило се прилага, много малко мъчнотии ще има. Това правило могат да го приложат учители, ученици, слуги, господари, всички. В семействата мъжът и жената могат да приложат това правило. Тогава други правила няма. Другите неща са лотарийни билети – я излязат, я не. Но този е единственият билет, който всякога печели. Като го вземеш, ще спечелиш от него.

Сега да останат тези неща във вас: Будно да бъде съзнанието ви в любовта ви към Бога и към ближните. Будно да бъде съзнанието ви към мъдростта и към Божията светлина. Будно да бъде съзнанието ви към светлината ни, към светлината на нашите ближни. И светлината на нашите ближни да бъде будна към нас. Будно да бъде съзнанието ни към истината и силата на истината да обгръща вас и всички, които обичаме.

"Отче наш"

13-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 17.XII.1933 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

ТРИТЕ ИЗПИТАНИЯ

Изпълни се нарядът.

Ще прочета 14-а глава от Евангелието на Марка.

Три неща има, които изпъкват в прочетената глава. Силният повидимому не може да си помогне. Верните Му не издържат своите обещания. И става едно нарушение на задачата. Казват, че Христос беше Син Божи и не можеше да си помогне. В дадения случай не можеше да си помогне. Случи Му се това, което Той не искаше. Защото, ако искаше това, Той не би ходил да се моли да се отмени тази работа. Той се помоли така: "Да не стане тази работа." Някои казват, че от Бога така е отредено. Въпрос е това. Когато някой човек вземе пари назаем и дойде кредиторът и си иска парите, това от Бога ли е? Кой го е нагласил така? Онзи, който е взел парите. Ако не беше взел парите, не щеше да дойде онзи.

Изваждайте правилно изводите. В света има много ревностни хора. Апостол Петър беше един от тях. Но когато дойдат изпитанията, не издържа. После пак се съвземат. Онзи, младият момък, на когото хванаха дрехата, и той, като се видя в трудно положение, остави дрехата и избяга гол. Тази дреха беше от една тога.

Сега, коя е тази дреха, която човек оставя? Това са неговите убеждения, неговото верую. Този момък оставил дрехата си и избягал. Кое е онова, което човек оставя? Някой път човек оставя своите убеждения. Той има убеждение, но като дойде на тясно, казва: "Всичко това е празна работа." И избягва, като първоначално е бил гол. И казват, че човек изгубил убежденията си. В реда на нещата ли е да се откажеш? Не че Бог го иска това. В реда на нещата ли е да оставиш дрехата?

Кое е същественото, за което трябва да се устои? По какво се отличават съществените работи от несъществените? Ще си послужа само с един пример, много прост. Вземете вие каквото и да е желязо, нагорещено в огъня. След като

го извадите от огнището, няма да се минат 15 минути или половин час, и това желязо ще изстине. Защо? Защото тези качества, които са дошли в желязото, са дошли отвън. Тези качества не са негова същина. Това, което губиш, то е дошло отвън.

Сега, последните неща може да ги уподобим на друг един пример: Една стомна, в която сте налели вода, съдържа едно важно качество. Излейте водата, стомната остава празна. Но така не е с извора. Той не престава да дава вода. Това, което постоянно тече и което никога не престава, това е реалност. В живота трябва да отделяте съществените неща – вашите съществени чувства. Има някои чувства, които са преходни. Има и мисли преходни. Има и някои постъпки преходни. Аз бих ви навел на много работи, но няма защо да се разправят. Същественото се отличава с едно качество – то носи живот. Реалното в света носи подмладяване или обновяване, или зараждане. Това, [чрез] което човек постоянно се възражда, то е реално. Това, което премахва неговите постоянни недъзи, неговите противоречия, противоречиви мисли, това, което носи живот, здрава мисъл, то е реално. А реалното ние наричаме Божественото.

Трябва да знаете кога човек се е отклонил от Божественото. Има две състояния. Това, което наричаме "апетит", това е човешкото. То е един неорганизиран апетит. Онзи, който има апетит, той постоянно мляска. Цял ден яде. Постоянно яде. Яде, за да стане по-тежък, по-тлъст, по-мазничък. Това е едно неестествено положение. Пък реалното е гладът. Гладът иде периодически в човека. Всякога не се явява гладът. Гладът се отличава с едно качество: че ти, като ядеш само хляб, пак си доволен. А пък другият, с апетита, иска месо, аперитив, различни яденета, печено и пак е недоволен. Казва: "Покривката не е хубава, лъжицата не е на мястото си" и пр. Той не търси храната, а търси едно удоволствие в яденето. А пък заплатата на всички удоволствия са болестите. Човек, който се удоволствува, ще му се плати с всичките болести – ще го намерят всички смущения.

Сега запитвате защо светът е така направен. Знаете ли на какво прилича съвременният свят? Една жена, като се оженила, нито работила, нито прала, нито тъкала и почнала

да пита: "Защо оголяхме?" От майка каквото останало, събрала го, износили го и тя се питала защо дрехи не идват отвън. Сега ще ви кажа едно нещо. Вие казвате, че блудният син, който напуснал дома си, отишъл в далечна страна. Кой е този блуден син? Аз всеки ден го виждам. Из София ходи. Онзи, който яде и пие, седнал в една кръчма и се разполага – не е ли той блудният син? А пък на другата страна го виждам, че няма нито пет пари в джоба си, оттук-оттам проси. Вие по някой път го виждате и казвате: "Блазе му." Но казвам: Няма да се минат и 10 години, и той ще бъде като онези американски милионери, които фалираха и направиха банкет със своите скъсани дрехи. И после казваха: "Какви бяхме едно време и какви сме сега?" Обедняване по всичките области на живота. Вие ще го намерите, блудния син, на физическото поле, в астралния свят, в умствения свят. Когато човек стане самостоятелен и мисли, че е намерил истината, и казва на баща си: "Остави ме свободно да си поживея!" Този стремеж не е лош, но пътят е погрешен. Погрешката не е в мисълта, в желанието и постъпката на човека да придобие, но в какво седи погрешката?

Всяка мисъл, която се ражда без любов, е престъпна мисъл; всяко желание, което се ражда без любов, е престъпно желание и всяка постъпка, която се ражда без любов, е престъпна постъпка. Така седи истината. Това е необходимо в живота. Всяка мисъл, която се е родила без любов, тази мисъл ще ви създаде на всички такива големи страдания, каквито не сте и сънували. А това желание, което е родено без любов, ще ви причини на всички такива страдания, каквито не сте и мислили.

Вие искате да знаете защо идват тези страдания във вас. Вие решете въпроса защо са дошли тези страдания на Христа. Вие изплащате страданията на Христа. Защо Христос трябваше да пострада? Вие нямате обществено положение. Христос имаше ли обществено положение? Вие нямате дом. Христос имаше ли дом? Христос имаше 12 ученици, 12 приятели, но те бяха видни приятели. Всичките му апостоли бяха все пророци от хиляди години. Те в миналото пророкуваха, че Христос ще дойде, те бяха всички еврейски пророци, събрани около Него – Неговите приятели.

Това е моето тълкуване. Това е само за обяснение на работата. Те са онези близки души. Всяка една душа, всеки един от вас, като слиза от Невидимия свят, с него слизат близки души, които се въплотяват заедно с него – за да бъдеш щастлив, иначе ще бъдеш самотен. Ближният ви с вас е дошъл, това не е една случайност. И кога човек иска да замине за Невидимия свят? Когато вашите приятели започнат да заминават за Невидимия свят. Защо ще бягат приятелите ви? От щастие ли? Не. От големи нещастия, които идват в света.

Вие ще кажете: "Какъв е изходният път на това? По кой начин трябва да се разрешат нещата?" Вие казвате: "Какво ще стане с нас най-после?" С вас ще стане това, което стана с Христа. Това е едната страна. После? Ще стане другото, което стана с Христа – ще излезе от гроба, ще възкръсне! После какво ще стане? Ще се възрасти там, отдето е дошъл. Най-първо ще стане това, което стана на физическото поле. После ще стане другото. Ако първото не стане, второто и третото няма да станат. Някои от вас не гледат същността на страданията. Има някои страдания, които са на мястото си. Аз говоря за съществените страдания, които придружават живота. Житното зърно, ако не падне и ако не загине в земята, то няма да даде плод. И няма да опита после такава голяма радост. Аз искам вие да мислите, да не вървите по ограничения път на мислите. Казвате: "Защо ни са тия страдания?" Вие, като съшивате една дреха, защо не направите само един бод и да сметнете, че това е достатъчно? Защо правите хиляди бодове? Законът е еднакъв, и в радостите, и в страданията има една последователност. На всяко едно страдание съответствува и радост и на всяка радост съответствува едно страдание. Вие сте тук, слушате ме, но знаете ли колко страдания са принесли вашите глави? Вие ни най-малко не помните това. Само майка ви знае – за да дойдете на Земята, знаете ли колко е струвало това на Бога? Вие не сте помислювали върху това? Вие, за да дойдете на това положение, какво е струвало това на Бога или на природата – на нашата Майка? Вие сте забравили. Вие на Земята сте като малките деца, които се занимават с външните предмети. И всички желания, които имате, искате да ги изпълнят.

Но трябва да знаете, че всичките ви желания, които имате, не са ваши желания, те са чужди желания. Могат да дойдат през живота ви хиляди желания. Когато дойде в тебе някое желание, ти трябва да знаеш за тебе ли е или за друг. Няма желания лоши. Лоши желания са само онези, които не са твои, не са за тебе. Или една мисъл, която не е твоя, не че е лоша мисъл, но тя е за друг. Или една постъпка, която искаш да направиш, тя не е за тебе, тя е за друг. Друг трябва да я направи. Коя мисъл е права? Кое чувство е право? И коя постъпка е права?

Аз ще си послужа само с едно много просто изяснение. Вие сте на един кладенец и искате с кофа да изкарате вода. Като вдигнете кофата, въжето се скъса. И може наполовина да докарате кофата, и въжето се скъса. Някой път сте близо до края, до горе, и се скъса въжето. Някой в началото на своята работа не успява, а някой – в края. Значи това въже, с което си служите, не е годно. А пък здравото въже е това, с което изкарвате водата.

Една мисъл, едно желание, една постъпка, която може да послужи като това въже, това е правата мисъл, правото желание, правата постъпка. Всяка мисъл, която се къса или в началото, или в средата, или горе, вече не разчитайте на нея.

Вие сте разочаровани. В какво? Всякога съм срещал разочаровани хора. Скъсало се е въжето там, на кофата. Казвам: Дайте нова кофа. Но и при новата кофа, с това въже, ще се скъса въжето. Казва: "Какво да правя?" Казвам: Промени въжето. С това въже кофата все ще остане в кладенеца. Казваш: "Нямам толкова пари." Щом нямаш толкова пари, не изваждай вода от този кладенец. Като няма средства, да не се вади вода от този кладенец. Че, животът, който живеете, не е ли един кладенец, от който трябва да изкарвате вода? Онези условия, онези средства, чрез които искате да добиете вашето щастие, не са ли вода? Трябва здраво въже. Всички имате въжета, трябва да са здрави. Някои от вас ще ми кажете: "Как мислите, моето въже здраво ли е?" Че, вие знаете това по-добре от мене. Казвам: Твоята кофа къде е? – "В дъното на кладенеца." Ти питаш да ти кажа здраво ли е въжето ти? Щом твоята кофа е останала в дъното на кладенеца,

и твоето въже се разбира какво е. Ти ми казваш: "Дай ми твоята кофа." Аз моята кофа не свързвам на такова въже като твоето. Ти казваш: "Нямаш ли малко човещина?" Казвам ти: Щом искаш моята кофа, ще махнеш своето въже. Аз изваждам моето въже и турям моята кофа и мога да ти услужа. Но моята кофа и моето въже не ги давам никому. Спускам, изваждам водата и казвам: Вземи си толкова вода, колкото искаш. И пак си отвързвам въжето и кофата. Благодеяния не правя никому. В живота всеки трябва да си носи своето въже и своята кофа. На Земята обикновено е наредено да има на кладенеца въже и кофа. На Земята е така. Онзи, който е турил на кладенеца въжето, той ще си вземе вече парсата. Той ще вземе повече, отколкото струва въжето. Според мен, аз никога не бих отишъл при един кладенец, дето има кофа и въже. Чудни сте. Когато отида при един извор, аз ли трябва да изтегля водата навън? Онези, които живеят на физическото поле, трябва да изваждат водата си от дълбоко. Онези, които живеят в духовния свят, водата им сама изтича, няма защо да я вадят.

Ние някой път си казваме: какво е направил Христос, как е пострадал Христос, как апостолите са пострадали, как мъчениците са пострадали. Всички привеждат примери. Аз съм привеждал примери, но аз правя всякога един опит. Когато искам да говоря, всякога опитвам. Някой силен човек могъл да вдига 100 килограма. И ако аз мога да вдигна 100 килограма, казвам, че е възможно това. Щом не мога да постигна това, мълча си за това. Не правя и въпрос. За нещо, което не мога да го направя, аз и въпрос не правя.

Мога да ви препоръчам едно правило. Вие и въпрос не повдигайте за неща, които не можете да направите. Например сега се проповядва, че ще отидем на онзи свят. Ти казваш: "Дълго време се изисква да отидеш на онзи свят." Че, това е една съвсем физическа представа за онзи свят. Вие така говорите и така мислите, като че онзи свят е по-малък. А пък този свят е същественият. Вие го мислите като че отивате от един град в друг. Не е такова положението за духовния живот. Сега ще си послужа с един пример за изяснение. Представете си, че вие сте един ученик в Университета, но всякога отивате с неподготвени уроци. Изважда ви профе-

сорът и вие нищо не казвате. Най-ниските бележки имате вие. В кой свят сте? Но ще кажете: "Аз искам да отида в онзи свят, на способните ученици." Че, тези способни ученици са с тебе заедно! Чин след чин са наредени там. Онзи свят е до тебе. Вие казвате: "Ние искаме да видим Христа." Че, Христос седи на същия чин с вас. Той може да е един от професорите, който ви говори. Вие мислите, че като видите Христа, всичките ви работи ще се изгладят. Прави сте. Идеята ви е права, но има нещо непълно. Защото мнозина видяха в Израел Христа, но нищо не стана. Не казвам, че желанието ви е лошо, то е едно от хубавите ви желания. Но в това виждане трябва да влезе един много съществен елемент. Да видиш Слънцето с обич и когато го видиш, да се зарадваш и то да внесе в душата ти нещо. А пък да видиш Слънцето, ти едва го видиш и се отдалечиш, без да изпиташ обич, то никаква полза няма да ти принесе. Това не е никакво виждане. Под "виждане" ние разбираме постоянна връзка, която съществува в живота вътре. Вие искате да видите Христа. Кой е уреждал живота ви? Онези щастливи минути в живота ви на кого се дължат? Онези, хубавите ваши мисли, хубавите чувства и хубавите постъпки, на кого се дължат? На вас ли се дължат? Ако аз се кача на един трен, за 14 часа ще бъда във Варна, нали така? Ако аз се кача на един аероплан, за 3–4 деня ще бъда в Индия, Калкута, в Лондон, но това не се прави с крака. Ти си отишъл с чужди превозни, други средства. Тези средства се дължат не на тебе. Един човек се качва на аероплан и лети. Ти казваш: "И аз мога да направя това нещо." Можеш, но средството, с което ще летиш, нито ти си го измислил, нито е твое.

Искам да ви насоча на една съществена мисъл: Ние най-първо трябва да оценим това, което Бог е направил. Даденото да оценим. Да оценим сегашния живот. Ние не оценяваме сегашния живот. Погрешката е там. Ако ти не оценяваш сегашното, ти не можеш да оцениш и бъдещето. Ако ти не можеш да оцениш най-малката любов, ти не можеш да оцениш и голямата любов. Ако ти не направиш най-малката постъпка, ти не можеш да направиш и голямата. Един ден ние искаме да влезем в съвършения свят. Но там ще се намерим в друго едно противоречие. Ние ще се намерим в такова противоречие, в каквото се е намерил един българин,

когато отишъл в странство, но не знаел никакъв език. Англичаните се разправят на английски, немците си говорят на немски. А пък този българин не знае нито английски, нито немски и затова не му обръщат никакво внимание там. Той казва нещо на англичанина и последният не го разбира. Той иска сега този англичанин да знае български език, но не знае. Говори на един французин на български, но французинът иска ти да знаеш неговия език. И той си повдига рамената на зададения въпрос и отминава.

Един брат седи при мене и казва: "Искам да се запозная с напредналите братя от Бялото Братство." И той мисли, че тези Бели братя са българи. По никой начин не мога да те представя на тези братя. Да те препоръчам на тях – ти не им знаеш езика и аз не искам да се излагам. Трябва да знаеш езика им. Христос знае всички езици, а вие кой език знаете? Вие казвате: "Духът ще проговори чрез мене." Знаете ли какъв е езикът на Духа? Аз съм слушал евангелисти говорят езици и казват: "Духът говори." Духът говори, но ти не разбираш нищо от този език. Духът говори, но ти не разбираш. Трябва да се говори на един разбран език. Това не е български език, нито английски, нито френски. Това е новият език на мисълта, която трябва да се разбира. Новият език се различава по следното, законът е този. Когато ученикът влиза в училището, с какво се отличава един ученик? По какво се отличава живото дете? С живота. Детето, като дойде на Земята, трябва да има живот. На какво се дължи животът? На Любовта. Животът носи със себе си една интензивна мисъл – да реализираш нещо в света.

В живота има един вътрешен стремеж. Онова дете, което е родено, веднага влиза в училището и майка му ще бъде с него. Но в деня, в който детето напусне живота, майка му го оставя и казва: "Бог да го прости, умря." Сега, същият закон – и за друга област. Докато ние сме живи, докато сме в Любовта, нашата майка е с нас. Тя е на наше разположение. В деня, в който се откажем да носим живота, да служим на Любовта, ние се погребваме. Трябва да знаете, че всеки ден човек 10 пъти могат да го погребат и да го изваждат от гроба. Някой път се молите, молите, молите и нито глас, нито слишание. Колцина съм слушал да ми разправят за молитвата.

Вървят двама християни и единият разправя на другия: "Аз за каквото се помоля, все ми е отговорил Бог. Нямам изключение в живота си!" А пък другият казва: "Не зная, за моята молитва не съм уверен, още не ме слуша Господ." А онзи му казва: "Аз ще те науча как да се молиш", но още не изрекъл думата си, ето че идва една мечка със своите мечета. Онзи, на когото се чува молитвата, почва да се моли, а пък другият се качва на крушата. Но и първият, който се моли, и той се качил после на крушата. Тогава онзи схванал, че и онзи има толкова вярую, колкото и той. Първият за свое оправдание казал: "[Когато] човек се моли, трябва да е нависоко място, така Бог го слуша по-добре." Качили се на крушата, помолили се и мечката си отишла. Другият казал: "Много ти благодаря. Научих една тайна – че щом съм горе, нависоко, молитвата ми ще бъде послушана." В душата на първия има една вътрешна неискреност. Той вижда, че молитвата му не е хванала дикиш* и измисля една нова философия, за да излъже и себе си, и другите. Това е самоизмама.

В дадения случай умният човек няма какво да среща мечки. Какво изяснение ще дадете на мечката? Аз я създавам. Разберете ме сега. Вие създавате вашите мечки. И големи мечки може да създадете, и малки мечки може да създадете. Може да направите едно престъпление и мечката да ви гони – и то не една, но две, три и много мечки. Тогава ще се качите на дървото и ще кажете: "Защо, Господи, създаде мечките?" Божиите мечки са много добри, а нашите мечки са много лоши.

Христос казва: "Има да Ми се случи нещо много важно и сериозно, но както ви гледам, вие ще Ме напуснете. Ще се разбягате всички." Това Той го е казал, защото е познавал човешкото естество. Петър казва: "Всички могат да се разпръснат, аз обаче не." Исус му отговоря: "Истина ти казвам, че тази нощ, преди да пее петелът дваж, ти три пъти ще се отречеш от Мене." В Гетсиманската градина Христос помолва учениците Си да не заспиват, докато Той се моли на Господа. Обръща се и вижда, че са заспали. Казва на Петра: "И един час ли не можеш буден да бъдеш?" Пак се моли и пак вижда, че Петър и Яков спят. Три пъти ги моли да не заспиват, и трите пъти ги намира заспали.

---

174 * хващам дикиш (от тур. дик□ш – шев) – имам резултат.

Следващата случка е в двора на първосвещеника, когато Исус е вътре на разпит при старейшините и книжниците. Петър се грее на огъня отвън на двора, заедно със слугите на първосвещеника и когато една от слугините на първосвещеника му казва: "И ти беше от учениците на Исуса Назарянина", Петър отрече. Това е третият път, когато Петър отрече, че познава Христа. Пак, когато петелът пропя, той разбра какво е искал да каже Учителят му с думите: "Преди петелът два пъти да пропее, ти три пъти ще се отречеш от Мен."

Хубавата страна беше в това, че като излезна вън и пропя петелът, той съзна, че по стария начин не могат да се разрешат работите. Трябва да се вземе ново въже. С това въже, с което се късат кофите, нищо не става. Мъчнотията седи в това, че вие не можете да свързвате духовния живот с физическия живот.

Ако схванете Христа като представител на Любовта, то Любовта е необходима за целия ваш живот. Любовта трябва да бъде подкрепа на всяка ваша мисъл, чувство, желание, постъпка. Любовта трябва да бъде непреривна сила, която да работи във вас. В деня, в който не работи във вас Любовта, нищо не може да постигнете. Някой път спите. Защо? Защото няма токът на Любовта. Някой път зная защо спите тук. Защото не сте си починали. Работа трябва, а вие сте уморени. И някой казва: "Да свърши беседата, че съм гладен." Някой има да дава 20–30□000 лева и аз му проповядвам, а той казва: "Какво ще ми разправяш сега? Аз имам да давам толкова пари!" Или някой е уволнен от служба и казва: "Какво ще ми разправяш сега? Аз съм без работа." Един американски проповедник казва: "Аз проповядвам и на онези, които спят."

Сега, аз гледам психологически на въпроса. Има две изяснения. Учениците на Христа заспаха тогава, понеже не можаха да изтраят на онази тежка атмосфера и на мисълта, че ще защитят Учителя си. Те казваха: "Тежка работа е тази, не е за нас!" Това показва слабата страна на човека. Има една мисъл, която е обременителна. Спиш. Не е лошо. Има моменти, когато човек, като спи, той слуша по-хубаво. Някой казва: "Аз спах, но чух." А пък тези, които не са спали, те не помнят. Аз тогава бих казал да спите и да помните.

Съзнанието на човека трябва да бъде будно, ангажирано с известна любов. Някой може да каже: "Това, което говори Учителят, не разрешава моите въпроси." Вярно е, но казвам ви: Има известни неща, които всякога ни засягат в нашия живот. Когато вятърът ни духа, интересува ни, понеже този вятър е една реч, той пречиства въздуха. Този вятър е за моя полза. Защо духа вятърът? Заради мен, заради вас. Изгря Слънцето. Аз мога да кажа: "Това Слънце изгрява за мен." Понеже аз се ползувам от него. Аз трябва да съзнавам в душата си следното: Слънцето изгря и неговата работа е за мен. Слънцето има отношение към мен. И като изгрее Слънцето, аз в този ден мога да свърша на физическото поле своята работа. Ако ние съзнаваме, че всичко, което е създадено в света, подтиква нашата мисъл, чувства и постъпки, ние имаме отношение, една връзка. Ако ти се радваш на вятъра, който духа, ако ти се радваш на дъжда, който вали, ти имаш връзка с вятъра и с дъжда. Дъждът ще донесе своето благо. Ако не обръщаш внимание на тези неща, тогава ще се обезсмисли животът ти. Но някой път е много мъчно да се направи едно заключение, но трябва да се направи едно заключение. Ние живеем в един свят, дето Бог ни се изявява. Ние сме в едно училище, дето професорите ще проявяват своето знание. В клас ще ходим, за да слушаме онова знание, което се проповядва в университета. Ако ти ходиш в училището и нищо не придобиваш, ходенето е безполезно. Ако ти вярваш и тази вяра не ти допринася нищо, тази вяра е безсмислена. Всички си образувайте едно верую, което да не се къса.

Преди няколко време дойде при мене една сестра и ми разправя: от дълго време иска тя да има едно съобщение от Невидимия свят; и става една сутрин и чувствува, като че някое същество иска да влезе вътре в нея. И тя го чувствува. То влиза в нея и веднага се изменя нейното състояние. Аз зная как стои работата. То □ казва, че тя е на погрешен път, че всичко, каквото е правила досега, не е право, че всичко е погрешно. Но кое е постоянно в живота? Тази светлина, която влиза в очите, може да ти причини дразнение, но може да ти стане и много приятно. Тази сестра се е намерила

под влияние. Това не е влияние на духове, но това е приемане на посторонни* мисли, които завладяват човека. Както един отровен газ може да парализира, както въглената киселина може да парализира, така и някой духовен човек може да се парализира и той да си мисли, че духове са дошли в него. Когато вие имате посещение на един Божествен дух, няма да се смущавате – той ще внесе едно светло чувство, една светла мисъл у вас и този ден ще бъде епохален, какъвто беше денят на Петдесятницата за апостолите. Те имаха връзката с Невидимия свят и чуха да се говори на духовния език, и всички ученици знаеха духовния език. Духовния език и вие трябва да научите. Да допуснем, че един човек ви казва: "Ще ви запаля", но не може да ви запали и нищо не става, а пък друг нищо не казва и ви подпалва. Тогава питам: В кого е силата? В мълчаливата мисъл, мълчаливото желание и мълчаливата постъпка, които запалват, които внасят любовта, в това е силата. Не трябва да я търсите отвън. Колко любовта се е проявила отвън, у другите хора, вие не може да знаете, но във вас колко е, това може да знаете. Вашето щастие седи в това да проявявате любовта.

От Невидимия свят казаха на Христос: "Твоето въже ще оставиш, ние ще турим нашата кофа и нашето въже." Христос си сне въжето. Голямо разочарование претърпя Христос, няма друг човек, който да е претърпял по-голямо разочарование, отколкото Той! Всичко рухна. Разбягаха се учениците Му и всичко, каквото е казал, рухна повидимому. И Христос каза: "Тогава да бъде Твоята Воля!" И тогава дойде Божественото! Докато нашето човечество не отстъпи на Божественото, не може да имаме успех, иначе ти ще имаш временни успехи и не може да придобиеш онова правилното, което търсиш. Само когато Божественото дойде, ти ще имаш един приятел, когото обичаш. Само тогава ще живееш в едно общество, което ще те разбира и ти ще го разбираш. В Божественото има това разбиране.

"Бдете и молете се, да не би в прегрешение да влезете." По някой път ние уповаваме на нашето знание, не виждаме, че знанието не ни помага. Някой път и вярата, която имаме, не ни помага. Някой път и силата, която имаме, не ни помага.

* посторонен – *книж. остар.* страничен, външен.

Вярата ни някой път е много малка в сравнение с мъчнотиите, които срещаме; някой път и силата, която имаме, е много малка в сравнение с онези мъчнотии, с които трябва да се справим в живота си. Всяка мисъл, която носи в себе си скръб, има нещо нечисто в нея. Всяко желание, което носи скръб, има нещо нечисто в него. И всяка постъпка, която носи скръб, има нещо нечисто в нея. Трябва да се очистят. Трябва да разпознавате чистите мисли от нечистите. Всяка мисъл, която носи само радост, е чиста. Всяка мисъл, която носи скръб, не може да градите с нея, трябва да се молите тогава. Старини ще дойдат – ще остареете и тогава ще ви оставят всички. Когато преминавате на онзи свят, нито един от вашите приятели, които са тук, няма да ви придружават. Ще дойде това положение и тогава на кого ще разчитате? Всичките ви приятели ще дойдат само до последната станция и ще ви кажат само: "Господ да бъде с теб!"

В живота ви дойде болестта, баща ви, майка ви не могат да ви помогнат. Вие имате страдания – какво ще кажете тогава? Там трябва да се прояви вярата! А не да се обезсърчавате. Някой казва: "Ще се мре." Умирането е да ни се покаже само кой може да ни помогне. Кой може да ни помогне? Ще намерим Онзи, Който може да ни помогне! Който може да ни избави от смъртта, Той е истинският. При смъртта на Христа всички се разбягаха. Но Христос издържа на всички страдания! Това е първото положение. Има един, на Когото ние можем да разчитаме! Той е Онзи, на Когото Христос разчиташе! Разчитайте на Този, на Когото Христос разчиташе, вярвайте в Този, в Когото Христос вярваше! И постъпвайте така, както Христос постъпваше. От това правило се водете и всички противоречия ще се разрешат.

"Отче наш"

14-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 24.XII.1933 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

РАДОСТ, КОЯТО НИКОЙ НЯМА ДА ОТНЕМЕ

Ще прочета 15-а глава от Марка.

Създадени са Земята и човекът и на човека е даден живот, за да живее и да бъде щастлив, но на Земята се случва това, за което Земята не е създадена и за което човек не е направен. Страданието и мъчението, това са вметнати неща в живота. Те са неестествени неща в живота. Както и да се проповядва, те са едно изключение. В дадения случай нас ни интересува това, което хората мислят. По какви причини идват страданията? Кое е естеството на самите страдания и могат ли да се избегнат? Всякога се дават два отговора, които са верни. Единият отговор е: те са неизбежни. Другият отговор е, че може и без тях. Защото в ада без мъчения не може, а в Небето няма никакви мъчения и страдания. Ако [те са] необходимост, трябва да ги има и на Небето. В ада без мъчение и без страдание не може, а пък на Небето може без мъчение и без страдание. Аз мога да ви дам едно определение, за да си съставите донякъде една ясна мисъл – една форма за разрешение. Някой може да каже: "Някога човек е грешил и затова страда." Да оставим този въпрос, че някога е грешил. Ако вие сте добре облечени, с хубави дрехи и искате през някой дъждовен ден да посетите някой ваш далечен приятел и ако тръгнете, няма ли да се окаляте с вашите дрехи? Като повали дъжд, ще се измокрите, ще се изцапате. Но може ли без това оцапване? Ако се качиш на някое такси или аероплан, няма да се оцапаш. Когато нямаш такси или аероплан, ще се оцапаш. Питат: "Защо си се оцапал?" Защото нямам такси, няма аероплан. Ако ви обясня това, вие ще кажете: "Знаем го вече." Всички го знаете. Всякога, когато един цигулар изсвири някоя песен, вие може да кажете: "Разбираме тази песен." Разбирате песента, но не можете да я изсвирите. Когато някой пее, вие давате една преценка, но не можете да пеете както този певец.

Защо човек се цапа? Защото няма такси, няма сърце, няма добро сърце, няма ум. Другото възражение е: Може ли човек без ум и без сърце? Тук трябва да се даде друго едно обяснение: имам едно сърце, взето назаем, и един ум, взет назаем. Сега в Европа, на Запад, има една мода, не зная дали още съществува. В XIX век съществуваше, а дали още съществува, в XX век, вие ще проверите. Ти си поканен на голямо увеселение, на бал. Трябва да се явиш на бал в особени дрехи. Тези дрехи струват скъпо. Такива дрехи ще вземеш под наем за една вечер, ще платиш 1000 лева български и който те види, ще каже: "Потръгнало му е." И след бала пак ще си носиш своите стари дрехи. Това донякъде обяснява нещата, но пак една страна остава необяснена.

Учените хора казват другояче: "Грубата енергия трябва да се впрегне в работа." Всяка енергия, която не е употребена за работа, тя е груба. Тя причинява вреда и трябва да се впрегне в работа. При страданието имаме такава една енергия, която съществува по стечение на обстоятелствата, на условията. Тази енергия трябва да се превърне в една вътрешна хармония. Докато се тури тази енергия на работа, човек страда. Причината на страданието е много проста. Защо страдате? Защото не слушате. Който не слуша, всякога може да пострада. Някъде по пътищата има надпис как да се пътува. Източните народи викат "варда". Ако не слушаш и си разсеян, ще те прегази автомобилът, трамваят, файтонът. И всичките ни страдания не са нищо друго освен прегазване от някой файтон, такси или кон. Все някой те е прегазил. Това са страданията. Аз не знам дали сам човек може да пострада. Или някой път можеш да се посечеш сам от нож, ако не внимаваш. Ще ти кажат: "Така не се реже!" Ти ще кажеш: "Вярно е, че така не се реже, но се порязах." И от всичко това човек добива една опитност. А това, което можеш да извлечеш от нея, е поуката.

Човек може да страда само веднъж, а другото е изпитание. Някои го наричат страдание, но то е изпитание. Както когато представят една пиеса. Някоя хубава пиеса се дава само веднъж, а другото са репетиции. Христа няма да Го разпънат още веднъж. Веднъж страда Той. Втори път Той няма да дойде да Го разпънат. Докато Христос имаше из-

питания, учениците бяха при Него, но като дойдоха страданията, те Го напуснаха. И после Христос пак ги събра. Та, разбирайте нещата и не смесвайте понятията. Страдание има само веднъж, втори път няма да дойде. И като го мине човек веднъж, втори път няма да се повтори. И ако видите, че някой човек минава през страдания, то е в реда на нещата. Ако Христос пострада, и ти ще пострадаш веднъж. Ако Той е бил съден при Пилата, всеки ще бъде съден така. Никой не може да ви помогне. Господ също ще ви остави. И Христос казва: "Господи, Господи, защо си Ме оставил?" Представете си, че някой е турен на кръста и минават хора и се подиграват. Това е върхът на страданието. Казват му: "Слез, царю, за да повярваме!" Това е върхът на жестокостта. При условията, при които беше, Христос не можеше да слезе. Той каза: "Боже Мой, защо си Ме оставил?" Значи оставил Го е в ръцете на хората, които разполагат с Него така, както те искат, а не както Той иска. Нима беше желателно за Христа да Му турят венец? Можете ли да си представите какво е мислил Христос в това време?

Това е най-голямата драма, най-голямата трагедия, през която може да се мине. И през тази драма всички минават в един малък размер. Майката, която изгуби детето си, за което тя е треперела и плаче, че не може да го върне, това не е ли трагедия? Също така жената, когато изгуби мъжа си; мома, която изгуби възлюбления си, когато той я напусне, по-голяма трагедия от това не може да има. Напусне я той и се изгуби някъде. Христос разчиташе най-първо на хората и видя, че на тях не може да разчита. Най-после разчиташе на едно верую в Себе Си. Дойде време, че и това верую не можеше да Му помогне. Привидно можеше така, и виждаме впоследствие, че в ума и в душата на Христа остана една мисъл. Той имаше една опитност и вярваше в следното: Невъзможно е това, Великото в света, Което е създало всичко, То [да] се изменя. Повидимому като че ли всичко се е изменило. Бог може всичко да направи, а пък сега повидимому като че ли Бог не може да даде една малка помощ. Христос казваше: "Не може да бъде това." И историята после ни показа, че онова, което Христос е мислил, всъщност е право. Това, което се случва, ни най-малко не показва, че

нещата са лоши. В Бога няма промени. И когато някой път Бог забавя да даде помощ, то е за да се изпита вярата, можем ли докрай да устоим. Сега може би някой път вие ще кажете: "Защо е така?" За да се изпита вярата ти докрай. "Ама защо трябва да се изпита" – ще кажете вие. Този въпрос може да го зададете всякога. Например: защо трябва да ям? Веднъж си ял, защо трябва да ядеш? Също така е и с дишането. Като поемеш веднъж въздух, защо трябва да дишаш? За Бога се казва, че Той прави само една вдишка и една издишка през цялата вечност. Господ при една вдишка и издишка създава цяла вселена, а ние трябва милиони пъти да вдишаме и издишаме, за да създадем нещо.

Защо страдаме? Ще ви дам друго едно обяснение. Страданията, това са материали, от които се градят нашите бъдещи жилища. Щом искате да имате едно хубаво жилище, непременно трябва да страдате, за да се изгради това жилище. А пък всички ваши въздишки са ежедневните плащания на работниците. Въздишаш – плащаш, докато се изгради къщата и се измаже. И най-после ще въздъхнеш и ще кажеш: "Много хубава е тази къща, но главата ми побеля!"

В това има един вътрешен смисъл. Ще кажеш: "Заслужава си да страдам, но да имам нещо реално, в което да вляза да живея." И след това ще дойдат радостите. Друго разрешение на въпроса не може да се даде. Това е разумното разрешение на въпроса: страданията са материали, чрез които се гради нашето бъдещо жилище. И колкото са по-големи страданията, толкова по-голяма къща се гради. Ако ви са малки страданията, малка е къщата. Големи ли са страданията, голяма е къщата. Големи въздишки ли имате – много плащате на работниците. Това е хубавото. Страданието е едновременно състояние, от което човек трябва да се освободи колкото се може по-скоро. Целият живот на човека да не е впрегнат само в страдания. Трябва само една част от живота да вземе страданието. На Земята едновременно ще живееш живота, който живеят в ада, [и ще живееш живота, който живеят на Небето. Когато страдаш, ти си в ада,] а когато се радваш, ти си на Небето. В Небето има радост, а в ада има страдания.

Другото положение е: Всеки един човек е в състояние да премахне своите страдания. Майката казва: "Не искам да умират децата." Тогава не ставай майка. На възлюбената, която се е влюбила, казвам: Тогава не се влюбвай. На ученика, когото трябва да скъсат и който не иска да страда, казвам: Тогава не ставай ученик. Щом си ученик, ще те късат. Професорът [не] иска да го уволнят – щом той не иска да страда, казвам му: Тогава не ставай професор. Някой казва: "Аз страдам." Казвам му: Не се раждай, не идвай на Земята. Докарал ли те е тук с девет бъклици някой? Ти сам си дошъл и после току пъшкаш, че страдаш.

Това е половината на разрешението. У вас има едно желание да станете господари. Искам да ви покажа един начин как може да станете господари. Вие страдате, понеже искате да станете господари и не може да станете. Там е всичкото страдание. Човек винаги страда за това, което не може да постигне и винаги страда за това, което изгуби. Или че не е постигнал нещо, или че е изгубил нещо. Значи и в двата случая не е силен, не е господар на условията. Сега, човек трябва да придобие това качество. Кому трябва да стане господар? Трябва да стане господар на ада, да заповядва на всички нисши духове, та като го видят, да станат на крака. Щом не си господар, те ще ти заповядват, който от тях дойде, ще ти заповядва. А пък знаеш ли какво значи да си в ада? В ада ще бъдеш слуга. Когато някой ми говори за братство, аз подразбирам Небето, рая; когато някой ми говори за братя и сестри, за майки и бащи, аз разбирам Небето, разбирам онзи съвършен свят. А пък когато ми говорят за страдания, за слуги, за роби, аз разбирам ада. Там няма майки и бащи, братя и сестри, ти си слуга. На друго място си даден. Слугата не остава вечно слуга. Това вътрешно трябва да схванеш. Две течения има в живота. Когато попаднеш в едното, това е робуването. Ще знаеш, че ти не си господар и трябва да се стремиш да станеш господар. Не да заповядваш на брата си. В Небето ще се учиш на закона на Любовта. Там ще слугуваш доброволно, от любов. А пък в ада ще слугуваш – искаш-не искаш, ще слугуваш, насила ще слугуваш. В Небето ще бъдеш господар, ти сам си господар на себе си, а в ада ще бъдеш слуга и други ще ти бъдат господари. Вие

казвате: "Дотегнаха ми тези господари." Вие в религиозното общество минавате през една фаза: Вие сте вече навлезли в една област, където усещате едно ограничение, че работите не вървят така, както вие искате. И всеки иска да стане господар. Всеки иска да господарува. Но не знаете къде да господарувате. За да господаруваш, трябва да имаш сила. Не само да кажеш с думи, но като го хванеш, да го стиснеш с ръката си и ще кажеш: "Каквото ти казвам, ще го изпълниш!" Че "има Господ", че "имаш ли срам", че "имаш ли човещина", тези думи са празни работи за него. Ще го стиснеш [така], че вода и огън да излезе. Това е качество на господаря. Всеки е господар, който, като стисне камък, отдолу да изтече вода, а отгоре да излезе огън. А когато някой стисне камъка и отгоре излезе дим, а отдолу кал, той е слуга. И като не можеш да разрешиш въпроса, ще почнеш да се сърдиш на Бога защо е направил така света.

Има едно предание: Когато Бог е създал човека, очите на Господа всякога го гледали и човек се усещал стеснен и казал: "Стига вече това гледане, човек малко трябва да е свободен." И Господ почувствувал това нещо и се отстранил от човека – каквото прави човек, Господ да не го гледа. И когато Бог се ограничил, тогава се вмъкнало страданието и човек си казал: "Сега ще направя това, което душата ми иска, свободен ще бъда." И в тази свобода, която почувствувал, се е вмъкнало сегашното страдание.

Има един начин, по който може да се избегне страданието. Вие може да го знаете, но и аз ще ви го припомня. Като ви го кажа, вие още по-добре ще го узнаете. Сега може само да си предполагате кое е то. Ти казваш: "Страдам." Казвам: Лесна работа е. Ти казваш: "Как лесна? Нямам пари." Тази работа не се отнася за пари. Ти казваш: "Здраве нямам." Не е в здравето. Ти казваш: "Ако аз имах един богат баща, щяха да се оправях работите ми." Това са предположения. Ти страдаш и се оплакваш на Господа: "Господи, не виждаш ли тази работа?" Господ казва: "Искаш ли Аз да взема участие в твоя живот, в твоята работа?" Пусни Господа да вземе участие в твоя живот и всичките ти работи ще се оправят. Казано е: "Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви научи." Тога-

ва ще се оправят работите. Тогава ние сме над страданията, над всичко, тогава сме господари на положението. Тогава няма страдания и ние сме вече в Небето. Докато Бог не е в нас, ние ще изпитваме горчивината на ада. Всеки е опитал тази горчивина. Горчивината е отвън, а сладчината е вътре. Стремете се, когато Бог дойде във вас, да имате инициативата да работите. Като ви гледам лицата, по някой път вие приличате на опърпани кокошки. По-рано бяхте другояче, а сега сте опърпани. По-рано много хубаво мислехте, а сега почнахте да се колебаете. Трябва да дойде колебанието. За мене това е много естествено. Ще дойде едно разколебаване. Нещата няма да станат както вие искате, по земному няма да станат. Аз не съм срещнал нито един човек, който е вървял по земния път и в края на краищата да не му се случи точно това, което не желае.

Любовта е реалното и когато влезе в човека Любовта, той е силен. Когато влезе Божествената светлина в човека, той е силен. Когато проникне Божествената истина в него, той е силен. Трябва да се откажем от себе си. Христос казва: "Трябва да се откажете от света." А пък за Бога се казва: "Бог толкова възлюби света..." Това, от което трябва да се откажем, да не го обичаме, този свят именно Бог го възлюби. Как ще обясните това? Докато не разбираш нещата, трябва да се откажеш от тях. Когато си слаб, ще се откажеш и от кокошката, и от къщата, и от живота. Ти казваш: "Няма да се откажа." Ще се откажеш, ще ти го вземат. Като ти го вземат, ти се отказваш. А пък като станеш силен, тогава няма какво да се отказваш. Силният човек от нищо не се отказва, а пък слабият човек от всичко се отказва. Силният човек е вече господар на страданията. Слабият човек не може да се откаже от страданието.

В себе си трябва да се примирите, за да се примирят големите противоречия, които сега съществуват в душата ви. Вие казвате: "Да видим." Какво казва Христос на Своите последователи? "Ако някой не се отрече от баща си и майка си, от жена си, от децата си и не възненавиди своя живот и повдигне кръста си, той не може да бъде Мой ученик." Вие искате да дойде Христос и вие да бъдете на първо място.

Като дойде Христос, ще вдигнете кръста Си и ще тръгнете след Него. Правилно е вашето схващане. Много правилно мислите, но това ваше правилно схващане не го туряте на място. Като дойде Христос, вие трябва да влезете вътре и да му дадете място да ви покаже как е разрешил въпроса. Той ще ви покаже Пътя.

Има една страна в живота на Христа, в която вие не сте надникнали. Това, което е писано в Евангелието, това е едната страна, но има една друга страна, една красива страна, в която трябва да надникнете. Но не можете да надникнете, ако не турите нещата на тяхното място. Не е въпрос само за отказване. Човек може да се откаже само един път. Апостол Петър се отказа три пъти и какво постигна? Апостол Петър каза: "Този човек е силен, всичко може да направи." Практичен човек беше апостол Петър. А после си каза, когато хванаха Христа: "Заблуждавал съм се. Толкова време съм вървял по един погрешен път. Хората си направиха къщи и деца имат, а ние тръгнахме да гоним забутани работи." И казва на юдеите: "Не го познавам този човек." Като пропя петелът 3 пъти, на апостол Петър се откри една вътрешна истина. И казва се в Евангелието, че излязъл вън и плакал горчиво. Къде отвън? При Бога отиде той. И си каза: "Учителю, колко малко съм Те познавал! Колко малко любов съм имал към Тебе! Аз мислех, че съм Те разбирал, но много малко съм Те разбирал!" Но не се обезсърчи съвсем и си каза: "Тази работа ще я оправя."

Плаченето в природата какво е? Няма по-мощна сила у човека от плача. Това е мощното, това е великото. Когато ти плачеш, ти можеш да искаш. Това е мощната сила, която разтопява нещата. Водата всичко разтопява и освобождава. Плачът има една друга, духовна страна. Не да плачеш за материални работи. Трябва да плачеш за духовното, че плачът ти да се обърне после в радост. Ти, като посееш едно семе, ще плачеш отгоре му, ще го поливаш, и като израсне то и събереш плодовете му, ще се радваш. Плакал си много, но после ще се радваш на плодовете на твоите сълзи. И ако не беше ти плакал, не щеше да има плод. Колкото повече плачеш, толкова по-добре.

Сега аз ви казвам за онзи вътрешен, мистичен смисъл на плача. Няма какво да човъркаш раните си. И аз не искам да ви човъркам раната, но да я завържа. Ще я превържа и ще стои така, докато заздравее раната. Вие сте богати, не може да се оплаче някой от вас, че не сте богати. Богати в страданията. И сега не знаете в какво да употребите вашето богатство. Това е едно богатство, върху което тепърва трябва да работите. Ти си неразположен спрямо някого, не го обичаш. Причинява ти страдание. И ти му причиняваш страдание, и той ти причинява страдание. Не знаете как да се оправят работите. Природата е научила човека как да присажда. В човека има два живота: земен и небесен. Тези два живота трябва да имат един и същи център, една и съща основа. Тези два живота са като два клона, които трябва да зараснат на едно място. На една дивачка може да се присади едно питомно калемче и тогава ще имате най-хубавите плодове. Сега ще присадите вашите страдания – ако ви кажа: "Пуснете Христа във вас." Вие някой път имате голяма кореспонденция с Него, но нямате придобивка. Като дойде Христос, тогава вече ще имате една опитност. Това ще бъде вече не една кореспонденция. Това ще е реален живот. Това ще е освобождение. Когато един цар посети затвора, тогава трябва да сте уверени, че той дава разпореждане да бъдат пуснати затворниците. Когато погледне затворниците и се върне, подписва да се пуснат всички, които е погледнал. И като дойде Христос, ще направи това и ще престанат страданията и мъченията. Но докато имате само кореспонденция, все ще се изгуби някое писмо. Вие живеете в един свят, гдето преглеждат писмата да не би да се готви заговор. Христос казва: "Аз пак ще ви видя и тогава радостта ви никой не може да отнеме." Това иде сега. Иде радост, която никой няма да бъде в състояние да ви отнеме, както досега са ви я отнемали. Да попеем сега малко.

"Махар Бену Аба"

Новото е Небето, а старото е адът. Новата година носи доста скръб. Носи радост, носи и скръб. Гледайте да носите един весел дух, а не песимистичен. Има една фаза в живота на човека, когато той издребнява и си изгубва

вътрешното равновесие. Както човек е създаден, той няма равновесие. А пък малка причина се изисква, за да загуби равновесието си. Трябва да прави грамадни усилия, за да го запази. Като на кокили ходи. При малка грешка може да падне и да си счупи ръка или крак. Няма какво да се осъждаме – животът на Земята не е устойчив. Ние тепърва изучаваме живота на равновесието: как да ходим, как да живеем, как да чувствуваме, как да мислим. Всеки от вас има богати условия за развитие.

За да познаеш един човек, трябва да знаеш кой му е основният тон. Вашият живот е преплетен с тона "фа", а пък тон "фа" е тон на Сатурн: Всеки един иска да стане господар, но за да стане господар, трябва да има блага, богатство, сила. Това са все материални работи. Трябва да знаете, че целият български народ е построен върху два тона: "ми" и "фа". Всичките му хороводни и други песни започват от "ми" и "фа". Той не може да се справи с "фа". "Фа" е материалният живот. Да се справи с материалния живот, с всичките му трудни страни, не е лесно. Виждаш някой юнак, подозираш го, не му харесваш погледа. Мнозина антрополози казват, че погледът на българина не произвежда хубаво впечатление. Това е, защото при много трудни условия е бивал поставен българинът. Мястото, дето живеят българите, е един друм на интереси, кръстопът. Целият Балкански полуостров е над огън. Българите има да се справят с "фа". Ще научите музиката, като вземете "фа" само като едно украшение, като орнамент. После трябва да се занимавате с основния тон на Слънцето. Едва сега новата музика ще бъде слънчева музика и в тази слънчева музика ще има едно правилно преплитане. Тя ще бъде музика на Любовта. Тя ще придобие своя нрав от любовта – не от чувствуванията. И в този смисъл музиката ще е вече сила. Като имаш да даваш на някой човек, ще му кажеш някоя песен и няма да ти иска да му платиш.

Аделина Пати минавала покрай един беден човек, който треперел. Тя се спряла пред него и започнала да пее. Събира се грамадна публика и почват да хвърлят много пари. Сила Божия е това. И друг можеше да пее, но Аделина Пати знаеше какво нещо е пеенето.

Да се говори музикално, знаете ли, че това е сила Божия? В сегашните страдания, които имаме, всеки ден ние изгубваме гласа си. Тепърва ще станете музикални. Тепърва влизаме в един красив свят, свят на една положителна опитност. Аз го наричам свят на Божиите радости, свят на [Божието] веселие. И не само ще видиш, но ще участвуваш в този свят. Апостол Павел казва: "Сегашните страдания са временни и не може да се сравнят с това, което ни очаква и в което ще влезем в бъдеще." Това нещо може да го имате всякога. И днес може да го имате. Ние го чакаме само на Небето. И тук може да го имате. Небето е разумният свят. И тук може да го имате. Аз по някой път харесвам някои светски хора, те са дали чудни примери. Чувам за някой човек, че е жесток, груб, не помага, но когато сърцето му е засегнато от любов, тогава той помага. И казва той: "Измених се." Махне се любовта, и той пак се събира в себе си. Като се махне топлината от водата, тя замръзва, не тече; дойде топлината, и тя пак тече и полива растенията. Ходи навсякъде. Един евангелист ме пита: "Ти как разбираш Евангелието?" Аз му казвам: Мъчих се да го разбера и не го разбрах и си казах: "Чакай да го живея сега" и тогава почнах да го разбирам.

Да имате една сигурност в живота, да не допускате колебание и съмнение във вашите приятелства. Да допуснем, че имате един много добър приятел, който е така изправен, че никога не сте видели една противоречива постъпка от него. И той ви дал едно обещание и остава само една минута до изпълнението му. Работата е сериозна. Вие [почвате] да се съмнявате. Може и последната секунда да наближава, но вие да не се поколебаете. Да не влезе една мисъл, която да ви разколебае. Да не се усъмните ни най-малко в него.

Казано е, че Христос ще дойде на Земята. Чакаш го днес, утре. Все ще го бъде това. Казано е в Писанието: "В който час намислите, Той ще дойде." И ако си от умните, като петте девици, ще влезеш, а пък ако не си от умните, ще останеш вън. Всеки ден се отваря вратата на Царството Божие, за да влезе вътре някой. И ако си буден, ще влезеш. А ако не си буден, ще останеш отвън и ще

чакаш за втори ден. Ако пропуснеш втория ден, ще чакаш третия ден, четвъртия ден и пр.

Кореспонденцията е една реалност, тя е друго. Кореспонденцията аз наричам, когато Слънцето ти го рисуват. Реалността е, когато изгрее живото Слънце, онова, което дава всички блага. Какво велико нещо е Божието присъствие! Когато говорим за идването на Христа, ние подразбираме един такъв ред на нещата. Всичките хора сега в света навлизат [в този ред], към това се стремят. Като дойде Христос, ще започне едно ново течение. Христос има една красива страна, която трябва да се опита. Другояче, [все] ще ви липсва нещо.

Сега аз правя едно сравнение: Представете си, че в един човек всичко е на място, само едното око е повредено или само единият му пръст е с недъг. У човека не трябва да има никакъв дефект, всичко да е идеално. И когато се изправи всичко, тогава ще дойде Христос. Това може да бъде сега. Това е една вътрешна реалност. Какво нещо е да познаеш Бога? То е много трудно. Ние искаме да Го познаем, но ни липсва нещо. За да не можем да Го познаем, казано е за Бога, че Той е огън пояждащ. Ако си далеч от Него, замръзваш. Ако си много близо до Него, изгаряш. Тогава ще си избереш едно такова място, най-доброто, че да бъдеш за твое благословение. Защото който е много близо до Бога, много трябва да работи. Комуто много се дава, от него се иска – много трябва да се работи. Който много знае и е много силен, трябва да работи много.

Представете си, че един ден ви срещне Христос малко дегизиран и ви попита: "Откъде сте вие?" И вие ще почнете да цитирате стиховете от Евангелието. Ще Му разправяте за Бога, ще Му разправяте какво нещо е християнството, как Христос едно време е страдал. Той ще ви изслуша, ще види доколко си разбрал Неговите страдания. Ако Го запиташ знае ли нещо за Христа, какво ще отговори Той? Може да не Го познаете – нали Той говореше с онези ученици и те не Го познаха. Той се представи като чужденец и им тълкуваше Писанието и най-после Му казаха: "Ти имаш много разбирания за Христа, я остани с нас." После те Го познаха, но Той изчезна.

Това изчезване всякога става. Това е една загуба. Кога става тази загуба? Когато човек изгуби любовта си. В него остава само преживяването, но реалността изчезва, остава само възпоминанието. И чакаме тогава следващия момент. Но реалността трябва да остане при нас. А сега виждаме, че нищо не остава. Слънцето отива и си заминава. Светлината идва и си заминава. Трябва ви една много разумна работа. Постоянно човек трябва да мени методите, които употребява. Кажеш една дума някой път, ставаш строг и казваш: "Трябва да го направиш това." Или казваш меко: "Трябва да го направиш." Но допуснете, че някой има да ви дава нещо. Защо да не му кажеш: "Имаш ли нужда от още пари? Мога да ти дам още 1000 лева." Това може ли да го направиш? Това са много големи изключения. Този, от когото имаш да вземаш, да му кажеш така.

Този, когото обичате, има ли да плаща нещо? И кой трябва да плати? А когато не обичате някого, но има също да дава, кой трябва да плати? На кого не трябва да плащате? На този, който ви обича. Когото обичаш, ти ще му дадеш повече. Като дойде светът на Любовта, там всички вие ще бъдете щедри, ще има широко даване. Аз не разбирам само на физическото поле. Даването, това е една обмяна. Бог е направил света такъв, за да се опознаете един друг. Бог гледа това, което правите. Бог изпитва доколко сме готови да изпълним Неговата Воля. Бог изпитва догде сме достигнали в реализирането на Неговата Воля. Понеже сте на края на годината, ще излезете от ада вече. Довечера искам да влезем в Небето. Ще вземем билет за Небето. Който имате вземане-даване, не е важно за Небето. Тръгвайте! Довечера ще поканим да присъствуват и гости от Невидимия свят.

Три неща човек трябва да спазва: Да не се поколебае в своята любов, да не се разклати в своята вяра и да не изгуби своята надежда. Любовта не седи в чувствата, а щом се намерите пред лицето на Този, Който ви люби, у вас се зараждa желание да вършите нещо. Щом нямате любов, у вас няма такъв импулс, нямате инициатива. Щом дойде любовта, и инициативата идва. Аз съм правил наблюдения. Като дойде любовта, човек запалва огън, точи, меси. Казвам: Любовта тук е дошла. Всички са весели. Като дойде любовта, всички

ще бъдете със запретнати ръкави. Ще бъдете хубаво облечени, весели и ще съблечете старите дрехи. Че сте гол, това е една стара дреха. Че не ви върви, това е един стар костюм. Че не ви разбират, това е трети скъсан костюм. Че сте малко сиромаси, това е четвърти, още по-стар костюм. Това са все стари костюми. Ще обличате новите костюми, при които ще ви върви. Всяко нещо, което е привнесено от Любовта, вземете го. То е благословено. Когато ви дадат хляб или друго, яжте и благославяйте Бога. За всички здрави хора всякога има какво да ядат. Онези, които не трябва да ядат, са болни. Оставени са на диета. Който няма какво да яде, той е поставен на диета. Щом дойде Любовта, не може да бъде да си гладен. Няма изключение. Щом Божията Любов почне да действува, няма противоречия. Преди да е дошла Любовта, има известни противоречия.

Това е за новата година. Тя ще бъде малко весела. Влиза един българин в един американски ресторант. Показват му листа с менюто. Едно меню, 10 долара. Той си прехапва устните. Питат го: "От кое искате?" Той казва: "Чакайте." И най-после намерил нещо за един долар. Много хубави са всички яденета, но струват много долари и трябва да се плаща. Това е годината 1934. Тя е един богат ресторант. Менютата струват по 10 долара. Най-евтиното ще намерите за един долар. Характеризирам ви новата 1934 година.

Трябва да бъдете весели, за да се възвърне здравето ви. Смейте се. И когато сте сами, пак се смейте, за да се лекувате. Смехът действува здравословно. Весело гледайте на нещата и като останете сами, посмейте се хубаво. Смехът в известно отношение е почивателно състояние. Смехът е външна граница на радостта. Ако не се смеете, ще дойде някоя болест. Ще поблагодарите на Бога, че сте се посмели.

Трябва да влезем в един свят, дето всички са сигурни, а не само ти. Тогава няма да има страдания. Всичко имаш – дрехи, шапки, пари в банката, но топлина нямаш. Всичко имаш, но живота го нямаш. Страданията и радостта си имат граници. Ако минеш границите на скръбта, ще влезеш в радостта. Ако минеш границата на радостта, ще влезеш в скръбта. Питаш: "Защо страдам?" Защото си минал грани-

цата на радостта. Питаш: "Защо се радвам?" Защото си минал границата на скръбта. "Какво трябва да се прави при скръбта?" Чакай, докато радостта дойде при скръбта. Ти не чакаш да дойде радостта, да поздравиш сестра си.

Да познаваш Бога по светлината и по топлината Му, това е щастието. Когато Любовта, Мъдростта и Истината ти направят визита, ти имаш пълната радост. Или когато животът, светлината и свободата те посетят, тогава имаш пълната радост.

В годината 1934, 1 е бащата, 4 е големият баща – дядото, 9 и 3 са братът и сестрата.

Когато махнем големите страдания и влезем в хубавата къща, ще кажем: "Много хубаво стана, че страдах. Другояче, нямаше да имам тази хубава къща." Ако човек върви по пътя, който му е определен, той ще бъде доволен. Човек да мисли и да работи. Той се намира в един свят с грандиозни неща. Той трябва да работи, а пък той седи. Той да работи Божията работа. Навсякъде и всякога той може да работи Божията работа.

Животът е много хубаво училище.

"Отче наш"

15-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 31.XII.1933 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

ЕДНО ИЗРЕЧЕНИЕ

Размишление.
Нарядът.

Ще прочета 16-а глава от Евангелието на Марка. 16–16.

Аз ще ви кажа само едно изречение и с това ще свърша:

Всеки един от вас трябва да се стреми да възрасти в него това, което Бог е вложил от създание на мира*.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота! (Три пъти.)

Koumo от вас могат, към 8 часа – на упражнения.

(*8 ч сутринта, на поляната □ на упражнения*.)

16-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 7.I.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

---

* мир – *старин.* свят.

РЕАЛНОТО И НЕРЕАЛНОТО

Изпълни се нарядът.
1-ва глава от Евангелието на Лука.
"Духът Божи"

Има работи, които трябва да се пояснят. Човек има известни инструменти, но не ги разбира. Дойде някой от вас, погледне някоя цигулка, повдигне я, погледне я пак и я тури настрана. Остави я някъде на тавана. Прах я посипва. Всеки погледне цигулката, но никой не подозира, че в тази цигулка се крие нещо, и казва: "Няколко дъсчици." Трябва да дойде някой с разбиране, за да види, че при известни условия от тази цигулка може да излезе нещо много хубаво. Тази цигулка може да развесели сърцата на хората. Макар и да е няма, който знае, може да я накара да говори. А който не знае, само ще я обръща и някой път само може да изчисти гърба □. И ще се пита: "Защо ли Господ е направил тази цигулка?" Сега някой не може да свърже двата края и настава смущение в неговия ум: Защо не стават по друг начин работите и защо става именно така?! Тогава, разглеждайки цялата история, виждате, че работите не са станали както искате и после се питате дали тя е истинска, или е скроена от хората.

В дадения случай вие имате този инструмент, цигулката, която обръщате на гърба □, настрани и някой ще я остави настрани, като не знае как да се справи с нея. Някой може да разправя историята на цигулката, но цигулката седи все горе, на тавана. Някои пък разискват за това, което се е случило преди 2000 години, и казват: "Защо не се е случило в наше време?" Какво щеше да стане? Трябваше да минат още 2000 години, за да се види малко от малко. Някои питат защо нещата стават по този начин, а не по друг начин.

Ще ви приведа един пример. Един български абаджия бил голям майстор на дрехи. В цялата околия бил известен.

Като му занесат нещо, като скрои дрехи, нищо не връща назад от плата. Каквито и парчета му давали, колкото парчета оставали, той все си ги оставял за себе си. А пък тези парчета били от разни цветове. И после гледали, че неговите деца ходят все с шарени дрехи. Направени от разни парчета. И казвали: "Каква е тази мода?" Като този абаджия всички тълкуватели, свещеници, проповедници и пр. правели. Оттуко-оттам събират, кроят и каквото излезе от тези парчета, го смятат за дреха.

Някой казва: "Така ми казва Духът", или: "Така ми проговори Духът отвътре." Но, да ви кажа как говори Духът. Това се случи в София. Една млада мома иска да се жени. Тя е от доста видно семейство, от аристократическо семейство. Тя търси един момък. Този гледа, онзи гледа и не може да реши за кого да се ожени. Един ден тя отива при една гледачка, която същевременно разбира нещо и от хиромантия. Гледа тя и казва: "На пътя си имаш един пръстен, но ще се разтроши пръстенът, ще се развали работата. По-късно ще се уреди работата ви." Момата се питала какъв пръстен ще се развали и как ли после ще се оправи работата. На друга една гадателка, на която Духът говори отвътре, □ казала един ден: "На тази мома ще кажеш за онзи момък, виждаш ли го? Че ако не се ожени за него, тя стара мома ще остане." Гадателката казала на момата за този момък. Случва се, че този момък предлага на момата и тя се годява за него. Но като се сгодява, настава едно голямо смущение в душата □. Тя се годява, но не по свой почин, а под давление: че ако не се ожени за него, стара мома ще остане, затова да се сгоди. Това ли трябва да бъде подбудителната причина – да не остане стара мома? Сега, аз ви привеждам един пример от сегашния живот какво става. Но после тя му казала: "Вижда ми се, че ние не сме един за друг." Тя му казва това веднъж, дваж, триж. Един ден той пише във вестниците, че "По общо съгласие – без да □ каже – ние се разгодяваме." Тя се намира в чудо. Питам сега: кой е прав? Първата гадателка казва, че пръстенът ще се развали, и се развалия. Тя ли е права или онази, която има вътрешно радио и □ казва: "Ако ти не се ожениш за него, стара мома ще останеш"? Кажете ми: кого трябва да слушаме сега? Защото всички вие все си намирате

един такъв гадател, който казва: “Ако не се сгодите, стара мома ще останете.” А пък хиромантката □ казала: “Предстои ти едно голямо изпитание, ти не можеш да разбереш защо ще се сгодиш и защо ще се разгодиш.” Мислите ли, че това нещо е случайно? [В] този род, в който влиза тази мома, стават разводи ред поколения. Баща му, леля му, дядо му, все са се развеждали. Всичките от този род вървят по тази линия. И онази мома, която се сгодила за някого от този род, тя ще прави ли изключение?

Защо се случило това страдание на момата? Защото не е питала себе си, а слушала хората. Сега, да се разберем добре. Всяко страдание, което идва в нашата душа, това са чуждите мисли на хората, които ни смущават. Да определим сега: “чужди мисли” наричаме всички ония хора, които в дадения случай не влизат в нашето положение, но разглеждат въпроса така, както намират за добре – по своему. Един човек намира за добре да впрегне два вола. Ходи, оре с тях и казва: “Така трябва да бъде. Такъв е Божественият закон.” Воловете питат: “Защо?” Ще им кажат: “Господ е определил така.” Как ще проверят тези волове дали това е Волята Божия или не? Ние сега вземаме едно обяснение, едно противоречие в живота, за да се изясни друго противоречие в живота, което съществува.

Вземете друг един акт, какъвто е женитбата. Каква е целта □? Ако аз ви обясня едно нещо, у вас ще остане друго нещо недообяснено. Но ще ви дам един разказ и вие ще си правите сами заключението. В едно древно светилище останала една свещена книга и една свещ до книгата. И ред поколения ще влизат в храма, ще вземат книгата и пак ще я оставят на място. Всички ще приказват какво ли има в книгата и за какво е тази свещ до нея. Че е свещена – да, че е направена от бял восък – да, но за какво ще служи? Най-после в светилището влиза един, запалва свещта и почва да чете в книгата. Всички слушатели се намерили в ужас, че запалил тази свещена свещ. Голямото престъпление било в това, че запалил свещта. За какво е направена една восъчна свещ? Тя трябва да се запали. И това се случило. Всички други гледали книгата, но само

този човек е знаел какво да направи с книгата и свещта. Всички го сметнали за голям еретик за това, че отворил книгата и запалил свещта, за да чете.

Ако преденето не е за вас, ако ходенето не е за вас, ако яденето не е за вас, ако дишането не е за вас, ако обличането на дрехи не е за вас, ако пиенето на вода не е за вас, ако работата не е за вас и прочее, тогава кое е за вас? Много пъти се казва: "Не трябва да се яде много." Но какво нещо е многото ядене? Или, казва се в закона: "Човек не трябва да желае много." Но никак ако не желае, тогава кой е прав? Казват: "Да не желаем много." Тогава малко ли да желаем? Някой казва: "Аз искам да съм в рая, макар и да съм накрая." Някои разбират християнството да бъдат на най-високото място. Човек е на най-високото, на най-хубавото място само когато може да бъде полезен на всички. Една книга, която я отварят да я четат, е на мястото си; една свещ, която свети, е на мястото си, и хлябът, който хората ядат, е на мястото си.

Например има 3 неща, които тук не сте разрешили. Вие казвате: "Човек да бъде млад." Но младостта нещо реално ли е? Средната възраст реална ли е? И старостта нещо реално ли е? Тогава питам: Ако това наричате реалност, тогава мнозина бяхте млади. Де е вашата младост? Отиде си тя. Някои от вас бяха възрастни. Но и тази възраст ви напусна. Някои от вас сте станали стари. Но и старостта ще ви напусне. Тогава какво ще остане от вас? Като ви напусне и старостта, тогава какво ще бъде следващото положение? Вие казвате: "Човек да бъде млад." Аз казвам: Младият човек е самоуверен. А старият човек е голям безверник. По-голям безверник от него няма. И в какво не вярва старият? Той не вярва вече в младините. Той казва: "Отиде си младостта." А пък младият вярва в младините, но като дойде до годините на дядо си, и той става суеверен. Той мисли, че като стане стар като дядо си, всичко ще има. Като дядо той ще има само една бяла брада, бели косми, една патерица да се подпира. Това ще бъде всичкият му капитал. Мнозина носите по някой път бастунчета. Това е собствеността ви – прикята на стария.

Ние разбираме живота по един особен начин. Разбирането на младия донякъде е вярно. Но младостта е една фаза

на живота. И състоянието на възрастния е също една фаза на живота. Също така и старостта. Ние не знаем още какъв ще бъде последният, съвършеният човек. Донякъде си представяме: всички хора ще бъдат едно тяло, в което ще живее един дух. А пък сега всеки един иска да бъде щастлив. При сегашните условия не може човек да бъде щастлив. Непременно ще се обезвери в това, в което вярва. Сега не са ли хората обезверени? Започват всички с вярата и всички свършват с безверието. Аз виждам по лицата на всички стари хора изписано разочарование в техния живот. В какво са се разочаровали? [Момчето] непременно ще се разочарова в своите кончета, момичето – в своите кукли.

Каква е разликата между реалното и нереалното? Нереалното не расте. Това е дървеното конче или куклата. Дето го туриш, там си седи. Кончето, освен че няма да те носи, но и него трябва да носиш. Вие нямате ли много кончета, които носите? Една скръб не е ли едно конче? Една кукла – също? Едно желание, което носиш постоянно, с години, и те смущава, не е ли то едно дървено конче? Турнеш го тук, турнеш го там, все трябва да плащаш за него. И за работа не става, нито в каруца можеш да го впрегнеш.

Едно верую, което можете да имате и не може да ви помогне, това верую защо ви е?

Ти казваш: "Аз вярвам в Бога." Хубаво. Но ти ще се намериш в положението на онзи адепт от древността. Той бил като малко дете. Турил 10 божества пред себе си, на които се молил. Един ден се разболява и отива при едното от божествата да се моли. Моли се после на друго божество. И на десеттях божества се молил, но не може да оздравее. Най-после той се ядосал на всички божества, хваща едно от тях, хвърля го през прозореца и казва: "Като не можеш да помогнеш, тогава ще те хвърля." После отива при друго божество и казва: "Ти можеш ли да ми помогнеш? Не можеш." Праща и него навън. И с другите прави така. И като хвърлил всичките 10 божества, той оздравял. Докато вие не изхвърлите всички ваши идоли навън, на които уповавате, вие здрави няма да станете. Тогава, отговарям общо на всинца ви върху един въпрос. Вие питате: "Какво да правим, за да ни тръгне в живота?" Казвам: Всички ваши идоли – от про-

зореца навън. Но вие ще кажете: "От дядо ни остана, пари струва!" Ако струват пари идолите и не ги изхвърлите, тази болест ще остане вкъщи. Ако ги изхвърлиш, болестта ще си отиде. Докато ние разчитаме на тази светлина, която ние я произвеждаме, ще имаме временни постижения и не може да имаме никакъв прогрес. Това са дървените кончета и куклите, които не растат. Те си остават едни и същи винаги.

Сега ще ви приведа още един пример за обяснение до известна степен на същото, въпреки че колкото и да се изяснява, все нещо остава недообяснено. Разправя един съвременен писател следното. Върви по пътя и вижда, че едно малко момиче се приближава при него. Хубаво, бедно момиченце. То казало: "Майка ми е болна." Това дете седи сега със страх, двоуми се дали този човек ще даде нещо или не. С един вътрешен страх чака това дете дали той ще отговори на молбата. Писателят го наблюдава, изпитва го, мисли дали думите са верни, дали майка му е болна, или тази работа е само скроена. И детето, и писателят се наблюдават. Писателят дава и забелязва в детето една малка усмивка. То купува хляб и носи на майка си. Писателят наблюдава това, следи момиченцето. Минава той покрай една цветарница и гледа едно хубаво тропическо цветенце в саксия. И казва: "Ще го купя." Купува цветето, занася го у дома си и почват да се разговарят с цветето: "Откъде си дошло?" Цветето му казва: "Аз съм от топлите места дошло. Взеха ме от това място, аз си живеех много добре у дома си! Дойдоха един ден и ме задигнаха, без да питат майка ми и баща ми. И аз не зная защо ме донесоха и ме туриха в тези ограничени условия. Едно време си живеех там добре." Това цвете може ли да бъде щастливо? През какви ли несрети не е минало. На някои места го оставят да гладува и да жадува, не се грижат за него. И то казвало: "Не зная и ти колко ще се грижиш за мене. Много съм страдало от моите благодетели."

Сега ще ви уподобя на тия цветя, посадени не на място. Вие сте взети отнякъде и сте донесени тук, в света, за да бъдете щастливи. Но не сте щастливи. Посяти сте в саксии. Но по някой път тези хора, които са ви взели, обичат ви, радват ви се, но те си имат много друга работа, не се занимават навреме с вас и вие оставате неполяти.

Де е слабата страна на цветето? Слабата страна на цветето е, че то е цвете. Там е слабата страна. Докато човек има известни желания в себе си, той трябва да намери изходният пункт, за да достигне до постигане на желанията. Той трябва да бъде крайно разумен, да знае кои желания, които са дошли в него, могат да му донесат това, което той желае, и на тези желания да даде ход. Ние казваме, че светът е създаден заради* нас. Но какво значи "Светът е създаден заради нас?" Частно, заради мене, не може да бъде създаден той. Горите не могат да бъдат създадени само заради мене. Реките не могат да текат само заради мене. Онзи свят, който е създаден заради нас, е този свят, от който ние можем да се ползуваме. Това, от което ти можеш да се ползуваш в дадения случай, то е заради тебе. А пък това, от което ти не можеш да се ползуваш в дадения случай, то не е заради тебе. Често това, което е безполезно за вас, то е полезно за други. Ако се занимаваш ти с това, което не е полезно за тебе, ти ще изгубиш времето си. Следователно остави всеки един да се занимава с това, което е за него. Човек трябва да се занимава с младостта. За да се занимава с младостта, трябва да намери онзи закон, чрез който младостта да остане при него. Младият трябва да остане млад. Ако младият остане млад, тогава где ще остане старостта? Старостта е противоположното на младостта. Щом изгубиш младостта, ще дойде и старостта. А пък възрастното състояние е най-високата точка, зенитът, до който младостта може да дойде.

Ако ти искаш да видиш какво има зад тази граница на възрастния човек, ти ще слезнеш в старостта. Питам тогава: Защо пожелахте да станете стар? Защо пожелахте да бъдете млад? Вие ще кажете: "Ние не пожелахме, а това ни дойде само до главата." Младият и старият човек разрешават едни и същи въпроси от две гледища. Ако ти не можеш да свържеш двата края на младостта и старостта на едно място, то животът ще остане неразбран за тебе. Ако не знаеш защо си дошъл и ако не знаеш защо си отиваш, ти не си разбрал живота. Ако не знаеш защо отиваш в училище и ако не знаеш защо излизаш от училище, ти какво си разбрал? Нищо. Не е

---

* заради – *диал.* за.

лошо да отидеш в училище, за да научиш всичко. Не е лошо да излизаш от училище, когато си научил всичко. Училището не представлява вечен порядък. Този живот е едно училище, в което трябва да влизате навреме и трябва да излизате навреме.

Вие се спирате върху въпроса и казвате: "Трябва да имаме вяра в Бога." Добре. Защо трябва да имаме вяра в Бога? В древността са казвали: защото без вяра не може да се служи на Бога. Вярата е едно условие за служене, една необходимост.

Тогава другото положение: Защо трябва да обичаш – питаш. Ти трябва да обичаш, понеже ако не обичаш никого, не можеш да изпиташ живота. Някой казва: "Без любов не може." Може, но живот няма. Животът ще дойде по пътя на любовта. Някой казва: "Аз го разбирам." Че разбираш някого, то е друг въпрос, но за да влезеш в живота, за да се постигне това, което желаеш, любовта трябва да ти бъде едно условие. Само по този начин животът, който сега имате, може да ви стане ясен и да видите вътрешния смисъл на живота. И щом придобиеш любовта, ти ще се освободиш от този кошмар, в който сега живееш. Ще се освободиш от този кошмар, от този вечен страх, който сега съществува между всички хора. Само напредналите души го нямат. Например вие гледате някой човек, че се моли дълго време и не може да го търпите. Казвате: "Много се моли. То бива, бива, но той с часове се моли." Питам: Ако един човек се моли, оставете го да се моли, колкото иска. Не го смущавайте. Радвайте се. Защото ако този човек престане да се моли, той ще причини една голяма вреда. Докато той се моли, ти си щастлив и като престане да се моли, ти ще бъдеш нещастен. Вие искате той скоро да свърши. Не. Колкото по-дълга е молитвата, толкова по-добре е. Молитвата прилича на онази река, която тече, и на онзи извор, който извира. Има известна опасност тази река или този извор да причини някаква вреда, но той принася по-големи добрини. И ако този извор престане да тече, ще дойдат страдания сами по себе си. Сега, разбира се, тази мисъл остава едно противоречие, в което всички съвременни хора се намират. Едно голямо противоречие, което не може да се разреши. Нито на

Небето може да се разреши. Има един въпрос, който нито тук, нито на Небето може да се разреши. Вие, като отидете при Бога, и там няма да го разрешите.

Единственото нещо, което разрешава всички въпроси, е Любовта. Ако обичаш, ти разрешаваш въпроса, ако не обичаш, ти не можеш да разрешиш нищо.

Вие имате едно разбиране, че като влезете в онзи свят, всичко ще ви стане ясно. Но знаете ли какво нещастие е да разбирате всичко? Че ако вие сега можете да разберете какви сте, вие не бихте искали да се срещате. Ще ви дам един пример за една баба Янка от Варна. Тя е била най-красивата мома. Оженила се за един богат абаджийски син. Била много практична, много умна, с характер. Тя, след като те види, ще се завтече да ти говори сладко и ще каже: "Колко съм радостна, че си ми дошла на гости. Ще ти направя баница." Ще те гощава, ще те потупа по гърба и ще ти каже да дойдеш пак. А пък като си отидеш, ще каже: "Чудо! Откъде дойде такова главоболие, заради нея да точа!" Питам сега, как ще обясните това? Иде някой при вас и вие сте любезен с него. И като си замине той, отподире му казвате нещо. И някой път, като отида аз на гости някъде, посрещнат ме добре, но после, като си отида, казвам: "Ще дойде баба Янка отподире". Баба Янка има две лица за мене. И за мене това е едно противоречие, защото тези две лица съществуват.

И Земята е една баба Янка. Денят е светъл, а после стане тъмно. Налице е едно противоречие, което съществува, а после трябва да разрешим. Защото, коя е причината, че баба Янка е недоволна? Тя е недоволна, защото никой не влиза в положението на баба Янка. Един ден си поговорих с баба Янка, влизам в положението □. Отивам при нея и □ казвам: "Бабо Янке, не искам нито баница, нито каквото и да е! Защото, като замина, ще почнеш да вдигаш шум подире ми. Както се научавам, ти си била много красива. Добре. Я ми разправи ти за това." И тя почва да ми разправя. Тя ми казва: "Така разбирам. Но дотегнаха ми онези, които ме караха все да им точа. Само за ядене и пиене: хляб, баница, винце. Благодарят те на баба Янка, но на баба Янка нищо не остава и баба Янка е недоволна, понеже никой не □ плаща и никой не влиза в

положението □. Пък ако не им точа баница, като излязат, ще кажат, че не съм ги посрещнала добре. Те не ме разбират. Като видя, че са дошли хората, зарадвам се, направя им нещо, но после, като си заминат, дойде друг дявол. С този дявол, не го зная, ожениха ме, деца имам и нищо не разбрах – приемам хората, давам ядене, изпращам ги и подире им говоря. И аз не го разбирам това." Тя ми казва: "Какво ще кажеш ти?" Казвам □: По-добре да не разбираш. Казах □ още: Да ти дам един съвет, за да разбираш работите. Като ти дойде някой на гости, след като си го нагостила и като заминава, да му кажеш: "Втори път аз ще ти дойда на гости и ти да ми точиш тогава баница. Хубаво: След една-две седмици да ме чакате, аз ще ви дойда на гости."

В човека има един вътрешен копнеж, ние го вземаме като растеж на човека – разширение на човешкото съзнание. Защото всичките нещастия, които ние претърпяваме, се дължат на едно вътрешно положение на нашето съзнание и самосъзнание. Всички страдания, нещастия, скърби, противоречия произтичат от съзнанието, което е достояние на животинското царство. Трябва да влезем в една нова област, в едно ново съзнание, което не носи тези противоречия.

Срещате се двама души, но нито един от вас не може да гледа на другия така, както гледа на себе си. Някой път вие може да кажете, че ви обичат хората. Но направете един малък опит да разберете доколко ви обичат. При всички случаи, когато вас ви поставят да дарите нещо някому, всякога ще забележите един закон – че всякога най-хубавото оставяте за себе си и ще кажете, че и готвачът трябва да яде. Но най-хубавото ядене готвачът не оставя за себе си. Онзи, който има ябълки, най-хубавите ябълки ще остави за себе си. Най-хубавото, най-ценното мъчно се дава.

Докато не съзнаем нуждите на хората, ние сме на крив път. Животът може да се разбере само като съзнаем нуждите на хората. Ако ти съзнаеш нуждите на другите като свои, само тогава ще можеш да разбереш живота. Но докато изхождаш само от твое гледище – не можеш.

Например ние не влизаме в положението на Бога. Вие нямате понятие какво нещо е Господ. Господ е едно Съ-

щество, Което влиза в положението на всички същества: от най-дребните до най-едрите. И с всичките противоречия, които съществуват в тях. И Той все урегулира нещата. Знаете ли каква е грижата Му? Да промисли за всички тях. Желанието на най-малкото същество влиза като Негова цел. Бог има желание и най-малката буболечка да бъде щастлива. Той има желание не тази буболечка да бъде силна и умна като Него, в това не седи щастието на тази буболечка. Но тази малка буболечка да бъде доволна от живота, който тя има.

Вие всеки ден се препирате с Бога – от това сте недоволни, от онова сте недоволни, от всичко, което ви се дава, вие все сте недоволни. Недоволни сте от всичко, каквото се случва с вас. И вие предавате вашето недоволство на окръжаващата среда. Засега у всинца ви вървят два процеса: един процес на вяра, [самоувереност] и младост и един процес на неувереност – безверие, старост. Когато човек казва, че в нищо не вярва, той е остарял. Все едно дали е мъж или жена. И когато казва, че вярва във всичко, той е млад. Когато казва, че вярва в себе си, той е възрастен.

Частично щастие в света не съществува. Вие може да бъдете щастливи частично, но това ще причини известни страдания на другите. Някой път това страдание ще се върне при вас. Вие слагате яйце под квачката и след време се излюпва пиле. Вие правите добро на това пиле да дойде на бял свят. Но давате възможност на това пиле да изяде хиляди червеи. И вие ще понесете последствията на тези престъпления, които ще направи това пиле, ще пренесете последствията заради пилето, което сте излюпили. И доброто, като направиш, ще страдаш, и злото, като направиш, ще страдаш. Вие казвате: "Не си струва да се прави добро." Излиза тогава – да се прави зло. Не, не. Въпросът трябва да се разреши правилно. Какво трябва да правиш? Остави яйцето да го измъти онзи, който го е снесъл. Не излюпвай чужди яйца. В тебе се заражда една мисъл. То е чуждо яйце. Остави го да го излюпи онзи, който го е снесъл. Ти не го излюпвай.

И всичките страдания произтичат от това, че ние искаме да дадем на другите хора щастие, без да сме сами щастливи. Ние на себе си не можем да дадем щастие, а

пък искаме на другите хора да дадем такова. Или, богатият, иска да направи щастливи другите.

Кой е истински богат? Где е онова, истинското богатство? То е богатството, в което няма страдание. Някой казва: "Аз зная какво иска да каже Учителят." Някой казва: "Онзи не се отнася добре с мене." Той е прав, че не е приет добре, но той не казва цялата истина. Има една истина, която той не доизказва. Онзи, който иде при мене, той си има едно вътрешно, спотаено желание. И при вас идва един млад човек, говори ви, но в неговото желание има нещо скрито. Той иска да следва в странство, но е горделив, направо не казва нищо. Вие го нахранвате, но за неговото интимно желание не говорите. Не е лошо, ако може да задоволите желанието му. Но ако задоволите желанието му, той може да не бъде признателен.

Най-мъчното нещо е това. Щом направите добро някому, то този, комуто направите доброто, няма да ви бъде признателен. Тогава какво ще кажете? Аз да ви кажа где е противоречието. Изяденият плод не се връща назад. Има в нас една признателност, която е много повърхностна. Някой ви казва: "Много ви се радвам", но това не е още онази дълбока признателност. Някой казва: "Аз много благодаря на Бога." Нищо не благодари. Това са празни приказки. Като каже човек "Благодаря на Бога", това значи да бъде носител на всичко онова, което Бог е вложил в него. Да даде ход на Божественото и да употреби всички онези методи, които са вложени от Бога в него. Ние сега сме оставили Божественото настрани и сме турили нашите влогове. Младият момък гледа да се облече, да се понамаже, да се поогледа в огледалото, също така и младата мома. Някой ден престават да се гледат вече в огледалата. На старост няма какво да се оглеждат. Погледнеш се, въздъхнеш и казваш: "Какво бях едно време!" Защо човек жалее, че е остарял? Аз виждам каква е интимната му мисъл. Но казвам: Нито като млад е разрешил този въпрос, нито като стар.

Има една страна на младостта, която вие още не сте засегнали. Това, което хората наричат "младост", не е младост, то е сянка на младостта. Това, което хората наричат "старост", то не е старост, то е сянка на старостта. И всички

вие минавате за стари хора. Това е голяма привилегия. От милиони години, откак се е създало Небето, има само 24 старци. И всеки счита за голяма привилегия да види един такъв стар човек. И като го види, трепва му сърцето, както когато види някой момък момиче, а път тук, в този свят, е обратното. Тук светът е пълен само със стари хора. Човек една на 50 години станал, смята се за стар и казва: "Остарях." И се готви за онзи свят. Младият се готви за този свят, възрастните се готвят да управляват, а пък старите се готвят за онзи свят.

Трима души ходили в чужбина и се връщат, но като минават през едно село, дават им една печена кокошка. Спират се те, не могат да разделят кокошката на три парчета, че да бъде на всички по равно. И казват си: "Нека да спрем така и да подремем, да видим кой какъв сън ще сънува. Че който сънува най-хубавия сън, на него ще дадем най-хубавата част от кокошката." Заспиват и тримата души. Става първият и почва да разправя съня. "Един страшен сън, казва той, слизам в Земята, в онези големи дълбочини. Така се бях изплашил, че не можах да изляза на Земята и се чудех как ще изляза." Другият казва, че отишъл на Месечината. Третият казва: "Аз видях, че единият влезе в Земята, другият отиде на Месечината и аз изядох кокошката." Младият отишъл под земята, а старият на Месечината, а пък възрастният изял кокошката. Те двамата казват: "Поне малко да беше оставил за нас." Онзи казал: "Ще ме извините, аз мислех, че няма да се върнете и изядох кокошката, да не се развали."

Младостта е начало на живота, старостта е краят, а пък възрастният живот, това е зенитът на живота. Младостта, началото, това е посаждането на едно дърво. Когато това дърво нараства и става пълновъзрастно, това е възрастният човек. А когато това дърво почне да дава плодове, това е старият човек. Старият живот е живот, който дава плодове. Това трябва да разберете. В младините трябва да посявате всичко хубаво. Човек, който иска да бъде млад, всичко хубаво да посява в себе си, а пък старият трябва да има плодове – тогава животът има смисъл. А пък ако човек на младини изяде това, което е трябвало да посади, той на старини ще мисли само за онзи свят, ще го връщат и все ще го връщат, докато разбере Божественото начало.

Онова, което Бог е вложил в нас, ние трябва да го посеем. Вложеното в нас трябва да даде плод и да опитаме този плод. Това е животът. И ако ние не можем да опитаме този Божествен плод, тогава самият живот остава за нас неразбран.

Това е сега новото в света. Онова, което ви е дадено, трябва да го приложите, за да може то след време да даде своя плод. Това е реалното.

"Отче наш"

17-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 14.I.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

СИНОВНО ОТНОШЕНИЕ

Размишление.

Ще прочета 11-а глава от Лука.

"Ще се развеселя"
"В начало бе Словото".

Намирането на Истината – това е един от най-великите моменти в човешкия живот. Аз мога да го уподобя с един цвят, който се разцъфтява. Така може да се определи истината. В това, което цъфти, има надежда, в това, което не цъфти, няма надежда. В това, което е напъпило, има надежда, в това, което не е напъпило, няма надежда. Всеки един човек има много желания, но има нещо съществено, на което човек трябва да обръща внимание. Всяка една душа не трябва да влиза в противоречие със себе си и с окръжаващата я среда. Всички трябва да избягвате от вътрешните противоречия. Противоречието може да дойде, то е друг въпрос. Но не създавайте излишно противоречие във вас. Мъчнотии отвън могат да дойдат, но вие не създавайте мъчнотии в себе си. това трябва да се има предвид. Защо идат външни мъчнотии? Вие ги изучавайте, но не питайте защо идат.

Каквото и да ви се каже, все ще остане нещо необяснимо. Ако постъпите в едно училище, кое е най-важното? В училище може да прекараш по два начина: целият курс на възпитанието може да го прекараш в страх и трепет. Сутринта като отидеш в училище, трепериш от учителя, че може да ти се случи нещо. Ти си мислиш, че учителят е стражар, разбойник и ти трепери сърцето да не би да попадне погледът на учителя върху тебе и да ти се случи нещо. А пък другото положение е: да си радостен и весел. Онзи, който се радва, показва, че е способен ученик. А пък другият усеща своята слабост и вследствие на това у него владее известен страх. Сега вие имате тези две състояния.

Писанието казва, че със страх човек не може да върши Волята Божия. Човек със страх никога не може да свърши едно училище, нито пък може да стане някакъв герой.

Ще ви приведа един митичен разказ за пътищата на заека и на вълка. Заекът посещавал денем едно училище, а пък вълкът посещавал едно вечерно училище. Тогава заекът мислил, че ушите му са израснали от много знание. Той отишъл да слуша първата лекция при един виден професор, който след като развил темата как трябва да се живее, казал: "Всякога човек сполучва, когато отива пръв." Този ден заекът бил закъснял. Но като отишъл пръв, станало въпрос за стола, где да седне и трябвало да води борба за стол. И той като видял, че ще го набият, офейкал. Върнал се в едно противоречие. Казал си: "Как така, нали който отиде пръв, ще му тръгне напред, а пък аз отидох пръв и скандал се вдигна." Той не знаел, че онова, което му препятствува, е вътре в него. Дето отишъл пръв, това е на място, но препятствието е вътре в него. Следващия път казал, че няма да отиде пръв, но ще отиде по средата – нито пръв, нито последен. Било вече трета лекция. От лекцията разбрал, че човек, за да сполучи в живота си, трябва да бъде последен. И той си казал: "Аз съм сбъркал." На четвъртия път отишъл последен, но вратата била затворена. Той чакал отвън, излезли някои вън и му се скарали. И той пак си отишъл и си казал: "Чудна работа, пръв отидох – лошо, последен отидох – пак лошо." Той не можел да разбере, че страхът е, който го спъва. Той си казал: "Още не разбирам тази философия." Професорът казал: "Всеки, който иска да сполучи малко в живота, да остави страха настрана." Заекът казал: "Виж, това мъчно мога да направя."

Всички хора почти днес се намират в положението на заека. Страхът е, който спъва хората. Страхът трябва да се тури на своето място. Когато човек търси истината, не трябва да има никакъв страх в душата му. Страхът си има своето място. Турете страха на неговото място. Нека той да не е господар, защото ако го направите господар на живота, нищо няма да постигнете.

Казано е в Писанието: "Страхът е начало на мъдростта." Този страх, за който се говори в този стих, той не е онзи

страх, който имат обикновено хората. Има един свещен страх, който произтича от любовта. Неговото естество е съвсем друго. Някои хора смесват обикновено страха със свещения страх на любовта. Разликата между свещеният страх на любовта и обикновения страх е колкото между небето и земята. Свещеният страх е друго нещо. По нямане на думи се употребява този израз. Имайте свещения страх, но се избавете от обикновения страх! Обикновеният страх е терзание, смаляване, смут, несполуки и най-после човек се обезсърчава и се отчайва и от себе си. А пък в свещения страх човек се повдига. Там човек отива към зазоряване. Помнете тази разлика. Не туряйте на мястото на обикновения страх свещения страх! Това значи да турите на мястото на професора невежия и на мястото на силния – слабия, на мястото на разумния – глупавия и на мястото на здравия – болния. Това трябва да бъде едно вътрешно различие, за да разбирате живота. Иначе ще имате много противоречия.

Питате защо Христос е дошъл на Земята. Христос имаше да прекара страдания, имаше една трудна мисия, която не се изпълнява така лесно. Христос мина през огън, мина през едно кръщение. Всички искат живота на Христа, но не и огъня, през който Той мина. Те обичат един Христос с венец, с патерица и с корона да заповядва навсякъде. Такъв Христос обичат. А пък един Христос без корона, без патерица, с обикновени сандали, и то бос, без дом, такъв Христос не искат. Вие все се окайвате, като се видите облечен скромно, със сандали, и казвате: "Не си струва толкова. Аз мислех, че ще бъда с корона." Кога коронясват човека? Докато не плюят 24 часа отгоре ти, докато не те окачат на кръста, докато не те бият, докато не те хулят, обиждат и не ти кажат: "Нали си цар, помогни си", не могат да те коронясат. Тогава вие се намирате на тясно и вие плюете и разпъвате Христа.

За да се прогресира в живота, има една страна, която трябва да се разбере. С ядене – лошо, без ядене – още по-лошо. С пари – лошо, без пари – още по-лошо. Със знание – лошо, без знание – още по-лошо. Със сила – лошо, без сила – още по-лошо. От двете противоречия трябва да изберете по-малкото. Казано е в Писанието: "Без вяра не може да угоди човек на Бога." Вярата подразбира едно вътрешно раз-

биране. Вярата, това е една мярка, която определя любовта, която трябва да имаш в дадения случай към някого. В дадения случай трябва да знаеш любовта, която трябва да имаш към Бога. Казано е, че любовта изключва всяко съзнание. Има въпроси, които не трябва да бутаме. Има въпроси, които са мъчни за разрешение като когато детето иска да тури пръста си, за да вдигне планината. Някои искат да разрешат какво нещо е любовта. Не разрешавай този въпрос. Щом го бутнеш, ще ти дойдат всички страдания до главата. Който е бутнал любовта, все е страдал. Не питай какво нещо е любовта. Сега вие искате да знаете какво нещо е любовта. Може да знаете, но щом я знаете, тя си заминава. Тя ще ви остави каквото искате и ще си замине. По човешки ви говоря.

Голямо противоречие съществува в света! Ние, живите същества на Земята, още не можем да вникнем в оная любов, която Бог има към нас. Ние сега приличаме на деца, които не разбират родителите си и мислят изключително само за себе си.

Тогава ще ви приведа един пример. Разправяше ми един господин, в един балкан той вижда, че една мечка води пет мечета и върви по реката. Мечката дошла до един голям камък, извадила една мравка и я дала на едно от мечетата. Той забелязал, че мечката ритнала едно от мечетата. То се търколило и той видял, че това мече не става, то умряло. Така го шибнала майката. Майката го поклатушкала, поклатушкала и почнала да реве. Майката ритнала това мече, защото то се тикало напред при майка си за храна, а другите мечета оставали назад.

Аз тълкувам сега този разказ: Твоята лакомия става причина за твоето нещастие. Не изкарвай от търпение със своята лакомия майка си – мечката, че да те удари. Това се случва често в света.

Благото, което имаме в света, ни е дадено. Човек, като вземе своето благо, да се радва за благото, което трябва да дойде и за другите същества. В това отношение всички не трябва да бъдете едностранчиви. Едностранчивостта си има своите лоши черти. Някой път човек има един навик, някои разбирания, че иска да наложи своето разбиране на всички

други. Хубаво е, но лошата страна на това седи в следното. В Америка, в една епархия имало един американски владика, който бил много даровит човек. Той си носил главата наклонена към лявата страна. И всички проповедници в неговата епархия ходили с изкривени глави. Той наложил това. Казват: Да имаме едно убеждение! Господ не е създал владиката с този навик. Това е негов навик. Да не подражаваме на това, което е човешко.

Да имаме едно верую. Но едно верую, което е общо за всички, едно верую, което включва веруюто на всички същества в себе си. А пък ако имахте едно специфично верую, дръжте го за себе си, то е полезно само за вас.

Има нещо, които назаем не се дават. Кои неща назаем не се дават? Ще ви кажа. Сърцето назаем не се дава. А сега се проповядва: Дай ми сърцето си. Очите назаем не се дават. Човешкият език назаем не се дава, нито човешката душа. Христос казва на едно място: "Полагам душата Си, за да я взема." Полага я някъде. Но не залагайте това, което Бог е вложил във вас. Всеки човек трябва да пази своите сили и нека всяко сърце да бъде проводник на онази велика Любов. Очите трябва да бъдат проводник на светлината, умът – на знанието, човешкият дух нека да бъде проводник на Божествената сила. Сега, това са области, които трябва да проучвате. И това, което вие желаете в света, може да ви се обясни. Има неща, които не трябва да се обясняват. Това, което на възрастните мога да обясня, на децата не мога да обясня. За тях това е безполезно. Има неща, които ползуват едни хора, а пък други не ползуват. Значи трябва да обясняваш някои неща на времето им.

Най-важното е: в човека трябва да дойде Божественото. Божественото в човека трябва да се роди. Един ден и вашата душа очаква своето спасение, но това спасение няма да дойде както мислят някои. То си има определен път. Трябва да влезе Божественият Дух вътре в душата и този момент, когато това Божествено начало се прояви в душата, това, синовното отношение, е най-важното. Тогава ще дойдат ангелите и ще възвестят онова, великото събитие. Това е най-важното.

Сега вие казвате: Христос и да дойде втори път, да се прероди, няма да се подобри светът. Не, във всеки един

човек трябва де се роди това Божествено начало. Някои от вас могат да кажат: "В нас Христос се роди." Хубаво, във вас Христос се роди, но има да страда още Христос. Той още не е възкръснал. Вашия Христос Го чака кръст, страдание, противоречие, от онези свещеници, архиереи. Кои са вашите архиереи, първосвещеникът Каиафа, Пилат? Христос се намери в едно голямо противоречие. Него Го очакваха и всички римски войници. След като разпънат вашия Христос и Го турят в гроба, вие ще дойдете до едно положение, до което Христос е дошъл. Това, което търсите, ще дойде, но това е другата фаза на живота, сега е първата фаза. Като дойде втората фаза, животът ще бъде друг.

Сега не смесвайте двата живота. Като влезете в другия живот, там въпросът е разрешен. При този живот, който имате, изисква се да поддържате вашия дух, да не се съблазните. Христос не беше от слабите. Това, което в Него викаше, то е човещината в Христа. Тя викаше чрез устата на Христа. Христос каза: "Такава е Волята Божия, трябва да минем последното страдание." А пък последното страдание е: човек да се откаже от това, което не му е потребно.

Знаете ли кое е онова, което не е потребно на човека? Има неща, които не трябват на човека. Някой изгубил своето зрение. Един милионер му казал: "Ще ти купя билет, за да те разведа из света, та да видиш всичките картини." Онзи му казва: "Защо не дойде малко по-рано?" Та, нещата имат смисъл само когато човек може да ги разбере. Защо ви е Любовта, която не можете да разберете? Защо ви е Мъдростта, която не можете да разберете? Защо ви е Истината, ако не можете да я разберете? Вие трябва да имате характер, морални, хубави черти, че като влезете в противоречие, да устоите. Какви ли неща няма да ви кажат! Много лоши неща могат да кажат за тебе, но ти, ако имаш характер, ще кажеш: "Всичко за Любовта е добро!" Мнението на хората не важи. Трябва да имате една смелост. После, трябва да имате едно послушание, което имаше Иосиф. Вие не можете ли да имате волята на Иосифа? Зачене се една хубава идея у вас и вие искате да я пометнете и да избягате. Няма да я напущаш. Ще дойде страданието, после ще дойде и възкресението. То-

гава ще се яви във вас онази Божия Любов, която вие очаквате. И сега отчасти някои от вас имат тази опитност – онези от вас, които могат да разберат и които са достигнали до известна степен на развитие. Онези, които не са достигнали, нека се радват. Този живот ще се смени с друг, по-обширен живот, после с друг живот, още по-обширен, с четвърти живот, пети живот, докато дойде последното вътрешно разяснение.

Та, противоречията, които ви идват, трябва да ги разрешавате по един вътрешен начин, по един разумен начин. Как се лекуват болките? Чрез ядене, чрез дишане, ще се молиш. Който се моли, е здрав човек. Който не се моли, е болен човек. Някой казва: "Аз не мога да се моля." Болен си, защото който е болен, не яде. Но като оздравее, почва да яде и се радва, че яде. Някой казва: "Много ям." Ти се радвай, че ядеш. В яденето е животът. Животът не е ядене и пиене, но животът идва чрез яденето и пиенето.

Сега казвам: В това отношение молитвата да ви бъде така приятна, както е приятно яденето и пиенето за онзи, който е гладен. Молитвата, това са хубавите отношения, които човек може да има към Онзи, Който му е дал живота, към Онзи, Който разбира всички негови нужди. Няма по-хубаво отношение от това, когато детето се разговаря с майка си, когато приятелят се разговаря с приятеля си, когато синът се разговаря с майка си, когато ученикът се разговаря с учителя си. Те са образци, на които човек може да се радва. Могат да дойдат посторонни* противоречия в живота. Животът не е толкова тежък, както ние мислим. Някой човек се е забъркал в живота и никой не може да му помогне. Тогава да употребим своето здраве за Бога. Да употребим своето знание за Бога. Всичко онова, което притежавате, употребете го за Бога. И здравето, и всичко друго. Вие да го знаете това.

Не мислете, че хората могат да ви разберат. Един болен човек разправя, разправя на някого за своето положение, но последният е здрав човек и не може да го разбере. Болният му казва: "Боли ме коремът!" Здравият му казва: "Няма нищо, ще ти мине." Болният му казва: "Как ми няма нищо? Боли ме коремът!" Аз мога да му кажа и един начин как да не го боли коремът. Той ми се оплаква, че го боли коремът.

* посторонен – *книж. остар.* страничен, външен.

Не си свършил добре работата и затова те боли коремът. Боли те главата – защо не си свършил добре работата? Като си свършил добре работата, няма да те боли нито главата, нито коремът. Болките на корема произтичат от една храна, която не е сдъвкана. Храната трябва да бъде подходяща и добре сдъвкана.

Та, всичките противоречия в живота, всичките страдания в живота произтичат от едни неща, които не ни трябват. И страданията продължават, докато се освободим от това ненужното, което не ни трябва. Тука има едно изкушение, на което хората не могат да издържат. Вие знаете ли кое е най-силното изкушение? Малко хора има, които могат да издържат на това изкушение. Аз ще ви го кажа. Представете си, че имате един скъпоценен камък, много голям, много голямо богатство. Ако вие го подарите на някого да го пази, той няма да ви го донесе. Защо трябва да го давате на друг, за да го изкушавате? Но не само това. Но и вие сами можете да се изкусите от този камък. Ти го дадеш на някого, този камък, и той като го вземе мисли как да го обсеби. И тогава ще се родят най-големите противоречия. Вие се запознавате с един богат човек и мислите как да му повлияете, да го имате на страната си, за да можете да черпите от неговите средства. Това е вече изкушение. Вие имате един професор и искате да се сприятелите и разговаряте с неговите деца, че да минете по-лесно на изпитите. Някоя мома срещне един красив момък и мисли как да го замотае. Също така и някой момък срещне някоя мома и мисли как да я замотае. Това е красивият камък, който утре ще ви го вземат. В които и ръце да влезе скъпоценният камък, човек не може да устои, иска да го задържи за себе си.

Може ли да ми направите един превод, кой е скъпоценният камък у човека? Това е личният живот. Да бъда аз щастлив. Да ми вземат камъка? Не го давам. И колко е, като дадеш този камък, после да го вземеш назад. Колко е мъчно човек да се откаже от себе си. "Дай го този камък!" Ти казваш: "Какво ще остане от мене, като ми вземат моя живот?" Този камък, който изкушава хората, е колкото яйцето на камилската птица голям. А пък има по-големи скъ-

поценни камъни, големи като дини. Щом се отречеш от камъка, голям колкото яйцето на камилската птица, ще дойде онзи камък, голям колкото динята. Със закон тази работа не може да стане. Какво голямо проникване трябва, какво голямо съзнание, за да направи човек това! Не, със закон тази работа не може да стане.

Сега, единственият съвет, който мога да ви дам, приятелски съвет, е следният. Нито правило мога да ви дам, нито пък какво трябва да правите, а само един съвет. Той е следният: Този скъпоценен камък, който са ни дали, трябва да го върнем назад. Като го потърсят, да го върнем. Като го поискат, да го дадем. Не хвърляй око на този камък, понеже той е камъкът, който носи истината в себе си. Той е камъкът на истината. Като дадеш камъка, ще познаеш истината. Като го обсебиш, ти не познаваш истината.

Трябва да ви обясня това: зърното, което остава в земята вътре, ако това семе не порасне, какъв смисъл има? Какво означава порастването? Семето, което е посято в земята и не порасне, то земята го е обсебила като скъпоценен камък и житото умира. Ако пък житното зърно порасне, то земята го дава навън. Земята ще ти го даде стократно. И казва: "Вземете си го назад."

Та, когато това, което е посято в нас и минава като добродетел, знание, любов, мъдрост, когато това Божественото в нас порасне, ще даде плод. Даде ли веднъж плод, това показва, че ние сме готови да изпълним Волята Божия от любов. Това, което Бог ни е дал, да го върнем. Както е казано в притчата за петтях таланта: "И онзи казал: "Аз спечелих още 5 таланта." Казва му господарят: "Много хубаво, вземи тези таланти, нека са за тебе." Дошъл онзи, който имал един талант и го скрил. Господарят го попитал: "Какво направи с таланта, който ти дадох?" Онзи казал: "Скрих го в земята." Господарят казал: "Вземете от него този талант и го дайте на онзи, който има повече." И всеки един, който има, ще му се даде.

Та, тази е истината, която трябва да остане у вас. Нека скъпоценният камък във вас да расте! Като ви дадат този скъпоценен камък, посейте го, та като дойде Господ, да намери, че е израснал, завързал и узрял и ти да кажеш:

“Господи, това, което Ти ми даде, аз работих с него и спечелих.” За да се осмисли животът на Земята, ще работиш. Не може да се освободим от всички тези страдания на Земята, докато този камък не израсне, не цъфне и не завърже плод.

Ние говорим за любовта, за щастието, че много мъчно може да се обясни какви неща са те. Ние говорим за щастието, а пък сме нещастни. Ние говорим за здравето, а го изгубваме. Ние говорим за богатството, а виждаме, че не може да остане богатството в нас. Причината за това е онзи вътрешният страх, който има заекът: “Какво ще стане с мен, ако аз дам камъка?” Има известни положения в живота, при които идеята може да стане ясна. Ако ви накарат да носите едно хубаво шише, с хубава вода, далече от извора и ви поискат водата, вие ще се подвоумите. Но ако дойдете при един хубав извор, то, без да ви кажат, ще излеете водата и ще турите нова. Но, далече от извора, ще кажете: “Трябва ми водата, как ще я излея!” То е все същото изпитание. Писанието казва: “Това, което Бог ни дава, ние трябва да го дадем.” Да не туряте в даването нещо безразборно. Не да каже, който дойде, за каквото и да е: “Дай ми това.” Той може да иска, но тебе ти трябва. Но Бог, Който ти е дал, Той ти е господар, дай Му. Има два вида даване: има едно свещено даване, а пък другото го наричам обикновено даване, то е грехът. Със свещеното даване се издига човек, а при обикновеното даване, човек губи. Аз говоря за свещеното даване. Онзи, Който е поверил на тебе всичко, отдай Му всичко. По някой път знаете ли защо падат листата? Падналите листа, както и падналите плодове, са много добри философи. Падналите листа знаят много повече, отколкото листата, които сега израстват. Падналите листа преминават през страдания, а онези още не са минали страданията. Аз съм гледал стари хора. Старият казва: “Така един ден ще повехнете, ще паднете и вие.” Така един ден със смирение трябва да слезете долу при дървото, да те носи вятърът навсякъде и пак да си благодарен. Листата един ден ще пожълтеят и ще влязат в един живот по-висок, отколкото тези листа, които сега израстват. Вие казвате някой път: някой брат падна. Има паднали братя, но те са окапали листа. Той е във

втората фаза. От моето гледище, той не е паднал брат, а окапал брат.

Аз сравнявам това с онзи руски студент: Той се молил и искал да види Христа. Един ден Христос му се явява и му казва: "Не ти харесвам едното око – лявото ти око." Студентът взема свещта, туря лявото [си] око на свещта и го изгаря. Другите студенти казват, че е полудял. Питат го: "Защо направи така?" – "Защото Христос ми каза, че не ми харесва това око. Той иска да остана с едното око. Възможно е да не съм разбрал Неговите думи."

Това не е правият път. Изгарянето на окото, това е едно криво тълкуване. Не е този пътят. Може ли по друг начин да се поправи това око? Не трябва да се изгаря. Здравото око всякога може да помогне на болното око, а пък болното око никога не може да помогне на здравото око. Христос казва: "Извади окото си, което те съблазнява." Не, как? Има един друг начин за изваждане на окото. Ще влезете в едно противоречие със себе си.

Аз и друг път съм привеждал един разказ. Един млад момък, чието дясно око било извадено и бил с черни очи, се оженил за една мома, чието ляво око било извадено и била със сини очи. И двамата имали изкуствени очи, но всеки от тях не знаел, че другият има изкуствено око. Така живели, без да знаят това. Една вечер отишли на бал и всеки изважда при лягането едното си око и го туря на масата. Сутринта, при ставане, тя като пипала по масата, взела окото на мъжа си и турила черното око. А пък той турил нейното синьо око. Като станали сутринта, и се видели, че другият има едното черно око, а другото синьо. Какво излязло? Излязла истината, че и двамата имат по едно изкуствено око.

Ние често познаваме истината, когато си разменим изкуствените очи. И ти казваш: "Аз познах, че лявото око е изкуствено." Това не е познаване. Познаването на опакото на нашия живот не е познаване. Трябва да познаем онова, което носи в нас доброто, свободата, любовта. Това, което ни свързва с Онзи, Който ни е дал живота и Който ръководи живота ни тук, на Земята, и за в бъдеще. Не да се обезсърчим в сегашния живот. Трябва ли на човека да дотегне да обича хората? Не. Да дотегне на човека да

бъде в смъртта, но да дотегне на човека в живота, тази идея е малко странна. Хората, на които е дотегнал животът, те са прави, те усещат, че в тях има нещо, което постоянно умира и човек иска да се освободи от него. Той е прав в това отношение. Но ако може човек да се освободи сам! Ангелът казва на Мария: "Божият Дух те осени. Това, което ще се роди от тебе, е от Бога." И Христос казва: "Отче, в Твоите ръце предавам Духа Си, да бъде Твоята Воля." В последния час ако можеш да кажеш така!

Това са два момента: Да благодарим на Бога, че ни е дал живота и да благодарим на Бога, когато изпрати ангела при нас. Да благодарим на Бога, когато сме на кръста, и да благодарим на Бога, когато всичко трябва да дадем.

Изпяхме песента: "Кажи ми ти Истината".

Това е разрешението на въпроса. По този начин сегашният земен живот може да се осмисли.

"Отче наш"

18-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 21.I.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

В КАКВО СЕДИ ДУХОВНИЯТ ЖИВОТ

Ще прочета 3-та глава от Евангелието на Лука.

Който не разбира един език, може да се отегчава. Който не разбира, казва: "Защо ли е турено това?" То си има своето значение, своето място, за посветените е това, а за другите то си остава нещо незнайно. Като ви дадат една тема: "В какво седи духовния живот", колцина бихте написали нещо? Малко хора има, които биха написали нещо. На пръв поглед е лесна работа например да се пее, да се рисува, да се пише и пр. Да пее всеки може, но да пеят добре малцина могат. Да говори всеки може, но да говорят добре малцина могат. Да пише всеки може, но добре да пишат малцина могат. Даже вие не може да си дадете отчет защо сте недоволни.

От какво произтича вашето недоволство? Всеки един от вас е недоволен. И всеки един от вас иска да постигне нещо, което не знае как да го постигне. И всеки един от вас иска да влезе в Небето, но не знае как. И всеки един си въобразява, че Небето е между ангелите. Някои имат опитности, а някои нямат. Някои, които искат да влязат в Небето, може би имат представа, че то е нещо като Земята. Даже външната страна на Земята и вътрешната са две неща различни.

Когато кажем, че животът е лош, то ние разбираме отношенията, които имаме един към друг. Срещнеш един човек, който говори за Бога, за Любовта, но зад всички тези паравани седи нещо лично – той говори за Бога, за Любовта, но си има една особена любов. Има едно предание, което говори, че когато крокодилът намирал умрял човек, плачел отгоре му и след това почвал да го яде. Крокодилът плачел отгоре му, от жал ли? Не, за да влезе по-гладко вътре в него.

Това са сравнения. Колко пъти някои казват: "Хората не живеят добре, ние не живеем добре." Че как трябва да се живее? Ако ти дойде на гости някой богат, ще му дадеш голямо угощение. Иначе ще му дадеш корица хляб. Защо?

Ти си погледнал живота отвън. Представи си, че този просяк е един цар, един адепт и ти го погледнеш и му дадеш парче хляб. Той вече е преценил докъде си достигнал, какво понятие имаш за Бога. И вие всеки ден играете две роли: посрещате княза много добре, видните изпращате много добре. Някой път постъпвате много добре. Някой път се молите, а някой път се бунтувате.

Аз често съм забелязвал, че някои искат да проникнат, да разберат какво аз мисля. Казвам му: Точно така мисля, както ти мислиш, нищо повече! И след това, като не може да разкрие нещо, казва: "Той е по майстор, показва се така благочестив, но кой знае, той някъде е скрил нещо, което не мога да позная." И почва друга тактика. Ако аз открия в един човек един скъпоценен камък, това си е скъпоценен камък. Ако намеря просто камъче, това си е просто камъче. Простите мисли, желания и постъпки нищо не допринасят. Времето ще събори къщата, ако е направена от кал. Човек умира, понеже къщата му е направена от кал. Съблазнява се, понеже мислите му са направени от кал. Неразположен е духом, понеже всичко е от кал. Господ е направил човека от кал, понеже нямал по-добър материал. И ако ти приготвиш по-добър материал, Господ ще те направи от него. Казва се, че в последно време Бог ще ни роди. Значи трябва да приготвим нещо.

По някой път става спор кои хора са на правата страна. На правата страна в света е само Бог, а всички други са на кривата страна. Един е Той! Правото е само в Бога. А къде е Бог? Там, дето не си ти. Ами къде съм аз? Там, където не е Бог. Сега ще дойдат някои да разправят философии. Аз казвам категорично: Къде е Бог? Там, където не е човекът, там е Бог. Понеже човек е отражение, сянка на Бога, то там, дето не е сянката, там е Бог; а пък там, дето не е Бог, там е сянката, там е човекът. Питам тогава: Как ти ще разбереш какво нещо е Бог, как сянката ще разбере какво нещо е реалността? Сянката никак не може да разбере какво нещо е дървото.

Ако вие искате да разрешите при такова състояние един въпрос за реалността, ще заспите. Някой път, ако вие съзерцавате върху това какво нещо сте вие, то няма да се минат

10–15 минути, и ще заспите. Ти не можеш да мислиш какво нещо е Бог. Щом речеш да мислиш какво нещо е Бог, ще заспиш. На Изток препоръчват медитацията, размишлението. Но в какво седи размишлението? Ти не можеш да размишляваш, да медитираш без любов. Ако в тебе има един малък оттенък на недоволство, то има принуждение вътре в тебе и ти не можеш да медитираш.

Имаше една сестра, която дойде от Латвия. Тук седя доста време и като се върна в Латвия, разправяла, че тук братята и сестрите не се развиват правилно. Аз щях да □ кажа още когато заминаваше: Ти си недоволна, защото ти търсиш само своето щастие в света и в това е злото. Защо тя е недоволна? Защо са такива впечатленията □? По две съображения, които аз зная. Понеже тя не може да се ожени за един млад брат. Този брат видя, че тя не е за него и затова тя е недоволна. От друга страна, тя отиде да живее в едно село, беше взискателна много и не можеше да □ се угоди с нищо. Тя право мисли, но криви заключения прави. Те няма да я ползуват.

Когато човек влезе в една лоша среда, той трябва да повдигне средата. Бог, като дойде в света, няма какво да види само, че светът е лош, но ще го повдигне. Че са я приели някъде зле, право е, но че не са я приели никак добре, това не е право. Човек трябва да оценява и най-малкото добро, колкото и да е малко. Ако вие отидете в Латвия или в друга някоя страна, като се върнете, какво ще донесете? Като отидат някои в Америка, ще видят, че и там, както и тук, има и светли, и тъмни страни. Ние не живеем в един свят, дето живее Божията Правда само, а и грехът царува. Добрите хора са още едно изключение в света.

Докато човек се занимава само със себе си, той не може да намери истината, той не може да бъде свободен. Защото желанието на един човек е и желание на всички хора. Защото няма човек, който да не желае да бъде уважаван, да бъде богат, да има всички средства, всички удобства, да няма мъчнотии и пр. Когато дойде някой странник, вие най-първо искате да се покажете добър, но наполовина. Има една външна, дипломатическа страна. Най-първо ще му дадете най-доброто угощение, навсякъде така е между братя и сестри.

Аз ви приведох това за сестрата от Латвия, за да видите, че не сте толкова напреднали. Тя минава за поетеса, пише много добре. Когато бяхме на планината, тя чете някои свои работи. Има хубави заложби, но дълго време се изисква, за да се събуди в нея Божественото. У нея има едно недоволство. В природата има две противоположности.

В природата има едно състояние, което наричаме "добро". Когато влезеш в това състояние, ти се чувствуваш добър, но тази добрина не е твоя. А пък има едно друго състояние и като влезеш в него, ти се чувствуваш лош. Второто състояние: като че ли вземаш един нож в ръката си и мушкаш този или онзи. Той не мисли сам да прави зло, а чрез него е направено злото. А пък другото състояние, на доброто, прилича на бистра вода и някой взема от водата в чаша и дава на този, онзи. Тя, водата, мисли, че прави много добро. У вас има една опасност – че изпадате в това или онова състояние. Това не сте самите вие още. Може да изпаднете в заблуждение. Доброто, което водата прави, не е добър живот. И злото, което ножът прави, не е лош живот. Може би не съм бил разумен, защото не е трябвало да дам нож в ръцете на друг. Когато хората вършат престъпления, те не са техни, но те не трябва да се поддават на друга сила.

На човека трябваше да дойдат изпитания, за да види докъде е достигнал той в своето развитие. Изпитанието е един вътрешен опит. Разумното в природата е, което ви опитва. Изпитват ви, за да видят докъде сте достигнали във вашето развитие и дали може да издържите или не. Някой път Невидимият свят ще ви даде сиромашия, за да ви изпита. Някой път ще ви даде богатство, за да ви изпита. Някой път ще ви даде невежество, за да ви изпита. Някой път ще ви даде знание, за да ви изпита. Някой път ще ви даде сила, за да ви изпита. Някой път ще ви даде вътрешни добродетели, за да ви изпита. Защото истината седи в това. Ако искате да знаете най-малката истина, [тя] е следната: Докато вие не станете пълен проводник на Божествената Любов или на Божествената Добродетел, вие не може да имате никакво понятие за реалността на нещата. Ако през вашето съзнание

не може да мине Божественото, вие нямате понятие за реалността.

Аз зная само една реалност. Само едно Аз има в света, което знае всичко, а другите са едно отражение. Това е, за което Христос казва: "Благ е само един Бог." И трябва да знаеш, че благото в тебе е Бог, а не ти. Тогава лошото в човека, това е низшето в него. В природата съществува едно низше битие, което придружава Божествения свят. Злото в света е една сянка. Сянката никога не забуля реалността, нито я опетнява. Една сянка не може да опетни реалността.

Например представете си, че един човек иска да открадне нещо. В какво седи престъплението? Да допуснем, че той изважда от една каса една торба злато и го скрива в друга каса. Той е пренесъл един предмет от едно място на друго. Този предмет не е изнесен извън Земята. Но престъплението е направено в умствения свят. В неговата мисъл, в умствения свят престъплението е влязло като една лъжлива монета. Хващат го и му казват: "На какво основание си създал тази лъжлива мисъл?" Да кажем, че откраднеш. Какво ще ти допринесе една торба злато? Няма да ти придаде нищо. Това са само въображаеми условия. Ако този човек, чиято торба искаш да задигнеш, ако го обикнеш от все сърце, той щеше да ти даде две торби. Питам тогава: Защо не го обикна? Ти не взе двете торби, а взе само едната. Виноват си, че си взел само една торба. А който вземе две торби, той е добър човек. Значи, ако вземеш две торби от някого с любов, ти си добър човек, а пък ако вземеш една торба без любов, ти си престъпник. Вие сте все сиромаси – по една торба сте взели. Не сте толкова добър – по една торба сте взели. Вие казвате: "Какво трябва да правим?" Вземете си по две торби.

Това е една наука. Направете опит. Казвам ви една истина, която, ако я приложите, ще се отворят тъкмо 12 врати на Небето за вас. А пък, както мислите, виждам, че всички врати на Небето са затворени за вас.

Христос сега е една врата. Тази врата е отворена. Но има толкова голяма бутаница, че не зная за колко милиони години ще влезете. Там има ред [и се влиза по степента] на съзнание[то]. Някой мисли, че като умре, ще влезе. Така се говори много лесно: "Ще влезе." Да отидеш до Слънцето

със светлината е лесна работа, но да тръгнеш с волска кола е много тежка работа. И после, като тръгнеш, откъде ще вземеш прехрана горе, в пространството? Това е нещо невъзможно. Сега, аз не искам да ви обезсърчавам, но искам да ви накарам да мислите.

Когато една мома се облича с хубави, копринени дрехи, тя се лъже. След като се ожени, мъжът □ няма да накара дрехата □ да му наготви, но тя самата ще готви. Тя има щраусово перо, но перото не може да готви. Тя има чепичета, но чепичетата не могат да готвят. Не са хубавите дрехи, които ще говорят, не са хубавите чепичета, които ще говорят, не е и хубавата шапка, която ще говори. Има друго нещо в човека, което трябва да говори.

Та казвам: Онези от вас, които се готвите за Божествения свят, за великия свят, трябва да имате една представа съвсем друга за света. Съвсем друга от представата, която имате сега. Дадени са много методи, но тези методи са много трудни. Вие ходите, ходите и казвате: "Защо не ме обичат?" Там е работата сега. Прави сте! Аз турям: Трябва да ви обичат, за какво? Пък ти казват: "Аз съм чадо Божие." Добре, дай ми препоръчителните си писма. Покажи ми Божественото в тебе! Един скъпоценен камък не мога да не го обичам. Той може да е обвит отвън с някаква обвивка, която не е ценна, може да има кал, но онзи, вещият, който търси скъпоценни камъни, той ще го почисти, ще го полира и ще оцени това, което е вътре. Ние ценим човека не за онова, което е отвън, но за онова, което е вложено вътре в него.

Тогава прегрешението е вътре в нас, когато ние не оценяваме Божественото в човека. Ти трябва да оцениш една душа, понеже тя е скъпоценна. Ти трябва да оцениш човешкия ум – не онзи, външния ум, който лъже и заблуждава, но онзи ум, който е проводник на Божествената светлина. Ти трябва да оцениш човешкото сърце – но не онова сърце, което е пълно с кал, но онова сърце, което представлява съкровища, събрани през вековете. Това сърце ще го оцениш!

Сега някои от вас ще кажете: "Ние сме слаби." Слабите хора, ние не ги туряме на работа. Който е слаб, той е друга работа. Сега хората са слаби в доброто, а силни в злото. Някой казва: "Аз съм слаб човек. Невежа." Невежа си в добро-

то, а пък си много учен в злото. Да направиш добро не ти иде на ум, а да направиш зло си майстор! Тогава ти не говориш истината – ти не си от слабите хора.

Сега какво ви остава? Тогава ще бъдете поне еднакви в доброто и в злото, поне да има равновесие. Това е свързано с вашия земен живот. На Земята вие не може да имате каквато и да е положителна придобивка, ако нямате една правилна връзка с Божественото начало, едно правилно разбиране на Божественото начало. Ако вие не разбирате Божественото начало, което работи във вас, как ще ви благослови Господ? Той не е като човек, който може да се лъже. Ако вие всеки ден Го занимавате с това, какво са казали хората, с речено-казано. Бог не се нуждае от това. Бог даже не се нуждае от нашите мисли. Той само иска да види дали ние ще разберем света и дали ще бъдем проводници на Неговите мисли. А иначе с нашите мисли какво ще се занимава? Вземете, например, мисълта на Питагор за създаването на света, мисълта на Моисея за създаването на света и сегашните теории за създаването на света. Има хиляди теории, след хиляди години може би нищо няма да остане от тези теории. Или да допуснем, че един човек е силен. Всички български вестници писаха за Дан Колов, че победил най-силния човек в света. Питам сега: Какво се постига с това? Постигнато е нещо, но какво е постигнато? Знаете ли какво е постигнато с победата на Дан Колов с Регуло? Постигнато е нещо. "Регуло има сила на мускулите – казал Дан Колов, – но аз имам и сила на дишането."

Има една сила в света, по-висока от всяка друга сила. Това е Любовта. Не може да бъде силен човек, ако не знае да обича. Когато аз говоря за дишането, аз подразбирам Божествената Любов. Ако не знаете да дишате, не може да постигнете нищо. Любовта е едно дишане в Божествения свят. И ако знаете да дишате, вие ще бъдете един Дан Колов в Божествения свят. Ако не знаете да дишате, ще ви търкалят. Това е една наука за силата, която седи по-горе от каквато и да е друга сила. Ти казваш: "Аз имам Божествена Любов." Имаш Божествена Любов, но те търкалят на земята. Ти казваш: "Имам знание." Имаш знание, но не можеш да разрешиш най-обикновените въпроси на Земята, на

живота. Онзи, който има знание, той може преспокойно да се пренесе от Земята до Луната и до Слънцето. След 20 минути може да се пренесе на Слънцето. Няма да му вземе повече от половин час. След половин час той ще отиде до Слънцето и ще се върне. И като отиде на Слънцето, пулсът му почти ще престане. Няма да се забелязва никакво биене на сърцето.

Сърцето има 3 пулса. Само първия пулс на сърцето знаят хората. Втория и третия пулс не знаят. Има 3 вида дишане: обикновено, което е свързано с първия пулс, после има второ и трето дишане. Първото дишане е чисто физическо дишане, а пък при второто дишане ние имаме постижение. Вие казвате: "Кажете ни го!" Как да ви го кажа? Ако аз съм водата и говоря на съзнанието на рибите и им казвам: Има един свят извън водата, там има същества, които живеят много свободно и хвъркат из въздуха, те ми казват: "Изведете ни!" Но ако ги изведа, с тези хрилете ще умрат. Най-първо трябва да се преобразят хрилете, за да влязат в новата област и да знаят как да дишат с дробовете. Рибата не се е научила да диша с дробовете. И всичката разлика между човека и рибата е там, че рибата не знае как да диша с дробове. И всичкото е въпрос на дишането. И Дан Колов, като говори за дишането, и той не знае, не разбира същинското дишане. Той донякъде е стигнал.

Има една сила, която зависи от дишането, но тя е свързана с любовта. Ти можеш да се лекуваш, ако дишаш и имаш любов. Така ти можеш да се лекуваш от всяка болест. Но ако дишаш без любов, ще те гази болестта. Защо? Защото дишаш по първия начин. Онази риба, която не си е направила дробове, да си стои във водата, а пък тази риба, която си е направила дробове, да излезе вън от водата. Положението □ във водата е хиляди пъти по-добро, отколкото [вън от] водата.

Сега, с това аз не искам да ви отрека сенките, но сенките имат смисъл само когато знаете и реалността. Много хора има, които искат да се освободят от сенките на живота. Вие не се освобождавайте от сенките на живота, но се освободете най-първо от вашите лъжливи разсъждения и понятия, които имате. Например вие чувствувате някой път, че сте лош,

че нещо тъмно, мрачно има във вас, че лош човек има във вас. Някой път чувствувате, че друг човек, че някое друго същество е лошо, а пък ти си прав. Но как ще се оправите с това лошо същество? Вие сега имате един Регуло. Знаете ли каква е била първата борба? Регуло премята Дан Колов на земята. Дан Колов иска да го заболи, та Регуло до помисли, че не е толкова слаб. При първата обиколка го заблуждава. При второто място Регуло хваща да му извие врата, но всичката сила на Дан Колов седи в неговия врат. И казват, че приличал на бик. Не, дебелият врат показва, че дишането му е силно. И Регуло прави гримаса при този опит. И оттам насетне на Регуло не му върви. И Дан Колов побеждава. Дан Колов ляга на земята.

Това е една стратегия пред злото, но трябва да се покаже, че вратът ви е дебел. Вратът ти трябва да е дебел. На вълка му бил дебел вратът, понеже сам си уреждал работата. И действително, силата на вълка седи във врата. Вълкът хваща овцата и тя бяга с него. Не искам да се свързвам сега с вълка, понеже ще се свържем с низшето в човека, защото така не се постига целта. Дан Колов не бил невежа, той бил в Америка, бил възпитан. Носът му показва, че в него има една чувствителност много силна.

Аз не искам да бъдете Дан Коловци, но има една наука за дишането, на която борците не обръщат никакво внимание. Има една наука, на която духовните хора трябва да обърнат внимание. Инак ще бъдете търговци, които могат да фалират. И Писанието казва: "Онзи, който стои, да гледа да не падне." Да не мислите, че придобитото богатство не може да се изгуби? Може да се изгуби. Но изгубеното богатство може да се спечели. Не мислете, че само това е богатството, което знаете сега. Като дойдете до Божествения свят или станете граждани на Божествената държава, ще имате на разположение други богатства. Във времето на Римската империя беше на почит човек да бъде гражданин на Римската държава, да бъде римлянин. Римлянинът тогава имаше всички права. А вие трябва да станете граждани на Божественото Царство. Ако вие не станете граждани на Божието Царство, вие не може да имате никакви придобивки. Христос казва: "Ако не станете като малките деца, не

можете да влезете в Царството Божие." Няма по-силни същества от децата. Детето, като прегърне някого, като го стисне с ръцете си оттук-оттам, то те завладява със силата си и ти си разположен да направиш това, което детето иска. И ако децата нямаха тази сила, те гладни щяха да умрат. И гласът на детето е такъв, че то като каже, всички се завтичат – майката и другите.

Ако вашето верую не ви дава една вътрешна сила, тогава на какво се надявате вие? Засега мнозина мислите, че вярвате в Бога, но и вярата ви е много повърхностна. Вие вярвате в Бога, но вие вярвате и в къщата, която давате под наем. Свършили сте училище и имате вяра в дипломата, но това е второстепенно. Има нещо, на което човек трябва да разчита и което не се мени. Не казвам да не уповавате на това или онова, но трябва да уповавате преди всичко на това, което не се мени.

Има нещо непобедимо в живота, в тебе. Който е дошъл до непобедимото в себе си, той се е домогнал до истинския живот, чрез който може да работи в света. Дотогаз ще има много големи мъчнотии. Всички трябва да се домогнете до този, истинския живот. Вие сте близо до него. Христос казва: "Още малко ви трябва, за да дойдете в Царството Божие." Така каза на онзи богатия момък. Каза му още: "Иди, продай всичкия си имот, раздай го на сиромасите и ела, та Ме последвай, и Аз ще те науча какво да правиш." Този, богатият, нямаше достатъчно вяра и смелост. Той си казва: "Този човек не ми дава гаранции. Той ми казва да продам всичко, да го раздам и после да го последвам. Аз не съм от глупавите, да се излагам на тези мъчнотии." Този младеж къде е сега, как мислите? Влязъл ли е в Пътя или не? Може да предполагате. Този въпрос остава неразрешен и за всички Христови последователи. Те са все на мястото на богатия. Този младеж още не е влязъл в Царството Божие. Той досега седи и убеждава и другите хора и те да не вярват. Защото с какъвто се събереш, такъв ще станеш. Събираш ли се с учени хора, учен ще станеш. От тях не може да се освободиш. Ако се събираш със силни хора, силен ще станеш, но от тях не може да се освободиш, не можеш да станеш самостоятелен. В света има само колективна дейност. Някой път искаш да работиш,

понеже другите работят. Някой път искаш да не работиш, понеже другите не работят. Някой път искаш да учиш, понеже другите учат, а някой път не искаш да учиш, понеже другите не учат.

Третата глава от Евангелието на Иоана е много разбрана. Родословието накрая е неразбрано. Всеки един човек, това са пътища, методи, чрез които може да се справим. Някой път, ако знаете тази дълбока наука, ще може да се ползувате и ще излезете от мъчнотиите, в които се намирате. А пък сега не ви съветвам да търсите, понеже няма да го намерите. Сега само ви загатвам. Всяко едно от тези имена има своето значение. Онези кабалисти са имали всякога три начина за писане: едно обикновено писмо, второ – духовно, и трето – Божествено. Всяка дума е символ. Всяко име е символ за онзи, който го разбира. Трябва да дойдете до първоначалния език – езика на природата. Трябва да знаете къде седи вашето добро. В лявата ти ръка или в дясната? Доброто не е всякога в дясната ръка. Някой път е в дясната ръка, а пък някой път е в лявата. Някой път доброто на човека не е в ръката му, а е в окото му или в носа му, или във върха на езика му. Тогава всичкото ти щастие зависи от езика ти. На някои хора всичкото нещастие произтича от езика им.

Отива един млад момък в един княжески дом. Там били разположени да го приемат добре. Той казал на младата мома, която живеела там: "Вие не сте много красива." След половин час казали да го турят в един кабриолет и да го пратят там, откъдето е дошъл. Той казал, че тя не е красива отвън, но той отгде да знае, че тя не е красива отвътре? Ако аз си облека една обикновена дреха и вие си направите заключение за мене по нея, вие се заблуждавате. Или ако аз туря най-хубавата дреха на гърба си и вие вадите заключение по нея за мене, вие сте пак в заблуждение.

Не си давайте мнението! Дръжте тази философия: Най-първо дайте си мнението за себе си, преценете сам себе си. И ако вашата преценка за вас е добра, тогава дайте преценка и за другите хора. Това е едно правило. Който не го научи сега, ще го научи после. Щом преценката за самите вас не е правилна, то вашата преценка и за другите няма да бъде правилна и това ще ви допринесе много

неприятности и нещастия. Христос казва: "Не съдете." Това значи: Не преценявайте другите хора, преди да сте преценили себе си. И тази преценка да е вътрешен стимул за самите вас. Преценете това, което Бог е вложил в другите.

Някой ще каже: "Това е дълбока работа, за друго прераждане може да е това." Аз за прераждания не говоря. Аз ви казвам: Ако сега изгубите едно условие, едва след 100 прераждания то ще се върне. А пък 100 прераждания правят най-малко 2500 години. Всяко прераждане е едно условие. Сегашният живот ви дава известни условия. Използувайте ги, защото бъдещите ви условия, бъдещото ви превъплъщение ще зависи от сегашното състояние на вашия живот. За живота ви, за мислите ви, за постъпките ви, за чувствуванията ви в Невидимия свят държат сметка. Там има една книга, в която всичко се записва. Каквото мислите, каквото чувствувате, всичко онова, което е важно, се записва и се знае. И по това ще определят какъв ще бъде вашият бъдещ живот. Те отсега определят, предсказват. Още не са го предсказали, но като свършите последната битка, като издъхнете последната издишка, вие сте победени. Последната издишка показва, че не сте издържали борбата.

Сега питате как да разберете това. Във вас има едно естество на тъмнина или естествено, материално естество, което е свързано с този свят. В човека има и друго естество – духовно, свързано с възвишеното и благородното. Значи човек има едно двояко естество. И двата свята са ви полезни. Не мислете, че като сте на физическия свят, че той не е ценен. Тук има много ценни работи, които трябва да пазите. Земята е една рудница, от която трябва да извадим богатство, без което не можем да се върнем в Невидимия свят. Има нещо, което е необходимо за нас от земния живот. Трябва да минете през известни страдания, през известни изпитания, през известно боледуване. Не считайте, че болестите са наказание. Болестите са до известна степен наказание, но те дават знание и с тях ви се продължава животът. Ако не бяхте боледували, мнозина щяхте да заминете за другия свят. Всяко боледуване е едно пречистване на човека. В човека се натрупва една психична кал, от която произтичат болестите, та

човек трябва да боледува по 1–2 пъти в годината от хрема, кашлица и пр. Ако изгубим 20 килограма от тежестта си, няма нищо. Казват за някого: хлътнали му бузите. Няма нищо! Другото е натрупване на материя.

Силата ви в умствено и духовно отношение зависи от любовта и от дишането ви, което може да проявите чрез любовта. Инак силата ще стои като условие във вас. От вътрешното дишане зависи всичко. Някои от вас имате кашлица. Вие, като заболеете, викате лекар. Винаги плащате за лекуването. За лекуването ако платиш, болестта си отива. Вие сте много скържави*. Казваш: "Без пари!" Ако платиш, болестта по-скоро си отива. Ако не платиш, по-мъчно си отива. Плащането е една благодарност, че са ти направили една услуга. Да допуснем, че един човек ви лекува. Отплатете му се по един начин! Може с пари или с каквото и да е. Аз не съм само за звонковите. Ти ще благодариш на Бога и за онзи, който е станал проводник на Божественото благо. Учете се да благодарите! После, аз съм дал известни правила. Някой път туриш един млечен компрес и се свърши работата. Някой път мислите, че като пиете топла вода, работата е свършена. Има три начина за вземане на вода. Аз съм разправял само за първия начин на вземане на вода, но за втория и третия начин не съм разправял. Аз съм за млечния компрес. Но има три начина за правене на млечен компрес. Но вие от тщеславие ще искате да помогнете на целия свят. Не, какво ще помогнете на целия свят, който нищо не плаща? Че, утре ако аз дам тази рецепта, вие няма да видите мляко. Тези неща ще ги учите за в бъдеще. Обръщайте внимание на любовта и на дишането в себе си и не се спирайте някой път да мислите какво аз зная.

Аз ще ви кажа сега едно нещо: Аз зная всичко онова, което хората не знаят. Което хората не знаят, аз зная. Две неща зная: има същества, които знаят това. Това, което хо-

---

* скържав – *диал.* стиснат, скъперник.

рата не могат да направят на Земята, има същества, които могат да направят. А пък има неща, които напредналите същества не могат да направят, а други същества, и от тях по-напреднали, могат да направят. Има една редица от възможности и Писанието казва: "Невъзможното за човека е възможно за Бога."

Някой път вие носите едно тайно презрение. Казвате за някого: "На онзи не му стига умът." Не мислете така, защото той може да е простак по отношение на тебе, прав си; но по отношение на тези, които знаят повече от тебе, и ти си простак. Каквото заключение теглиш за някого, ще го теглят и за тебе. Защото и ти не си от много учените в сравнение с по-напредналите. Ще съзнаваш това нещо, ще си казваш: "Този човек е невежа, но и аз приличам на него по отношение на другите, по-умните. И благодаря, че го срещнах, за да видя себе си." Така като разсъждаваш, ще се отвори една нова реалност за тебе. Ще кажеш за някого: "Този брат може да прогресира, следователно и аз мога да прогресирам." Кажи си: "В него има добри заложби; и в мене има също добри заложби." Духът Божи чрез този брат ти показва какво ти не достига. Ще учиш!

Сега, аз като четох последната част от прочетената глава, някои казваха: "Дано да се свършат тези имена!" Мнозина са ме питали не може ли без тези имена. Евангелистът намира за уместно да пише тези имена. Всички тези имена са на мястото си, както и звездите са на мястото си, както всички реки са на мястото си, както всички ветрове, които духат, са на мястото си, в дадения случай, в който ние се намираме.

За да бъдете силни като Дан Колов, когато се борите с Регуло, дишайте през любовта. И когато дойдат мъчнотии, ще дишаш, ще се бориш с мъчнотията в себе си. Много живо е страданието. Вие мислите, че страданието е нещо нереално. Не, страданието е нещо много реално. Яков нали цяла нощ се е борил с някого, когото не познавал. Борил се с Господа. Господ му казвал: "Слушай, ти излъга брата си." Яков казвал: "Господи, ще поправя всичко, ще дам десятък, ще се помиря с брата си." И Господ, като му показал добрите и лошите страни, бутнал го по хълбока и той окуцял малко. И

Яков казал: “Няма да те пусна, щом като не ме благословиш.” И Бог тогава му казал: “Отсега нататък няма да се казваш Яков.”

Като се борите вие вътре в себе си, решете да поправите вашите минали погрешки и да внесете доброто. Това е начинът, методът за усилването на дишането.

“Отче наш”

19-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 28.I.1934 г., 5 ч сутринта,
София Изгрев.

ИЗПЪЛНЕНИЕ ВОЛЯТА

Размишление.
Нарядът.
Прочете се 4-а глава от Лука.

При четенето на Словото трябва да се опитвате да намерите връзката, която съществува между всичко казано. Има една връзка, която е всякога непреривна. Във вашия ум може да изпъкне мисълта, че Христос имаше силата да изпъжда бесовете. В тази глава виждаме как, когато им е говорил, цялото събрание се разгневява. Хващат Го, искат да Го хвърлят някъде. Недоволни са от Него. Но Той ги укротява и си заминава. Всеки от вас може да направи това, което Христос е направил. Че, ако не може да направи това, което Христос е направил, то всичките усилия са напразни. Христос е започнал да изпъжда бесовете, но вие трябва да отидете в пустинята и да станете господари на духовете, да ги изпъдите. Във вас има толкова духове, че често пъти не знаете вие ли сте или не. Много нещо се опитвате да си обяснявате с темперамента, с наследството. Никакъв темперамент, никакво наследство. Ако си ял мъчносмилаема храна, наследство ли е това? Ти усещаш, че храната е лоша – не яж такава храна, по-добре да си гладен. Вие очаквате да дойде Христос, да изпъди от вас духовете. Може би ще дойде някой път. Ние виждаме, че когато дойде в Израиля, Той не изпъди всичките духове, а само някои. Тези духове, които бяха в хората, те си останаха. Той си замина, без да ги изпъди.

Христос казва: "По-големи чудеса от тези ще правите." Идването на [Христа се ознаменува с] това, че даде власт на вярващите да се очистят. Това е най-великата работа. Щом можеш да направиш това, то и другото е лесно. Най-мъчното е да спечелиш пари, да ги изхарчиш е лесно. Но когато ги печелиш грош по грош, тогава е мъчно. Изгревът е пълен с доста духове на шепотничество. Хем такива, с опашки. Светските хора пари печелят, вземат, дават, и тук

има нещо изопачено. Какво се придобива така? Нищо не се придобива. Хората имат слабост. Не зная дали има някой човек, който да няма никаква слабост. Всичките хора, без разлика, си имат слабости, но някои слабости се виждат, а някои не се виждат. На Земята има да се борим най-първо със слабостта. Не е лошо човек да има известна слабост. Думите "не е лошо" няма какво да обяснявам. Слабости не трябва да има. Например човек е наследил известна слабост. Хванал е ревматизъм. По три пъти се молиш на ден, а пък боли те кракът. Ревматизмът те хванал. Дяволът се загнездил в краката ти. Ти се молиш, но той си стои. Със зехтин го мажеш, с газ го мажеш, с мехлем го мажеш, на бани ходиш две-три лета и едва за две-три години можеш да го изкореним. Но има и по-лесен начин. Сегашните хора искат лесния начин. Всичките тези духове излизат с пост и молитва. Не този официален пост, който знаете. Пост с пълно въздържание от храна и лоши мисли. И когато постиш, трябва да забравиш външния свят, какво става по света, да не искаш да знаеш, да не те интересува. Ще се молиш да излизат лошите духове.

Ако дойде днес Христос в света, светът пак ще си остане такъв, какъвто си е бил. И след 2000 години хората пак ще проповядват, че Христос така и така е правил. Има една работа, която трябва да се свърши. Всички трябва да станете едно с Христа, по стремеж да почнете да работите. Да сте готови за Царството Божие. Сега има един лесен начин. Казва се: "Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен ти и домът ти." Правили ли сте опит с този стих? Така да повярвате, че наистина да се спасите?

Ако ви повика Господ и ви изпрати да работите, да свършите някаква важна работа, как ще започнете да работите? Някои от вас ще се откажете, не знаете как да започнете. Не сте готови. Защото има една обективна страна. Някой казва: "Повярвай в Господа." С това не се започва. Вие ще започнете както земеделеца. Най-първо ще впрегнете воловете си, ще отидете на нивата, ще я изорете по всички правила. Втория път пак ще отидете, ще носите семето си и ще го хвърляте и ще завлечете това семе. И трети път като отидете, ще отидете да жънете нивата. После ще има резултат.

Значи има оране, сеене и жънене. А пък вие всички искате да ви командироват наготово. Някъде ако няма какво да се жъне, ще ореш и ще сееш.

Това е сега задачата на един християнин. На стария християнин задачата е да се подмлади. Не външно, но вътрешно да се подмлади. Дрехата ви остаряла и след време трябва да си купите една нова дреха, трябва да спестите пари за новата дреха. Дрехата даром се дава, но все трябва да платите нещо за нея. Защото в Невидимия свят съществува един закон: Като ти дадат една дреха и ти си недоволен от нея, ти ще я опорочиш. И всички вие, които сте дошли на Земята да си изплатите дрехата... Седите и сте недоволен от живота. Че защо ви е този живот? Дадоха ви една дреха, защо не бяхте доволни от нея? Срещал съм много хора, които казват, че са недоволни, защото не са като онзи, богатия човек. Този, богатият човек, има други недъзи и то какви тежки недъзи! Ти си сиромах, но твоето положение е много по-изгодно, отколкото положението на онзи, богатия човек. Разправяше ми един: Оженил се за една много видна цигуларка, виртуозка и всички облажавали мъжа □, но той казва: "Тя свири много хубаво, наистина, но по два пъти на ден ме бие." Светските хора, да те бият – иди-дойди, но когато един религиозен човек те бие? Защото цигуларката е един религиозен човек.

Мисълта, с която трябва да се позанимаваме, е: Човек да бъде силен, да бъде в състояние да заповядва на духовете. Той трябва да знае, че е силен и да не се обезсърчава. Гладувал е три деня – няма какво да се обезсърчава. Няма да умре. Няма какво да се обезсърчаваш, защото, ако ще умреш, и да се обезсърчаваш, и да не се обезсърчаваш, ще умреш, какво от това? Най-добре умри без обезсърчение. Дошли са лекари и ти казват, че след 3–4 дни ще отидеш на онзи свят. Какво трябва да правиш? Кажи: "Няма да умра!" И няма да умреш! Има много примери. Човек казва: "Няма да умра, нищо повече!" Защото да умре човек не е по Божията Воля. Бог не направи хората да умират. Смъртта дойде по съвсем друга причина. И следователно, ако вие не отхвърлите причината, то смъртта не може да има власт над вас.

Казвам сега практическата страна. Светът е създаден, Бог работи върху нас. Той иска ние да разбираме Неговите

закони и да прилагаме тези закони. Младият се извинява, че е млад, сега ще си поживее, пък като остарее, тогава ще приложи. А пък старият се извинява, че е стар и че не може да ги приложи. Жененият се извинява, че има жена и деца, и като отгледа децата, тогава ще започне да работи за Бога. Ученият се извинява, че има научни изследвания и като свърши своите изследвания, тогава и той ще се посвети на духовното. Това е кривият път. Ученият човек със своята наука може да служи на Бога. Той на жена си и на децата си може да покаже как се живее по Бога, стига да иска. Вълчето трябва да прилича на вълка. Агнето трябва да прилича на овцата. Орлето трябва да прилича на орела. Птиченцето – на майка си. Всяко нещо трябва да прилича на баща си и на майка си. Ако вие не приличате на майка си, тогава какви ще бъдат децата ви? Аз ви казвам един начин за гледане. Отвън какви сте? И отвън какви са хората, аз зная, и отвътре зная какви са. Познавам хората толкова добре, колкото себе си. Зная колко е опак човек. Той е толкоз опак, че за пет пари цяло едно село изгаря, с всичките хора. И ако Бог не беше Любов и милост, както ние Го предизвикваме, Той досега би очистил света. Ако Бог се сърдеше както ние се сърдим, Той би очистил света. И би направил друг свят. Няма да му струва много.

Христос е ходил на планината – дали умствено или реално, не е важно, но според едното схващане дяволът се е явил материално. И по първия, и по втория начин да е, принципът е верен. Дяволът казва на Христа: "Като си син Божи, направи камъните на хляб." А пък Христос казва: "Не само с хляб ще бъде жив човек, но и със Словото Божие." То е по-мощно, по-силно. Словото е по-силно. Един камък, колкото и да е голям, може да падне, да направи някаква пакост. Представете си, че една дума излиза от устата на един цар и милиони хора чувствуват благото, силата на тази дума. Каква е силната дума, която излиза от един чист ум? Само от един цар? Също така, ако ти седиш и кажеш: "Ще бъда здрав", и ставаш здрав. Важното е да вярваш. Една американка е боледувала 12 години, лекували са я най-видните лекари и са я считали за инвалид, но тя повярвала, че е здрава, станала от леглото и почнала да ходи.

Има вяра, която изключва абсолютно всяко съмнение. Ще кажеш: "Да бъда здрав, нищо повече." И ще бъдеш здрав. Но щом се съмняваш и кажеш: "Сега не може, може да се минат няколко седмици", всичко пропада. Много сестри и братя са правили опити и някой път опитите не излизат сполучливи, но и някои опити са излизали сполучливи. Няма нищо. Един опит. Втори опит, трети опит. Дотогава ще правите, докато добиете една положителна опитност, и един резултат. Един ден ще ви поставят като учители, да проповядвате на хората. Как ще проповядвате, ако нямате положителни резултати от вашите опити? Вижте какво прави факирът. Вземе, че си разреже ръката, след това събере отрязаното място, тури си другата ръка отгоре, концентрира ума си и, чрез закона на Вярата, след няколко минути всичко е заздравяло. Разпори си корема, събере го после, тури ръцете си, концентрира се и след 20 минути коремът заздравява. Този човек е правил хиляди опити и знае законите, че много неща могат да станат само когато човек знае как да ги направи. Това зависи от неговия ум.

Сега, всички вие имате едни стари възгледи. Най-първо, трябва да се освободите от своите възгледи. Може да кажете: някои неща не са разумни и как ще станат? Някой може да отива до една крайност и да мисли следното: че без да работи, каквото помисли, ще стане. Има неща, които, като помисли човек, може да станат. Но има неща, които, колкото и да мисли, не могат да станат. Но ние говорим за неща, които, като помислиш, могат да станат. Имаш някой път настроение тъжно. Тук преди известно време една млада сестра се чувствувала като че е изоставена, изгонена, не може да намери покой в себе си и ми разправя своите опитности. Аз □ казах: Отде е влязло това кукувиче яйце в тебе? Какви доказателства имаш, че си изоставена? Ти имаш само едно самочувствие в себе си и нещо, което не е вярно. Ти имаш една чужда опитност сега. Това настроение не е твое. Ти се чувствуваш изоставена. Най-първо, Бог, Който те е пратил на Земята, Той не те е оставил. Ти живееш, здрава си. Това показва, че Бог не те е оставил. Или някой ще каже: "Аз не те обичам." Казвам: Това е твоя работа. Това е една твоя сметка. Че не ме обичаш, това не е моя сметка. А това, което

аз върша, това е за моя сметка. Щом той не ме обича, то си е за него, не е за мене. Аз ще започна да се безпокоя защо да не ме обича! Ето кукувичето яйце.

Най-първо, разчитайте на онази любов, която е вътре във вас. На Любовта Божия, която е неизменна. Разчитай на Бога, разчитай на това, което е неизменно. Човешката любов е посторонна*. Най-първо се запознай с Любовта, която е неизменна, на която може да разчиташ. Защото този човек може да има известни съображения. Някой казва: "Аз не те обичам." Казвам: Ти ще ме обичаш някой път. "Как?" Казвам му: Ще ме обикнеш, ще видиш. Направя му някоя услуга или му дам 10–20 хиляди лева. Той си потрива ръцете и казва: "Много добър човек бил той." Аз мога да накарам всеки човек да ме обича, но не постоянно. Купя му дрехи, една хубава игла, един хубав апартамент. Дам му пари да се разхожда в Европа. Купена любов е това. Може да я купиш. Любовта се купува както другите работи. Продава се и се купува нашата любов. Сега аз говоря за една любов, която нито се купува, нито се продава, а е както въздуха, който може да възприемаш. Колкото може да възприемеш, твоя е, а колкото не можеш да възприемеш, не е твоя. За мене любовта е както въздуха. Следователно на някои места тази любов е по-чиста, а на някои места тази любов не е толкова чиста. Когато аз искам да я опитам, аз отивам по високите планински места. Не на тия места, дето са живели хората, те са опетнили тази любов. Човешките мисли я опетняват.

Една млада сестра ми разправи една друга опитност. Казва: "Учителю, не зная какво да правя. Аз съм млада сестра, някой млад брат се е заинтересувал от мене, идва, приятно му е и седи час-два при мене и си отива късно. Казват другите хора: "Тази работа не е хубава." Какво да правя с него?" Казвам: Нека мислят хората каквото искат. Ти нали знаеш себе си. Ще дойде една мисъл. Каква мисъл? Една от двете. Ако този брат е добър, неговото ходене при младата сестра е за добро. Ако е лош, за зло е. Едно от двете. Но има една потайна любов, която всякога носи големи страдания на когото и да е.

---

* посторонен – *книж. остар.* страничен, външен.

Старите сестри не влизат в положението на младите и младите не влизат в положението на старите. И всички гледате много обективно на любовта. Право е, но онова, което вие изисквате, по Изгрева, от изгревчани, е много нещо, за да бъдат такива, каквито искате. Те трябва да са светии от първа степен, а всичките тук не са светии, това са ученици. Някои са от трета степен, други – от втора степен. До втора степен има. До първа степен още ученици няма, а пък те искат светии! Аз намирам несъобразността там, че това, което изискват от тези хора, те не са в състояние да го направят. След време може. Аз, например, забелязвам следното. Зает съм с някоя мисъл, но виждам, че един човек иска да ме посети. Аз бързам, имам належаща работа, той не влиза в моето положение и аз му казвам: "Не мога да те приема." Но представете си, че нямам и 4–5 минути в момента свободни. Той се усеща обиден. За какво се обижда? В мене ли е вината или е в него? В дадения случай и в мене има една грешка, и в него. В мене има една погрешка, че аз не трябваше да слизам, а трябваше да чакам да замине той, за да не ме срещне. А пък той трябваше да знае, че аз съм зает и трябва да бъде умен и деликатен, да щади времето ми. И аз трябва да бъда умен. Ако и двамата сме умни, няма да има никакво противоречие. Аз съм зает със своя работа и той е зает със своя работа.

По някой път какви ли не смешни работи съм имал. Някой казва: "Имам голяма нужда да видя Учителя." И в какво седи важността? Той ще каже: "Като тръгнах от село, моята съседка я боли коремът. Не можеш ли да ми кажеш с какво да се лекува?" Какво ще му кажа: Две супени лъжици зехтин. И се свършва работата. Много важна работа: той като тръгнал, неговата съседка я заболял коремът. И той пита какво да прави тя. Всяка сутрин и вечер по една супена лъжица зехтин. Какво друго да кажем? Да □ кажа да пие топла вода – тя не е свикнала още. Да □ кажа, че трябва да си дъвче добре храната, не е удобно. Виждам веднага причините кои са. Тази жена, за да я боли коремът, тя е първо сприхава, нервна е. Между нейните мисли и чувства има дисонанс. Аз зная съвършено добре причините. Дървеното масло

е хубаво лекарство в случая. И след 3–4 месеца ми казва той: "Учителю, като взе жената зехтина, отиде си болестта." Дървеното масло поглъща всичките киселини от нервната система. Много лесно се трансформира състоянието.

Има една много важна страна. Сериозна страна. Ако ние непрекъснато искаме от Бога това-онова, един ден тези смущения ще се възвърнат върху нас. И като отидеш при Бога, не се оплаквай много, не искай дреболии. Но се помоли кратко, ясно, чисто, точно кажи какво искаш от Него и дълги молитви не Му казвай. Три думи да Му кажеш, но точно, конкретно.

Ако искате да прогресирате, започнете със закона на своето самовъзпитание. Самообработване. Две сестри сега се скарали и трябва да пратим още няколко сестри, за да ги примирим. И това не е лошо, но хубаво е сам човек да се примирява. Една сестра разправяше, че я напуснал мъжът □ и тя 3–4 месеца не могла да се събере в кожата си. Един ден □ дошла мисълта: "Та, най-после, аз не съм се родила заради него. Ще го напусна, ще си вървя. Че не ме обича, и това не ми трябва. Аз не съм дошла да служа на него. Не иска той – не иска. Аз не съм причината. Да си върви, където ще." И като дойде тази мисъл в мене, аз се успокоих. И не се мина един месец, той ми писа едно писмо, в което се разкайва малко. Аз му казвам: "Аз засега съм добре. Там си стой. Защо идваш пак да се смущаваме? Нека да си живеем далече. Защото нашите неестествени мисли ни причиняват много големи пакости."

Когато у тебе има всичката добра воля, но хората не искат да живеят с тебе добре, остави ги спокойни, свободни, не се безпокой. Остави това на Божествения Промисъл. Бог да уреди работите. Тази работа не принадлежи на тебе. Ако хората в една държава не живеят добре, това не зависи от тебе. Остави това на Бога. Ти ще кажеш: "Аз ще се помоля." Ти ще се помолиш, но остави на Бога да оправи тази работа. Всеки може да оправи работите в себе си с помощта на Бога. Ако държите този закон, много по-малко страдания ще имате, отколкото сега имате. А пък ако не боравите с този закон, ще имате едно изпитание и непременно ще дойдете до същото място, до същия закон.

Небето е място на същества, които са станали напълно господари на своите слабости. Някой казва: "Аз имам известна слабост." Царството Божие не е за слабите. Царството Божие не е за децата, а за силните, за разумните същества. Царството Божие е място, дето живеят разумни души, които се разбират и всеки човек там е толкова внимателен, че той счита интересите на другите хора като свои интереси. Той не поставя своите интереси по-горе от интересите на другите хора. Вие се приготвяте да влезете в този, новия живот. Тогава на Земята можете да опитате. Живеете между хора, които не ви разбират – вие се опитайте да имате мир в душата си. Първите християни ги били и те се връщали радостни и весели, че са ги били. Колко е мъчно, след като си изгубил богатството, да поблагодариш на Бога, че си се освободил от една тревога, от един товар. Болен си – благодари на Бога. Пак ще оздравееш. Болестта не значи, че ще умреш. При болестта ще научиш нещо. При сегашните условия болестите са едно благословение. Ако знаеш как да се отнасяш с хората и условията, ти си в новия живот.

Важното е да работите върху себе си. Силата на човека седи в това: Онова, което може да направите върху себе си, е на първо място, а другите неща са посторонни и те ще дойдат, когато трябва. Мнозина братя и сестри са ми казвали: "От амвона лесно се проповядва, но вкъщи мъчно се изпълнява." Съгласен съм. На амвона обаче нищо не се постига. По някой път аз чета Библията. След това, като изляза вън, правя опит. По някой път аз държа едни хубави дълги речи. На вас не съм държал такива хубави речи, както на себе си. Някой път трябва да ви изнеса някоя реч, каквато държа на себе си. Вие по някой път трябва да държите такива красиви речи. Защото има една такава страна на живота: Всичко, каквото се случва в света, е за добро. За добро е само ако го разбереш. Ако не го разбереш, не е за добро. Откраднете. За добро ли е? Не е за добро. Но ако го разбереш, за добро е. Ще видиш добрата страна.

Един млад брат го хващат, понеже студентите правили бунт и го набедили за един студент бунтар. Турили го в затвора. Десет дни стоял там и казва той: "Много работи научих."

При всичко онова, което ни се случва тук, вие не може да намерите по-хубаво място от Изгрева. Ако вие на Изгрева не може да използувате условията, тогава къде? Като излезете от Изгрева, вашето положение ще бъде далеч по-лошо. На Изгрева вие имате най-благоприятните условия да приложите доброто, да се самовъзпитавате и да знаете какво нещо е Божественото учение. Има и теоретически работи тук, но има и практическа страна. На Изгрева вие имате най-благоприятни условия. Аз не искам да ви поправям, но онова, което знам, е: Невидимият свят смята Изгрева като един малък оазис и ако вие не знаете да се ползувате от него, вие губите.

Вие някой път се интересувате от това как другите хора живеят. Аз посещавам всички религиозни общества: и православните църкви, и евангелските, и теософите. Какво са проповядвали учителите в миналото, знам. Какво проповядват сега, също знам. Има само един метод за прилагане на Божественото учение. Много пътища има. Ти не можеш да приложиш каквото и да е учение без любов. Степента на твоето разбиране ще зависи от степента на твоята любов, която имаш към Бога. Този закон е такъв. Той е верен и в едно семейство. Ако жената обича мъжа си, ако майката обича дъщеря си и сина си, ако дъщерята обича майка си, тогава работите лесно стават. Там, дето има любов, работите лесно стават. Дето няма любов, стават мъчно. Това е вярно и в науката. Дето е любовта, там работите лесно стават и добре се нареждат. Някой път ние готовите работи, които имаме, не може да използуваме, а започваме нови работи.

Когато издавахме беседите под заглавие "Сила и живот", православните издадоха "Вяра и живот". Защо "Вяра и живот"? Вярата и животът имат съвсем друго отношение, а силата и животът – друго отношение. Силата може да ти помага на живота. Те не знаят, че вяра може да има само един човек, който е силен. Силният човек има вяра. Щом аз имам любов, любовта е вече сила. Любовта, следователно, ще произведе вярата. Не вярата създава любовта, но вярата става условие за любовта. Любовта е, която е източник. вярата е барометър, да се покаже колко е любовта. Вярата е в умствения свят вече.

Яков и Павел спорят. Първият казва: "с дела", а вторият казва: "с вяра". И единият, и другият поддържат своята теза. Ако четете 13-а глава от Първо послание към Коринтяните, ще видите колко хубаво е писал апостол Павел там: Най-голямата от всичките е любовта, която никога не отпада. Вярата и надеждата са едно последствие. Те произтичат от закона на Любовта.

Ако вие имате любов към Бога, то е нормално състояние. Не се старайте да определите какво нещо е Бог. И когато имате любов към Христа, не ходете да Го търсите в историята къде е бил, как се е родил. Хубави са тези работи, нямам нищо против това. Де се е родил. Къде е стъпил Христос преди 2000 години, на каква местност. Че, Христос казва: "Преди да беше Авраам, Аз бях." Апостол Павел казва, че ние не познаваме вече Христа такъв, какъвто беше на Земята. Тъй че ние не познаваме Христа като онзи, слабия, с когото се подиграваха еврейските равини, но познаваме Христа като силен, да покаже пътя, по който трябва да вървим. Бъдете едно с Христа, където и да сте, развийте закона на Любовта, после ще дойдат вярата и надеждата.

Как искате вие да започнете живота си? Ако аз се моля, щях да се помоля на Бога да ми даде сила, знание, мъдрост, любов, истина, свобода. Ще кажа: Дай ми, Господи, сила, знание, любов, мъдрост, истина и свобода. Знанието трябва да знаем как да го добием и как да го използуваме. Също и мъдростта трябва да знаем как да я използуваме. И любовта трябва да знаем как да я употребим. Също истината и свободата, които Бог ни е дал. На всички ви трябва малко повече сила. Не само мускулна сила, но и мозъчна сила. Не само сърдечна сила, но и сила, която подкрепя живота, сила, която е свързана с вечния живот, с това непреривното, Божественото. Защото е казано, че Бог е всесилен. Говоря за силата, която излиза от Божието всесилие.

Аз ще свърша с един пример. Това, което ви говорих, ето как трябва да го разбирате, ето как може да си помогнете. Представете си, че покрай вас е минал един човек и е оставил десетина хубави видове семена. Вие ги оставяте в стаята си, държите ги в изправно положение. При това животът ви е несносен и се оплаквате, че не ви върви. Приятел ви пита:

“Някой добър човек минал ли е покрай вас?” Ти казваш: “Мина и остави тези семена.” Казва ти приятелят: “Аз ще ти кажа какво ще направиш с тези семена. Посей семената, които той ти е оставил, от тях зависи твоето щастие. Нека започнат да растат и от техните плодове ти ще бъдеш щастлив.”

Не търсете своето щастие извън себе си. Вие понякога казвате: “Каквото Господ иска.” Но знаете ли какво Господ иска? Казвате: “Да бъде Волята Божия.” Това е хубаво, да бъде Волята Божия. Христос казва: “Отче наш, Който си на небесата, да се свети Името Твое, да дойде Царството Твое, да бъде Волята Твоя, както на Небето, така и на Земята.” Значи, коя воля? Онази Воля, на която всички разумни същества служат. И като почнем да служим на тази Воля Божия, веднага нашият живот ще се изправи. Не че вие се различавате от тях. Вие трябва извършите Волята Божия така, както те я вършат.

Сега можете да кажете: “Аз се трудя.” Във вършенето Волята Божия няма никакъв труд. То е най-приятната работа, която човек може да има. Никакъв труд, никакво мъчение, никакви спънки. Мъчнотии има преди да се научиш да вършиш Волята Божия, но щом се научиш да я вършиш, похубава и по-приятна работа от нея няма.

Почнете със себе си – дето имате някои дивачки, да ги присадите с хубави плодове. Дето има празни места, посаждайте. Имате известни лоши навици – не се безпокойте. Сприхав сте – нищо не значи. Това е отлична енергия. Впрегни тази енергия на работа. Обичаш да говориш – отлична работа. Говори обаче навреме и само хубавото. Но ти кажеш: “Не мога аз да се науча.” Не е вярно. Като спиш, ти мълчиш. Щом се събудиш, не може да мълчиш. Ще кажеш на жената: “Дай да ядем, дай тигана, сложи трапезата. Дай легена!” Какво лошо има в това? Защо ще се оплаква жената? Няма по-интересно нещо от това да ти говори един човек. Вие трябва да сте живели между 10□000 умрели, 10 години между тях в мъчение и в мълчание и като дойде един жив човек да ви говори, ще видите каква сладчина е да ви говори човек.

Онова, което Христос е направил, постарайте се вие да го направите в себе си. Не чакайте Царството Божие

да дойде на Земята, или да дойде Царството Божие във вас и ако не дойде сега, закъснели сте. Вие не чакайте да станат преобразования в България и в целия свят, но във вас всичко да стане съобразно Царството Божие и да кажете от днес нататък: "Царството Божие е в нас, ние живеем в Царството Божие." Това е нова реформа.

Да останат следните положения: Първо, Волята Божия без любов не може да се изпълни и на хората на Земята пак без любов не може да се служи. Любовта в Божествения свят и любовта в човешкия свят имат еднакво приложение. И в нашия живот, и в дома, дето няма любов, тези работи не отиват добре. В дом, в който има любов, работите добре отиват. Същото е и за обществото. И като има любов, тя заличава всички погрешки.

Изгревът трябва да бъде такова място, където всички трябва да се повдигнете. Някой път казвате: "Ние сме по-горе от другите хора." Аз другояче разглеждам въпроса. Аз имам друго разбиране за добрия човек. Според мен добър човек е онзи, който иска да живее, както добрите хора искат да живеят. Той се въодушевява от всички добри хора, които живеят по Земята, и каквото добро види, казва: "Това е хубаво." Добър човек е онзи, който вижда доброто във всички хора и веднага го прилага. Той никак не обръща внимание на техните лоши страни и като види нещо добро, казва: "Много хубаво е това, и аз ще направя така." И на вас препоръчвам: Поддържайте и насърчавайте всяка добра постъпка в себе си и у когото и да е, без разлика!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог.

20-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 4.II.1934 г., 5 ч сутринта,
София – Изгрев.

МЛАДИЯТ, ВЪЗРАСТНИЯТ И СТАРИЯТ

5-а глава от Лука.

Прочетете 115-а страница от "Пътят на ученика".

Препятствията между старото и новото седят в меховете – старото може да се вмести в един стар мях. Новото, като го турите в един стар мех, мехът не може да издържи. Следователно за новото вино се изисква нов мех, според тогавашния обичай, за да може да издържи новото вино, когато то ферментира.

И всяко едно ново учение, което влиза в света, не може да се побере в старите форми. Затова и малките деца, когато растат, правят им нови дрехи. Детето не може вече да се събере в старите си дрехи. Вие не можете да вземете едно възрастно дете и да го турите в старите му дрехи от петата му година. Нови трябва да му ушиете. Казвате: "Тези дрешки много му приличаха, но нови трябват." Някои хора много се омъчняват от новото, понеже новото като дойде, трябва да направят преобразования, трябва да му намерят място. Новото, като дойде, то дава друг тон. Защо има свада между свекървите и снахите? Първата е старото, а снахата е новото. Винаги свекървата не е доволна от снахата. Тя казва: "Тази снаха откак дойде, разбърка ни дома." Естествено, трябва да се разбърка този дом.

Ще вземете духовната страна. Силата на човека седи в онова разположение да учи. То е едно здравословно състояние. Някой не иска да учи, не иска да работи, не иска да мисли. Той иска да мисли за обикновени работи, но то не е мисъл. Стане сутрин, мисли какво да яде, утре стане, пак същото – еднообразна храна. Какво ще ядеш? Или прясна пита, или точено, или мекици. Ден, два, три, станеш сутрин, мислиш какво ще ядеш. Тази е еднообразна работа, тъй че след 20 години вече ще се специализираш. Както един учител,

който 20 години е преподавал в гимназията, знае математика наизуст. За учениците е добре, но за учителя не е добре. Щом почне материалът да се повтаря, учениците ще печелят, но учителят нищо не печели.

Старите християни сега губят, понеже почнаха да преповтарят с новите. Новите има защо да вървят в пътя на старите. Има известни пътища, общи за всички, но методите, начините, по които човек трябва да влезе при Бога, не са едни и същи. После – различни са разбиранията на хората за Бога. Ако се направи една анкета – в Америка често правят такива анкети, – ще разберете колко различия има. Някой път някои хора не изказват лични становища, но чели опитността на някого, и казват: "Аз така и така мисля." Но излагат една чужда опитност. Някой път се преплитат чужди мисли, чужда опитност. Не е лоша тази опитност, но опитността на един не е опитността на друг. Той може да я използва донякъде само. Ще се стремите да имате една ваша собствена опитност, която е важна за самите вас. Аз говоря за опитността като един непреривен процес. Да имаш една опитност, втора, трета, четвърта. Но всички те ще съставляват едно цяло и ще внасят известна светлина в развоя.

С живота е същото. Има живот на децата, има живот на младите, живот на възрастните и живот на старите. Това разпределение може да сложите така: Има философия на младите, на възрастните и на старите. Философията на младите се стреми към философията на възрастните, а философията на възрастните се стреми към тази на старите, които са най-високите върхове. Младият живот се стреми към възрастния, възрастният живот се стреми към стария, а старият – към Бога. Умирането, то е едно ликвидиране, освобождаване от всичко ненужно. И ще се върнем пак с една придобивка. То е Божественият живот. Старият трябва да умре, да се откаже от старото и с онова, което е събрал, да се върне в онзи живот, който осмисля всичко. Божественият живот, това е смисълът.

Някой ще каже: "Какво е Божественият живот?" Като идеш, ще го видиш. На детето никога не можеш да разправяш какъв ще бъде животът на възрастния. Детето като дойде в тази фаза, ще те разбере. И на един възрастен не можеш

да разправяш какъв е животът на стария. Като дойде до този живот, ще го опита. Само старият познава живота на детето и на възрастния. Като млад казва: "така мисля", като възрастен – "така", като стар – "така". Трите фази старият вече ги има, а младият има само двете фази, като тези на възрастния и на стария седят пред него като едно бъдеще. Старият ги е реализирал.

Но и старият има нещо, което не знае. Той не знае как ще умре и това го плаши. Как ще дадеш душата си на Бога? Ако душата е излязла от Бога и аз трябва да я дам, какво трябва да ме плаши това? Защо човек трябва да се плаши, когато трябва да даде душата си на Бога? Може би хората имат съвсем материални понятия. Ти даваш коня си на приятеля си и се страхуваш да не би приятелят ти да не го върне. Но ако този твой приятел ще върне коня ти, какво има да се плашиш? Някой път старият се плаши и вие се плашите, да не би вашият живот и вашата философия, като влезете в голямата река на Божествения живот, да се изгуби, да изчезне някъде. Единственото нещо, което трябва да държите в ума си всякога – кой трябва да живее: ние, или Бог? Преди нас живее Господ и след нас – пак Той. А ние? Туй, което е било преди нас, и туй, което ще бъде след нас, то е реалното. Ние сме една преходна форма. Не се спирайте със себе си. Всеки човек така може да се спре и да се спъне с въпроса: "Какво ще стане с мене?" Нищо няма да стане с тебе. Нито ще изгубите, нито ще спечелите, за какво има да се плашите? Не сте доволни пак. Най-лошото, което може да ви се случи, то е следното: Нито ще спечелите, нито ще изгубите. Ама казва: "Аз не искам така." Значи при това положение не сте доволни. Право е. Човек, който мисли за великия Божи живот, нищо няма да изгуби. Не само няма да изгуби, но ще спечели. И трябва всички да се радвате, че животът така се развива и човек се мени. Ако детето не може да се освободи от старата детинска форма, не би могло да опита живота на възрастния. И ако възрастният не може да се освободи от своята форма, не може да опита живота на стария. И ако старият не може да се освободи от старата си форма, не би опитал тази Божествена форма. А щом влезе в Божественото, то е вече изяснение на онзи, пълния живот. И тогава

ще разбереш какво отношение имат хората едни към други. Най-първо ще гледате да се освободите от вашия неестествен страх. Страхът от какво произтича? Страх те е да изядеш някое ядене. Не от яденето те е страх, но от последствията Страх те е да се качиш на някой кон. Не от коня се страхуваш, но от последствията се страхуваш – дали ще върви този кон както ти искаш или ще хукне да бяга. Вземаш пари назаем – страхуваш се, не знаеш последствията. Такава голяма е липсата, че няма да можеш да ги платиш.

Всякога нас ни е страх от известни условия и често си задаваме въпроса: какъв ще бъде краят на живота? Ако си млад, две неща има: Ще остареещ. Старият ще умре. Младият ще остарее и старият ще умре. Или, другояче казано: Младият ще отиде при стария, а старият ще отиде при Бога. Какво лошо има в това, ако младият иде при стария и старият иде при Бога? Той ще се върне у дома си.

В смъртта нас ни е страх от митническата станция. Туй, което носим, ще мине през митницата. Туй, което сме придобили от този свят, ще ни го вземат. Това ни безпокои. Онези митничари са строги, всичко вземат. Да не останем с празни ръце, от това се страхуваме. Не ни е страх от смъртта, а от митничарите. Разликата между праведния и грешния е, че грешникът носи много куфари, а умният, праведният, носи много малко куфарче – едва някоя и друга кърпичка, някои малки пособия и да му ги вземат, казва: "И без тях мога." Праведният преди време е пренесъл богатството си. Не го носи със себе си.

Мисълта, която трябва да държите, е следната: Човек трябва да расте. Младият трябва да стане възрастен, възрастният – стар и старият да отиде при Бога. Туй е само външно нахвърлено, но то е цял един красив процес. Няма по-хубаво нещо от това да разбере човек какво значи да идеш при Бога. То е най-красивият свят! Но само здрави крака да имаш, мазоли да нямаш и ревматизъм да нямаш, гръбнакът ти да е здрав. На Земята знаем здравите крака, а в духовния свят означава добродетели да имаш. Щом нямаш добродетели, страдаш. Справедлив трябва да си. Ако не си справедлив, пак ще страдаш. Ако нямаш милостиво сърце, пак ще стра-

даш. Трябва да имаш един отличен ум, който мисли хубаво. Ако не мислиш правилно, ще страдаш. Трябва да имаш нещо, с което да се занимаваш. Човек трябва да бъде добър. Доброто е една радост, доброто е силата на човека, капиталът, с който в дадения случай той разполага. И ако някой път се усещате слаби, трябва да знаете в кое именно сте слаби. В доброто ли, в правдата ли, в милосърдието ли, или в своята мисъл? Човек трябва да бъде силен. Не самоуверен, но като дойде опитът, да покаже, че е силен. Когато човек повярва, че носи доброто, няма по-хубаво нещо от това.

Понеже се намирате сега на Земята, в живота има едно противоречие. Ние разграничаваме хората на богати и бедни, сиромаси. И богатите, и сиромасите се намират под един закон. Кой е богат? Човек, който веднъж се е оплел в една материална форма, той е в голямо ограничение. Аз считам хората за затворници. Едни са с железни бука□*, други – с дървени, някои – със златни, други – със сребърни вериги. Питам: Ти можеш да се радваш, че твоите вериги са златни. Ограничението си е ограничение – дрънкат. Казвам: Дрънкат, но златно дрънкат. Някой ще каже: "Твоите вериги са от желязо." От каквото и да е направено едно ограничение, то е ограничение. Трябва един ден да се почувствуваш свободен. Важна е свободата. И когато се почувствуваме един ден свободни, то е вече живот. Когато се снемат тези ограничения, някои от вас ще мислят, че са свободни. Ако сте станали свободни, по-хубаво от това състояние няма. Но по някой път сте свободни тъй временно. В старото време, като отиваха да проверяват букаите на затворниците, снемаха ги да ги прегледат да не би затворникът да ги е препилил. Ще му отключат букаите, ще ги проверят и в туй време той мисли, че е свободен. Но след това пак ще му ги турят.

Но един ден може да излезете от затвора и да хвърлите букаите. Аз бих ви препоръчал на всички ви да хвърлите букаите. Ако Петър чакаше по естествен път да му снемат букаите, какво щеше да стане? Но като дойде ангелът, бутна го и паднаха букаите. И казва му: "Облечи се – за стражите не мисли! Не мисли пак да се връщаш. Излезни навън." Този ангел, като дойде при вас и ви събуди, вашето съзнание казва:

---

* бука□ (от тур.) – *диал.* окови.

“Стани, облечи се, бутни веригите, излез навън.” Излез, защо и за какво, не питай. Като излезнеш от затвора, иди при своите братя. Най-първо Петър при тях отиде и те му казаха да се скрие някъде.

Истински е вътрешният път. Онази вътрешна свобода, която всеки от вас трябва да има. Чадата Божии трябва да бъдат свободни. Всеки един човек, който няма вериги, той е чадо Божие. Всеки, който има вериги, той е затворник. Всяко чадо Божие е извън затвора вече, ангелът е дошъл. Тъй седят нещата. И всичките вериги, които ви спъват, не е лошо, че ги носите, но все някой ден ще дойде ангелът, ще го послушате и ще излезете вън от затвора. Ще се събудите и ще започнете да работите.

Тука, на Земята, трябва да се свърши една работа. Всички се смущавате. Има една работа, която трябва да свършите. А знаете ли тази работа коя е? Аз само ще ви приведа един пример: Една майка праща своето малко десетгодишно момиченце за масло. Срещат го неговите другарки, казват му: “Чакай да си поиграем!” Майката чака за масло, а децата си играят. То си оставило някъде шишето и някой му го задигнал. Играли, играли и като се сеща за какво го е пратила майка му, потърсило шишето – няма го. Сяда на пътя и почва да плаче. Хубаво си поиграло момиченцето, но шишето го няма. Какво трябва да направи? Едно нещо – да върне шишето, туй, за което я е пратила майка □.

Мнозина от вас сте оставили вашите шишета някъде и сега се събуждате и казвате: “Трябва да правим нещо, но какво?” Шишето да го занесете на майка си. Всеки един от вас си има по едно шише, да го занесе на майка си. Последното, което може да направите. Сега това момиче какво да прави? Пари има за масло, но шишето го няма. Погрешката беше в това, че отиде да играе преждевременно. Аз не я осъждам, но то можеше да занесе шишето и тогава да поиска от майка си да иде да играе. По-напред трябва да изпълниш своя дълг – да върнеш шишето, и тогава да идеш да играеш.

И вие сега занесете шишето по-напред на майка си пълно с масло, пък тогава излезнете от къщи, че поиграйте с вашите другарки. А на ония от вас, които са изгубили шишето, не зная какъв съвет да дам. Аз само едно ще ви препоръчам,

на тези, които са изгубили шишетата: има един бакалин, който дава шишета, ще ви дам адреса, да идете да си вземете. Един бакалин зная, който е толкова щедър, че като купят от него масло, дава и шишета. Този бакалин ще уреди работите ви.

21-во утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 11.II.1934 г., 5 ч сутринта,
София Изгрев.

НЕ ПРЕСУШАВАЙ ЖИВОТА

"Добрата молитва"
"Бог е Любов"

Има основни неща, които трябва да знае ученикът и никога не трябва да ги забравя. Всичките страдания са произлезли от забравянето. Кои са тези основни неща, които сте забравили?

Не пресушавай живота, който е в тялото ти. Сега хората правят канализация, пресушават живота на тялото. Не пресушавай чувствата на сърцето си. Не пресушавай мислите на ума. Тия три неща са негативни – какво не трябва да прави човек? Сега, какво трябва да прави? Това е най-лесното, което човек може да направи. По-лесна работа от нея няма. Това са най-лесните работи, които и децата може да направят. Вие приличате на едно дете, което е влязло в избата и видяло как бащата вадил канелата* и точил вино. Детето видяло как отваря канелата, но никога не обърнало внимание, че като се отвори канелката, пак се затваря. То видяло само, че бащата я отваря. Влиза, отваря канелката и чака какво ще стане. Излиза, тича, напълнила се цялата изба с вино. По едно време идва бащата и то казва: "Аз отворих бъчвата и се напълни цялото мазе." Питам: Има ли право детето да постъпва така? Детето гледало бащата какво прави, и то [го] прави. Но де е погрешката? Бащата точи в малък съд, а то видяло, че само отваря канелата. Но какво носи и какво прави точно, не видяло.

Често и ние мязаме на малките деца: Отваряме канелите и напълваме мазето. Напълни се мазето, но се изпразни бъчвата. По някой път отваряме канелата на нашето тяло и изтича нашият живот. Даже туй отваряне на канелата правят най-учените хора, даже и светиите го правят. Завърти кане-

---

* канила, канелка (от ит.) – чеп на бъчва с каналче за източване на течността което се отваря и затваря с врътка.

лата светията и забрави да я затвори. Само при един случай забравят светиите: като ги похвалят. Светията, като го похвалят, скоро забравя, понеже толкова му е приятно, че като рече да слуша, забравя работата, и слуша туй, красивото. И по някой път, докато ни дойде на ум, че канелата е отворена, всичко изтича. Нали знаете, среща ви някой приятел, бързате на училище, много важна работа имате. Той казва: "Ще ти кажа нещо, което е много важно за тебе." Вие най-първо казвате, че нямате време, че бързате. Но като чуете, че е много важно нещо за вас, което ще ви каже и ще ви ползува, казвате: "Ще отделя време." Като започне да разправя 5, 10, 15 минути, после изгубиш цял час. Светията не трябва да слуша, като го хвалят. Той слуша, разбира. Като хвалят светията, той казва: "Я похвалете и другите хора." Как ги хвалите вие тях? Кажете нещо похвално и за другите хора, за трети, за четвърти, за пети. Сега, с какво може да се похвали един светия? Как бихте похвалили един светия? Каква ще бъде вашата встъпителна реч? Когато идете при някой светия, аз ще дойда там да слушам как и какво ще му кажете. Аз съм чувал мнозина да говорят на светии. Не е лошо да хвали човек някой светия. Много хубаво нещо е. Много хубава работа е да кажеш една хубава дума на някой светия. Но за светията е много голяма опасност. Може да изтече цялото вино от бъчвата. Изобщо зная, че най-разумните светии много са ме питали какво да правят. Аз нищо не съм им казвал какво да правят, но наблюдавам: намерили са едно изкуство как да се освободят. Светията по никой начин не бяга, но когато усети, че ще го хвалят, бяга като заек. Ще се скрие някъде, защото не може да издържи. Та, единственото нещо, като усети, че го хвалят, той се скрива някъде, хората питат къде са се дянали светиите. Затова, когато идете някъде и не можете да намерите някой светия, ще знаете, че той се е скрил от вас. Не от лошо желание, ами ще му изтече виното на човека.

Сега казвам на вас: Друга наука няма. Какво ще направите? Или, за да не вземе под внимание вашите похвали, ще си тури памук в ушите. Ще си туриш памук, но то е слабост. В духовния свят светията няма право да туря памук в ушите – ако тури, всичкото светийство ще изчезне. Той трябва да

слуша. Да рече да си затвори очите и да не гледа, и това нещо не е. Трябва да гледа. Пък след като го похвалят, трябва и да поблагодари. Но трябва да му са затворени устата и за да не сбърка, ако каже нещо. Та, светиите засега са намерили едно средство: бягат. Бягането е за предпочитане. Ако речеш да не бягаш, ще паднеш в плен. Христос е казал: "Не търсете слава от хората." Търсенето на слава е хубаво нещо, [но] не търси слава оттам, отдето ще изгубиш. С какво ще те похвали един човек? За да похвалиш някого, трябва да дадеш нещо от себе си. Трябва да си дал нещо, от което хората ще се ползуват. Ти нищо не си дал.

Ако направим едно добро и ни се плаща за него, тогава доброто не е валидно. Има хора, които идват тук, когато вътрешно са недоволни нещо и няма кой да им каже една сладка дума. Ако мине покрай тебе един и ти даде една хапка мухлясал хляб, мине друг и ти даде една хапка мухлясал хляб, мине трети, каква полза ще имаш от мухлясалия хляб? И сто души да ти дадат, че ти ще усетиш лошите последствия на хапките. Ако мине някой и ти остави от онзи, хубавия хляб, сега опечен, то е друг въпрос.

При сегашното развитие на човека, човек трябва да бъде внимателен в говоренето. Много неща може да ти се представят в една светлина, която не ни ползува. Например вземете идеята за Бога. Доказваме има ли Господ или няма. Логически доказва ли се дали има Господ или не? Някога са доказвали това. Мислите ли, че онзи, който доказва, че има Господ, че той е свършил някаква отлична работа? Той е свършил, но знаете ли на какви хора е говорил? Само на слепите хора може да доказвате, че има слънце. На онзи човек, който има очи, каква нужда има да му доказвате, че има очи, че има слънце? Доказателството, че има слънце, е друг въпрос. Може да разискваме за естеството на слънцето. Въпрос е, че има слънце. То е унижение, когато дойде някой и иска да ми докаже има ли слънце. Аз за слънцето да питам, то е безпредметно. Да говорите, че има слънце, на слепите хора, това разбирам, но за мене няма какво да се доказва, че има Господ. На слепите трябва да се докаже, но на онези, които имат очи, ако искам да им доказвам, че има Господ, това е безсмислено. После, има ли нужда да доказвам дали

това слънце грее, дали е топло или не, дали свети или не. Казвам: За топлината поставяте гърба си, поставяте лицето си на слънчевите лъчи – ще почувствувате, ако туй слънце грее. Ако не произвежда светлина, ако не произвежда топлина, не е слънце. Едно от двете: или няма слънце, или че сте сляп.

Та, по някой път човек се заблуждава. Той иска да му говорят. Някой път се заблуждава в себе си и се пита: "Има ли Господ или не?" В какво положение може да се намира човек, щом допуска тази мисъл? Ако моите очи са здрави, виждам има ли слънце, няма ли слънце. Даже като залезе слънцето, аз зная, че пак ще дойде след няколко часа. Защото, след като залезе слънцето, след 11 часа туй слънце ще се яви. Чакайте, нищо не доказвайте на себе си.

Учениците трябва да разсъждават малко по-другояче. Питат мнозина: "Защо моите работи не ми вървят?" Естествено е този въпрос да се зададе: защо не вървят работите. Ами, ако ти не си посял нищо в своята градина и се питаш защо не пониква нищо в нея, уместен ли е този въпрос? Ако посееш и не никне, причината е в семето. Може да посееш, не си поливал градината, не е влажно, сухо е, пак няма да поникне. Трябва да разбираш закона за обработване градината. Тогава причината не е вътре в самата природа, като причината може да седи в семето или може ти да не разбираш работата, както се казва. По някой път казвате: "Защо на другите хора върви, а на нас не върви?" На Изгрева мнозина казват: "Ние по три пъти се молим, постоянно се молим, а пари нямаме, гладни сме. Не, не ни върви тук, на Изгрева. Не ни слуша Господ."

Не че Господ не слуша, но съдът, който носиш, не е както трябва. Като идеш, трябва да носиш един съд, че каквото поискаш, Господ ще ти даде. Ако не носиш нищо, Господ не дава. Като идеш при Бога, трябва да носиш ума си – ще ти даде нещо за ума. Като идеш при Бога, трябва да носиш нещо за сърцето си – ще ти даде нещо за сърцето. Като идеш при Бога, ще носиш и тялото. Но ако идеш без тяло, ако идеш без сърце и без ум, при Бога нищо няма да получиш. Вие отивате без ум, без сърце, без тяло при Бога и искате Господ да направи много чудеса заради* вас. В

това отношение вие сте на един крив път, защото Бог е Любов и Той е благост. Той е, Който е създал всички и грижи се и за най-малките същества. И чудно е защо именно към тебе е имал особено отношение, че теб само е забравил? Трябва да търсиш причината у себе си. Има нещо, което ти липсва, което като откриеш и поставиш на мястото му, молитвата ти непременно ще бъде чута.

После, нека да ви представя конкретно онзи велик закон в света: как трябва да се постъпва, как трябва да се прави добро. Някой казва: "Трябва да правим добро." Ето какво е истинското добро в света. Ако правя добро в света, аз ще го направя по следния начин. Ще насадя градина от няколко хиляди дървета и тогава всичките, които минават, ще ви каня на гости, но никой не трябва да носи никаква кошница. Само ще носи кошницата, която Господ му е дал. Господ на всеки едного от вас е дал една малка кошница и само със своята Божествена кошница ще дойде и колкото може в нея да тури, да тури. Във външна, друга, голяма кошница не се позволява нито една ябълка да вземе. Да напълниш външната кошница и да си носиш вкъщи седи съвременното зло в света.

Има два вида проводници – на Черната ложа и на Бялата ложа, които всяка нощ ви проповядват. Като дойдат, започват своята реч, казват: "Слушай, ти си способен човек. Трябва да помислиш малко за себе си, нещо трябва да направиш. Дом трябва да имаш, трябва да се уредиш, другояче, ще осиромашееш, гладен ще умреш. Остави този път. Сиромах ще бъдеш, няма да те почитат хората. Бедния като видиш, натисни го за главата, сиромаси не трябва да бъдем. Силен трябва да бъдеш. Който те удари, удари го и ти, да покажеш силата си. Онези, другите проповедници, не ги слушай, те нищо не знаят. Света Господ само за тебе го е създал. Ти гледай да живееш." Това, всяка сутрин като станеш, ти се проповядва. После, гледай красив да бъдеш, хубаво да ядеш, до понапълнееш малко. Ако си търговец, ако си учен, те проповядват

---

* заради – *диал.* за.

ден и нощ. Проповядва ти се и ти слушаш. Някой път се объркаш, че не знаеш коя е Волята Божия. Говориш за Бога, а мислиш за себе си.

Днес гледам, двама души болни отиват при един виден лекар да се лекуват. Интересуват се да знаят какви са болестите и от какво страдат. Защо са станали болни? Единият от тях накуцва, но като иде при лекаря, бърза. И другият бърза. Единият казва на другия: "Ти не си толкова болен. Постой малко настрана, аз съм закъсал съвсем. Трябва да вляза пръв при лекаря." Питам: Коя е причината на твоята болест? Защо си закъсал? Този човек, доколкото гледам, постоянно страда от преяждане. И той все за себе си мисли, нищо повече. Отива при този лекар, той е виден лекар, познава слабостите. Знае, че разполага с много пари и казва му лекарят тъй: "Болестта ти е много лоша, много пари трябва да похарчиш." – "Лесна работа." – "Много пъти ще идваш, с едно идване няма да стане оздравяването." Питам сега: не е ли хубаво много пъти да ходиш при лекаря? Този човек никога не беше мислил да прави добро на лекаря. Всеки ден ще иде да го посещава и ще плаща визитата си. После, този човек, каквото Господ е заповядал, той не е изпълнявал нито една Божия заповед. А сега, каквото каже лекарят, ще го изпълни. Казва: "Толкова капчици от това ще вземеш." Той взема, чете ги, туря шишета и казва: "Отлични хора са лекарите, които учат хората на послушание. Учат хората как да оценят своето здраве."

Казвам: И най-ученият в пътя на ученичеството има да изпита една опасност. Ученикът може да стане амбициозен, да мисли, че между учениците той трябва да бъде пръв. Някой мисли, че трябва да помни. Това не е още учение, то е фотография. Паметта е склад, в който се събират знания, но то още не е учение. То е приготовление за учене. Учен човек е, който в дадения случай, при две противоположности, може да избере правия път или, като се намери в трудно положение, да знае как да го разреши. Намираш се в трудно положение, трябва да решиш какво да правиш. Вие сте видели, даже най-простият човек, като се пореже, стиска си пръста. Това е учен човек, стисне си пръста, държи го. Даже и животните, като слонът например, като се одраска някъде, и туря кал отгоре на

раната. И остава калта да засъхне. Този слон е умен, той знае как да си помогне. Ти седиш сега, порежеш ръката си и казваш: "Господи, спаси ме!" Няма какво да те спасява Господ, стисни пръста си малко, тури малко кал отгоре и работата ще се свърши. Казват: "Как да се помоля?" Като се порежеш, ще се помолиш. Пак ще те послуша Господ. Ако оставиш лятно време да тече кръвта, тя започва да се съсирва и образува една превръзка, но процесът на заздравяването ще дойде по-медленно*. Щом направиш погрешка, стисни мястото. Тази рана ще заздравее. Сега има такива рани, които се образуват. Тази е физическа. Но има рани на сърцето. С пръста не знаеш как да го хванеш, не знаеш как да го направиш. По същия начин, полекичка, с крайчеца позатиснеш раната на сърцето и пет минути е достатъчно като държиш ръката си. Като вдигнеш после пръста, раната е заздравяла. Но има превръзки, които стават по-лесно, по-малко време трябва. С върха на пръста, ако знаеш как да го туриш, мястото е много деликатно, затова много нежно, деликатно ще го пипнеш.

Тия изпитания, които минавате по някой път, вие се чудите защо ви са. Те са предметно учение. Човек, щом постъпи в каква да е школа или щом се роди в света, той е вече в една школа. Непременно ще дойдат съответните изпитания. Но на всеки едни изпит трябва да знаеш как да отговориш. Ако много вдигаш шум, ще ти кажат: "Тук трябва да учиш. Ако не, ще напуснеш училището." Питам: Защо малките деца умират рано? Защото не искат да учат. Понеже не искат да учат, отписват ги от училището, заминават за онзи свят. Някои до 5 години учили и не искат да учат повече. Някои до 10 години и не искат да учат повече. Казват: "Дотегна ни." Хората не умират, но напущат училището. Щом кажеш, че ще учиш, ще те оставят в училището, нищо повече.

Сега, не мислете, че сте ученици, а мислете, че сте една комисия, изпратена да слуша как изпитват учениците, а вие, като че сте завършили вашето образование. Ще кажете: "Комисията не е права." Но като комисия, която седи отвън, вие ще разберете много добре въпроса. При един изпит спор

---

* медленно (от рус.) – *книж. остар.* бавно.

не може да има. Двама майстори на цигулка няма какво да ми хвалят своята цигулка. Може лъкът да е хубав, формата, дървото, струните може да са на място, като някоя гиздава мома. Мене това не ме интересува. Всичко туй ми е приятно, но вземам лъка, струните, да видя какво ще говори тази цигулка. Говорът какъв е. Знае ли да говори научно по всичките правила. Гласът □ е, който определя качеството, че е хубаво направена. Вземам един тон, втори, трети тон, казвам: Отлична е цигулката. И онази цигулка, на която се свири най-добре, тя е най-добрата цигулка. Има друга цена, а онази цигулка, на която не се свири добре, майсторът трябва да я поправи.

В дадения случай помнете, че всякога се гледа вашата работа. На учениците говоря. Но тях ги няма. Вие сте комисия. Ще имате предвид да не нападате учениците. В какво седи същността на работата? Сега, каква е задачата на една комисия? Ти си създал една своя мисъл, тя е вече едно произведение. Всяка твоя мисъл е едно твое произведение. Тази мисъл, която се ражда в твоя мозък, тя ще се представи отвън. Тази твоя мисъл е потребна, тя не е само за теб. В тебе ще се роди едно чувство. Ти пред комисия ще го представиш. Направиш една постъпка – тя не е твоя. Картината не принадлежи само на художника, който я е рисувал. Навсякъде, трябва да знаете, е същото. Една майка роди едно дете. Тя не го ражда за себе си. Роди едно момче. Утре туй момче, ще дойде друга млада майка и ще го вземе. Вие ще поплачете заради него, но тя ще ви плати нещо за вашето дете. Ако е момче, ще ви го вземат, ако е момиче, пак ще ви го вземат. Вие ще поплачете и ще се примирите. Какво трябва да правите? Ще родите второ, но и него ще ви го вземат. Три-четири родите, и все ви ги вземат. Благодарете на Бога, че вас не вземат. "Един се взема, един се оставя." Който се ражда, всякога го вземат, който не се ражда, него не го вземат. Роди се нещо – вземат го. Роди се една твоя мисъл – трябва да знаеш, че тази мисъл не е твоя. Дъщеря ти пише едно писмо: "Много добре живея. Много добър другар имам. Деца имаме, това имаме, онова имаме." Тъй, като ние разглеждаме външния живот, то е един живот на заблуждения. Ние гледаме, че един човек направил една къща. Тази къща не е за него.

Бащата казва: "Аз тази къща направих за себе си." Но тази къща не е твоя, ти ще я дадеш. "Имам нива" – ти ще я дадеш. Каквото и да имаме в света, нищо не остава у нас. Ние само мислим, временното ще мине през твоите ръце и после в други ръце ще отиде.

Ще ви изясня закона: От всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство и всяка ваша постъпка ще зависи каква ще бъде съдбата ви в света. Отношението на учителя ви, отношението на външното общество към вас ще зависи от вашите мисли, от вашите чувства, от вашите постъпки. Невидимият свят няма никакво пристрастие. Определя точно. Сега, няма каквато да се безпокоите. Всяка работа, която замисляте, трябва да се изработи. Всеки един трябва да се стреми да изработи нещо хубаво. Той не трябва да каже: "Аз това не мога да го направя." Ученикът, каквато и задача да му дадат, той трябва да се опита да я разреши. Може да е мъчна – това не показва, че задачата не може да се разреши. Не трябва сега да се спирате и да казвате: "Аз се помолих." Вие в дадения случай трябва да знаете, че молитвата е един метод. Когато не може да разрешите един въпрос, ще се молите, ще се молите, но не да чакате само на нея. Молитвата е справка в дадения случай. Ако така разсъждавате, ако мислите, че като се молите, всичко можете да направите, вие сте в един крив път. Молитвата е за улеснение. Молитвата е, за да не изгубите живота, който имате в тялото. Молитвата е, за да не изгубите чувството, което е в сърцето, мисълта, която имате във вашия ум. Тя е подкрепа. Тя ще свърши отлично работата. Щом молитвата е запазила живота, който е в тялото, щом молитвата е запазила чувството, което е във вашето сърце, щом молитвата е запазила мисълта във вашия ум, тогава тя е сила Божия. Тогава ние можем да постигнем това, което желаем. Следователно всякога трябва да се молим. Молитвата е връзка, да се запази животът в нас, да се обновява тялото. Молитвата е процес, за да се обновяват нашите чувства. Ако няма постоянно обнова, тогава всякога има една опасност. Всякога трябва да има една обнова в човешката мисъл. По-следващата мисъл трябва да бъде по-хубава. Всяка една мисъл трябва да бъде по-усъвършенствувана. Докато достигнете до едно положение, че сами да сте доволни от своите мисли.

Сега говорим за комисията общо, за да каже на учениците какво трябва да правят. Мнозина казват: "Какво трябва да правим, за да бъдем свободни?" Свободата на човека се поддържа от неговата мисъл, неговите чувства, неговите постъпки. Поддържайте всякога добрите мисли, добрите чувства, добрите постъпки. Това е, което поддържа свободата. И вие ще бъдете свободни. Ако не поддържате добри мисли, добри чувства и добри постъпки, вие не можете да бъдете свободен и нищо не можете да постигнете в света и сами се осъждате на ненужни страдания, тревоги, закъсняванія.

Но аз изяснявам как всъщност седи работата кармически. Кармата, това е разбирането на човека. Тъй както хората разбират кармата, тя никога не може да се разреши. Когато апостол Павел разисква кармата, казва: "По закон никой не може да се оправдае." Ако ние мислим само за себе си и искат да ни убедят в едно прераждане, че ще станем добри, в друго, в трето, казвам: Зей, коньо, за зелена трева. Следующият живот не може да те направи добър. Ти добър не можеш да станеш, ти си едно произведение. Мисълта, която става добра, това е външно качество на мисълта. Тази мисъл не е свободна. Ако ти търсиш своята мисъл отвън, ти не си свободен човек, ти си едно произведение. Ако търсиш свободата отвътре, тогава ти ще бъдеш човек независим, отвътре ще търсиш свободата.

Нали русите освободиха българите. Свободни ли са българите? Турците излязоха от България. Умрелите турци останаха в България и днес живеят. Нас освободиха, но свободата трябва да дойде отвътре. Всеки народ трябва да се освободи отвътре.

Трябва да се разбира добрата мисъл, добрите чувства, добрите постъпки, от които зависи свободата. Сега, всичките хора са относително добри. Не зная каква дума да употребя. Представете си, че аз съм в един ресторант. Седя и гледам в една гостилница, дето ядат милионерите, ядат богати яденета и аз гледам. Ще ме ползува ли нещо? Нищо не ми дават, гледам само как ядат. Какво ще се ползувам тогава? Приборите са отлични. Паниците, вилиците, лъжиците, кърпите, всичко туй е отлично, но питам: какво ме ползува

това? Те ядат, те се ползуват, но аз – нищо. Аз бих предпочел да съм в една проста българска гостилница, с прости български панички, но да се нахраня, отколкото да гледам всичкия тоя лукс. Че като изляза вън, да кажа на хората как ядат богатите хора. Чета биографията на еди-кой си светия, на еди-кой си човек, на еди-кое си семейство. Всички тия помагат за насърчение, да станат и другите хора добри. Постоянно ни разправят как е страдал Христос на кръста, как си е пролял кръвта, че може да ни избави, че може да ни пречисти. Туй е вярно, но ще трябва да провериш как чисти кръвта Христова и как спасява човека.

Тогава ние се намираме в положението на онзи американец, богат милионер. Един проповедник проповядвал на събранието, че трябва да дадат пари за мисионерска работа. Всички дават, но милионерът нито пет пари не дава. Питат го защо? Той казва: "Няма нужда." На разбойника, който беше отстрана разпънат до Христа, Христос му каза: "Още днес ще бъдеш с Мене в рая. Няма какво да давам пари." Проповедникът му казва: "То е тъй, но онзи беше един разбойник на кръста, обърна се към Христа и каза: Господи, помени ме в Царството Си, а пък ти си жив разбойник, неразпънат още." Има хора, които не са разпънати. Онзи разбойник казва: "Господи, помени ме в Царството Си, а пък този мисли, и без да каже: "Господи, помени ме в Царството си", ще бъде спасен. Той казва: "Господ ме е създал, Той ще промисли заради* мене."

Но аз ще ви приведа пример от животинското царство. Един баща вълк и една майка вълчица, след като родят едно малко вълче, колко време го хранят? Най-първо майката носи агънце, но след като израсне вълчето, чака ли то баща му да му носи нещо? Опретне се, обикаля кошарите, научило е занаята на баща си. Сега онези, които не разбират, ще кажат, че постъпката на вълка е лоша. Мен не ме интересува дали е добра или лоша, мене ме интересува това, че малкото вълче постъпва тъй, както баща му постъпва. Учено е това

---

* заради – *диал.* за.

вълче. Казва: "Аз трева не паса." Ходи, да хване някоя овца, която пасе трева. То казва: "Тя е взела от земята нещо, аз ще взема нея." В дадения случай вълкът постъпва много умно. Овцата пък пасе трева. Това са методи, това са убеждения. Вълкът има едни убеждения. Овцата казва: "Аз трева паса." Но колко уроци дава майката на своето дете, за да пасе? Тя казва: "Гледай това агне. Наблюдавай майка си по същия начин." То ходи да си търси храната и като намери храна, пасе.

Да допуснем, че ти си в трудно положение. Не си даровит, иде ти отръки да шиеш. Но си в противоречие – как така, свършил си 4 факултета, не ти върви там, а ти върви в шивачеството. Остани тогава като шивач да си изкараш хляба. Казваш: "Аз ще шия, ще взема ножиците, ще взема аршина и колкото за хляба, ще си изкарам." Едно скрояване ще направиш, една дрешка за един обяд. Ще кажеш: "Ако не ви хареса шевът, не ми давайте обяд." Няма да се мине и една година, и ще бъдеш отличен шивач, ще те търсят. Закачи, четирите факултета – на гвоздей, дръж ножиците, дръж аршина.

Идва един и носи един тъпан. Бие ли, бие с него. Друг носи една торба брашно. "Тъпан съм научил да бия." – "Много има да ти пати главата, понеже дрънкаш в чуждата кожа. Да си вървиш." – "Ти какво носиш?" – "Нося торба с брашно. Не само го нося, но аз зная какво да меся." Имате ли нощви? Пресява брашното, меси хляба, опича го. Тогава казвам: Може да останете вкъщи, а на тъпанарина казвам да си върви. След 20 години, ако оживееш, ще биеш тъпана. Онова, което Бог е вложил във вас, вътре, разчитайте на него. То е същественото.

Онова, което отпосле може да придобиете, то е второстепенно. Науката, например, е второстепенна. Вие, като живеете, ще придобиете тази наука. С нашите възгледи ние си създаваме ненужни страдания. Ненужните страдания са в това, като мислим, че отношенията на Бога спрямо нас са други. Отношенията на Бога са най-прави в света. Бог иска да ни застави да работим. Бог иска да ни застави да мислим. Бог иска да ни застави да чувствуваме, ако трябва да чувствуваме. Бог иска да ни

застави да постъпваме, ако трябва да постъпваме. Това е най-простата философия.

Аз всичката философия свеждам към това: Да мисля, както Господ мисли. Зная как мисли Господ. Да чувствувам, както Бог чувствува, и зная как Бог чувствува. Да постъпвам, както Бог постъпва. Това е истинската философия. Туй като науча, другите неща сами по себе си ще дойдат. Умната мома, добрата мома, красивата мома, тя носи своето щастие със себе си. Това са нейните кандидати. Глупавата мома, и тя носи своето нещастие със себе си.

Туй не е за комисията, което ви казвам. Това е за учениците, на които трябва да го разправите. Глупава мома коя е? Онази, която не е добра, не е красива. Тя носи своето нещастие в себе си, няма никакъв кандидат. И ако има кандидати, са грозотии. Тя се оплаква от своята съдба. Защо се оплаква? Да вложи красивия ум в себе си, красивото сърце, красивите постъпки, и веднага ще се измени.

Какво трябва да мислят учениците? Не пресушавайте живота в тялото, не пресушавайте чувствата си, не пресушавайте вашата мисъл.

"Отче наш"

22-ро утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 18.II.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

ЛЮБОВ И РАЗБИРАНЕ

Размишление 15 минути.
Изпълни се нарядът.

Ще прочета 7-а глава от Евангелието на Лука.

"Мисл□, право мисл□"

Кое е най важното в прочетената глава? Всякога в една глава има нещо важно. Най-важното в човека е неговата глава, после иде другото. Главата е, която мисли. Главата е най-важното. Човек, който иска да служи на Бога, трябва да мисли. Това е външната страна. В духовния свят най-важно е човешкото сърце. Най-важното във физическия свят е неговото благоутробие*. Това е храната, която човек трябва да възприеме. Човек трябва да мисли. Той има едно сърце, което постоянно трепти, и един стомах, който е всякога готов да работи. Сам човек представя едно предметно учение. Човек в самия себе си трябва да извади законите как трябва да живее, как трябва да вярва и как трябва да постъпва. Правилата са в него написани.

Могат да се изреждат сега разни въпроси. Например, защо хората не разбират. На всички въпроси може да се отговори, но нямам време. Ако ме питате защо някой човек не може да ходи право, ще ви кажа: Защото е сляп. Слепият винаги се спъва. Ще кажеш: "Защо Господ го създаде така?" Не го създаде Господ така. Глухият недочува. Ти му говориш едно, а той разбира друго. Казваш: "Защо го създадоха глух?" Господ не го създаде така. Той сам се направи глух. Всякога, когато имаме един недъг, ние искаме да си го изясним. Това е хубаво, но ние търсим причините там, дето ги няма, и мислим, че като намерим някакви причини, философски казано,

---

* благоутробие – *книж.*, *ирон.* добре охранен корем.

вървим от причини към последствие Много пъти причините, които намираме, са последствия. Ти си намерил едно последствие и от него разрешаваш друго. Баща ти е пил вино и ти пиеш. Но това е последствие. Причината не е в баща ти, но не е и в тебе. Това са последствия само. И в живота, който водим, има едно последствие. Има и известни противоречия. Тези противоречия съществуват във всичките хора, без изключение. В едни повече, в други по-малко.

Човек е изпратен на Земята да се очисти. Земята е място за чистене. А под думата "чистене" трябва да разбираме учение. Защото човек, който се учи, той може да се чисти. Ти не трябва да вземаш нещата на вяра. Ти може да вярваш, но ако отидеш при един бакалин да вземеш ориз, този ориз няма да го сипеш в тенджерата, защото ти го дал бакалинът, но ще вземеш, ще го разсипеш, ще го почистиш, защото много пъти бакалинът продава и това, което не трябва да се продава. Той продава за ориз неща, които не бива да минават за ориз. Колко прах продава с ориза? Той няма право да взема пари за праха, а взема. И ти нямаш право да ядеш праха. Нито камъчетата. Защото, ако ядеш праха или камъчетата, ще те държат отговорен. Казваш: "Бакалинът продава калпав ориз." Че ти не си ли бакалин, който искаш да дадеш на своя съсед нещо, което не трябва? Престъпление е това.

Някой казва: "Христос е дошъл на Земята." Как ще познаеш, че Христос е дошъл на Земята? Как ще познаеш, че Слънцето е изгряло? Не само да знаеш, че е дошъл, но да си видял това. И може да твърдиш, че нещата са добри или лоши. Твърденията не са доказателства. Може да се доказват нещата, но това не е знание. Нищо не се доказва така.

Ние знаем, че изгрява Слънцето, лъчите ни са свидетели за това. Не само да знаем, че Слънцето е изгряло, но това Слънце ни е потребно. То ни носи здраве. Целият земен живот е обусловен от Слънцето. Здравето ти е обусловено от Слънцето. Ти, най-първо, не знаеш какво ти праща Слънцето. Казваш, че Слънцето ти изпраща живот. Но този живот не си го добил. Казваш, че Слънцето ти изпраща светлина. Така е, но не само трябва да вземеш по нещо, трябва да

опиташ какво всъщност представлява. Светлината може да се опитва, както опитвате захарта, хляба.

И всяко едно лошо състояние, което човек има в себе си, всеки един недъг показва, че на човека му липсва нещо. Имаш някаква болка в себе си – липсва ти нещо. Коремът те боли – липсва ти нещо. Сиромах си – липсва ти нещо. Грозен си – липсва ти нещо. Коравосърдечен си – липсва ти нещо. Страхлив си – липсва ти нещо. Някой казва: "Страхлив съм" – липсва ти нещо. Как ще излекуваш страха си? "Не съм добър човек" – липсва ти нещо.

Писанието казва: "Съвършени бъдете." Ние казваме: "Съвършени трябва да бъдем." Писанието казва: "Така да просветнат делата ви пред человеците, че като ги видят, да прославят Онзи, който е на Небесата." Идват противоречия. Вие ще кажете: Бог, Който е съвършен, каква нужда има от нашето съвършенство? Така си мислят някои. Неправилността на техните разсъждения седи в това. Ако аз съм силен човек, за да се прояви моята сила, трябва да имам органи, чрез които силата да се проявява. И ако моята сила чрез един от тези органи не може да се прояви, това показва, че в мене има известен недъг. Ако силата не може да се прояви чрез моята ръка, то в ръката ми има нещо, което липсва. Следователно, когато ние не живеем добре, това засяга Бога. Защото Бог всякога иска да изправи една погрешка, понеже, ние, които живеем в Бога, ние сме проводници на едно благо, което излиза от Него. А пък Бог иска всякога едно благо, което излиза от Него, да се прояви.

Ние заставаме на една друга почва и казваме: "Аз съм беден и прост човек. Не съм цар, не съм ангел, не съм божество, какво мога да направя?" Но има много ангели, много божества, които са като човека закъсали. Ти си един човек, който е закъсал в своята мисъл, но има много ангели и божества, които закъсаха като ангели и божества. Не мислете, че само хората грешат. Грешат и боговете, и ангелите. Тогава ние се оправдаваме и казваме: "Тогава какво остава за нас, щом божествата грешат и щом ангелите грешат?" Не, ти криво разбираш. Тези ангели си носят последствията. Много лоши последствия имат. Също и божествата, и тях ги засяга законът. Всяка една постъпка, която човек направи, засяга

самия него. Това е само един извод, който показва, че щастието и нещастието зависят от нас. Дали сме щастливи или нещастни, зависи от нас. Дали сме сиромаси или богати, зависи от нас. Че ти си невнимателен със зрението си, че със своята немарливост може да изгубиш зрението си и после това зрение с нищо не може да го набавиш. Ще кажеш: "Христос ще го излекува." Но Христос идва всеки 2000 години. Има някои професори, които могат да лекуват, но ти нямаш пари. Професорът иска 1000 лева, но ти ги нямаш. И богати роднини нямаш, сляп ще останеш и ще носиш своята слепота.

В света има толкова университети, но всички вие свършили ли сте университет? Нямали сте пари, нямали сте условия. Всички в Берлин ходили ли сте? В Париж, в Лондон не сте ходили; и да искате, не можете. Пари нямате. Желание имате.

Сега, другото положение, което ви спъва, е: Мнозина се спънахте в едно учение. Вярвайте в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен ти и домът ти. Вярно е, но начинът на възприемането на тази истина носи едно заблуждение. Двама светии в старо време спорили какво искал да каже апостол Павел. Единият казал: "Повярвай", а другият бил на особено мнение. Ето как седи разказът: Един ден единият искал да подложи този въпрос да се реши практически. Единият светия отишъл на работа, а другият останал да готви. Турил боб, но не турил сол. Уврял бобът, той не турил и лук, а само боб. Идва онзи и казва: "Лук няма и сол няма." Другият казал: "Повярвай и като повярваш, и лук ще има, и сол ще има." Онзи казал: "Така не се осолява."

Вярата подразбира да вярваш в това, което е, а не в това, което не е. Трябва да знаеш в какво да вярваш. Има неща, в които вярваш, няма да останат. Ти вярваш в парите, които съм турил в кесията. Но ако в кесията няма нищо, ще вярваш в това, което е в кесията. Всяка една дума трябва да представя нещо. Пълните бъчви не дрънкат, а празните бъчви много шум вдигат. Бъчва, която вдига шум, е празна, а бъчва, която не вдига шум, е пълна. Ако ти си недоволен от живота, пълна или празна бъчва си? Ако ти не разбираш живота, каква бъчва си тогава? Ако разбираш живота, ти си пълна бъчва.

Ако не го разбираш, ти си празна бъчва. Всякога това, което ние преживяваме на Земята, от Невидимия свят онези, които ръководят, постоянно знаят какво ни липсва всеки ден. Този ден ти трябва да добиеш това, което ти липсва.

Вие излезете, погледнете Слънцето и казвате: "Изгряло е Слънцето, колко е червено. Има малко облаче." И после си обърнете гърба и влезете вкъщи. Вие не сте видели още изгрева на Слънцето. Вие от Слънцето трябва да вземете нещо. И като влезем вкъщи, трябва да видите какво са ви пратили оттам и целия ден ще бъдете весели.

Някой ще каже: "Ако разсъждаваме така за Слънцето, ние ще изпаднем в идолопоклонство." Мислите ли, че съвременните хора са се освободили от своето идолопоклонство? Че, жената, която вярва в мъжа си, тя е идолопоклонница. Мъжът, който вярва в жена си, е идолопоклонник. Ти вярваш в сина си – ти си идолопоклонник. Ти мислиш, че синът ти ще стане такъв, че ще оправи света – това е идолопоклонство. Нищо няма да направи синът ти. Той ще стане на 30 години, ще израсне брадата му, ще изгуби здравето си, ще го заровят и ще останат само мертеците* му. Ти вярваш, че еди-кой си цар ще дойде и ще освободи света. Нищо няма да направи този цар. Криво вярваш. Казваш: "Учените хора са доказали." Нищо не са доказали. Но какво са доказали, ти не го знаеш.

Слънцето изгрява и умираме. Слънцето залязва и умираме. Тогава каква полза от изгрева и от залеза? И като вярваш, ще умреш, и като не вярваш, ще умреш. Но казваш: "Той умря вярващ." Щом е умрял, той е безверник. Щом умираш, безверник си. Безверниците умират. Писанието казва: "В който ден ядеш от забраненото дърво, от плода му, ще умреш. Като не вярваш в това, което Аз ти казвам, ще умреш." От безверието умират хората.

Ние сега се спъваме и търсим причината. Казвате: "Кой е причината?" Понеже Ева е яла. Не. Причината не е Ева. Ева казва на Адам: "Ти ме повика преждевременно. Ти трябваше да ме викаш, когато си уредиш работата." Той не трябваше да я вика в рая преждевременно. Нему не му беше пре-

---

* мертик (тур.) – греда за строеж, с дебелина 10–12 см.

тупало за жена. Тя ще дойде навреме. Тя, като дойде не навреме, не разбираше и мислеше, че той си е уредил работата. Той не знаеше да пази рая. Господ му каза: "Ти ще пазиш рая." И той остави този ден вратата отворена и влезе черният адепт. Адам не даде разпореждане да се пази раят както трябва.

Сега, да направим една аналогия. Ако Господ ти е дал глава, гърди, стомах – едно тяло, и като Адама те е турил господар на това тяло и ти е казал: "Пазете това и това, вратата няма да остане отворена, за да не влезе някой друг." И ако влезе някой, когато оставите вратата отворена, не сте ли виновни вие? Ти казваш: "Ние вярваме в Господа Исуса Христа." Не, отворените врати при известни условия трябва да се затварят. Като дойде грехът, ще затвориш вратата си и като затвориш устата си, ще мълчиш като риба. Но като седи вратата ти отворена, тогава грехът е неизбежен.

Тази сутрин гледах една сестра, даваше заповед да □ затворят вратата. Всички слугини спяха някъде и господарката трябваше сама да затвори вратата си, да не [се] уповава на слугите. Вие ще кажете: какво аз мисля, какво аз искам да кажа? Това, което аз мисля, то е за мене, но ни най-малко не важи за вас. Защото нещата не стават така, както вие мислите. Ако аз мисля право, то е право, ако не мисля право, то не е право. Моята права мисъл не зависи от вас. Правотата на моята мисъл зависи от самата мисъл, а не от вас. Мисълта сама по себе си трябва да бъде права, нищо повече. В дадения случай аз трябва да зная дали моята мисъл е права или не, а не вие. Аз да зная. И тогава вие да знаете също за вашата мисъл. Щом остане аз да се уча от вас дали моята мисъл е права или не, тази работа не върви. Щом очаквате вие от мене да се научите дали вашата мисъл е права или не, това не е правилно. Вашите мисли трябва да са прави, нищо повече.

Правата мисъл показва присъствието на Бога в нас. Когато казваме, че не трябва да търсим Бога отвън, а отвътре, то моята права мисъл показва, че Бог е отвътре. Щом Бог е отвътре, моята мисъл ще бъде права. Щом Бог е отвън, моята мисъл ще бъде крива.

Сега, да ви наведа на онази, важната мисъл: Аз съм за онзи живот, който има отношение към нас сега, а не за онзи живот, който ще има отношение към нас за в бъдеще. Важно е това, което в даден случай може да хвърли светлина върху вас, това, което за вас е необходимо сега. Може би вас са ви гощавали преди 5 години. Това не ви ползува сега. Днешното угощение, какво ще бъде то, е важно, а не едновремешното. Много хубаво било едно време, но едно време си е за едно време, а сегашното време – за сегашното време. Ама за в бъдеще какво ще бъде? Оставете бъдещето. Когато то дойде, ще се разреши. Днес какво може да разберете, какво може да приложите, е най-важното. Ние оставяме миналото и бъдещето. Те са реалности, които сами ще се справят със себе си. Но настоящият момент, сегашното положение, ще разреши един от най-важните въпроси. Ако сега пропуснете нещо, ще има една междина. Това може да се поправи някога, но кога ще го поправите? Вие казвате, че без погрешки човек не може. Може ли без погрешки? Може. Няма да допуснеш погрешка, понеже тази погрешка тебе те засяга най-първо. Ти ще отваряш на четири очите си. Защото тези погрешки ще ти ги турят на гърба и ще ги плащаш. И ако всеки ден правиш по 4 погрешки и една погрешка струва по 1000 лева, те правят 4000. Тогава кога ще ги платиш?

В християнството вие сте нещо като чиновници. Вие казвате: "Господ е милостив. Ще заличи погрешките ни." Вие се поставяте тогава на крив път. Кое е по-хубаво, да покаже Господ своята милост, в какво отношение? Та нима когато човек истински живее, не е ли Божията милост това? Милостта се показва и в живота. Ние искаме Бог да се показва в отрицателната страна.

Сега, така, както мислите, казвате: "Ние правим усилия да живеем добре." Правилният живот не изисква никакви усилия. Ето какво аз разбирам под това: една работа, която не може да извършите с любов, тя е пресилена работа. Усилие има там, дето няма любов. Казвате: "Усилни времена." Значи няма любов. Защо има бедност? Защо е беден човек? Нямат любов там. Като дойде любовта, няма да има сиромашия. Но някой ще каже: "Господ така дава – на някои много, на някои малко." Не.

Това са ваши заключения. Един баща няма да остави децата си да гладуват. Не, някои деца са направили погрешка. Той ги е наказал и са останали гладни. На някое дете в някоя къща не му дават да яде – значи то е направило някоя погрешка. Погрешката може да е положителна. Детето е болно, майката не му дава да яде. Детето казва: "Яде ми се." – "Няма да ядеш!" – му се казва.

Има една страна, която прилича на вашето разбиране. Ни най-малко не искам да ви отуча. Аз не искам да ви проповядвам философия, както кривият рак проповядвал на сина си: "Синко, право ще ходиш. На една страна няма да вървиш, а право." Синът казал: "Покажи ми, дай ми пример. Как?" Бащата рекъл да му покаже, но ходил настрана. Синът казал: "Точно така и аз ходя, като тебе."

Добре, вие сте уморени някой път. Какво нещо е умората в човека? Умореният човек носи голям товар на гърба си. Уморил се е човек и при това всички проповядват, че много не трябва да има човек на гърба си. Тур□ малко на гърба си, колкото за едно ядене.

Ще кажеш: "Кой ще се грижи за мене?" Ни най-малко не трябва да мислим, че някой трябва да се грижи за нас. Погрешката е там. Грижи се кой? Невежият човек се грижи. Умният човек никога не се грижи. Грижи се сиромахът, който няма пет пари в джоба си, а пък богатият – не. Безпокойства има ли той? Някой свирец, който не умее да свири, се безпокои, като свири на пианото, да не бутне някой неверен клавиш. Онзи, който добре свири, той е сигурен. Ти казваш: ще се грижиш за живота си. Че, от памти века сте се грижили. Снемете грижите. Снемете товарите си. Казва някой: "Голям товар имам." Никакъв товар, никаква раница! Снемете всички раници! По възможност, като тръгнете на път, да няма нищо на гърба ви. Само ще си носите в ръката една магическа тояжка. Аз нося моята магическа тояжка в джоба си. Като ми потрябва, извадя я из джоба си. Ето я. Защо нося тази тояжка? По някой път може да съм ял месо и си чистя зъбите. Едно малко парче месо може да те опропасти за цял един живот.

Имало един овчар. Минала една царска дъщеря и го харесала. Казала на баща си, че иска да го вземе за мъж. Царят

казал: “Щом си го харесала, вземи го.” Овчарят веднъж ял агнешко месо и едно голямо парче останало между зъбите му. Той, като се приближил до устата на царската дъщеря, тя доловила дъха на лошата миризма и го изпратила. На кого от нас устата не мирише, кажете ми. Ще ги чистите не 3 пъти, но 10 пъти на ден. Защото царската дъщеря ще те изпрати там, отдето си дошъл.

Вие ще се спрете и ще кажете: “На нас ли казваш това или на другите?” На онези, които разбират, на умните. Ще кажете, но какво можете да ни кажете? Искам да кажа, че като сложат пред вас хубав хляб, трябва да знаете как да го ядете. И после да си легнете да си починете. После ще вземете мотиката и ще работите. После ще си измиете ръцете хубаво и няма да вземате вече мотиката този ден. Само веднъж на ден ще вземаш мотиката. Ако вземеш два пъти, грях е. Качвам се горе на крушата, откъсвам си 3–4 круши и ги измивам, но само веднъж се качвам на крушата. После отварям книгата и чета, но само веднъж отварям книгата, но не два пъти. Всички неща все по веднъж ги правя. В ума ви седи една идея. Кое е същественото? Същественото ще ви кажа. Ще извадя сега магическата пръчка. Някои от вас имате магическа тояжка, някои от вас нямате и стоите със скръстени ръце. Някои има какво да правят.

У вас трябва да има едно свещено желание да обичате Бога. Как ще покажете любовта? Той е направил Вселената, всичко е направено от Него. Да покажем, че Го обичаме и че искаме да вършим Неговата Воля. Какво по-хубаво от това? Да бъдем признателни за това, което е направил Той. Не онова богатство, което в банките е вложено, но да се прояви любовта ни. По какъв начин ще се прояви любовта ни? Ето главния въпрос: днес да почувствувате Божията Любов. Как ще я почувствувате, това е ваша работа. Може ли, като ви дам хляб да ядете, да внеса чувствителността във вас? Не. Вие сами трябва да имате чувствителност, да видите дали хлябът е хубав или не. Ако вие ядете хляба и мене питате дали хлябът е вкусен или не, това подразбира, че ви липсва нещо.

Ако вие ме питате какво нещо е любовта, липсва ви нещо. Ако вие ме питате какво нещо е правата мисъл,

липсва ви нещо. Вие ме питате какъв е този хляб. Аз не ви давам мнението си, но ви отчупвам едно парче и ви го давам. Казвам: Заповядайте, ще си дадете мнението. Ти казваш: "Мога ли да си дам мнението?" – Можеш. Дъвчи, глътни и твоето мнение е право. Ти казваш: "Хубав е хлябът." И аз, като го ям, намирам го хубав. Дойде трети, и той го яде и казва, че е хубав. Всички, които ядат хляба, го намират хубав. Опитът излиза сполучлив.

Днес да се роди една мисъл във вас от това, което чувате. Да се измени вашето състояние, да станете богат. Искам, който е сиромах, да стане богат днес. Ако станете богати днес, разбрали сте ме. Ако не станете богати днес, не сте ме разбрали. Трябва да бъдете богати днес, нищо повече. Ако не станете богати днес, е ваша отговорността.

Аз разбирам под "богатство" разбирането в даден момент, връзката ви с Бога. Когато аз се свързвам с Бога, знанието идва със светлината. Има едно знание, което не търпи да се говори за него. Аз го разбирам. Разбирам, че цялата вселена се отваря за нас. Разбирам живота на ангелите. Но щом поискам да ги определя, виждам, че то е нещо, което не се определя. То е както музиката. Като слушам, приятно ми е и казвам: Много хубаво свири този човек. Не го зная къде е учил по музика, но свири хубаво. Това е достатъчно за мене. Колко му струва цигулката, не зная, но зная, че неговото свирене е хубаво. Казвам: Приятно ми е, много хубаво свири. Ако вие музиката, която ще ви свирят, не я разбирате и ако искате да определите откъде е дошъл този, който е свирил, какъв е, колко му струват билетите, колко му струва цигулката... Може да знаете много работи, но ако сте глухи и когато свири, само ще виждате движението на лъка, вие тогава имате само външна връзка.

Когато ти чувствуваш любовта на Бога, това е вътрешна връзка. Когато чувствуваш любовта, това е слушане на музика. Богатството на човека седи в това да чувствува любовта. Щом изгубиш това, ти си последният бедняк в света. Вие имате тази опитност. Изчезне ли любовта, всичко друго се обезсмисля. Обезсмисля се вярата, всичко се обезсмисля.

Какви бяха най-основните мисли? Христос искаше да каже: "Твоята любов те спаси." Това е всичкото: любовта,

която имаш в себе си.

Сега, според учението за прераждането, вие чакате в някое друго прераждане да дойдете при по-благоприятни условия. Вие вярвате, че сегашният ви баща, който ви е родил, не е толкоз напреднал. Че ще дойдете от някой баща и майка по-напреднали. Сега, от кого сте родени вие? Ако повярвате, че сте родени от Бога, тази вяра и любовта във вас, ето вашето богатство. Но докато мислите, че сте родени от този баща и от тази майка и виждате, че баща ви и майка ви умират, вие сте на крива посока. Онзи, който ще ви учи, той не трябва да умира. Това е вътрешният учител. Като дойде този вътрешен учител, ти ще гориш, ти целия ден ще гориш, ще бъдеш една запалена свещ и като дойде учителят, ти не можеш да бъдеш сиромах, ти не можеш да бъдеш един просяк, един грешник. Учението, което трябва да учите, е учение на Любовта.

При мене са идвали и са ми казвали: "Кажи ми Учителю, това, кажи ми онова." Тази работа няма да бъде. Хлябът, който носиш на гърба си, за да те познава, ще го ядеш, ще се опретнеш да го ядеш, и то го ядеш хубаво. Въздуха ще го дишаш. От този въздух ще извадиш всичко. И мисълта ще я приложиш. Всяка неразбрана мисъл в твоя мозък или в твоя ум е една тежест. Тази, разбраната мисъл, е изядена. Тя трябва да стане храна на твоя ум, да внесе една нова светлина в тебе.

Това, което още днес може да стане, вие го очаквате да стане след хиляди години, като отидете на Небето или като дойде Второто пришествие. Хубави работи са те. Второто пришествие е хубаво. Небето е хубаво. Като отидете в онзи свят, като влезете в него, ще имате един опит. Най-първо, като отидете на онзи свят, какво ще кажете на вратата? Как ще поздравите? Тук влизаш в една къща и казваш: "добър ден" или "добро утро", или "добър вечер". Какво ще кажеш в онзи свят, където Слънцето не изгрява като тука? "Добро утро" не може да кажеш. Такова положение няма. "Добър вечер" не можеш да кажеш. Но какво ще кажете на Свети Петър? Ще кажеш "добър ден". Свети Петър ще каже: "Покажи ми сега, да го видим добрия

ден. Дай нещо от добрия ден.” Какво ще дадете от добрия ден? Ще се намерите в много трудно положение.

Вие казвате: “Ако е така, както Учителят ни говори, ние съвсем ще загазим в живота.” Вие мислите, че това разбиране ще препятствува на вашия живот. Не. Но вие на Земята не живеете както трябва. Вие сте женени и не знаете, че сте женени. Вие имате жена и не сте оценили жена си. За любовта говорите, но я нямате. За знание говорите, но го нямате. Децата и приятелите ви не са както трябва. Служба имате и заплатата ви е много малка. Да бъде поне 100□000 на месец. А пък сега, какво става с 3000 лева на месец, и то книжни пари. Друго е с аероплан да се вдигнеш и да кацнеш като птица, където си поискаш. А пък сега най-много с едно такси, което хвърля калта и цапа този-онзи, можеш да се возиш.

Знаете ли произхода на смеха? Когато човек си не разбира работите, всякога се смее, а пък, когато съвсем загази, тогава ще плаче, ще скърби. Някой е сериозен, много сериозен, загазил е съвсем. Когато някой човек иска да се прикрие нещо, малко се позасмее. Вътрешно е недоволен, но уж че няма нищо, а пък има нещо, а пък когато съвсем е загазил, той скърби. Смейте се, не е лошо. Аз като се смея, с всяка моя усмивка изправям една погрешка. Най-първо се засмея отвън и казвам: Поправям погрешката. Тогава усмивката има смисъл. При всяка една усмивка трябва да поправя една погрешка, а при всяка една скръб – да се поправи един грях. Щом с усмивката си не съм поправил една моя погрешка и щом с една своя скръб не изправям един грях, тогава те са безпредметни. Когато срещнеш един приятел и той се усмихне, то този приятел ти е донесъл един подарък и си поправил една погрешка.

Всички тези работи, които говоря, уподобявам чергите, които бухате, за да излезе прахта навън. Но виждате, че с бухане само няма да стане. Туряте ги в коритото. И после изсъхват на въжето, после ги прекарате през ютията и ги туряте на мястото.

Истинското положение е любовта, която трябва да почувствувате към Бога. Седи при вас един сиромах и нещо се смущава. Смущава се за какво? Той си вари ядене, но няма

масло. Понеже някой път яденето, ако няма масло, не може. Трябва да му се тури масло. Дай му малко масло, колкото да си свари яденето. Няма да му дадеш всичкото масло, малко.

Сега, трябва да се научите на превод. Как трябва да стане това? Имате едно приятно състояние на душата си. Част от тази светлина дай и на онзи, който е до тебе, да има същото разбиране. Или някой път ти се храниш с хубаво ядене – дай и на другите. Аз съм наблюдавал старите дядовци какво правят. Имат си една масичка, извадят си жълтичките и ги наредят на купове. Златните – отделно на купове, сребърните – също на купове, и ги броят. Влиза внучето, вижда куповете, погледне дядото така, иска да му даде. Дядото казва: "Дядовото, от кое да ти дам?" Дядото взема една монета и му дава. Детето, като вземе монетата, тича при бакалина. От златния куп трябваше дядото да даде на внучето си.

Щедри трябва да бъдете. От всяка една мисъл, от всяко свое чувство, от богатството, което имаш, дай на някого. Щастието и благото трябва да бъдат като светлина, която да проникне навред. Това е сега новото схващане.

Всеки ден и постоянно да сме изпълнени с любов към Бога и да благодарим за онова, което Бог ни е дал. Аз ще отида при Него и Той ще каже: "От кой куп искаш?" Аз ще кажа: "От който обичаш и както обичаш." Но в тебе е скрита една мисъл. Ти искаш да ти даде повече, без да Му кажеш. Колкото ти даде, приеми го с любов. То ще се увеличи. То е като златното зърно – като го посееш, то се увеличава. Любовта е една велика сила – и в най-малката доза ако я вземете, като повярвате, се увеличава. Единствената сила, която всякога се увеличава, е любовта. Не търсете голямата любов. И малката любов, в какъвто и размер да е, тя за един кратък момент може да се увеличи. С любов всичко лесно се придобива. Без любов всичко в света е мъртво.

Христос, когато беше в дома на знатния евреин, каза на жената, която със сълзи обливала нозете му, с миро ги помазвала и с косите на главата си ги изтривала: "Вярата твоя и любовта ти те спасяват." – Велик пример даде тази жена.

Ние казваме: “Да сме ние във времето на Христа, да сме при нозете на Христа.” Нозете, това е доброто, благото, което Бог ни дава.

Сега, аз ви желая едно нещо: Това разбиране, което не само го схващам, но в което аз живея, искам и вие да го живеете. Днес, целия ден.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог.

23-то утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 25.II.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

ОБИЧАЙ БОЖЕСТВЕНОТО

"Добрата молитва"
Размишление.

Ще прочета 8-а глава от Лука.

Има няколко положения в прочетената глава, които са интересни. Когато се чете Словото, разните хора имат отделни вкусове и харесват различни стихове от него. То е същото, както при обикновеното хранене. Едни обичат киселите храни, други обичат сладките храни. Някои обичат обикновените храни, други – солените. Някои пък ядат каквото им дадат.

Интересно е желанието ви да ходите на село да проповядвате. Тези, на които проповядвате, не могат да разберат Словото. Че не могат да го разберат, се вижда от притчата за сеятеля и семето. Не всичко, което се сее, изниква. Има известни семена, които се губят. Христос казва: "Едно семе пада на пътя и се изтъпква и птиците го изгобват. А друго пада на камениста земя. Трето пада между трънните и те, като пораснат, заглушават семето."

Сега всеки един от вас може да преведе кога Словото пада на камък, кога – на пътя, кога – в трънните. Има различни състояния, през които всеки верующ минава. Някога състоянието [на човек] мяза на семето, хвърлено на пътя. Всичко му иде да захвърли, да тръгне по този път заради удоволствията в света, тъй, както другите живеят, иска да се развесели, да си поживее, да си похапне. Религиозните хора казват: "Това не прав□, онова не прав□", и на него му идва така да изхвърли всичко, да хване широкия път, да яде и да пие. Някой седне и мисли как да стане богат. Къща да има, ниви да има, автомобили, аероплани, десетина души слуги, гардероби, пълни с дрехи, да ходи по вечеринки, балове, по разходки, да ходи в Карлсбадските бани. Мисли, че животът се

състои в това да ходи тук и там. Без смисъл остава животът, където и да ходиш. Някой почва да се моли, да чете книги, обръща една книга, обръща друга, но не намира никакъв смисъл в това. Някой казва: "Аз искам да видя света." Хубаво, ако ти си сляп, какво ще видиш, и да обикаляш целия свят? Друг казва: "Да ида на концерт, да послушам нещо." Ако си глух, какво ще чуеш? "Да ида да помириша цветята." Ако нямаш обоняние, какво ще помиришеш? Ако си сляп, ако си глух, ако нямаш обоняние, как ще видиш и разбереш света? Българите, когато искат да направят някого светия, те му дават хляб и сол. Не трябва да бъде хлябът солен, защото, щом вземеш много сол, ще пиеш и много вода. Ще ти се развали стомахът, ще те сполети някоя болест от много сол.

Семето, което пада на добрата почва, стори плод стократно. Семето, което пада на добрата почва, се уподобява на човек, който слуша, приема и разбира Словото. Това семе възраства и дава плод: 30, друго – 60, трето – 100. Стоте, то е най-доброто положение. Едната единица показва, че трябва да имаш един отличен ум, ум на един ангел, за да разбереш света. Трябва да ти се отворят очите, за да видиш по-далече; да излезеш от едно положение и да влезеш в друго. В първоначалното състояние мязаш на един червей, който е излязъл и пълзи по земята, а като родиш стоте семена, ще мязаш на една красива пеперуда, която прехвърча от цвят на цвят. В дадения случай 60-те се разбира човек, придобил известни сили, с които става господар на положението в света. Ти не си роб на условията. Един човек, който е дал плод 60, той няма какво да мисли с какво ще се прехрани. Неговата прехрана е осигурена. Не му трябват пари. Той знае, че силата му не седи в парите. Ако е за сила, той може да купи всичките богати хора и да изважда пари, колкото иска. Той знае, че като отвори касата, нищо няма да придобие.

Колко трябва на човека на ден, за да се прехрани? Един хляб му трябва. Ако ти донесат 100 хляба, питам те, защо ти са 99-те – какво ще ги правиш? Ако ги оставиш за втория ден, стават по-сухи, на третия – още по-сухи. Всеки ден като донасят по 100 хляба, след 100 дена, това са 10□000 хляба. Какво ще ги правиш? Цяла година ще ги ядеш, но ако си ги превърнал на сухари.

Много пъти мислите на хората са като сухари. Умът им е пълен със сухари и желанията им са все сухари. Много мисли някой, но тия мисли не могат да го ползуват. Аз съм гледал някой седнал, направил баница, казва: "Трябваше още малко каймак да се тури отгоре, тъй, по-дебело." Че, той тази цялата баница няма да изяде, но казва, че повече масло трябвало да има. Хубаво, ако има повече каймак, ако има повече масло, какво ще допринесе? Това са понятия на човешкия вкус. Имаш 10 златни монети, но казваш: "Да имам 100, да имам 1000, ще бъде по-добре." Колко монети човек може да носи в джоба си? Не зная богатият човек колко пари може да носи със себе си. Ако са английски лири стерлинги, 2000 може ли да носи? Хиляда по 5 грама, това са 5 килограма.

Туй състояние, през което минават хората, туй е неестествено състояние в живота. Всички трябва да знаете, че положението, през което цялото човечество минава, е анормално. То минава през една от най-лошите области, които съществуват в живота. Това са всичките момчурлаци, [в] които тук-там я намериш нещо хубаво, я не. Дето и да минавате, мястото, през което минавате, е такова, че даже и най-хубавите работи все ще ви дадат някаква горчивина. Ако имате най-хубавата къща, тя ще ви излезе горчива. Кой как мине, ни най-малко няма да остави една хубава мисъл, но ще каже: "Кой знае къде е крал тези пари, за да направи такава къща." После ще каже: "Какъв изедник!" Той това, той онова. После, не само това, но след време твоите деца, които ще се народят, дяволът и на тях ще им тури по една мисъл в главата: "Баща ни и майка ни да се махнат някак си, да продадем тая къща и да я изядем." Бащата и майката ще усетят това, ще се оплачат на своите близки и те ще почнат да гледат сина и дъщерята кръвнишки.

И в този свят, на тия големи анормалности, ние искаме да бъдем щастливи. Събирате се тук на беседа, а мислите да уредите живота си, да ви тръгне всичко по мед и масло – нещо, което никога няма да бъде. Аз ви казвам: Утре ще се намерите в един мочурлак до корема и като излезете, трябва да хвърлите обущата си, защото няма да струват нищо. Дрехите ви ще бъдат кални. Трябва да се преоблечете.

Вие казвате: "Слаба Богу, благополучно минахме, не затънахте съвсем."

Че, не е ли мочурлак да имаш 20 000 лева и да останеш последен бедняк? Хората имат ли някакво благо, започват да се гордеят, да се надуват, да не зачитат по-бедните и по-простите. Не е ли това голям мочурлак? Седиш, спиш, събудиш се. Къщата, автомобилът – няма нищо. Всичко изядено. Мочурлак е. Побледнееш, недоволен си, навел си глава, казваш: "Защо Господ даде това положение?" И това е мочурлак.

Можем да бъдем богати. Богатството в Божията програма е едно камилско перо, което някоя дама трябва да тури на шапката си. Това е богатството. Толкова е важно. Хубаво е, но като дойдеш в Божествения свят, Господ казва, че и без това перо можеш, това не е съществено. Ти искаш да станеш учен, поет, певец, но Божията програма и без туй перо може.

Ние мислим, че знанието трябва да го добием отвън. Аз ходя между цветята, гледам ги, но се връщам вкъщи, отварям книгата на някой учен човек, който описва цветята. Аз 20 пъти съм ходил при тия цветя, но се възхищавам от написаното за тях, колко учена работа е. Това състояние аз го уподобявам: Баща ти е оставил голямо богатство и ти знаеш къде е. Идва някой учен човек, отваря касата на баща ти, отваря туй богатство и започва да ти дава по една златна монета, втора, трета. Ти благодариш, а си глупав да разбереш, че то е твое. Той ти дава от твоето, от богатството на твоя баща. Ти сам можеш да си вземеш от него. В този случай [няма] нужда от проводници. Но има едно знание, при което хората се нуждаят от проводници. Ако те не са, ти не може да придобиваш туй знание. Ако ти си изгаснал въглен, само по себе си не можеш да се запалиш, освен ако при тебе не дойде друг запален въглен, да ти даде от силата си, да се запалиш и ти.

В Гадаринската страна, която е срещу Галилея, Христос среща един беснуем, който дрехи не облича, ходи по гробищата, не се спира вкъщи. Много пъти и вие се намирате в едно ужасно вътрешно състояние. Не може да се поберете в кожата си. Хората ви стават противни, криви, измъчвате се.

Виждате само злото в хората. Търсите някоя философия, която да ви облекчи малко. Цели легиони са влезли в тебе и са обърнали всичко с главата надолу. При такова състояние ти не можеш да имаш ясна представа за живота. Всички тия духове трябва да излязат, трябва да ги изпъдиш навън. Днешните учени хора казват, че всеки има такива духове, само че някои се проявяват чрез микробите, но все пак са духове. Има чумави микроби, маларични микроби, сифилистични микроби, има микроби на проказата. Като дойдат, ядат те, човъркат те всеки ден. И след туй се образува лошото състояние.

Какъв е церът на това? Чистата кръв. Тия духове ще държиш гладни в кръвта, не трябва да има никаква нечистота, с която да се хранят. Никакви нечисти желания, защото всяка нечистота е храна за тях. Никакви нечисти мисли, понеже нечистите мисли са храна за тях. Никакви лоши постъпки, понеже лошите постъпки са храна за тях. Хигиена трябва, абсолютна чистота, нищо повече.

И казва този беснуем: "Защо си дошъл преждевременно, да ни мъчиш." Синът казва: "Измъчи ме баща ми." Бащата казва: "Измъчи ме синът." Аз зная синовете, които мъчат бащите си. Бащата обича да пие. Синът, като види баща си пиян, върже баща си. Бащата казва: "Защо ме мъчи синът?" Синът казва: "Не искам да пиеш, нищо повече." Някъде дойде синът пиян, бащата го връзва. Казва синът: "Защо ме мъчиш?" Мъчи го, следователно, когато имаме известни неестествени желания, те трябва да се изпъдят. Ние считаме, че окръжаващата среда ни препятствува за онова, което искаме да направим. До известна степен само. В повечето случаи ние сами сме си виновни за всичко, което ни сполетява.

Христос след като изпъди тия духове да си вървят, човекът се освободи. Дойде умислен, искаше да стане ученик на Христа. Той не го прие, защото не му било дошло времето. Господ не е определил още за него да бъде ученик.

Най-после идва и жената с кръвотечението. Какво е туй кръвотечение? Всеки има кръвотечение. Когато имаш неестествени желания, ти имаш кръвотечение, ти си една жена, имаш кръвотечение. Имаш желание да станеш милионер – то е кръвотечение. Желаеш да станеш най-

видният поет – то е кръвотечение. Желаеш да бъдеш най-силния човек. Всички тия желания за нещо велико, голямо, всичко това те безпокои и отнема силата ти. Намираш се в постоянно стълкновение и безпокойство. Трябва да престане кръвотечението. Всичките тия мисли за блясък и външни придобивки изпращат живота навън. Казвате: "Това да имам, онова да имам." Кръвта ти, хубавото, което е в тебе, изтича навън. Ти се молиш, но някой път казваш: "И без молитва може сега." Умните хора в молитвата живеят, а който казва: "Що ми трябва молитва?", това е кръвотечение.

"И ето, дойде един човек на име Яир, началник на сборището, и се молеше на Исуса да оздрави дъщеря му, че е на умиране. "Не плачете, не е умряло момичето, а спи." За тези думи всички Му се присмиваха, защото виждаха, че момичето е умряло. "Момиче, стани." И повърна се духът му, и момичето стана в същия час и пожела да яде."

По някой път и вие всичките духове, които ви измъчват, трябва да ги изпъдите навън от себе си. Често се случва да не може да си обясните някои неща с някои ваши състояния. Понякога ти идва на ум да се хвърлиш от някоя скала. Виден поет пише стихове, но едни ден се отчайва, че една негова книга не я приели добре или пък че е в малък тираж излязла. Отчаял се, качил се на една канара, хвърля се оттам, не иска да живее. Какво ще придобие от това? Откъде тази глупава мисъл да се качи и да се хвърли? Какво отношение има между неговата книга и хвърлянето? Или пък някой търговец пропаднал, изгубил няколко милиона, иска да се обеси. Защо иска да се обеси? Изгубил парите. Изгубил – изгубил, защо ще се беси? Какво иска да каже на света със своето обесване? Хората са интересни. Казват: "Иде ми да се обеся." Друг казва: "Иде ми да се хвърля, да се свърши всичко." Откъде проникна у този човек тази мисъл? Те са вътрешни настроения.

По някой път може да ви нападнат и вас такива състояния. Когато човек изпадне в едно крайно състояние, той трябва да знае неговия произход, за да може да си помогне. Когато изгубиш вярата си, ще започнеш да мислиш за въжето, да се обесиш. Всички, които изгубват вярата си, се

обесват с въже, понеже туй въже, наместо да се качваш нагоре с него, да излезеш от тъмнината, ще го туриш на врата си. Дяволът казва: "Ти тури въжето, аз ще те изтегля." Ти туриш въжето на врата си, увиснеш, никой не те изтегля, обесиш се. А като отидеш на канарата, той казва: "От канарата като някоя птичка ще хвръкнеш и ще се оправи работата." Хвърлиш се и, освен че не се оправят работите, но си счупваш ръцете и краката. Човек, който се хвърля от канарата, за да се оправят работите, така свършва.

Последното положение: Единственото нещо, което може да спаси човека, то е да падне на добрата почва. Да допуснем, че майка ви е опекла някоя баница, разни сладкиши, печена кокошка, печена риба, майонеза, разни котлети за вас. Но ако всичките тия менюта се заменят с ябълки, круши, грозде, с портокали, питам: коя храна, първата или втората, ще бъде по-естествена? Втората. Тази храна е много по-хубава. Плодната храна не само по отношение на физическия, но и на духовния живот е най-хубавата храна. Вие една баница не може да сеете. Баница, която я направите, изяждате я, или пък, ако не можете да я изядете, разваля се. Но от едно плодно дърво след като ядете ябълките, крушите, ти може да запазиш семената и да ги посееш. И тази храна се увеличава. Това е естествената храна. Пък другата, Божествената храна, сама по себе си расте и се увеличава.

Ще ви наведа на една мисъл, която трябва да знаете. Кое слово е вярно? Всяко слово, което се увеличава в тебе, е Божествено; всяко слово, което не се увеличава, то е човешко. И тогава правилото, което ще ви дам, е: Всякога обичай Божественото, пази се от човешкото. Казвам: Ако вие имате една мисъл, която във вас не расте и не се развива, пазете се от нея. Оставете я настрана. Едно желание, което не расте и не се развива, пазете се от него. Ако имате една постъпка, която сте направили и тази постъпка не расте, не се развива, пазете се от нея.

Сега, не мислете, че като сте тръгнали по този път, ще имате много повече. Ще имате не друго, а по-големи изкушения.

Ще ви дам един пример как хората могат да се изкушават. Тук, преди няколко деня, една сестра падна на едно изкушение. То седи в следното. Тя казва: "Учителю, искам само за няколко минути да вляза и да кажа нещо." Казвам □, че съм зает, вървя и отварям вратата, тя влиза в стаята, пък аз излизам навън. Позакъснях на друго място, връщам се, нея я няма. Аз виждам, че тя се е докачила. Най-първо, тя избрала един момент, който не е подходящ. Можеше да почака, след един ден да ме пита, но то е изкушение. На едно изпитание е тази сестра. Ще мине ден, два, три, може седмица, може две, три, и няма да идва на събрание. Че съм я пренебрегнал.

Да ви приведа още един случай. Една сестра, доста напреднала, и тя духовна, една сестра, която е кандидатка за светийство, искам да □ помогна, викам я и казвам: "Ти правиш нещо, което аз не харесвам. Това, което правиш, не е хубаво за тебе." Тя казва: "Туй не правя." Аз продължавам: "Туй, което правиш, не е право, ти се спъваш. Зад тебе има една користолюбива мисъл, която е скрита в сърцето ти някъде. Ти не виждаш. Ти ще попаднеш в известни изкушения. Духовно ще се спънеш. Туй го правиш, но тази мисъл не е благоприятна на Бога." Гледам, лицето □ пожълтяло. Казвам: "Туй ще те спъне." Казвам □ и много други работи и тя без малко щеше да припадне. Ето как дяволът се мъчи у нея. Казвам му: "Излез!" Искам да изгоня този дявол от нея, а тя все говори в себе си: "Че аз толкова обичам Учителя, че той така ли трябваше да ми каже? Другите сестри подобри ли са? Та само аз ли правя тази погрешка?" Че туй, онуй. Казвам: Може да ти е мъчно, но за твоя прогрес, дошла си до едно място и ако продължаваш тези погрешки, в Царството Божие не може да влезеш. Ти може да ме обичаш колкото искаш. Твоята любов покрива много прегрешения. Но защото ме обичаш, да те туря на първо място и да те туря отдясно, то е подкуп. Ако ти с любовта си искаш да седиш на първо място, ти си на крив път. Че ти, щом обичаш, няма нито отляво, нито отдясно да седиш. Ти си в Бога и Бог е в тебе. Какво повече искаш? Ти, като обичаш, имаш най-хубавото състояние, тогава? Отляво и отдясно, то е външна страна.

“Отляво” и “отдясно” има съвсем друг смисъл. В живота, за да седнеш отляво или отдясно, трябва да издържаш тежката работа. Христос едно време поиска да седне от дясната страна на Отца Си. Но трябваше да слезе на Земята, да понесе всичките грехове на хората и то откакто е създаден светът. И след като Го разпънаха, ходи в ада, и тогава, като се върна, седна от дясната страна. И двамата ученици на Христа, Заведеевите синове искаха единият да седне от дясната, а другият – от лявата страна на своя Учител.

Та, и ти може да седнеш, но след като понесеш греховете на хората. Но тъй да седнеш, без да понесеш греховете на всички хора по лицето на Земята, да го няма. Когато двамата ученици искаха да седнат, единият отляво, другият отдясно, Христос каза: “Ще се кръстите с кръщението, с което се Аз кръщавам, ще страдате и чашата на страданието ще пиете като Мене, но отдясно и отляво да седнете, това не е Мое, да го дам. Правото е на Бога.”

Това са наши разбирания. “Отляво и отдясно” има съвсем друго значение. Да си от дясната страна, това подразбира, че човек трябва да учи. Да си отляво значи да ти се разкрива тайната на Божествената Любов. Ако нямаш ум, на който да ти се разкриват знанията, какво се ползуваш? И ако нямаш едно сърце, на което да ти разкриват тайните на любовта...

Наместо да изучавате любовта, вие се изкушавате и се интересувате кой кого обича и защо го обича. В природата съществува един закон: Никога не може да прегърнеш една душа, да я стиснеш. Даже не може с пръст да се приближиш до нея. Как ще съгрешиш? Искаш една душа да я обичаш и тази душа да бъде твоя. Какво ще правиш, кажи ми? То е нещо непостижимо. Туй, с което вие сега си чупите главите и считате, че някой, когото вие обичате, той ви е оставил, не ви обича, или че вие не го обичате, какво ще придобиете? Онези, които сте обичани, кажете, какво сте придобили? Бих желал да зная нещо от вашата опитност.

По този начин, по който ние разбираме любовта, нищо не става. Да кажем, че ти си богат. Викат те от обич, търсят те, посещават те, дават ти угощения. И след като загубиш

богатството, вече любовта я няма. Какво остава? Тези, които са те обичали, няма ги никъде. Остават илюзии, картини в ума ти. Този, който те е обичал, няма го. Измрели всичките и къде са, не ги знаеш. Как са те обичали? От любовта какво остава? От любовта са останали само лекетата, дето са те пипали. Една жена, която е облечена с много хубава бяла рокля, някой мъж я е опипвал и единствената любов, която остава, това са лекетата по нея. Тя като погледне, останали лекетата, петна от неговата ръчица, дето пипал, дето целувал. Него го няма никъде и да го търсите, не знаете къде е. Само виждате, че има изписани петте пръста по бялата ви рокля и си въздъхнете. Туй е понятието за любовта.

Онзи, който те е обичал, той не може да умре. Той всякога е пред очите ти. И той всякога ви вижда. На 92 милиона километра трябва да отстоите един от друг, тъй както са Земята и Слънцето. Този, който те обича, на гости никога няма да ти дойде, но всякога изпраща своята топлина и светлина, постоянно неговата светлина и топлина идват при теб. Слънцето досега никъде на гости не е ходило. И да ти дойде, де ще го събереш? Но неговата светлина и неговата топлина всеки ден проникват в твоята душа.

По някой път казваш: "Искам Бог да живее в мене." То е криво схващане. Бог не може да живее в тебе. Неговият Дух, светлина, знанието, силата, любовта, може, но Той, Който изпълва цялото битие, да дойде и да се събере в тебе, никога не може да бъде това. Един ден ти трябва да идеш при Него, но Той няма да дойде. Той изпраща Духа, светлината, любовта Си и един ден, като се развиеш, ще се освободиш от всичките връзки на Земята, ще идеш при Него и ще Му благодариш за всичките добрини и благости. Тогава ще имаш познания много по-високи, отколкото познанието, което имаш сега.

Аз говоря за преходните неща, които имате. Те ще дойдат. Сянката е признак на любовта. Тази сянка, ако тя не стане повод да намериш реалността, тази сянка е безпредметна. Ако сянката стане повод да намериш любовта, тази сянка е на място. Та, тази сянка ще бъде на мястото, да намерите любовта на Небето. Вашата любов е сянка на нещо

по-високо и с нея ще намерите истинската любов. Ако сегашните отношения на хората, които се образуват... Тия отношения не може да съществуват, ако не се образува една връзка.

В главата, която четохме, се изискват няколко неща. Най-първо, човек трябва да се очисти, да бъде господар на своето положение. Никакви нечисти духове да не допуща в себе си, никаква нечиста мисъл, всички нечисти желания да изпрати навън. Те ще идват, но не трябва да ги пуща да размътват неговия свят. Един ден ти изгубиш имането си – да не се породи в тебе желание да се обесиш. Ще кажеш като Иова: "Господ дал, Господ, взел" Съсипе се къщата – ще кажеш: "Господ дал, Господ взел." Даже като вземат дъщеря ти, ще кажеш: ще останеш сам. Пък може да боледува и тялото. И това е възможно. Ще благодариш на Бога за всичко. След като минеш всичките изпитания, Господ ще ти проговори на един нов език. Ще можеш да понесеш. Това са външните страни, които ще дойдат.

Човек, който иска да има уважението и почитанието на хората, преди да има любовта на Бога, той не разбира добре нещата. За да бъдеш почитан и уважаван, трябва да имаш Божията Любов. Ако дадеш уважение и почитание на хората без любов, ти се поставяш на най-опасното положение. Всичките хора, които те обичат, ще искат да вземат нещо от тебе. Когото и да обичаш, все трябва да дадеш нещо от себе си. Земната любов не е съвършена Ако си здрав, ще те обичат, ако имаш пари, ще те обичат. Ти трябва да бъдеш готов на Земята за обичта да платиш. За всяка обич трябва да платиш. Ако мислите, че няма да платите, много се лъжете. Ще платите. Повече ще платите, отколкото любовта струва, която са ви дали. Следователно земната любов се продава, купува, а с Божествената Любов е обратното. Това са понятия, другояче, не може да се разбере.

По някой път се намираме в едно противоречие на Земята, особено когато не знаем как да живеем. Как трябва да се живее? Най-първо, ще обичаш Божественото, ще се пазиш от човешкото. Сега процесът е обратен. Ние обичаме човешкото, а се пазим от Божественото.

Пазете се да проповядвате. На някой мъж започнете да учите жена му на духовни работи, той ще каже: "Слушай, ти на жена ми за такива работи да не говориш. За Господа да не говориш. Говори за човешкото." И на него, ако му говориш за човешкото, как да се обича, какви маниери да има спрямо хората, как да се облича, той ще плати даже за този морал. Щом речеш да проповядваш Божествен морал, той казва: "Ние такива заблуждения не искаме." Ако искате да прогресирате – любов към Бога. Обичайте Божественото, а да се пазите от човешкото. Да се пазите от човешкото в себе си, не отвън. Вътре у вас има едно човешко, от което трябва да се пазите. Туй пазене не е да те е страх, но да има едно различаване. Едновременно да познаваш де е човешкото и де е Божественото. Като дойде човешкото в тебе, да го туриш точно на мястото. Никога да не заместваш една Божествена мисъл с човешка, никога да не заместваш едно Божествено желание с човешко и една Божествена постъпка с човешка. Ако не – заставаш на опасна почва, върху която ще има хиляди години да се луташ.

Обяснявам ви това, което трябва да разбирате, за да бъдете свободни: ЛЮБОВ към Божественото, не да ви стана спънка. Но в човека като има Божественото, той ще бъде свободен, силен ще бъде и способен за всяка работа. Който има Божественото в света, всичко може да постигне. И памет ще има, и сила ще има, и богатство, всичко ще има преизобилно. И казва Христос: "Няма нито един от вас, който да не приеме стократно от по-напред което е имал, за бъдещия живот вечен, ако люби Бога и опази Словото Му."

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

24-то утринно неделно Слово,
държано от Учителя
на 4.III.1934 г., 5 ч сутринта,
София Изгрев.

НОВАТА ДРЕХА

Размишление 15 минути.
Изпълни се нарядът.
9-та глава от Евангелието на Лука.
"Духът Божи"

Всички служите, но всички нямате еднаква мисъл. Мислите на всинца ви са различни. Има една нова мисъл, която е потребна днес на всички ви. Без разлика. Трябва да знаете тази нова мисъл. Днес на обяд непременно ще ядете. Яденето е толкова обикновено нещо, но във всяко ядене има нещо ново. Например, ходенето е нещо обикновено. Но в това, обикновеното нещо, има нещо необикновено. Казвам: Онова, новото, то е важното. Всеки ден трябва да схване човек необикновеното в живота. Това, необикновеното в живота, то е, което дава радост.

Ето аз как разбирам: Една нова дреха струва повече от старата. Може да имате 20–30 стари дрехи, но новата струва повече. Новата дреха ще ви причини по-голяма радост, отколкото обличането на старите дрехи. Новата дреха всякога причинява по-голяма радост. Новото, това е новата дреха. Всеки ден човек трябва да има нещо ново, с което той да се облече.

Човек, който облича новата дреха, трябва да бъде здрав. Има 3 неща, които вървят постоянно, паралелно със здравето: човек, който няма светлина, човек, който няма топлина, човек, който няма пластичност в себе си, той не е здрав. Щом нямаш светлина, ти ще се блъснеш някъде, наляво, надясно, ще имаш безпокойство в душата си. Ако нямаш онази, необходимата светлина, ще стане едно свиване в тебе, ще се стегнеш, няма да си свободен. И ако не си пластичен, да се огъваш навсякъде, то постоянно ще се образува пречупване в тебе. Човек страда от малко светлина, от малко топлина и нямане на тази пластичност. Как няма да се огъне

човек? Например заболи те кракът и се навеждаш надолу. Речеш да се обуеш, огъваш се, речеш да се наведеш, ти се огъваш. Като се огъваш, да ти е приятно; първо на едната страна и после на другата ще се огънеш.

"Аз не искам да бъда като другите хора" – казваш. И ти ще бъдеш като тях. Ти ще ядеш като тях, ще спиш като тях, ще се обличаш като тях, ще се смееш като тях, ще заболяваш като тях, ще оздравяваш като тях. А пък казваш, че не искаш да бъдеш като тях. Прави сте, че не трябва да бъдете като другите хора, но как? Когато казвате: "Аз не искам да бъда като другите хора, които са се облекли във вехти дрехи." Щом си с нова дреха, не си като хората. А щом си облечен в старите дрехи, точно си като тях. Защото различието между хората лежи във вярата им, а не в безверието им, лежи в любовта им, а не в безлюбието им, лежи в знанието им, а не в невежеството им.

Какво нещо е любовта? Вие го знаете. Няма какво да се разправя за хляб, вие го знаете. Колкото и научно да се разправя за хляба, от практично гледище е важно, че той ни дава сила – това е достатъчно. Някой път научните теории ги сравнявам със следното. Мога да нося една дреха, но да не знам колко бода има; после, как са зашити копчетата, хастарът, джобовете и пр., колко дълга да е дрехата, колко да бъдат огънати ъглите на дрехите, не знам. Има много работи, за които съм невежа, а при това нося дрехата. Това е важно, но останалото за мен не е важно. Може да взема един плат и да не го давам да се шие, туря го отгоре си – ще имам класическата дреха.

Ако хората бяха съвършени, дрехите щяха да бъдат съвсем други. В Париж работят с векове за усъвършенстване на дрехите. Ще дойде време, когато ще измислят нещо. Ако си хвърлил плата отгоре, ще кажеш, че не е грозно. Всяка нова мода в сравнение със старата се намира за противоречива. Но след време това, което не е модно, става грозно. Например едно време беше модно да се носят корсети, да бъдат прищипнати. Тогава казваха жените: "Хубаво е човек като се стегне, да има тънко кръстче." Но при това стягане храносмилането не става правилно. После тази мода изчезна. И дойдоха тези, с възвишения отзад, турени отзад като седло.

Казвам: Каква е целта? После, преди това дрехите са имали толкова голям обръч, че дамите не са могли да влизат през вратата. Сега благодарете, че сте освободени от тези моди. Тези хора, които носеха корсети, казваха: "Всичката причина е стомахът." Трябва да се яде малко. Те не го знаеха, но аз го тълкувам. Прави са, че причината на всички препятствия е в яденето. По-малко трябва да се яде и вместо да се стягаш отвън, с физически корсети, яж малко и веднага ще имаш талия. А пък възвишението отзад го тълкувам, че човек трябва да работи повече. И онези, като не знаеха да работят, си туряха отзад тези възвишения.

И в духовния свят има известни моди. Всички вие трябва да се освободите от тях. Едно верую, това е една мода. Например мода е идеята за троеличието на Бога. Ти може да спориш с хората дали е така. Как ще познаеш троеличието на Бога? Всеки ден има нещо в човека Божествено. Бог се проявява всеки ден, във всички, и в умните, и в глупавите. Обхода трябва. С това Господ опитва разумните хора, светите хора, дали ще Го познаят. Минава някой пиян човек, Господ е там. Ти казваш: "Защо Господ го е оставил да пиянствува?" Ще кажеш: "Бог му е дал свобода да пие, а пък този човек не знае как да цени свободата си." Че се напил, това показва, че Бог му е дал свобода. А пък той не знае как да си служи с нея. Някой казва една лоша дума – Бог му е дал свобода да говори, а той не знае да си служи с благата на езика. Бог ни е дал блага, но ние не знаем как да си служим с тях. Някой човек може да ни каже: "Ти не говориш добре." Най-добрият живот е: ти, като дойдеш до възвишения живот, не прави забележки никому. Не давай образец как трябва да се говори. Ето как бих говорил с онзи, който се занимава с художество. Той нарисувал една картина не толкова добра. Аз ще нарисувам една по-хубава картина и ще я поставя при неговата. Съпоставям двете картини. Това е възпитание. Ще учиш човек как трябва да се храни. Не му казвай как трябва да се храни. Постави на една маса сухия мухлясал хляб и при него постави хубавия опечен хляб. Той ще приеме хубавия хляб.

Вие искате да бъдете щастливи, но как? Яжте пресен хляб. Някой ще ви каже: "Обичайте ближния си." Въпросът е как ще го обичаме. Обичта има две страни: или трябва да

дадеш, или трябва да вземеш. Когато обичаш, когато даваш, трябва да знаеш колко трябва да дадеш. Може да дадеш някому повече и без да искаш, да му повредиш. Другата любов е: като обичаш някого, непременно трябва да вземеш от него – тогава има една опасност: че може да вземеш повече или по-малко, отколкото трябва. В дадения случай трябва да вземеш толкова, колкото любовта изисква. Един човек, който те обича, вика те на гости и ти дава свобода да вземеш от хляба, който е на масата – ти вземаш всичкия хляб или вземаш едно малко парче, и той те прецени. Всякога вземай по-малко. Щом ви дадат един хляб, разделете го на 3 части. Една трета вземете, две трети остават на онзи, който ви го е дал. Щом вземете две трети, вече ще ви преценят. Аз, като отида на гости, трябва да спазвам това правило.

Като дойде някой верующ от някое братство, всички започват да го теглят на везните си и ще започнете да спорите каква е неговата тяжест, какви са неговите качества. Какви трябва да бъдат качествата на един верующ? Този, новият верующ, като дойде, трябва да дойде с една пълна кесия. Той трябва да носи хубави ябълки, на всички да дава, а не да дойде с един празен кош и да каже: "Аз дойдох да живея при вас. Оттук, оттам ще взема по малко и ще си замина." Ако идва с празна кошница, това е учението на света. Той се е научил само да взема.

Божественият закон започва със закона на даването. Даването е издишване. Дишането е вземане. Аз ги свързвам така: Даването и вземането са дишането на душата. Ако не издишаш, тогава нямаш възможност да приемаш чистия въздух. Значи като даваш, ти имаш условия да възприемаш повече отколкото си дал.

Някой се плаши от закона на Любовта. И в закона на Любовта е същият закон. Ти като не любиш, няма да те любят. Като те любят, ти възприемаш въздух. И като поседи този въздух в тебе, трябва да дойде непременно желание да го повърнеш назад. Ти ще покажеш любовта си на другите – то е издишване. Имате тогава вдишка и издишка. Най-първо Бог е вдъхнал нещо в нас, дал ни е нещо. После ние ще дадем на Бога нещо – ще проявим любовта си. Всеки ден при ди-

шането трябва да направим това. Трябва да дишате. Значи всеки ден трябва да дадеш и да вземеш, да проявяваш любовта си.

Също така и в ученето трябва да има нещо, което да приложиш. Всеки ден трябва да има прилагане, колкото и да е малко, и в това има растеж. Например мнозина от вас искате да бъдете красиви. Някои от вас не сте красиви. Понеже не работите.

В какво седи красотата? Най-първо, за да има красота в човека, той трябва да има известна вътрешна светлина и топлина. И красотата на човека показва винаги онази хармония, която съществува между неговите мисли – как са наредени мислите и чувствата му. Колкото по-добре са организирани и наредени неговите мисли, чувства и постъпки, толкова човек е по-красив и всичко е свързано едно с друго. Ти искаш да моделираш очите си, да бъдат хубави, но непременно трябва да работиш върху своето чело, за да може да видоизмениш очите си.

Ако ти не си господар на очите си, те ще изгубят своята тоналност. И тогава ще почне да отслабва зрението ти. Защо у старите хора отслабва зрението? Старите хора не прокопсват, понеже на стари години започват да възприемат повече, а да дават по-малко. Така започва остаряването. В момента, когато човек е започнал да взема повече, отколкото да дава, започва остаряването. Когато ти даваш повече, отколкото вземаш, тогава си в процеса на подмладяването. Когато виждаш повече погрешките на хората, отколкото добрите им черти, то ти си в процеса на остаряването. Ти казваш: "Драган, Стоян направил това и това." Все отрицателни работи споменаваш. Че някой си се бил с някого – нека се бие. Че някой спечелил това, не е твоя работа. Ти се тревожиш защо той има повече. Мисли, но не се тревожи.

Давам ви едно правило, да не остарявате. Ако искате, може да направите един опит. Можем когото и да е от вас да го подмладим, но не изведнъж. Може да направите опит за една година. Изберете една сестра, която я няма тука. Тя да не знае какво съм говорил тук. Съберете се стотина сестри и всеки ден да отива по една сестра и да □ казва по една сладка дума. На първия ден – една, на втория – друга сестра

и ще видите, че лицето на тази сестра за една година ще се измени, ще се подмлади. Но вие ще кажете: "Кой ще си губи времето да ходи да подмладява тази сестра?"

И от Невидимият свят правят същия опит. Събрали се няколко хиляди души отгоре и отиват при една сестра и я подмладяват, едно същество дойде и каже: "Колко ти си добра, красива."

Учете се от тези същества, а не както вие правите: една сестра казва на друга сестра: "Колко си глупава!" и с това внася недоволство у нея. И най-после всичкото това недоволство се очертава на човешкото лице. Какъв е смисълът на нашия земен живот? Подмладяването. Подмладяването е процес, който постоянно трябва да поддържаме. Той е изпълнение на Волята Божия. Ние не може да кажем, че той е стар. Той е винаги млад. Той не обръща внимание на добрините и злините на хората. Ако някой е много добър, праща го на работа. Ако някой е много лош, пак го праща на работа. Добрия – на добрата работа, лошия – на лошата работа. Съберете на едно място добрия и лошия и каквото са спечелили, съберете го. Разделете го, по братски си го разделете. Така мисли Господ. А пък когато Господ събере добрия и лошия човек, вие казвате: "Дотегна ми този човек." Дотегна ти, защото не мислиш като Господа. И после казвате, че едни хора са по-добри, а други по-лоши. Вие имате такива представи. Добрият за вас е добър, лош – за друг. Лошият за вас е лош, за другите – добър. Те са много относителни неща.

Има една лошавина в света. Тя седи в следното. Когато един процес не става правилно, когато аз давам, но малко, и вземам повече, лош човек съм. С това спирам процеса за развитие в себе си и в околните. Когато човек не живее добре, той напакостява на своя нос, очи, уста, уши и разваля си земната къща и най-после излиза от земната къща. Трябва да се съгради нова къща. И може би, за да стане това, ще му вземе най-малко 40 години.

Когато един човек отиде в Невидимият свят, 40 години той е на просия. Като някой калугер, който отива от манастира да проси. 40–45 години ще ходи след смъртта от врата на врата. После ще дойдеш пак на Земята. По-напред в миналото е било 250 години, а сега е 45 години. Сега хората бързо

се прераждат. Ускорена е еволюцията сега. Дали сте религиозни или не, ако този живот ти не го ценишкакто трябва, ти 45 години непременно ще просиш на онзи свят. А пък ако си го разбрал, няма да има просия. Това трябва да се разбира. За да няма просия, за да се избавите от просията, ще ви дам едно правило: Ще обичате вашия Баща и каквото заповяда, заповедта Му няма да направите на две. Каквото ви каже, ще изпълните. Той ти казва: "Направи това"– ти го направи веднага. Не казвай: "Сега съм малко зает", но го направи. Това е изпълнението на Волята Божия.

"Който е хванал ралото и гледа назад, той не е достоен за Царството Божие", се казва в последния стих. Истинското оране, това е мисленето. Човек трябва да има една отлична мисъл. Някой казва: "Само аз ли съм, който мисля лошо?" Аз искам да бъдете преди всичко полезни на себе си, с мисленето. Гледам, всички съобщения, които идват от Невидимия свят, да не им причинявам вреда със своята мисъл, да не би да се скъса някоя жица, да не се прекъсне радиовръзката. Щом всички станции говорят, зная, че мислите, чувствата и постъпките ми са прави. Ако някоя жица е скъсана, то зная, че моята мисъл или чувство, или постъпка, е крива. Имаш една малка тъга – значи една станция някъде е затворена. Не ти стига умът за нещо – значи затворена е някоя станция някъде. Някой път нямате нито пет пари в джоба си – това показва, че с Невидимия свят имате една прекъсната връзка. Ако изправите погрешката си, денят и моментът, в който изправите погрешката си, то от Невидимия свят непременно ще дойдат парите. Или сте болен – щом поправите погрешката си, ще забележите едно поправяне на вашето здраве.

Това са закони, които съществуват. Аз ви говоря не за външното здраве, а за вътрешното здраве. За да бъдете щастливи, вие трябва да бъдете здрави. Аз говоря не за външното щастие. Някой брат е замислен – ако той е замислен, това не показва, че е болен. Важното е отвътре ли е разположен, весел. Или може да е весел отвън, а пък да е болен. Някой трепери от студ и го питам, а той казва: "Добре ми е." Но виждам, че не му е добре. Той иска да се

покаже, че е добре. И в духовно отношение много пъти има един вътрешен смут.

Един съвет за днес: Като излезете оттук, да направите една баня, да се окъпете хубаво, да хвърлите долните и горните дрехи, защото нов костюм ще има. Да се облечете хубаво. Днес всички трябва да се облечете с една нова мисъл. Тази, новата мисъл, трябва да носи здраве за тялото ви, разширение за сърцето ви, светлина за вашия ум.

От прочетеното в тази глава виждаме как Христос горе на планината е във връзка със същества от Невидимия свят. Две видни лица – Моисей и Илия, приказвали с Него. Само Христос знае какво са Му говорили. Учениците Му не са чули това.

А много пъти в нашата душа става известен разговор. Това са посетители от другия свят. Приемете ги. На планината трябва да бъдете. Там ще дойде Моисей, законодателят, все ще дойде Илия, пророкът. Той беше пророк, а Моисей законодател, а между тях беше Христос, изразител на новото. Център на нещата беше Христос. Понеже Той носеше Закона на Любовта, Той трябваше да се пожертвува. Моисей не се пожертвува. Той казва: "Още малко и тези хора ще ме убият." Страх го беше за живота му. Бог му даде сила и Моисей не си поплюваше. Той се разправяше със своите противници. И Илия не си поплюваше. Той изби 400 лъжливи пророци. Като дойде Христос, Той вижда, че това е външната страна на живота и когато Го питаха: "Ти как ще постъпиш с противниците си", Христос каза: "Син Человечески не е дошъл да погуби души, а да спаси."

"Не Моята воля да бъде, а Волята на Отца." Той казва, че не може пророк да не го убият, непременно ще го убият. Ще бъде отхвърлен, ще пострада.

Вие може да постъпите или като Моисея, вие можете да постъпите или като Илия, или като Христа. Изберете. Имате всеки ден право до постъпвате по Моисея или по Илия, или по Христа. Свободни сте. Но при тези 3 начина ще имате 3 резултата. Ако постъпите като Моисей, ще ви заровят някъде и гробът ви никой няма да го знае. Ако постъпите като Илия, с колесница ще ви вземат на Небето и после ще ви пратят

на Земята, да ви отсекат главата и ще я поднесат на менсия. А пък ако постъпите като Христа, ще ви разпънат на кръст и на третия ден ще възкръснете. Ако искате някой друг начин, друг път ще ви покажа.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

25-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 11.III.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

ЕДНО ВИ ТРЯБВА

Ще ви прочета 10-а глава от Евангелието на Лука.

"Махар Бену"

Вие прочетете цялата глава и размишлявайте върху нея. Аз ще прочета само половината.

Марта казва на сестра си да работи. А Мария седи при Исуса и слуша Словото Му. В Евангелието за Марта се казва: тя за много работи се мълви*, а е изоставила най-важното. Това е сегашното състояние на вярващите в света. Всички се мълвят за много работи. Какви ли не вътрешни безпокойствия смущават човека. Той мисли как ще прекара живота си, мисли дали ще влезе в Царството Божие, мисли как ще го погребат, след като умре. Старият мисли, като остарее, как ще го гледат синовете му. Малко чудно! Този човек, който вярва в Бога, мисли, че ще остарее. Как е възможно един човек, който вярва в Бога и който люби Бога, да остарее? Мисли той как ще остане безпомощен, че дали и как окръжаващите синове и дъщери ще го хранят и погребат. Това е безверие, да се безпокои човек кой ще го гледа на стари години.

Светът е убеден, че пътят, по който върви, е прав. Религиозните хора, и те мислят същото. Те мислят, че това, в което вярват, това е именно важното, а при това забелязват, че им липсва нещо. Има нещо, което и светът, и верующите са известявали. Да ви приведа един пример: Каквото старият помисли, младият го прави, а пък каквото младият прави, старият го изправя. Имате двама млади, които се обичат. Да допуснем, че единият е в Америка, а пък другият – в България. Срещат се и казват, че не могат да живеят един без друг. Пишат се писма, хвърлят си погледи. Той, като я

---

* мълвя се – *остар.* безпокоя се.

види, трепва му сърцето, че я видял, и се радва. И обратно, изменя се лицето на тази мома, светне лицето □. Тя почва да се облича добре, да се измива добре, не оставя кир по врата си, по ноктите си, вчесана е добре. Момъкът, и той се изменя: връзката му е красива, чист е, спретнат, върви напето и пр. Като се разправят тези работи, другите казват: "Те са млади, зелени са, това е залъгалка и представление. Едно време и ние така правехме." Хубаво, това е залъгалка. Добре, старият като остарее и като чака да го гледат синовете му, не е ли това залъгалка? Той мисли, че е умен. Той е турил 100–200□000 в банката и чака на стари години тези пари да му служат. Питам: кой е на правата страна? Дали двамата млади или старият? Младите започват добре, свършват зле. Погрешката им е, че много добре са започнали, но зле свършват. И всички недъзи произтичат от това. Защо остарява старецът? Понеже младите са започнали добре, а зле свършват, затова остаряват. Остаряването показва, че добре са започнали и зле са свършили.

Старият трябва да остарее, за да изправи погрешките на младия. Как? Трябва да каже на сина си така: "Синко, както започваш, така свърши." Един, като се е влюбил, дал на своята възлюблена първата година 3000 целувки, на втората година дал 2000 целувки, а на третата година □ дал 1000. На десетата година □ дал една целувка, а на единадесетата година никакви целувки вече нямало. То бива, бива, но като са 3000 целувки на година, колко се пада на ден? Може да се пресметне. – По девет целувки на ден. Че много ли е това? По 9 целувки на ден – 3 пъти човек яде, а пък 20 обеда взема белият дроб на минута. Какво са деветте целувки на ден? Казват: "Девет пъти целува жена си." Съвсем механически гледат на въпроса. Ами ако всяка целувка представлява един слънчев лъч? Ако при всяко допиране се предава онзи, великият живот?

Човек е един проводник на Божественото. Христос говори за онази грешница, която Му целувала краката. Христос се оставил грешни жени да Му целуват краката и да го цапат такива жени. Питам: В природата чистата вода къде отива? Мътната вода ли помага на света или чистата вода? Бистрата

вода е, която отнася калта и я туря на място. Тя разпределя тази кал и я туря навсякъде.

Трябва едно разбиране на Божите пътища. "Толкова години ние се стремим да служим на Бога" – че какво трябва да разбираме под "служене на Бога"? Христос говори за ближния, обяснява кой е ближен. Виждаме, онзи свещеник, хубаво облечен, минава покрай падналия в ръцете на разбойниците, от които бил наранен. Свещеникът казал на ранения: "Аз имам висока работа, бързам да ходя да служа на Бога." Минава левит – отдаден на църквата, книжник. И той казва: "За мене не е тази работа" и отминава. Най-после минава един самарянин – един обикновен човек, и му помага. Кой е ближен сега на ранения?

Мнозина от вас искате да знаете дали прогресирате или не. Аз ще ви дам една диагноза, за да знаете това. Не е мъчна работа. Виждам голям въглен, който е на огнището, и за да разбера дали гори или не, аз ще отделя всички други въглени от него, които са запалени, и ще туря около него незапалени въглища. И ако може да ги запали, той гори.

Ако ти вярваш в Бога и мислиш, че имаш истината в себе си, но ако твоят огън не може да премине поне на един от окръжаващите, ако поне на един не може да предадеш своя огън и да го запалиш, тогава какъв огън имаш? Ти казваш: "Аз не искам да го запаля, но искам да го оставя, когато му дойде времето, сам ще се запали." Ти се самоизлъгваш, като употребяваш израза "когато му дойде времето." Това е приказка за Хитър Петър. Когато го пратили да занесе вода, той едва носил големия кожен мех и за да не узнае змията, че той е слаб, той взел мотика да прекара вода и казал: "Аз мисля, че с един мех не може да направим много нещо, а искам да прокарам цялата чешма." Змията тогава вдигнала и пренесла меха, но Хитър Петър се отървал. Така той не си издал слабостта, че едва носи празния мех.

Не носи ли всеки един от вас по един такъв мех и едва го тътри? Че как вие не можете да изтърпите всички мъчнотии, които ви се дават? Каква вода можете да прекарате? Че, ако вие не можете да изтърпите най-малката обида, каква сила имате?

В древността една царска дъщеря имала голяма хубост, била много красива и адептите казали, че трябва да се пази от слънчевите лъчи. Когато я огрял един лъч, тя 3 години плакала, че ще развали красотата. И всички хора плачат, че ги огряло слънцето и че ще им помрачи красотата.

Този самарянин, който помогнал на ранения и го вдигнал на своето добиче и го закарал до страннoприемницата, имал Божията Любов в себе си. Той е верующ.

И ако ти не си в състояние да се справиш с всяка една скръб, с всяка една лоша мисъл, с всяка една лоша постъпка, които идват в тебе, ти не си силен човек. Твоята мисъл, твоето чувство и твоята постъпка в този случай са попаднали в ръцете на разбойниците. Защо не ги вземеш на своето добиче, да ги занесеш и да ги изправиш? Защо да не можеш да изправиш мисълта си? Или защо да не изхвърлите една своя лоша мисъл? Вън от вас. Аз не съм срещала нито един светия, който да е изхвърлил една своя лоша мисъл от ума си. Поглеждал съм всички светии, но не съм срещал още такъв. Че как ще изхвърлите от ума на един светия една лоша мисъл, една красива жена? Той, дето ходи, държи тази мома в ума си. Где е грехът, питам сега? Когато вие държите хубавия хляб, това не е ли както красивата мома, която държите в ума си? Хляба изяждате, а пък да прегърнете една мома, това било престъпление. Питам ви сега: Где е престъплението? Питам ви сега: Где е престъплението, ако се прегърне една мома, която е излязла от Бога? Престъплението седи в това: ако окаляш нейната дреха. Но ако изчистиш нейната дреха и даваш това, от което тя се нуждае, тогава где е престъплението? Ние мислим за това, че е грешно, което не е. Според мене, ако аз се изправя пред прозореца на един човек и следя какво прави той, това е по-голямо престъпление, отколкото да се прегърне една мома. Че влязъл образът в моя ум, какво от това? Кой е виновен? Вечерта се връщам в дома и виждам, че стаята ми свети и че момата е вътре. Какво да правя? Вън е студено. Ти вече си се опетнил, както мислиш, че ще се опетниш, като е влязла момата в къщата ти и че как ще я поканиш. Няма никаква философия в това.

Ние се мълвим за много работи. Те са работи на момента, външната страна на живота.

Какво разбираме под името "Мария"? Това е доброто. Седи Мария при Христа и слуша Словото Му. Тя казва: "Тези неща ми липсват." Ако при тебе се приближи една мома и ти предаде доброто, което Бог е вложил в нея, ако внесе вечната справедливост, която Бог е вложил в нея, това е хубаво. На място е тогава нейното идване.

Трябва да се справите с мъчнотиите, които имате. В Писанието се казва за Христа: "И понесе греховете на света." Каква идея се крие в тези думи? Той не само понесе греховете, но и дойде между тях и се стремеше да покаже пътя на Христа, по който трябва да вървят. Ние казваме: "Като дойде Христос, ще се оправи светът." Очакваме да се оправи светът така, както никога няма да се оправи. И защо домът се разваля? Понеже младите моми и младите момци очакват да дойде любовта по един начин, по който тя никога не идва. Момата очаква момъкът да я направи щастлива – това, което никога не може да стане и няма да стане. И момъкът очаква момата да го направи щастлив – това, което няма да стане. С живота, който Бог ми е дал, аз съм щастлив, понеже аз нося Божественото. И когато аз се приближавам до някого, аз не искам някакво щастие, но искам да предам Божественото и да изпълня Волята Божия. И когато момъкът се приближи до една мома, не трябва да търси щастие, но да изпълни Волята на Бога. И обратно, когато момата се приближава към момъка.

Защо религиозните хора, учените хора и другите страдат? Защото не са изпълнили Волята Божия. Силните отслабват. Защо? Защото не са изпълнили Волята Божия. Да ти е приятно да вършиш Волята Божия и то не само един ден, но постоянно, всеки ден. Ако ти в една жена или в един мъж не можеш да видиш доброто, което Бог е вложил в тях, правдата, която Бог е вложил в тях, разумното слово, което се изявява чрез тях, ти си на кръв път.

Вие сте дошли до едно място, дето едно ви трябва: да разберете великия закон на Любовта. Най-напред да определите в каква посока се изявява любовта, отгде иде любовта. Ако твоята любов не слиза перпендикулярно към тебе и ако

тя не прави никакво отражение в тебе, ти си в областта на сенките. Любовта трябва да слиза точно перпендикулярно към тебе и след това трябва да има отражение. И ако тази любов не може да ти даде разширение, ако тя не може да смъкне всички твои скърби и страдания и ако тя не може да хвърли светлина в твоя ум, ако тя не може да те измъкне от обятията на смъртта и ако тя не може да развърже веригите на твоите нозе и да ги снеме, това не е Божия Любов. Божията Любов снема всички вериги. И ако тази любов дойде и не смъкне от тебе всичките стари грехи и те остави гол, това не е Божия Любов.

Адам минаваше за много голям праведник, той се мислеше за много учен, обаче един ден яде нещо и се видя, че е гол. И той не можа да разбере хубостта, хубавото в своята голота. Той, като видя, почуди се, уплаши се от своята голота и когато дойде Бог, Адам каза: "Скрих се от Твоето лице, понеже видях, че съм гол." Тази голота на какво се дължеше? Той изгуби и малката любов, която имаше към Бога. Последния лъч, който имаше от Бога, той загаси. Той загаси последния лъч, който имаше от Божията Любов. И той тогава се видя, че е гол. Значи последният лъч на любовта му изчезна. И вместо любовта влезе страхът.

Щом влезе страхът във вас, вие загубвате последния лъч на вашата любов. Такъв човек какво го очаква? Ще ти направи Бог кожени грехи и ще изпрати ангел да те изпрати от райските врата навън, в света, за да намериш Любовта. Защото този е пътят да намериш Любовта. Защо страдате? За да намерите Любовта. Защо умирате? За да намерите Любовта. Ти казваш: "Мене ми дотегна!" И на мене ми дотегна. Толкова години говорих, и на мен ми дотегна, ако е за дотягане. Не, мнозина ми казват: "Толкова години говорите за Любовта, как не Ви дотегна?" Аз казвам: Вие се пазете, понеже аз досега съм ви говорил, сега е нужно приложение. Почнете да обичате.

Представете си, че един човек изважда от джоба си 100 лева и ти туря една брошка. Той не те ли спасява? Ако един човек изважда от торбата си 100 лева, които не можеш да ядеш, и ти туря един хляб, не те ли спасява?

Това е едно благо за тебе. Гледайте на хубавата страна на нещата. Във всяко едно горчиво чувство, във всяка една горчива мисъл, във всяка горчива постъпка се крие Божията Любов, Бог се крие вътре. Това е начинът, по който Бог ще се прояви. Всякога, когато имаме голяма буря, след това ще дойде хубавото време. След като е изорана земята, ще дойде сеитба и жетва. Когато се изкопават дупките на дърветата, тогава се посаждат дърветата и после дават плод. Всякога след големите противоречия и страдания в света идват големите блага.

Защо остарявате? За да поправите това, което сте направили на младини. Защо сте млади? За да направите това, което старите мислят. Защото старият иска да направи нещо, но краката му не държат – слаб е. И младият трябва да направи това, което старият не може. Старият седи на едно място и гледа, че младият е направил погрешка и ще му каже да я поправи. Ако сте млади, направете това, което старите мислят. Аз съм слушал старият да казва: "Много голям грешник съм! Биех жена си, казвах "говедо", но съжалявам сега. Ако тя беше тук сега, щях да я целувам по 10 пъти на ден."

Почнете да целувате вашата добродетел в душата си, вашата правда, вашата справедливост и пр. Това е култура, това е приближаване към Бога.

Да изпълним Волята на Бога, да отидем в Царството Божие, да запалим Земята и тя да гори без да се превърне на пепел. Тя да почне да гори без да изгори. И на вас ви пожелавам да се запалите и да горите без да изгаряте.

"Отче наш"

26-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 18.III.1934 г., 5 ч сутринта,
София Изгрев.

ВЪЗСТАНОВЕТЕ ЛЮБОВТА

"Добрата молитва"

Ще прочета 11-а глава от Лука.

"Духът Божи"

В прочетената глава има няколко положения, като символи. Садукей и фарисей, това е външната страна. Садукеите и фарисеите по някой път са вътре в самия човек. Може мнозина да имате тази опитност, ако сте наблюдавали себе си. Човек по някой път много снизходително гледа на себе си. Не е лошо човек да бъде снизходителен, но трябва да бъде и справедлив. Не е въпрос да се самоосъжда, но колкото и да е учен човек, по някой път, като пише, ще направи някоя погрешка. Някоя запетайка ще тури не на място. Ако пишете на английски, все ще направите погрешка. Най-видните англичани имат речник. Дойде до една дума, не знае как се пише, обърне речника, погледне и пак пише. А често духовните хора пишат много писма, без да проверяват думите в речника.

Сега, тези, духовните хора, с които Христос се разговаря, са видни учени. Фарисеите бяха учени, философи, запознати с кабалата, с Моисеевия закон. Те бяха учени, разбираха от магията, знаеха да повлияят на хората. Те бяха както сегашните държавници. Казва им Христос: "Вие взехте ключовете на Царството, но нито вие влизате, нито пък могат ония, които искат, да влязат."

И днес някой, ако поиска да тръгне в нов път, казват му: "Що си се повлякъл по този път? Мислехме те за свестен човек. Ние имахме високо мнение за тебе, а тъй, както си тръгнал, не е на добро." Чудни са хората. Гледам, седнал някой, свършил 4 факултета, седи на масата, учен човек е, но пред него има коняк или винце, моли се, като вдига чаша-

та. Казва: “Господи, в Твое име!” И пак сложи чашата на масата. След това извади табакерата, извади една цигара и пак казва: “Господи, в Твое има кадим!” Сега туй се нарича култура. Ако този човек другояче се моли, ще кажат: “Той е глупак, как е коленичил да се моли.” Каква разлика има между този, който вдига очите си, като пуши, и онзи, който се моли. Питам: Който пие или който се моли – кой е на правата страна? Има ли кодекс, в който да пише, че трябва да се пие вино? Писано е огън да кадим, но никъде не е писано до пушим цигари. Сега се пушат малки цигари, а в Америка има големи папироси. Турците пък имат енфие. Ще извади малко, ще го поеме и ще кихне. Ако идете в православната църква, веднага ще обърнат внимание дали се кръстите или как се кръстите. Православните се кръстят с три пръста, а католиците с всичките. Когато човек се подчинява на възвишеното, благородното, когато изпълнява Волята Божия, това значат трите пръста.

Щом изучавате живота, все ще попаднете на заблуждение. Онази млада мома най-първо се кичи с дрехи, с китки, за да се ожени, а като се ожени загазва. Като народи десетина деца, китките изчезнат, работата не върви, чумберите* ги няма. По някой път и други работи изчезват.

Сега вземам тия, естествените неща. Някой човек иска да се жени, бърза, няма тутане. Никой не е останал неженен. Все трябва да се ожени. За какво трябва да се ожениш? Веднъж трябва да се ожениш за Любовта. Ако Любовта умре, ще се ожениш за Мъдростта. Ако и тя умре, ще се ожениш за Истината. Ако и тя умре, оставаш вдовец. Знаете дълбокия смисъл. Христос казва: “Онези, които се сдобият с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват.” Значи ще имат съвсем друго схващане за нещата. Какво ще се ожениш за един човек вдовец? Любовта в него умряла, Мъдростта умряла и Истината умряла. Какво ще се ожениш за него? Ти ще се ожениш, та ще прокопсаш. Никой няма да те види. Най-първо ще изпиташ: женил ли се е той. Ще се ожениш за неженен. Щом се е женил, ще го оставиш. Горко на онези, които се женят за женени, за вдовци.

---

* чумбир (от тур.) – кърпа за глава.

Под думата "грешен" човек разбирам човек, в когото Любовта е умряла. Женил се той и Любовта умряла, и Мъдростта умряла, и Истината умряла. Напуснали го те. Апостол Павел казва: "Сгодих ви за един човек. Еврейските пророци и целия еврейски народ го ожених за Господа, а не го ожених за някой човек на Земята." Когато пророците осъждаха народа, че този народ има много любовници, Господ казва: "Понеже Ме оставихте, тръгнахте по друг път, вие не можете да Ме слушате."

Питам сега: ако един, който е тръгнал по пътя, но дойде време да се жени и тогава, заради своята възлюблена напусне убежденията си и каже: "Не ми трябва Господ", мислите ли, че той върви по един прав път? Тези неща са, които трябва да изследвате, да изпитате себе си доколко сте чисти вътрешно.

Не ми е целта да съдя, но в света всеки човек се съди. Нещата сами по себе си имат една вътрешна стойност и тази стойност никога не трябва да се губи. Изпитанията и страданията в света, това са методи и пътища, по които хората се пречистват. Страданията са метод, за да може човек да се освободи от ония състояния, които произлязоха от греха. Следователно, ако страдания няма, вие не може да намерите онзи път, не може да се домогнете до онази истина, която търсите. В историята на човечеството няма нито един светия или пророк, който да е достигнал до това възвишено състояние без страдания. Това показва, че трябва да се мине по Божествения път на страданията.

Страданията произтичат от един факт. Когато вие страдате, не страдате само за себе си. Казва се в прочетената глава, че когато лошият дух излязъл из човека, който бил ням, немият човек проговорил, а духът излязъл навън и "обхожда безводни места и търси спокойствие и като не намери, казва: "Да се върна в дома си, откъдето излязох." И като дойде, намерва го пометен и украсен. Тогаз отхожда, взема със себе си други 7 духове, от себе си по-лукави, и влиза да живее там. И последното състояние на оногоз человека бива по-лошо от първото." Този дух, с другите 7, влизат в човека, защото там е празно, Мъдростта и Истината не са в него.

Да допуснем, че вие се обезсърчите. Питам: туй обезсърчение от какво е дошло? Някой се е наместил във

вас. Или вие не можете да търпите – наместил се е някой във вас. Или не можете да обичате всичките хора – наместил се е някой във вас. Казва Писанието: "Ще изпратя Духа Си." Бог ще изпрати Духа Си. Значи има два вида духове, които постоянно боравят с човешката личност и вие не може да се освободите по никой начин от тяхното влияние: лошият дух и добрият дух.

Сега ще ви приведа един малък разказ за един ирландец: Връщал се той една вечер пиян, но се препънал на пътя о нещо. Гледа, човек. Ритнал го няколко пъти, падналият почнал да пъшка. "И той е като мен. Пил е, че е паднал. Хайде да му услужа." Взел го на гърба си, занесъл го в дома му. Оказало се, че падналият бил един ангел. Казва му ангелът: "Много лоши слухове се носят за тебе, но има нещо добро в сърцето ти. Искай от мене 3 неща и ще ти се дадат. Помисли си." Човекът рекъл: "Имам един стол вкъщи, който седне, да не може да стане, докато аз не го освободя. После, имам един гвоздей, дето си турям чехлите. Всеки, който се опита да вземе чехлите, като се хване, да не може да се откачи, докато аз не го откача. После, имам една ябълка в двора, че всеки, който се опита да откъсне плод или клон, да се хване и да не може да се откъсне." Ангелът погледнал, погледнал – той искал все земни работи. Казал си: "Той ще си вземе беля на главата с тези желания." Заминал си ангелът, но чули лошите духове този разговор. За да развали договора, дяволът изпраща свой служител при човека и казва: "Нашият господар те вика в ада." Той отговорил: "Сега в момента имам работа. Ще дойда, но поседни малко на моя стол." После казва: "Ха да вървим." Дяволът иска да стане, но не може да стане. Взел човека една цепеница и започнал да го бие. "Още веднъж ще ме безпокоиш ли?" – "Няма." – "Хубаво." Пуща го той. Отива дяволът при дяволите и им казва: "Да се пазите от стола му. Който седне, не може да се освободи." Праща главният дявол друг. Казва: "Седни на стола ми." – "Не, не, на стола не сядам. На такъв стол не сядам." – "Тогава, моля те, дай ми обущата, там са закачени, е, на оня гвоздей." Дяволът отишъл да откачи обущата, хванал се за гвоздея и не може да се откачи. И него набива човекът: "Ти повече ще ме безпокоиш ли?" Той обещава, че няма да

го безпокои, и него освобождава. Слуша главният дявол, че и двамата му слуги са бити, и решава да отиде сам той. Няма да сяда на стола, няма да влиза в къщата. Столът е опасен и гвоздеят – също. Този ирландец се освободил от дявола по един умен начин. Разумно използувал дадените му условия. Стола използувал хубаво, гвоздея използувал хубаво и най-после дошъл и главният дявол и понеже не искал да влиза вътре, впрегнали кабриолета и дяволът се качил на кабриолета. Минават покрай ябълката и човекът [казва] на дявола: "Моля те, отчупи една пръчка от това дърво, да карам по-добре коня." Той понечил да откъсне клон, но се закачил на клона. И на него дал подобаващия се урок.

Питам ви: Досега дали ли сте поне един урок на туй дяволче, което постоянно ви безпокои? Този човек е дал три урока и оттам насетне те са го оставили. Този разказ, който ви разказах, има свое вътрешно значение: как именно трябва човек да използува разумно благата, които Бог му е дал. Той може много свои погрешки да изправи, като не дава място на дявола в себе си.

Убежденията, които имаме, не е такова времето, да ги изповядваме външно. Човек да работи с онова, което той знае вътрешно. Например мнозина от вас очакват да дойде Христос на Земята, да Го видят в човешка форма. Тогава как ще разберете стиха, който Христос казва на Своите ученици: "Идете и проповядвайте това Евангелие и Аз ще бъда с вас до скончанието на века." Значи има един вътрешен начин на работа, една вътрешна връзка, която може всеки да направи. Идването на Христа подразбира събуждането на всички хора. Един ден, когато всичките хора се събудят, това ще значи, че Христос е дошъл. Казано е, че Христос ще се засели в тях и те ще Му бъдат народ, ще напише закона Си в сърцата им и всички ще Го познават – от малък до голям. Онези, които искат да се запознаят с Христа, страх ги е. Казват: "Христос е толкоз свят, как ще дойде да живее в мене?" Тогава аз питам: Как иде светлината от Слънцето във вашите стаи? Мислите ли, че всичките места, които посещава светлината, са чисти? Тази светлина иде и отдето минава, нечистите работи ги пречиства. Всичко чисти светлината.

Божествената светлина трябва да влезе в човека, трябва да проникне в неговия ум, трябва да проникне в неговото сърце, за да може човек по един правилен път да се избави от ония напасти, на които човечеството е подложено. Христос казва на Своите ученици: "Сатаната поиска да ви пресее, Аз се молих за вас." И Петър, който имаше упованието, разбираше този закон. Три изпита му създадоха, 3 пъти дяволът влезе в него. След като съзна грешката си, той се повдигна.

Първото нещо – трябва да съзнавате, да бъдете във връзка с Божественото, което всякога говори във вас. Във всинца ви говори. Някои го слушате, някои не го слушате. Ако Божественото в тебе не го слушаш отвътре, Той ще започне да ти говори отвънка. Как ще ти говори? Ти си богат човек. Най-първо Бог казва: "Не бъди разточителен, бъди милосърден, давай на сиромасите." Ти не Го слушаш. Тогава Той създава такава криза, като сегашната, когато богатите хора обедняват и като обедняват, дава им съответните уроци. Един чиновник, който е на длъжност, Господ му казва: "Изпълни хубаво длъжността си." Той като не Го слуша, уволняват го. Или имаш здраве, не знаеш как да пазиш здравето – ще дойде болестта. Болестта е един начин за възпитание. Всичките лоши работи, които идват, са методи за възпитание. Щом дойде беднотията, той ще разбере Божиите пътища, ще изправи погрешките си и веднага неговото състояние ще се подобри.

Първото нещо: Човек трябва да възстанови любовта си към Бога. То е задачата и учението на Христа. Учение за възстановяване на тази любов. По който и да е начин, трябва да я възстановим. Ти се жениш – жениш се, за да възстановиш любовта си към Бога. Богатство имаш, учен ставаш – всичко, каквото придобиваш, това са условия да възстановиш любовта си към Бога. Ако може туй да възстановиш, всичките неща са на място. А ако всички неща, които ти се дават, не могат да възстановят любовта към Бога, всичко туй ще бъде напразно. Утре ще дойде да похлопа смъртта. Отиваш в оня свят.

Много пъти си се учил, преражда л си се, но онзи свят, духовният свят, не е такъв, какъвто ти някога си го напуснал.

Защото, ако влезеш в духовния свят неподготвен, непригоден за него, няма да го разбереш. Той е свят, диаметрално противоположен на този. Ако ти не си готов, ако твоят ум не е просветен, ако в твоето сърце няма любовта, ако ти не обичаш истината, като влезеш в онзи свят, раят ще бъде пуст. Нищо няма да видиш, никакви светии, никакви пророци. Ти ще се намериш в един свят пуст и никаква красота няма да виждаш.

Та нима ако пуснете една котка тук, в салона, онова, което аз говоря, тази котка ще го разбере? Нищо няма да разбере. Единственото нещо, което схваща, то е да търси нещо за ядене. "Кашкавал няма ли? Сиренце, нещо останало, баничка няма ли?" Туй гладене, туй мъркане, всичко това е, за да □ се даде нещо за ядене.

Питам сега: Ако един човек от сутрин до вечер мисли само за материални работи, какви духовни постижения може да има? Никакви постижения не може да има. С туй не искам да ви кажа, че вие нямате постижения. Имате постижения, но не се заблуждавайте. Ако ти си роден от царско семейство, но ако ти не си учил, тази кръв ще се измени. Царска кръв може да тече в жилите ти, но ако не си учил, ако не си добър, тази кръв ще се измени. Ти може да си овчар някъде – ако живееш добър живот, твоята кръв царска ще стане. Сега някои от вас мислят, че са родени християни. Ако не живееш по учението Христово, тази кръв ще се измени. Може да си роден окултист – не е важно раждането, но какъв е човек, какво постига, какво приложение има. Приложението е всичко. В даден момент какво може да направите. И затова, именно, за нас въпросът не е миналото. За нас е важно настоящето. Любовта действува в настоящето. За миналото ние имаме само възпоминания. Бог е толкоз мъдър, че в миналото е оставил само греховете, а в настоящето е оставил любовта. Ако в настоящето би оставил нашите грехове, ние бихме се спънали и никакъв прогрес не бихме имали. И даже в бъдещето Господ никога не разкрива нашите слабости. Пита някой: "Какво ще бъде моето бъдеще?" Твоето бъдеще напълно се определя от твоето настояще. Какъвто си сега, такова ще бъде и твоето бъдеще. Или, в бъдещето си като влезеш, което ще бъде настояще, ще изправиш всички свои слабости.

При възпитанието не е хубаво да се говори за греха, не е хубаво да се говори за дявола, не е хубаво да се говори за неправдата. Няма никаква полза от това. Според мене на дявола не обръщайте внимание.

Във Варна аз срещнах един от просветените свещеници в православната църква, който ми разправи една своя опитност: "Опасно е положението ми. Постоянно имам да се боря с дявола. Имам две кутии. Като опея някой умрял, и парите тургам в едната кутия; като венчая някого или като кръстя някое дете, парите от венчавката и от кръщаването турям в другата кутия. Едните пари са пари на нещастие, на умрелите и гледам да се освободя от тях. Не зная кому да ги дам." Казвам: Защо ти са кутии, защо вземаш пари? Дяволът е там. Защо ти е тази, първата кутия? Опявай без пари. Видиш дявола, хвърли му кутията. И най-после какво казва Христос? "Оставете умрелите да погребват умрелите си. Вие живейте. Идете да служите на Бога."

Сега мнозина от вас казвате: "Като умрем, да ни погребат хубаво." Онези от вас, които мислите да умирате, вземете си торбите, че си вървете. Оставете мъртвите да погребват своите мъртви. Ние не сме пратени в света, за да погребваме хората, нито да правим паметници на пророците и на светиите. Светиите, които са умрели и имат паметници на Земята, Господ да им е на помощ. Сега някои от вас мислят да ви направят някой паметник. Туй е една от най-големите опасности.

Една от най-големите ясновидки, в която Духът работеше, отива да открива аязма*, паметници, да ги освещава и оттам насетне Духът я напусна. Това се правеше само за да се каже, че еди-коя си пророчица е открила аязмото. Нека ходят да си пият вода, какво ще ходи да го освещава? Че, ако искаш аязмо, да станеше аязмо тя. Ако аз реша да откривам извор, ще кажа: Господи, аз искам да стана един извор и нека всички хора идват да пият от мене. Да влизам в хората

---

* аязмо (от гр.) – *диал.* извор с лековита вода.

и те да ме изучават, и аз да ги изучавам. Сега ще открия една вода, в която не влизам.

Мнозина казвате: "Тъй рече нашият Учител, тъй рече нашият Учител." Намерите някое аязмо, напълните шишето, вземете паричките. "Тъй рече нашият Учител." Вие си служите с мене, за да си създадете авторитет ли, какво ли? Ако вие имате следните условия в себе си, само тогава можете да кажете какво аз съм казал: ако Любовта във вас е цел, ако Мъдростта във вас е цел и ако Истината във вас е цел. Тогава може да кажете: "Тъй рече нашият Учител." Но ако в това вие се колебаете, онова слово нищо няма да допринесе. Или пък казвате: "Христос тъй каза." Ако вие не можете да носите греховете на целия свят на гърба си, не сте разбрали Христа. Ако вие не можете да понасяте всичките обиди, които светът може да ви даде, не сте разбрали Христа. Ако не можете да се справите с голямата сиромашия, ти не си разбрал Христа. Ако не може да се справиш с голямото богатство, не си разбрал Христа. Ако не можеш да се справиш със силата, със знанието, не си разбрал Христа. Не да се отказваш, да казваш: "Не искам да бъда учен човек." Трябва да бъдеш учен човек и то първокласен. Може да имаш 10 факултета, но всичко това като придобиеш, ще идеш да служиш на Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила. И тогава ще придобиеш в себе си едно знание, което ще внесе в тебе онова, което търсиш.

Сега, някои от вас по някой път гледам как се спъвате. Някой окултен ученик е по-млад, казва: "Какво ще стане с мене? Аз съм в ученето от една-две години." Ето, онзи брат е от 10–15 години, 20 години. Той не живее добре. Взема за образец този брат. Слоновете са много по-стари от хората – ще вземем ли образец от слоновете? Че, дърветата са 10 пъти по-стари – ще вземем ли образец от дърветата? Има хубава страна в дърветата. Не е нещо лошо, че са дървета. Аз всякога от дърветата се уча на мълчание. Като отидеш при едно дърво, каквото и да му разправяш, то не казва нищо. Зъб не обелва. Сега, какъв урок може да вземете от слона? Вземете проучете историята на слона, понеже той е едно от най-благородните животни в цялото животинско

царство. В цялото животинско царство, като оставим човека, слонът е най-благородното животно. Той представя една съединителна нишка между човека и животните. Маймуните, това са изостанали хора от човешката еволюция, те не спадат към животинското царство. Слонът спада, а маймуната – не. Тях не ги класифицирам в животинското царство. Те са изостанали човешки същества. Те са много умни. Но да оставим маймуните настрана.

Казва Христос на фарисеите, че те обръщат внимание на външната страна, да измиват паниците отвън, отвътре не ги измивали. Книжниците обръщаха внимание на посторонни* работи, а главното – Любовта Божия, пренебрегваха. Имаха знание, но не го употребиха както трябва. Не ни е даден в Евангелието какъв е бил спорът между тях и Христа, но през целия Си живот Христос беше в противоречие с фарисеите и садукеите – все учени хора. По Негов адрес имаше много работи казани. Те бяха все учени – и фарисеите, и садукеите.

Питам: Мислите ли, че днешният свят седи по-високо, отколкото във времето, когато Христос е бил? Действително, в църквата има много добри хора. В православната църква, в католическата, в протестантската, в еврейската църква. Те са отделни. Църквата, като организация на Земята, не е за похвала. В църквата има много неща, които не са съобразени с Божия закон.

Трябва да знаем, че и в нашия организъм има много неща, несъобразени с човешкото естество. Трябва да се освободим от тях. Ние имаме наслоени мисли от миналото. Какво ли няма в човека? Когато човек се намери в трудно положение, като богат е бил честен, а като осиромашее, ще му дойде на ум да краде. Туй е цяла система – той е крал, като вълк е крал, задигал е овцете, на общо основание е крал. Сегашният човек не е така честен. Той сега минава за честен. Следователно има от много неща да се чистим. Човек не е вълк, но той е минал през епохата на вълците.

Да ви представя тази работа. Един човек бил слуга при един господар, богат човек. Този, богатия човек, е бил много лош човек. Той заставя бедния човек, слугата си, да направи

* посторонен – *книж. остар.* страничен.

много лоши неща, които той сам не би ги направил. Много пъти хората са слугували при вълците и вълците са били господари. Човек се е учил при вълците и следователно вълците научили човека на много лоши работи. Той е слугувал навсякъде и отвсякъде е взел по нещо. Взел е и много хубави работи, но трябва да се отучи от всичките привички на своите стари господари. Ние казваме, че дяволът е причина за лошото в човека.

Тази история е само едно обяснение. Всеки човек, който се отрича да служи на Бога, той има това негативно състояние. Историята на дявола е история на отричане. Всеки човек, който иска да служи на Бога, той има желание и може да стане ангел.

Всичките спънки, противоречия, падения, всичката тази външна обстановка, туй да не ви спъва. Туй трябва да го преминете. Сиромашия, богатство, падения, грях, всичките тия работи трябва да ги минете. То е кал и няма човек, който да не опита тази кал в света. Ще я опитате, но трябва да бъдете умни, да не се товарите с тази кал. Тази кал по-малко да е и по-малко да загазите в нея, не да загазите, че да не можете да излезете от нея. Туй е сега практичната страна. И казва тогава Христос: "По-добре е знанието, което имате, да го употребите за Слава Божия." Външно сте много чисти, пазете вашият живот, отвътре да е чист. Не спирайте вашите ближни, на вас казвам, не спъвайте вашия ум, не спъвайте вашето сърце.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога.

27-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 25.III.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

ЕДИНСТВЕНИЯТ СВОБОДЕН

15 минути размишление.
Нарядът.

Ще прочета 12-а глава от Евангелието на Лука.

"В начало бе Словото"

Всякога има една напрегната мисъл у вас. То е както, когато гостите са дошли и очакват – какво ли има готвено за тях? Какво ли ще им се даде? Философът ще каже: "Каквото е, ще го видите." Тази напрегната мисъл е на място. Да допуснем, че един търговец очаква да му се отпуснат 100□000 лева. Напрегнато състояние има. Щом получи парите, изменя се състоянието му. Тия пари, като се вземат, не могат да се ядат. Той вярва в тях дотолкова, доколкото може да се обработи този капитал, доколкото може да се ползува от него.

Това са външните условия. Животът е нещо по-дълбоко. Някой път вярващите се заблуждават от външните условия на живота. Те са важни, но те са преходни. Например, на онова дете, което е в утробата на майка си, кое е най-голямото желание – един ден да се освободи, да излезе вън, на свобода. И туй дете излиза, ражда се, но след като излезе, вижда, че пак е в зависимост. Сега, второто положение – като излезе, страх го е да не се изгуби и се хваща за майка си, търси нещо от нея, търси двете □ гърди. И като се хване за тях, тури устата си и мълчи. Но до колко време? Това до една, две, най-много три години и най-после майката казва: "Стига толкова, няма повече храна за теб." Трето положение: детето трябва да се научи да ходи, да стъпва, да се изправя, да се хване. Пращат го на училище, почва да се учи; стане възрастен на 20, 21, 23 години и в него се пръкне една нова идея: мисли да стане като баща си, като майка си, мисли да си съгради къща.

Нито детето, което е излязло из майка си, е разрешило въпроса, нито което суче от гърдите на майка си, нито което ходи на училище; и най-после дойде старият човек, той почне да мисли за онзи свят. Казва: "Ще се върви на онзи свят, да се върна назад, откъдето съм дошъл." Мислите ли, че като иде на онзи свят, ще разреши въпроса? Там ще каже: "Няма да я бъде", пак ще се връща назад. Турците казват: "Краят му къде е...?" – Никъде не е краят.

Вашето съзнание не е еднакво развито. Всинца от еднакви работи не се интересувате. Онова дете в утробата на майка си се интересува от едно, роденото дете се интересува от друго, малкото дете се интересува от трето, възрастният, старият, всички се интересуват от различни неща. Много и различни са стремежите им!

По някой път казват: "Външен живот е това, това са външни условия." И вътрешен живот има, и вътрешни условия. Но едно разбиране има – где е човекът? Да допуснем, че един човек е намислил да открадне нещо. Намислил да открадне нещо и казва: "Нещо не ми върви." Защото по някой път у човека има едно суеверие. Казва той: "Докато не открадна, няма да ми върви, да ми тръгне." И това е почти навсякъде. И хората крадат, за да им тръгне напред. Други пък имат друго верую. Те казват: "Трябва да направя добро някъде, за да ми тръгне." И отива, прави добро някъде. Питам: Човекът ли е, който иска да краде и да прави добро? Не. Това са две условия, две разбирания. Човекът е само онзи, който избира в дадения случай злото като метод и доброто като друг метод, за да оправдае положението си. Човекът е отделно от тия двете. Едното и другото, това са външни условия.

Нашата идея за Бога каква е? Ние вярваме в Бога. Защо? Казвате: "Все трябва да има човек на кого да се опре." И то е разбиране. Ако Бог за вас е само като една опорна точка, във време на нужда да ви помогне, и после, като нямате нужда, да ви бъде като място, откъдето само да изтеглите капитал, за да работите, вие сте разбрали наполовина тази истина. И големите безпокойства, които стават в душата ви, на какво се дължат? Всеки един от вас може да бъде поставен на изпит. Някой път вие мислите, че сте силни,

имате силна вяра, но като ви поставят на големи противоречия, вашата вяра се изгубва. Най-напред трябва да минат две големи противоречия. Силен човек е само онзи, който може да огъне един здрав прът и да направи един обръч от него. Да съедини двата края на две противоречия. Ако не можеш да съединиш тия два края на едно място, силата ти е малка, ти си слаб човек. И тогава този прът, който не можеш да огънеш, с него ще те бият. И всякога прът, който не можем да огънем, ние го опитваме на гърба си. Всякога мъчнотиите, които не може да огънем, ние страдаме от тях. А мъчнотиите, които можем да огънем, показват силата ни.

Вие още не сте разсъждавали по този въпрос, по този начин, от временните работи да отиваме към постоянните. Вие седите в дома си. Едно добро дете сте, с което баща ви и майка ви се хвалят. Да кажем, момченце сте. Казват: "Като нашето дете няма" – послушен сте. До 21 години вие сте примерен, връщате се рано вкъщи, слушате майка си, баща си, но един ден станете малко разсеян. Майка ви каже нещо, но вие казвате: "Какво, не можах да чуя?" Баща ви каже нещо, но вие кажете: "Не можах да чуя!" Казват два, три пъти, все не може да чуете. Казват: "Какво стана с нашето дете?" Разсеян сте, почвате да закъсняваате с по половин час, 1, 2, 3 часа. И майка ви, и баща ви почват да се питат кои са причините. Кажете им какво влезе във вашия ум, което разделя вашето съзнание сега? Има някоя причина.

Представете си, че един пътник пътува лятно време през месец май, събува се бос. Спокоен е, весел е, радостен, че ще походи малко бос. Но натъкне се на едни трън, който не може да излезе, и започва да куца. Вече не е тъй разположен, лицето му не е тъй весело. Пообръща се, пъшка, гледа, седне, стане, човърка си крака, не може да извади тръна, после седне на друго място, пак човърка. И след като извади тръна, той превърже крака. Срещне го някой и пита: "Защо куцаш?" – "Е, убодох се!" – "Е, как се убоде?" – "Събух си обущата и тъй, някой път с обуща се спарват краката, а без обуща се натъква на някой трън."

Това са само временни изяснения. Но човек може да се избави от противоречията в света, стига да има едно

друго разбиране в живота. Но преди всичко човек трябва да бъде внимателен.

Сега всички вие мислите, че сте свободни хора. Мислите ли, че онзи кораб, който е тръгнал в океана, че е свободен, като го тласкат вълните? Не, той ще воюва. Блъскат го вълните и някой път го съсипят дори и той остане на дъното на океана. Свободни ще бъдете, ако пристигнете на пристанището здрави и читави. При почивката донякъде е свободен човек. Свободен е само онзи човек, който е добил Божествения живот. Свободен е само онзи човек, който не се изкушава. Следователно дотогава, докато ти се изкушаваш от злото, ти не си свободен. И дотогава, докато те привлича доброто, ти не си свободен. Защото зад всяко едно добро седи едно зло.

Тогава аз ще ви изясня от друго гледище, не какво е зло и добро, нито как се заражда злото и доброто. Представете си, че у вас се зароди едно желание да станете богат човек. Представете си, че имате желание да придобиете пари. Представете си, че парите представляват доброто. Казвате: "За да не бъда аз сиромах, за да не бъда в зависимост, всичко ще направя, за да стана богат..." Но, след като добиете богатството, се ражда злото – някой е намислил да ви направи зло. Не че ви мрази, но понеже вие носите пари и стока, тия пари ще ви донесат злото. Този някой казва: "Или ще ми дадеш половината от парите, или ще те убия!" – "Какво съм ти направил?" – "Нищо не си ми направил, но туй, от което ти се нуждаеш, и аз се нуждая. Или половината ще ми дадеш, или ще те обера." Ако ти дадеш половината, мислиш, че не е право, понеже той не е работил. Ако той те обере, ще кажеш: той е направил зло. Ето противоречието.

Представете си, че вие сте семеен, нали така? Една сестра има свой другар. Отхранила го майка му като едно дете, а тя казва: "Това ще направиш, онова ще направиш", целия ден го хука. И човекът се плаши от жена си. Тя казва: "Това не си направил, онова не си направил." Аз питам: Кой дава правото на тази жена да го хука? И откъде тази идея се е пръкнала в ума , да му заповядва?

Или обратното: Вие сега искате да оправите света. Мислите ли, че по този начин светът може да се оправи?

Или пък виждате един човек, който вярва в Бога. Вие ще го повикате, ще почнете да му тъпчете главата с обратни учения. Че тъй бил казал Христос, че иначе бил казал. Вие нито Христа сте видели, нито сте Го чули, но проповядвате: "Христос казал: Ако имаш две ризи, дай едната. Богатството си раздай." Е, хубаво, един ден този човек постъпи тъй, както вие го учите. И той мисли, че като раздаде всичкото си богатство, хората ще му благодарят. Но хората почват да му се смеят и казват: "Той е един глупак, раздаде богатството си. Нега сега да отиде да работи." А и той си казва: "Що ми трябваше аз да слушам този учител?" Той ходи от едно място на друго, не го приемат вече никъде и той мисли: "Що ми трябваше да си раздавам богатството?"

Ще ви кажа донякъде аз както съм го разбрал, малкото, което разбирам, ще ви кажа. Когато Христос учи: "раздай имането си", Той разбира, че толкова си богат, че пъшкаш под това богатство. Товарът ти е тежък! И Христос е дошъл да ви помогне по някакъв начин, да те освободи от ненужния товар, да го снемеш от гърба си и да го раздадеш. Какво ще те ползувам аз, като пожертвувам целия си живот и го дам на другите хора, [а те] почнат да се подигравят с мене? Мислите ли, че ако дам парите си на другите хора, които не знаят за какво да ги употребят, не ги използуват както трябва, че моята жертва е на място? Пожертвувай себе си, раздай имането си! Как трябва да се пожертвувам, за кого? Трябва да е определено. Ама тъй било писано. Един закон е писан и този закон има приложение. Едно дърво трябва да се посади, но къде? Не можеш да го посадиш на камъните. Ти ще го посадиш на добра почва. И ще оставиш това дърво само да расте.

Аз не искам да натъпча вашите глави с мои знания, понеже ги виждам, че те са и без това натъпкани с какво ли не, но ви казвам: Главите ви имат по две врати, и двете врати ще ги отворите. През едната врата иде Божието благословение, влиза вътре, а другата врата е, отдето Божието благословение излиза навънка. Защо трябва да влиза и да излиза навънка? Защото това благословение, като излиза навънка, ще очисти всичките нечистотии, които са събрани в къщата ви. Когато Христос казва да даваш, това значи, че ти, като

даваш, чистиш себе си. Ти не мисли, че правиш нещо, но че даваш, за да се очистиш. И ако не даваш, ти не можеш да се очистиш. Че, когато вие миете, не хвърляте ли нищо навънка? Помията вкъщи ли държите? Хвърляте я навънка. И вие казвате, че правите добро. И когато някому даваш пари, аз казвам: Той си раздал помията. За мене това е така, а светът казва: "Той е много добър." Този човек си е раздал имота – помията, а казват: "Този човек е светия, раздал всичко!" Аз казвам: Този човек е раздал помията си и тинята, а водата взема за себе си.

Затова казва Христос: "Когато направите всичко, което ви е заповядано, казвайте: "Ние сме недостойни раби." – "Че как да сме недостойни раби? Толкова работи сме раздали." Ти не можеш да направиш един човек щастлив, докато не го направиш съпричастен на себе си. Ти не можеш да бъдеш щастлив човек, докато ти не станеш съпричастен на Божия живот, да работиш така, както Бог работи. Във всичките ти постъпки Той да присъствува, в мислите, в чувствата – също. Всеки ден да бъдеш идеално разположен и да няма нещо, което да те смущава, тогава си съпричастен на Божия живот.

Сега, която и да е ваша най-добре възпитана котка, аз мога да я туря на изкушение. Няма котка, която да не мога да туря в изкушение. Един богат човек, който се хвали със своята възпитана котка, за да я изпита, внесъл в дома си една малка мишка. И тази, възпитаната котка, скочила да гони мишката. Старият навик – да гони мишката, се проявил. Тази мишка е щастието, което гоним, което търсим. Като те пуснат, ти хукнеш да го гониш, тук го търсиш, там го търсиш.

Щастието не е един процес външен. То е нещо вътрешно, то е вложено дълбоко в душата. Който търси щастието отвън и иска да бъде съвършено щастлив, той се лъже.

Аз ви казвам: Условия за щастлив живот вънка съществуват, но щастие отвънка не съществува. Щастието е един вътрешен процес. И ако отвънка го търсиш, то е положението на котката, която мисли, че като хване тази мишка, ще уреди въпроса. Коя котка е уредила работите си, като е хващала мишки? Освен че нищо не е уредила, но тази котка, която живее хигиенично, след изяждане на мишката си

съкращава живота. И котките малко живеят по единствената причина, че като хванат мишките, нагълтат ги с козината, цели ги нагълтват.

Някой ми каже: "Помоли се за мене на Господа!" Защо аз трябва да се моля за хората на Господа? Има модерни проповедници, по английски ги наричат "rekovis". Може да намерите в речника тази дума: проповедници, които отиват да събуждат хората. Един от тия проповедници бил повикан от богат американец, който бил на умиране и му казал: "Я се помоли на Господа да оживея!" – "А, не се моля, не виждам да си направил никакво добро. Нито дума не обелвам пред Господа за тебе. Ти ще умреш, по-добре да те съдят, там като идеш." Той го гледа. – "Така е, ако можеш да дадеш половината от богатството си на Господа, да го пожертвуваш, тогава веднага ще се помоля за тебе. Без жертва нищо не правя." И вие казвате сега: "Да идем да се помолим за тази сестра!" А, не! Ще турите тази сестра натясно – какво е дала тя? Половината покъщнина дала ли е тя? Пет рокли има, две и половина дала ли е? Три чифта обуща има, един чифт и половина дава ли го? Всички казвате: "Да се помолим за нея." Не върви тази работа така!

Човек не може да расте, без да дава. У Бога това е закон, който постоянно действува. Понеже ние трябва да мязаме на Бога, понеже Бог дава, аз трябва да вървя по Неговия път и трябва само така да давам. Това е закон! Ама защо, ама за какво трябва да давам, ама на място ли е, без място ли е – не разсъждавам. Давам и с време, и без време. Давай! Правете добро и навреме, и без време! Ако твоето сърце при един лош човек може да тупа по един начин, а при един добър човек трябва да тупа по друг начин, тогава какво ще стане с тебе? Сърцето трябва да тупа еднакво и при добрия, и при лошия човек. При единия и другия човек трябва да бие еднакво! То е едно твое външно схващане за добър и лош човек. Много добри хора, аз виждам, за в бъдеще ще станат лоши хора. И много лоши хора, аз виждам, за в бъдеще ще станат добри хора.

Сега няма да ви обяснявам това, аз го мисля тъй. И колкото пъти съм проверявал това, така е излизало. Тези, добрите хора, аз ги наричам на златарски език "позлатени хора".

За бъдеще ще се изтрие неговото позлатяване и ще стане лош. Аз виждам много лоши хора, които са ръждясали отгоре, само с тиня са покрити, но като се очистят, измият вътре, ще видите, че са златни и един ден условията ще изтъркат тази кал. Този човек ще стане добър и ще излезе златото отгоре. А обратно, някой добър човек, макар да е позлатен само отгоре, на него не може да разчитаме.

По някой път ние сме така позлатени. Когато ни направят добро, колко сме меки, учтиви, благи, мед излиза от устата ни. Но щом ни засегнат нещо по-дълбоко, веднага обръщаме другия речник, защото имаме и друг речник. Два речника имаме! Един християнин бил сиромах, друг бил богат. Сиромахът казал на богатия: "За тебе имам два речника: Когато даваш, както Бог е заповядал, аз считам, че по-добър човек от тебе няма, а когато не даваш, тогава имам друг речник. Тогава за мене ти си един вагабонтин, нехранимайко. Речникът ми е такъв! Та, имам всичките думи в единия и в другия речник." Казва още сиромахът: "Братко, ще бъдеш тъй добър, че да не ме принуждаваш да си отварям втория речник и да си губя времето. Ще даваш като Бога, че да обръщам само единия речник, защото другояче и мене ще ме туриш в изкушение да ти говоря лоши думи."

Вие сега не правите ли същото? Някой направи една погрешка и вие целия ден ще разправяте за неговата погрешка. Обръщате речника си и започвате да разправяте какво ли не. След като го подигравате, и вие по дяволите отивате. Вие сте при един готвач, който е наготвил 25 яденета и искате да опитате всички яденета, да видите дали добре е сготвил. Мислите ли, че няма да има едно лошо разположение след това? Че, ако не е сготвено добре, вие, в края на краищата, ще имате съвсем лошо впечатление. А ако ястията са добре сготвени и вие съвсем по мъничко сте вкусили, ще бъдете добре разположени през целия ден.

Много неприятна служба е да опитваш недобре сготвените яденета. Има християни, които мязат на малките деца. Детето сутрин не иска да стане, мързи го, но има в него една хитрина: ще се престори на болно и казва на майка си, че уж има температура и тогава целия ден седи и пъшка. Не зная дали вие сте имали тази опитност. И християни има

такива. Той ще дойде и ще почне да пъшка, а няма никакви причини да пъшка. Здрав е, няма ни температура, ни нищо! Казвам: Това е старият живот, от който всички трябва да се освободите! И светиите го имаха. Това са утайки у човека. Съвършеният живот е освободен от тези утайки. И човек трябва да се освободи от всичките тези утайки, които спъват живота. И не само да се освободите, но и на всяка утайка да намерите мястото.

Главната мисъл, чистата мисъл, е да служите на Бога, тъй както бихте служили на един баща, който ви обича, един баща, който ви е дал свободата. Да запазите тази свобода, понеже единственият свободен в света, единственият, който никога не се изменя, Той е само Този, Небесният ви Баща! И затова, докато не се свържем с Него, ние не можем да бъдем свободни да разбираме живота както трябва. Всякога тогава ще има едно противоречие. А нас не трябва да ни спират противоречията. Противоречията, това са външни условия, които ние трябва да изучаваме. Срещнете един брат, когото не обичате. Намерете причините защо не го обичате! Има нещо, за което не го обичате. Този човек, когото не обичате, след време може да го обичате. А може и този, дето обичате, след време да го намразите. Едното може да се срещне и другото може да се срещне.

Мнозина, които не разбират този закон, се спъват. Те 5–6 години са вярвали в Бога, но един ден се събудят и кажат: "Туй, което сме вярвали, не е право." Питам тогава: Кое е правото учение? Сегашното верую, което имате, не само да ви бъде за 100 години, но това верую да ви бъде винаги, за през вечността. Веруюто, което имате, да бъде един непрекъсваемо процес, който да ви води към постигане на великото в света. А не такова, което ще прилича на онова дете, което само няколко месеци или години може да носи едни обувки и после ги захвърли. Ние трябва да имаме дрехите на птиците, които много повече са постигнали. Вие сега се безпокоите, че нямате нови дрехи за Великден. У птиците това го няма. Вие ще търсите някой крояч, а в птиците този въпрос е разрешен. Вие се безпокоите за мазилки, козметични средства. У тях този въпрос е разрешен. Вие се безпокоите за дрехи, за въглища, за отопление, осветление. Птиците не се безпокоят

за това. Има хора на Земята, които мязат на птици, които живеят като птиците. Те не се безпокоят като вас. И като идем в техния дом, огънят им гори без пушек. Яденето им е готово. Един свят, в който само като помислиш нещо, пожелаеш някоя дреха, погледнеш, тя е на гърба ти. Бос си, помислиш за обувки – ти си вече обут. Каквото си помислиш, всичко туй става. При сегашните условия туй се нарича халюцинация. Ако аз помисля, че имам един златен палат, мога да го имам.

Вярвайте в едно нещо: Туй, което човек мисли, всякога става. И онова, което мислиш по Бога, всякога става – няма изключения! И онова, което по човешки мислиш, и то става, само че то се разваля. Едното и другото стават. Всичко става във време и пространство. Всичките ваши нещастия, които имате, недоразуменията, се дължат все на човешкото, което е станало. А малкото добро, което имате сега, се дължи на онова, Божественото, което е станало, което по Бога сте направили!

Казвам ви: Правете повече по Бога, за да бъдете по-щастливи!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота. (Три пъти.)

(*На поляната □ упражненията. 6.25 ч*)

28-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 1.IV.1934 г., Врънбница, 5 ч сутринта
София □ Изгрев.

СЛУГУВАНЕ

Ще прочета 13-а глава от Евангелието на Лука.

"Духът Божи"

Две хиляди години се е говорило за Царството Божие. Какво има още да се говори? Ако една цигулка е направена от най-добрия майстор, мислите ли, че ако един обикновен цигулар свири, ще извади онези тонове, за които цигулката е направена? Трябва да свирят най-добрите майстори. Може би вие се смущавате, че не знаете много. Ако всичко знаехте, нямаше да имате никакви смущения. Сега, има нещо, което ви смущава. Това, което ви смущава, е това, което не знаете. Защото зад онова, което смущава човека, седи едно благо. Вие копаете и искате да изровите една плоча. Защо? Защото под нея е заровено съкровище. Турена е плочата и като махнете препятствието, съкровището е на ваше разположение.

Всички мъчнотии в света са плочи и богатствата са под плочите. И когато вие се стараете да премахнете една ваша мъчнотия, голямо богатство се крие под нея. Вие се стараете да вдигнете плочата, но не можете и се чудите защо не сте могли да я вдигнете. Необходимо е един нов начин за разбиране на нещата. Опасно е сегашното състояние, в което се намира човек. То е подобно на онова келево*, което се върти, минава вода отгоре, то се върти, после камъкът вътре, и той се върти в друго направление. Дрънка, вдига шум и казва: "Голяма работа свърших"; и келевото същото казва. Аз не виждам голяма работа да е свършил, освен че този камък е вдигнал голям прах. Това брашно наричаме прах. То влиза в работа.

---

* килево (от тур.) □*диал.* водно колело на воденица или тепавица.

Искам да разберете добре. Оглеждате се някой път в огледалото и не се харесвате. Виждате, че има нещо неприятно. Търсите погрешката в огледалото и казвате: "Това огледало не е хубаво!" Изчиствате си ръцете, почиствате огледалото и пак виждате, че има нещо неприятно. Защо искате да бъдете красиви, каква е задната ви мисъл? По някой път се поглеждате и казвате: "Остарял съм." Какво хубаво има в младото лице и какво има в старото лице? Не е лошо човек да се оглежда. И ние се оглеждаме. Щом срещнеш някой човек и му видиш лицето, ти вече си се огледал. Щом видиш една добра или лоша черта в някого, ти си се огледал. Видиш някое малко животно – ти си се огледал в него. За малката буболечка казваш: "Колко е малка тази буболечка, как ходи, какво разбира?" Но и ти си бил такава малка буболечка. "Какво ли иска тя?" Тази малка буболечка иска да излезе от лошите условия, при които се намира. Тя иска в съзнанието си да направи нещо, но като не знае как, качва се горе, слиза долу и не може да разреши въпроса, който я занимава.

Ще ви дам едно обяснение. Ти казваш: "Какво трябва да се прави?" Представи си, че едно дете плаче в люлката си. Не разбирам модерна люлка – висока, но българска люлка – корито. Някой път детето се наведе и излезе от коритото и целия ден ходи, пъпли из къщи. Какъв въпрос ще разреши това малко дете, като пъпли из къщи? После ще спре на едно място и почва да плаче. Най-после, на неговия плач ще трябва да се отзове някой. Ще дойде майка му, ще го задоволи.

Всички страдания се дължат на такива детински работи, които извършваме. Ние ходим, ходим, правим нещо, излезем из коритото. Дадат ти храна и пак те турят в коритото. Поспиш малко, майка ти излезе и ти пак излезеш от коритото.

Сега, това е по отношение на онези противоречия, които имате. Колкото и да отиваме напред, все ще има известни противоречия, които ще срещате. Представете си едно противоречие, което се ражда в ума на един светия. Почти е дошъл до положение да се отвори за него Царството Божие. Но идва едно противоречие в него и той се спъва. Космите на главата му настръхват. Време е дошло да се освободи от всички нещастия на Земята, но идва противоречието и той

не знае как да го разреши. Не му стига умът. Мисли, че ако се мръдне някак си и направи една погрешка, отиде и се не видя – ще изгуби равновесието.

Вие не можете да си представите това. Вашите мъчнотии са обикновени и вие не се намирате пред големи опасности. Има големи опасности. Когато човек прогресира в живота, има опасни места. Засега не се плашете. Като дойдете до това място, ще го видите. Като остане само едно препятствие и като го отрежете майсторски, веднага ще се намерите в оная пълна свобода, ще почувствувате онзи, великия Божествен живот. Ако не знаете как да го отрежете, ще се намерите в много голяма тъмнина. Гледайте да влезете в тесния път. Каква е разликата между един тесен път и един широк път? На Земята кои пътища се по-добри – широките или тесните? Широките са по-удобни за ходене, защото няма блъскане. А пък тесните пътища са изключителни, трудни, но красиви. Често мислим, че Небето е някъде. Представете си, че всички онези същества, които са около вас, които живеят на Земята, все търсят Царството Божие. Пчелите го търсят, мравките го търсят, всичко го търси. Питам: Ако една мравка влезе в първо отделение, какво ще разбере? Или, ако влезе в една прогимназия, в една гимназия, в зданието? Ако влезе в един университет или в църква, какво ще разбере?

Така е и с хората. Вие всички сте заобиколени със знанието на същества, които ви наблюдават, гледат ви някой път, че вие пъплите и ви се радват, че вие пъплите. За тези същества е по-удобно, че вие пъплите, защото, ако ви вземат на ръката си, вие ще изгубите вашата свобода. Една пеперуда хвърчи, каца от цвят на цвят, но ако я вземете на ръката си, ще окапе нейният прашец и тя ще умре. Вие искате едно висше същество да ви помилва. Но ако то само ви погладе, вашата работа е свършена. Вие не знаете: има условия, при които формата на човешката душа не трябва да се пипа. Защото, ако се пипа, това ще причини известен дефект. А пък у вас има желание да ви утеши някой. Например страдате и очаквате да дойде някой и да ви каже някоя сладка дума. Защо да не си носите сами страданието? Представете си, че вие седите и казвате: "Моята работа няма да се оправи." Ти, като чуеш думите си, и почваш да плачеш. Защо? Защото ти

сам на себе си каза, че твоята работа няма да се оправи. Питам сега: Кой е виновният за това? Защо допусна мисълта, че твоята работа няма да се оправи? И кои са научните аргументи, кои са фактите, които показват, че твоята работа няма да се оправи? И някой друг да ти го каже, не се смущавай. И той не знае. Че ти беше ли, когато Бог създаде света? Знаеш ли Неговите намерения? Вие сега си давате своите заключения и мислите, че от това, което Господ е направил, нищо няма да излезе. Вие се лъжете. Така, както върви, благото, което Бог е създал за тебе, ти няма да го опиташ във време, когато ти очакваш. Това благо, щом е предвидено за тебе, то ще дойде и то тъкмо навреме.

Друго едно изяснение: Представете си, че майка ви е сложила едно хубаво ядене на масата. Баница е направила. На трапезата е турила още и плодове и пр. Но вие, по едно стечение на обстоятелствата, така сте се окаляли, че тя ви казва: "Ще отидеш да се умиеш и да се преоблечеш, че тогава ще дойдеш." Ти казваш: "Чакай да се наям, че тогава ще се очистя!" Мислите ли, че тя ще ви пусне? Не. Някой път хората искат да отидат на Божествената трапеза така, както са си.

В какво седи страданието на Земята? Всяко страдание е събличане; да се облечеш, то е най-мъчната работа. По-мъчна работа от това няма. Най-мъчната работа е да се съблечеш и да се облечеш. Мислите ли, че онази змия, която седи и съблича своята кожа, че това събличане е лесна работа? Докато съблече тази кожа и облече друга, ще мине през големи страдания. Всякога, когато се минава от едно състояние в друго, то е голям огън. Всеки един от вас минава през този Божествен огън, който отнема това, което не трябва на човека, това, което е станало вече непотребно.

Вие по някой път търсите някой да ви обича, нали? Хубаво! Но какво подразбирате под думата "любов"? Имате едно разбиране, но то докъде е право? Избрали ли сте, в дадения случай, онази форма на любовта, която е потребна за вас? Ни най-малко не сте избрали подходящата форма. Можете ли вие да поканите един вол на гости? Да му дадете вилица и нож? Да му дадете стол? И този вол да яде точно както вие ядете? Или пък да поканите някое месоядно животно и

да искате то по всичките правила да яде като вас? Има някои маймуни, които ядат и пият като хората. Те са дресирани. Донякъде маймуната може да яде като човека и да седи като човека, но не може да мисли като човека. Мислите ли, че след като златарят е позлатил някой предмет и кой както мине, го пипа, че златото ще остане върху предмета? Не, това е една вътрешна самоизмама. Ние искаме сега да станем праведни хора. Като че ли досега сме били грешни, та искаме Господ да направи нещо друго от нас. Така работите не се обясняват. Има нещо добро, което Бог е вложил в човека, и това добро е изостанало, занемарено. И сега Божественият Дух туря човека под големи изпитания, за да се махнат препятствията и да се събуди това, което е било отдолу притиснато, да почне то да расте.

Един прост пример: Срещаш една сестра и казваш: "Няма какво да обичам в тази сестра, проста е, невежа е. Нямам разположение към нея, нямам влечение към нея." Добре! Аз да ви обясня как разсъждавам. Виждам някой апаш около мене. Той няма разположение за мен, но ме обикаля. Подразбира, че нямам пари и отминава. Защо? Защото са празни джобовете ми. Хубаво, аз имам ценни книжа в джоба си, той не знае това. Той знае досега само малките звонкови монети, а ценните книжа не ги знае. Мислите ли, че ако той узнае, няма да се учуди? Вие считате този апаш за крадец? Кой е крадец? Един човек, който ви обича. Не вас, а парите ви. Обича ви. Но обича това, което е във вас. И като го вземе, казва: "Мене това ми трябваше." Често ние казваме: "Аз обичам в тебе това, което е Божествено." И апашът казва: "И аз обичам в тебе това, което е ценно." Значи парите за него са ценни, а пък аз какво представлявам, това за него не е важно. Това не е права философия. Ако ще ме краде, целия мен да ме откраднe. Ако ме задига, целия да ме задигне. Някой казва: "Аз обичам в тебе Божественото, а пък ти си едни парцал." Това са мои разсъждения. Вие ще кажете: "Аз съм ценното. Ако ще ме краде някой, да ме краде по всички правила. А пък ако не може да ме краде, ако не е изучил този занаят, да не се занимава с мене." Хората си правят опити.

Христос казва: "Царството Божие е подобно на квас, който, като го взе жената, скри го в три мери, докле вкисна всичкото брашно." Защо тя скрила кваса в брашното, а не на друго място? Питам: Защо крадецът, като взема онова от моя джоб, туря го в своя джоб и казва: "Това приляга по-добре в моя джоб, отколкото в твоя"? Какви са неговите съображения, сега? Той изважда твоята кесия и казва: "Тя приляга по-добре в моя джоб."

Зад всички наши идеи, чувства, постъпки седи едно съзнание, има една велика тайна. Човек расте, мени се. Трябва да стане всякога една малка промяна в неговото съзнание, в неговата душа, в духа му – навсякъде трябва да стане промяна! Единственото същество в света, което не се мени, е Бог, защото Той е цялото. А пък във всяка една част все трябва да стане някоя промяна. Като се проявява животът, като функционира, трябва да стане една промяна вътре в нас. И остаряването какво е? Ако старият остарява и не проумява, зло го чака. И ако младият се подмладява и сила в него не се явява, и той е на крив път. Младостта се оправдава чрез силата, която се добива. Младостта е път, по който се дават силите, а пък старостта е пътят, по който знанието се добива. Ако ти влезеш в пътя на старостта и не добиеш знание, ти си на крив път. И ако ти влезеш в пътя на младостта и не добиеш сила, ти си също на крив път.

Ние казваме, че религиозният път е път към Бога. Какво трябва да придобием с този път? В религията човек се учи да слугува на Бога. Религията, това е учение за слугуване. Всички вие сте дошли да станете слуги. Вие сте дошли тук, в едно училище, да станете слуги на Бога. А пък някои от вас искат да станат министри и пр. Тук за министри не се учи. Тук който е дошъл, се специализира само за слугуване. За царе, за министри, за майки, не е тук. Тук за какво е? За слуги. Онези от вас, които искате да станете царе, не е тук училището, а на друго място. Някои от вас искате да станете майки. На друго място трябва да се учи това. Христос казва: "Мнозина се наричат учители, мнозина се наричат майки и бащи, но един е вашият Учител, една е вашата Майка, един е вашият Баща."

Някой казва: "Аз трябва да се науча на нещо." На какво трябва да се научиш? Да слугуваш! Истината седи в това. Слугуването, това е предварителният изпит, за да те приемат в университета. За да те приемат в университета, трябва да издържиш приемен изпит. Сега, на Земята, вие държите приемен изпит. Сега се приготовлявате за предварителния, за приемния изпит и не се знае дали ще ви приемат. Но кандидати сте да ви приемат в голямото училище. Вън от училището може да ходите колкото искате, но няма да се научите. Но в това училище ще се научите. Ти, като влезеш в съприкосновение с една душа, с един професор, с неговото съзнание, ще научиш цялата тайна!

Казано е в Писанието: "Бог е Любов." Един ден ще познаем Бога. Кога? Когато се научим да слугуваме на Бога. Тогава ще дойдем в съприкосновение със съзнанието на Бога. Кога? Може да стане и днес! Ако днес издържиш изпита, може да стане и още днес. Ако отлагаш, с 10 години ще закъснее. Но има един период определен. По-дълго не може да отлагаш. Трябва да влезем в съприкосновение с всички ония души, които са завършили своето развитие. В общ смисъл казано: да дойдем в съприкосновение с Божията Любов.

За Божествената Любов ще ви дам едно определение, което не е пълно: Божествената Любов, това са всички придобивки на миналото, всичките възможности на настоящето и всичките възможности на бъдещето. Ако ти бутнеш миналото, ще научиш миналото на Любовта. Ако бутнеш бъдещето, ще научиш бъдещето на Любовта. Едновременно 3 неща ще изучаваш: миналото, настоящето и бъдещето. На тези 3 неща отговарят човешкият ум, сърце и воля. Где ще поставите вашата воля? Где ще поставите сърцето и ума?

Това са начини за разбиране. Трябва да имате правилно разбиране за нещата. Външният свят и всичко онова, което учите, което преживявате сега, то е встъпление на нещо Божествено. Вие може да забогатеете, но богатството е само едно външно условие. Какво ще ви даде богатството? Богатството ще привлече повече хора около вас. Кои хора ще привлече? Бедните. Ако дойдат богатите хора при вас, то техните отношения ще са други. Ако дойдат бедните хора, те могат да ви услужат, защото един беден човек може да

услужва на един богат човек. Но ако богатият човек не познава бедните, не влезе в правилни връзки с тях, той не може да се ползува от това. Защото един ден и той ще изпадне в тяхното положение.

Какво представлява бедният човек? Какво представлява детето? За някого казват: "Той е много добър." Но какво нещо е добър човек? В какво седи неговата добрина? Ти трябва да намериш една основна черта, чрез която да се свържеш с неговото съзнание. И тогава ще се намериш в светлината на неговия свят и така ще учиш.

Ти чакаш Бога. Мъчи те някое съмнение, ти чакаш Бог да помогне, но Бог не се явява. Това ще заприлича на онзи млад момък, който седи, чака и казва: "Момата, която обичам, ще дойде." Той седи на прозореца и все чака, чака, ден, два, стане на 80 години, и тя все не идва. Питам: Ако твоята възлюблена дойде, когато си на 120 години, от гледището на Земята възлюблената е много закъсняла. Кога трябваше да дойде тя? Тя трябваше ли да дойде, когато си в коритото? Тя трябваше да дойде точно когато си излязъл от коритото и когато си на четвъртината на 120 години – значи на 30 години. Значи твоята възлюблена трябваше да дойде, когато ти си на 30 лазарника. А пък ти си сега на 19–20 години, и тя идва. Правилното е на четвъртината на 120 години – на 30 години.

Сега, вземаме само външната форма. А пък в духовния свят нещата седят другояче. Когато нещата стават навреме, когато те се съвпадат, ти ще бъдеш доволен. Като дойдеш на твоите четвъртинки, не бързай. Стой на четвъртинката! Защото тя носи най-ценното. Защото, ако четвъртинката идва и ти я приемаш както трябва, то всички други четвъртинки ще се наредят много хармонично. Иначе няма да се наредят добре и целият ти живот ще бъде безплоден.

Коя е четвъртинката? В тази четвъртинка ти трябва да почувствуваш Божията Любов. Като почувствуваш тази четвъртинка, то колкото четвъртинки се наредят после, при всички тях, всичко ще стане по Божественому.

Вие сте близо до четвъртинката. Остава един пръст до нея. Като дойдете там, да се заковете и да не се мърдате, докато не получите онова, което четъртинката

носи – ни напред, ни назад. Стойте на едно място! Където падне семката или където е посадено дървото, то седи там. То казва: "Докато не приема това, което ми трябва, не мърдам." И житото също. Като видиш житото, трябва да кажеш: "Такова трябва да бъде моето положение!" И като видиш една голяма скала, трябва да кажеш: "Трябва да бъда така твърд, като тази скала!" И после, като приемеш това, което ти трябва, ще тръгнеш по онзи, великия път на живота и животът ти ще има смисъл.

"Отче наш"

29-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 8.IV.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

БОЖЕСТВЕН И ЧОВЕШКИ ПОРЯДЪК

Ще прочета 14-а глава от Евангелието на Лука.

В човешкото съзнание има две страни, които трябва да се разбират. Каквото и да мислим, както и да разглеждаме живота, съществува едни дуализъм, едно противоречие. Примерите, които Христос е привеждал, много пъти някои ги тълкуват в чисто буквален смисъл. Този пример, който ви прочетох, ни дава известно изяснение за живота: Някой стопанин дава вечеря и вика гости за вечерята. Този стопанин е богат човек. У него се е зародило желание да даде вечеря, да даде угощение. Най-напред той праща своя слуга да покани избраниците. Но те му отказват и причината за отказа им е много малка. Един казва: "Бих желал да дойда на угощението, но купих нива. Няма да мога да дойда тая вечер, ще ида да я нагледам." Друг купува 5 чифта волове и иска да ги опита и отговаря: "Няма да мога да дойда. Имай ме отречен." За него воловете са много по-важни, отколкото една вечеря. Действително, да се опитат 5 чифта волове, струва повече от една вечеря. Също така, да се опита една нива струва повече. Трети казва: "Ожених се, младата жена ми заповяда да не я напущам – не ще мога да дойда на вечерята." И така един по един, всички се отказват. Слугата разправя това на господаря си и той се разгневява. Не взема под внимание, че са важни нивата, воловете и жената. Той казва: "От първите поканени нито един не искам да дойде в бъдеще. И да дойде някой от тях, ще си изпати." И изпраща слугите си по улицата да намерят хроми, куци, слепи, сиромаси и пр., които не са от избраните, и тях да поканят.

Мога да се дадат няколко тълкувания дотук. Какво се разбира под една вечеря на стопанина? Може да предположим, че този стопанин е природата или Бог. Той иска да даде една вечеря. Ако един цар поканва гости, те няма да могат да откажат заради 5 чифта волове, понеже воловете могат да хвръкнат, също жената, нивата. Всичко може да

хвръкне, да изчезне, ако не се уважи желанието на царя. Но когато Господ кани, Когото не виждаме, ние можем да откажем.

Създава се една нова епоха сега. Нивата, воловете и жената са старите разбирания, старият порядък. Ще дойде едно ново учение, за което хората се поканват да го възприемат. Някой казва: "Много работа имам, сега съм на 40 години, късно е да приемам новите разбирания." Когато влезе френската мода мъжете да носят панталони, защото по-рано носеха шалвари, някои казваха: "Не сме свикнали да носим френски панталони. Ще си носим потури!" Имат право хората да си носят потури.

И след това Христос се обръща и казва почти най-тежките думи, които някога е казвал: "Който тръгне подир Мене и не възненавиди баща си, майка си, жена си, брат си, сестра си, чадата си, приятелите и себе си, своя живот, не може да бъде Мой ученик." Как ви се вижда това? Ако го разбираме в буквален смисъл, не можем да разберем истината. Христос е искал да каже да се отрече от всичко старо човек, което си е позволил досега, защото старото ще умре. Ако ти не се откажеш от баща си, от майка си, те ще се откажат от тебе. Има една тънкост в психологическата страна на този стих. Трябва да се откажем от някои неща. Съвременните хора разглеждат нещата много едностранчиво, те вървят по една много определена линия.

Какво ще е отричането? Ти имаш 10 килограма жито в хамбаря. Ако не се откажеш от него и не го посадиш, то идущата година ще се намериш в много трудно положение. Но ако се откажеш тая година, то идущата година ще се намериш в добро положение. Ако не се откажеш от дъщеря си, от сина си, от баща си и пр., тях ще ги задигнат. Синът ти ще се откаже от тебе и ще си замине. Също така и дъщеря ти. Вие си правите илюзия, че дъщеря ви е умряла. Младата жена, когато иска да направи голямо впечатление на мъжа си, тя ще се престори, че е припаднала, ще умре. Той ще я съживи, ще я полее с вода, не иска да я изгуби. Но някой път тя примира и той не може да я събуди. Тя не се връща. Питам сега: Преди колко хиляди години дойде тази идея у тази млада жена, като види мъжа, да примре? Дали нарочно го

прави или това иде по някакъв друг път? Ще примират, много естествено – думите, като ударят нейното тъпанче, правят такъв силен трус на нейния двойник, че той изскача навън, понеже ударът е бил много силен. И тя припада на земята. Някой път тя не го прави нарочно, но ударът е бил силен.

Частната собственост е една обширна идея, която, за да прокараш в света, ти заемаш една каква да е служба и да допуснем, че ти искаш да наложиш властта си, силата си върху другите. Власт имаш, но и противоречия имаш. Казва се, че всяка власт е дадена от Бога. Но кои са признаците на една власт, която е дадена от Бога? Кои са признаците на Божествения живот? Някой път казваш: "Това е добро." Кои са признаците на доброто? Кои са признаците на разумния живот? Божественото всякога задоволява човека и остава един плюс, дава един растеж. Божественото не образува никакво противоречие в душата. Божествените неща се отличават. Всички противоречия произтичат от един човешки порядък, който е влязъл в света: ревност, раздори, съмнение, завист, лъжа и пр. Даже има и една вяра, която е човешка и ражда противоречия.

Ще ви изясня това: Представете си, че един човек си е направил идол, един голям идол. Той му дава качествата на едно божество и мисли, че този идол може да му помага. Този човек се намира в трудно положение, моли се на идола ден, два, три, месеци, но този идол не му помага. Човекът се обезверява в своя идол, в своята работа и с това не вярва вече и в работата на природата. Хората вярват в Бога, но не вярват в своите идоли, в своята работа. Например приписваме известни качества на някои неща и после виждаме, че това не е така и се обезсърчаваме, подозираме. Ние не живеем добре! Щом не живеем добре, това е човешки порядък. Всички противоречия, недъзи, ревност, слабост, болести произтичат от човешкия порядък. Човешкият порядък е създаден колективно, но и частно се създава.

Ожениш се. Имаш частна собственост – жена ти. Като се отдалечи тя някъде, казваш: къде е ходила? Той не може да я остави да мисли тя свободно, той не иска тя да показва своите чувства към някой друг мъж. Нито пък жената иска

мъжът да показва своите чувства към друга жена. Има мъже толкова ревниви, че ревнуват и бащите си. Има мъже толкова ревниви, че ревнуват и братята си. Това е тяхна собственост, нищо повече! Ти влизаш в едно общество и искаш да ти дадат едно почетно място и ако не ти го дадат, ти веднага се докачаш, обиждаш се.

В Божествения свят, за да се справите с всички тези противоречия, които съществуват, има две възможности. Това е мое разбиране. Има две възможности, които съвременната наука не ги е засегнала и съвременното съзнание даже ги отминава. Христос ги е засегнал. Ти не можеш да придобиеш никаква свобода в света, ако не направиш две твърдения и две отричания. Можеш да започнеш с отричането, че нищо нямаш. Трябва да направиш това утвърждение – че нищо нямаш и че си там. И после ще направиш другото утвърждение – че всичко имаш. Представи си, че си един богат човек, който има най-малко 3–4 декара земя. Но казваш, че нищо нямаш. Ти казваш едно, но де факто ги имаш. Казваш, че в себе си си се отрекъл, но ти държиш нещата. А трябва да кажеш и да си убеден, че нищо нямаш. И ако ти се отречеш, значи ти си свободен. Ако кажеш, че всичко имаш, то щом имаш всичко, няма какво да ставаш собственик. Защото, щом ставаш собственик на каквото и да е, подразбира се, че ти си зависим. Ти като си собственик на една къща, гледаш някой да не ти я вземе. Собствеността подразбира състезание. Ти казваш: "Този имот е мой. Това агне е мое." Заколваш го после това агне или вол, или кокошка, защото ти ги считаш за частна собственост, ти вземаш живота на други същества и ги изяждаш. Казваш, че всичкото зло е в частната собственост. Ти мислиш, че известно парче земя е дадено на твое разположение. Това никой не ти го е дал. Ти можеш да заграбиш едно място и да кажеш: "Това е мое."

Тези, които завземат държавите, които турят ред и порядък, и те са собственици. Всички държави и всички общества в света са все собственици на големи имоти. Съвременният комунизъм казва, че е против частната собственост. Това са само думи. Те не са се отказали от частната собственост. В частната собственост се крие едно голямо зло, но човек трябва да знае как да го изправи. То лесно не се изправя.

Ти се влюбиш в някой човек – то е частна собственост. Ти се влюбиш в тялото си, искаш да го прегърнеш, да го целунеш. Ти си се влюбил в хляба и искаш да го прегърнеш, да го изядеш. Ти си се влюбил в сливи, круши, ябълки и казваш: "Те са необходимост."

Две твърдения трябва да се направят. Едното твърдение е, че се отричаш от всичко – нямаш нищо. А пък другото твърдение е, че всичко е твое. Тогава имаш право да ядеш: круши, ябълки, агънца, всичко е твое. Сега месоядците, хората на насилието, правят твърдения, че всичко на Земята е тяхно и казват: "Ние трябва да го завладеем!" Добрите хора сега ще се мъчат да направят едно отричане. Те се учат на полуотричане. Не, съвършено трябва да се откажеш! Или един порядък, или друг порядък. Когато кажеш: "Всичко е наше", това е Божественият порядък. Когато кажеш: "Всичко не е наше", това е човешкият порядък.

Когато човек иска да завладее Божественото, без да му са дадени права, тогава той почва да ограничава другите в какъвто и да е смисъл. Казва се: "Всяка власт е дадена от Бога." Но какво трябва да разбираме под тези думи? Че тебе не ти ли е дадена власт да обичаш? Дадена ти е. Тебе не ти ли е дадена власт да ядеш? Дадена ти е. Не ти ли е дадена власт да ходиш, да мислиш, да чувствуваш? Дадена ти е власт, но ти, умният човек, трябва да знаеш властта, която Бог ти е дал, как трябва да използуваш. Трябва да знаеш колко трябва да ядеш и колко трябва да обичаш в дадения случай. Дотолкова ще обичаш, че да не причиниш никаква болка на този, когото обичаш. Твоята любов, твоята обич да ражда в него Божествени чувства, да се радва той на любовта ти. Щом дойде този момент този, когото обичаш, да не се радва на любовта ти, ти си прескочил границата. Ти може да се радваш по който и да е начин, но у онзи се ражда една реакция, противното, когато си прескочил границата. У него се зараждa едно подозрение, че в твоята любов има нещо користолюбиво и вследствие на това той почва да туря известни прегради и тогава се зараждa това вътрешно лицемерие. Ако е слаб, той ще почне да се оттегля все по-далеч и по-далеч. И така, както вървят работите, ще се случи това, което не сте желали. Вие всички сега, и целият съвременен

културен свят, се намирате в противоречия. Не едно, а хиляди противоречия. Трябва да се избавим от тях, да ги разрешим правилно.

Ти може да се отречеш от частната собственост. Аз зная мнозина, които започнаха с идеята за раздаване и дадоха своето на другите. И другите почнаха да ги използват. Като дадете за Господа имота си, ще дойдат другите да го ядат и пият. Чух даже наскоро, когато се вдигнаха бараките от Гьондовото място*, някои се обадиха. Дадох им друго място, да отидат там да се заселят. Но те искаха да останат на Гьондовото място. Съгласен съм, и това мога да им дам! Но те са само 14 души, а пък това място могат да го искат няколко хиляди души. И ако тия 14 души се настанят там, тогава ще дойдат другите хиляди души и ще кажат: "Как така на тях си дал това място! И ние искаме от туй място." Това желание – да иска човек хубавото, е Божествено. Но човек, като дойде на Земята, той трябва да е готов навсякъде да живее, понеже цялата Земя е негова. Ако той прави избор на едно или на друго място, той нарушава Божествените порядки. Аз им казвам: Аз съм богат, давам ви мястото горе, на Витоша. Това е разрешението. Но могат да дойдат и там и да ги вдигнат. Нищо не значи. На Родопите ще им дам. В Америка. Обаче те искат тук, в България. Това е човешкият ред на нещата.

Вие трябва да опитате докрай човешкия ред на нещата, да опитате и да видите слабите страни на човешкия порядък. Човешкият порядък, това са спомагателни страни на живота, а пък при Божествения порядък цялата Земя ще е твоя и ти ще бъдеш добре дошъл навсякъде. Дето и да ходиш, няма да бъдеш собственик. Като ти е дадена цялата земя, защо ти е собственост? Ти ще тръгнеш да раздаваш от тая земя. Ще си намериш другарка, на нея ще дадеш, после ще има други, на които ще почнеш да разпределяш.

Има противоречие между човешкия и Божествения порядък на нещата. Някои казват: "Виж как онзи си е наредил работите! Той е здрав, а аз съм болен. Той има къща,

---

* Гьондовото място – част от Изгрева, закупена от Гьондов, и носела името на притежателя известно време. (Бел. на стенографката.)

а аз нямам." Какво трябва да направим сега? Как трябва да излезем от това противоречие?" – Ние няма с вас да поправим света. Власт имаме, но сили нямаме. И сили да имаме, не знаем как да поправим. Можем да управляваме, но нямаме кой да разпределя нещата. И най-сетне, кои са хората, които трябва да освобождаваме? Казват: "Да живееш по Бога!" Един евангелистки проповедник проповядвал, че всичко в света принадлежи на Бога. Той бил доста богат. Обърнал едного към Бога и се радвал, че го обърнал. Но обърнатият към Господ един ден му задигнал кесията и казал на проповедника: "Понеже парите са на Господа, Господ ми каза да ги взема. На тебе е казал дяволът да ги вземеш, а Господ на мен трябваше да каже да ти дам кесията. Щом си позволил да я вземеш, това е от дявола." Разрешете сега кой е на правата страна. Онзи прави общи изводи от думите на проповедника. Проповедникът тълкува учението по-дълбоко, като казва: "Господ чрез мене трябваше да говори и да ми каже да ти дам кесията, понеже аз те обърнах. Ти казваш, че Господ ти е проговорил. Това е от дявола, ти искаш да вземеш парите." Кой е на правата страна? Онзи е обърнат, но проповедникът не признава, че е обърнат, щом може да направи една постъпка, която той не одобрява.

Сега, кое е по-хубаво в света: да вземете всички неща и да имате средства да живеете или всички да бъдете бедняци и да търсите един от друг любов? Кое положение е по-хубаво: Да бъдете сити или да бъдете гладни? Ситите хора са щастливите хора, а пък гладните хора са нещастните. Но кога гладният е нещастен? Когато не може да задоволи глада си, той е нещастен. След като се е наситил, ситият, след това иде друг един процес: това, което е приел, трябва да го повърне назад. Когато това, което си взел, трябва да го повърнеш назад, това не е благо. Ако нещата предизвикат стълкновение в хората, това е човешки порядък на нещата.

Всички имате една голяма задача: да се справите с вашия вътрешен живот. Мъчна работа е това! Аз съм разрешил този въпрос. Да допуснем, че влезеш някъде, където и да е. Да кажем, че ти си вярващ, окултен ученик, ученик на Любовта и ученик на Мъдростта. Единственото учение в света, което осмисля живота, това е любовта. Вие може да имате

сила, знание, украшение, красота и пр., но всичко това без любовта няма тази цена. Животът без любовта е една млада хубава мома, окичена с всички красиви неща. Тя е красива, но няма живот. Всички външни придобивки без любовта са мъртви. Знанието, мъдростта, силата, красотата добиват своята ценност само когато любовта влезе в човека. Всичко в света има цена, когато има любов. Така седи въпросът. Ако ти нарушиш закона на Любовта, веднага смъртта идва като едно ограничение в тебе. Не че любовта може да се ограничи, но като престане любовта в тебе, ти ще изгубиш смисъла на живота.

Някой път не можеш да си обясниш следното. Ти обичаш един човек и престанеш да го обичаш. Какъв е законът за обичта? Вие виждате един човек добре облечен и поглеждате вашите дрехи, че не са така добри, а пък неговите са добри. Има едно различие. И казваш си: "Той е много добре облечен." Туряш едно различие между себе си и него. Виждаш, че този човек знае, но всичко, което знае, е чуждо – той го е взел оттук-оттам. Пчелата е събрала мед от хиляди цветя. Тя не е направила меда, но цветята направиха меда; но има нещо в природата, по-далече от цветята. Медът съществуваше извън цветята. Сладкото в природата не го създадоха цветята. Те го взеха от природата.

Някои искат да станат като мене. Защо? Защото разбират криво. Защо някои искат да станат министри? Не да оправят света, но да оправят работите си. Защо някой иска да стане учител? Ще има заплата, уважение и пр. То е така, но Учителите, великите Учители на света, носят най-големите тягости. Никое робство в света не може да се сравни с робството на един Учител. Вие нямате ясна представа за това. Ти между хората ще виждаш престъпления, беззакония и ще бъдеш сляп за всичко това. Противоречия ще има в тебе и всичко това трябва да го разрешиш и няма къде да се освободиш. Ти ще бъдеш впрегнат кон. Като натоварен кон, ще кажеш: "Аз съм свободен да отида на Витоша", но онзи те кара с камшик. Дизгинът* е хубав, кошумът** е хубав,

---

* дизг□н (от тур.) – *диал.* поводи, дълги ремъци или въжета, които се прикачват към юздите и служат за управляване на впрегнати коне.

** кошум (от тур.) – *диал.* ремъци за впрягане.

каруцата е хубава, но ще я теглиш. Ни най-малко не влизат в твоето положение. Ще се качи този човек, онзи човек на каруцата. Всички Учители в света минават един тежък изпит. Те са на изпит и като могат да минат, ще минат в едно състояние вече, за което хората не са слушали даже, но докато дойдат до него! Лесно се говори, но докато минеш до това състояние, ще минеш през най-строга дисциплина. Всички хора, които са влезли в съприкосновение с тебе, трябва да ги повдигнеш и трябва да изгладиш противоречията по един разумен начин. На всички, които ти са поверени, да не оставиш нито един да пропадне.

Защо християнството не успя? Христос в едно нещо не сполучи: не можа да отучи Юда да краде. И този Юда го има и в съвременното християнство. Христос го знаеше. Днес това, което разяжда християнството, е кражбата. Между 12-тях ученици на Христа, 11-те бяха на място. Само Петър се подхлъзна малко. Христос го обърна. Но Юда не можа да обърне. Христос сега трябва да обърне този Юда. Сега ще дойде Христос да обърне Юда. И ако Юда не се обърне, светът не може да се поправи. Сега не е въпрос за праведните, а е въпрос за Юдите. Вие сте се намерили при една от най-трудните задачи. Какво ще правите с Юда? Аз го виждам навсякъде. За 2000 години той е прогресирал. Във време на Христа този Юда е бил ученик, а сега е станал професор. Аз имам особено схващане за Бога, за обществения строй, за семейството и пр.

Две твърдения трябва да се направят. Първото твърдение е по отношение на Божествената Мъдрост. Разумно трябва да постъпва човек. Второто твърдение е по отношение на Любовта. Човек трябва да приложи Любовта както трябва. И от две неща човек трябва да се отрече. Аз ви казвам какво трябва да придобиете, а пък вие ще ми кажете от какво трябва да се отречете. Всички хора изискват неща, които са възможни само при известни условия. Всички задачи, които имат хората, могат да се разрешат.

Има едно голямо противоречие в света, което ще стане като една задача за в бъдеще. Един от младите братя ми разправяше, че той имал две неща, които трябвало да превъзмогне и като се отрече от тях, ще се почувствува свободен.

Две неща има, от които трябвало да се отрече, с които трябвало да се справи. И право мисли той. Малки работи са те, но съставляват една вътрешна мъчнотия в света и в живота. Имаш един малък трън, не се изисква много да го изтеглиш. Но да допуснем, че ръката ти е тъй слаба, че не можеш да си повдигнеш ръката и да го хванеш. Всичко е в повдигането на ръката, да хванеш този малък трън и да го изтеглиш навън. Много малки дефекти има човек, но той няма сила да се справи с тях.

Не може човек да се отрече от нещо, ако той най-първо не е придобил. Ти не можеш да направиш едно самоотричане, преди да си придобил. Най-първо трябва да придобиеш, да имаш положителното, за да се отречеш от отрицателното. Животът започва с положителното. Ти не можеш да разрешиш една мъчнотия за живота си, докато не дойдеш до положителната страна на Любовта. Ти не можеш да разрешиш противоречията на живота, додето не дойдеш до положителната страна на Мъдростта. Две положителни неща трябва да имаш. Ти не може да се отречеш от богатството, докато го нямаш.

Светията, и той се бори. Какво го мъчи? Той е много напреднал от ваше гледище, но този светия има мъчнотии, с които трябва да се бори. И той си има слабите страни. Един човек е силен, може да носи 100 килограма на гърба си – дотам е стигнал. Но 500 килограма не може да носи. Един християнин, който се съблазнява от една красива мома, престъпление ли е това? Аз говоря само за външното, да не мине някаква крива мисъл в ума ви. Той само я е видял, но като се върне, може да си помисли една мисъл, за която ще го държат отговорен. Кого? Обикновения човек няма да го съдят за това, но един светия, който си е позволил и най-малката отрицателна мисъл, ще го държат отговорен. Въпросът е за светията, а не за вас. Това, което ви говоря за красивата мома, то се отнася до светията. Един светия го държат отговорен за това, за което вас не ви закачат. Вие ще бъдете тогава свободен. Един лекар може да направи операция на една красива жена, но ако вие я боднете с ножа, ще намерите затвора. Светията се намира в положението на онзи, който, като бодне момата, ще намери затвора. А

пък вие сте в положението на лекаря, който може да направи голяма операция. Дето вие сте праведни, светията е неправеден. Един светия, турен на ваше място, веднага ще намери затвора. Ако той постъпва както вие постъпвате, веднага ще намери затвора.

Не искам това да ви бъде като спънка, но искам да ви кажа, че в бъдеще ще се намерите в едно положение на вашето развитие, ще дойдете до известни мъчнотии, социални мъчнотии. И при тия мъчнотии никой не може да ви помогне отвън. Само онези хора, които са минали през тях, ще ви покажат пътищата, по които може да се освободите разумно от тях. И под думите: "Царство Божие" подразбираме всички хора, които са се освободили. Като дойде при вас който и да е човек, да ви е приятно. Като видите един човек, да ви е приятно, че сте го срещнали. Това е Божествено! И всеки, като ви срещне, да му е приятно. И вие да бъдете като ангели, които летят.

Понеже днес на кръст не могат да разпънат Христос, сега са приготвили задушливи газове. Казвам: Ще се стегнете сега! Вие сте много по-свободни от светията. Светиите в сравнение с вас са много ограничени. Един светия е ограничен. Един светия, ако го поканят двама младоженци, той няма да отиде. Ще каже: "Много съм зает!" Един светия при един банкер не може да отиде. Един светия при един учен човек не може да отиде. Защо? Вие не сте в никаква опасност, но светията вижда тези работи – той вижда опасността. Аз се радвам, че не сте светии. Всички се стремете обаче да станете светии. Това върви по един естествен път. То е закон на растежа. Ако вие турите едно семе между пукнатините на канарата, дървото, което ще израсне, ще почне да расте по канарите и тези канари, които са близо една до друга, ще се отдалечат и между тях ще се образува по-голяма цепнатина.

Та, сега, първото твърдение, което ще направите в себе си, е следното: да приложите Божествената Любов във всичката пълнота. Да изпълните Волята Божия, в това е разрешението. Да изпълните Волята Божия не както вие разбирате. Волята Божия има отношение с всичко в света. И второто положение е: Всички трябва да бъдете добри проводници, та онова, което е хубаво, възвишено, трябва да мине през

вашето съзнание. Силата ви седи в изпълнението на Волята Божия. Щом възприемете Волята Божия, вие ще имате сила. Само по този начин може да постигнете това, което желаете.

Ако тези твърдения ги направите, вие ще имате постижения. Няма друг път. Всичко друго е губене на време. И светията се намира в противоречия. Защо светиите се намират в противоречие? Защото и те не могат да изпълнят Волята Божия. Светиите трябва да имат едно желание: всички светии трябва да се слеят в едно. В тях има още индивидуализъм. Те не са решили още да се слеят в едно и да образуват един голям светия. Мъчна работа е това. И църквите не се съединяват по единствената причина на светиите. Има православни светии, католически светии, окултни светии и пр. Светиите са на особено мнение. При тях няма спор, но светиите не знаят как да се обединят. При това и Учителите, които стоят над светиите, и те се намират в противоречие понеже и те не могат да насилят светиите да направят това. Светиите трябва да го направят доброволно. И Учителите седят и гледат какво ще направят светиите. Учителите седят горе и не могат да вземат решение, понеже чакат светиите. Светиите досега не са взели решение.

"Отче наш"

30-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 15.IV.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

БЪДЕТЕ КАТО БАЩА СИ!

15 минути размишление.
Нарядът.
15-а глава от Евангелието на Лука.
"Всичко в живота е постижимо"

Мнозина запитват как е живял човек в миналото. Често хората се интересуват от своето минало, а някои се интересуват за своето бъдеще. Сега, какво допринася миналото на човека? То представлява една основа. Какво представлява настоящето? То представлява условията, при които тази основа може да се гради. А какво представлява бъдещето? То е завършената работа.

В прочетената глава има два възгледа, които Христос представя в тази притча. Двамата синове представят двата възгледа. От един баща са раждани те. В единия, по-младия син, се зараждa един възглед – да бъде свободен, да постъпи тъй, както намира за добре, както той разбира. Младият иска да бъде свободен, другият е по-стариям. Младите въобще искат да се възстановят техните възгледи. Те обичат свободата, но в притчата ние виждаме, че най-малко младият може да извоюва свободата си, която търси, понеже почиваше на една чисто материална основа. Той каза на баща си: "Дай ми моето, което ми се пада." Защо не каза на баща си: "Позволи ми да си ида, аз не искам никакъв дял." Защо не каза: "Аз не искам нищо от тебе, ще ида сам да опитам щастието си"? Защо не се зароди този възглед в душата на този, младия?

Вие може да отнесете и към себе си тази притча. И сега тя постоянно се преповтаря. Когато човек греши, не е ли в положението на младия? Всяка направена малка погрешка е все по пътя на младия. Ние казваме, че не е въпрос за малка и голяма погрешка. То са последствията, които излизат от погрешките. Малки погрешки носят големи послед-

ствия. Винаги в природата погрешките се мерят с последствията. Първата дъщеря на Бога, която изяде една малка ябълка, още не може да се освободи от последствията на това. Един плод изяла първата дъщеря на Бога, а след това – такива големи последствия! Ева яла един плод и съгрешила – това е обяснение за деца. Но в съгрешаването последствията са, които следва да се понесат от известни постъпки.

Какво е било поведението на този млад син? Младият син взема парите и отива там, където не трябва; започва да яде, да пие, да разпилява имането си и след това слиза в положението на най-нисшия живот. И сега често казват за някой човек, че е заприличал на животно, на животно се е превърнал. Питам: Кой е изходният път на животното? Де е спасението на животните? Изходният път, по който животното може да се спаси и избави от всичкото нещастие, то е пътят на човека. Сега казват: "Човек е той." А кой е изходният път на човека? Изходният път на човека, това са ангелите. По този път човек трябва да върви в чистия живот! И двамата синове бяха родени от един баща. Но единият от тях остана при баща си, а другият замина. И се показа, че в родното място има любов. Христос разкрива не само характера на по-младия син, но разкрива характера и на по-стария син.

И в стария син бащата забелязва една погрешка. В младия се крие погрешката на един лек живот, живота на сърцето – да пие и се весели, да се забавлява. А другият син представлява човека на ума, със замисъл да оре земята и да стане господар. Баща му казва: "Синко, няма какво да се сърдиш, ти си винаги с мене и всичко мое е твое. То е, задето ми служиш добре, дето си живял добре, не че ме обичаш толкова. Твоят брат изяде своето и ти имаш да ядеш своето." И след туй големият син се умири. В държанието на големия син няма никакъв идеал.

Сега мнозина идват в пътя, за да се спасят, за бъдеще да влизат в рая, да живеят. Хубаво е. Това е старият син, който запазва своето положение. Някои искат да влязат в рая да се повеселят. И като слязат на Земята, искат да живеят по-добре. Други казват: "Не съм видял светъл ден на Земята."

В сегашния живот много пъти ние не изпълняваме Волята Божия от любов. Изпълнението не се състои в това отвън да ми го наложат. Защото, ако на мене ми казват отвън как да изпълнявам Волята Божия, това не е никакво изпълнение на Волята Божия. И туй ни най-малко няма да събуди моето съзнание. Ще кажа, че условията са такива. Някой може да каже, че от любов страдам. То е въпрос дали от любов страдам. Човек се радва, докато е богат, докато му плащат, но ако утре фалира, изгуби всичкото си имане, няма и пет пари, слугата ще напусне веднага господаря си. Питам: От любов ли е това слугуване? Отиваш при някой учител – от любов ли отиваш? Не, ти отиваш заради знанието. Утре, като не ти дава знанието, ти напущаш учителя. Туй е едно право положение на хората, но по отношение на Бога въпросът седи малко другояче.

Питам: Защо човек на Земята, щом му дойде едно страдание, не може да издържи? Докато му върви, всички го благославят и той се весели. Ако е православен, големи свещи пали. Ако е будист, жертвоприношение прави. Щом човек има, праща подаръци тук-там, минава за благодетел. Но щом осиромашее, вече мяза на някой паун; паунът, щом изгуби задната си опашка, няма го никакъв, крие се и чака да му израснат задните пера. Пък като му израснат, тогава се показва на другите и си показва задницата. Сега, думата "задница" е малко опорочена дума. Ние всякога показваме края на нещата. И какъв може да бъде краят на нещата? Всеки край на Земята е свързан с нещо много неприятно. Началото е много добро.

Сега, това мога да ви го докажа, но не искам да ви го доказвам, защото ако река да го доказвам сега, втори път няма да искате да ви го казвам. Представете си, че един човек се хвърли от едно високо място, от 100 метра. Хвърли се, падне на камъните и си строши костите. Питам: втори път той би ли се хвърлил? Не. Той само веднъж ще се хвърли оттам. Но човек, за да се хвърли, трябва да има крилата на птица.

Вие търсите основата. В основата се крият два живота. Под мантията на Божията Любов ние сме скрили човешката любов; под мантията на Божията Доброта ние

сме скрили човешката доброта; под мантията на Божествената Правда ние сме скрили човешката правда. И под всички добродетели ние винаги крием по нещо наше си. Има и нещо у нас, което крием и някой път и на себе си не го казваме. Допуснете сега, че подир мене върви един апаш. Питам: защо върви той? Обикнал ме, човекът. Вижда, красив съм и доста съм снажен, златен пръстен имам на ръцете си, обущата ми лачени, имам хубави дрехи, цилиндър, и върви подир мене като адютант. Питам: защо върви подире ми? Да допуснем, той иска да вземе нещо от мене. И след като вземе туй, което е замислил да вземе, какво ще придобие? Но някой път известни постъпки донасят известно добро. Има постъпки, които донасят големи добрини. Но те са от много редките.

В сегашната история има само едно добро, то е следующето. Когато евангелското дружество напечати първите Библии на турски език и ги пратиха в Цариград за разпродаване, турските служащи, като ги видели, изпограбили ги, че колкото Библии имало, нито една не оставили. Всичкото – изпокрадено. И дружеството, като едно благодетелно дружество, пило една студена вода за Библията. Англичаните, които са много практични, тръгнали да държат лекции, да събират пак пари. Напечатали второ издание на Библията, но единствените турци, които се обърнали, станали християни, това са тези, които са чели крадените Библии. Оттам насетне мисионери ходеха и не можеха да обърнат нито един турчин, но от тия крадени Библии всички станаха християни. Питам тогава: не си ли струва да се крадат Библии? И аз съм съгласен на едно библейско дружество да му се изпокрадат Библиите, защото те са напечатани и хората даром са дали парите на туй дружество, те не са се мъчили за парите, за да се напечатат Библиите. Вземат ги турците и се обръщат. Какво зло има, че изпокрали 2000? Тук не виждам никакво престъпление. И за наказание на престъплението, те станаха християни. Туй беше наказанието – че им се наложи християнството. Ако ще крадете Библиите, за да станете християни, в този случай това не е кражба. Това е един подарък. Библейското дружество трябва да пише тъй: "Понеже за пръв път се печатат на турски Библиите, ние изпращаме

всички тия сандъци подарък и да се раздадат на желаещите.” Но те погрешка са направили, не им е дошло на ума да ги дадат подарък. Имали са съображение да се продадат и то много евтино, само заради подвързията, понеже били с кожена подвързия; само за подвързията взели малко пари, а за печатането нищо не са взели.

Сега, връзката, която трябва да се направи с прочетения стих. Този, младият син, бърка в ковчега на баща си и задига Библията. Младият син, който откраднa Библията на баща си и отиде в странство да яде и да пие, като прочете Библията, видя, че всичко, каквото е писано в свещената книга, е вярно, и си казва: “Ще ида при баща си и ще му кажа, че много хубаво е писано всичко в книгата! И каквото е писано в Библията, е вярно. И ще му кажа още: “Досега аз не съм живял съобразно с Библията, но отсега нататък ще живея съобразно книгата. И ще ти бъда слуга!” Кое е по-хубаво? Кое е за предпочитане? Да имаш един син, който яде и пие, а ти да плащаш, той да минава само като етикет и никак да не те препоръчва, или един син, който да ти работи? Кое е по-хубаво? Да работи!

Или, не е било време, когато Бог да не е работил! Остава въпросът за нас, ние да работим. Ние не сме работили както трябва. Въпросът е за нас. Ние още не сме живели както трябва. И този живот е за нас. Казва някой: “Дотегна ми.” Дотегна ви да пасете свинете; ваш избор е това. Никой не ви е пратил да ги пасете. Вие откраднахте Библията и отидохте там и изядохте имота си и работите на един друг господар, служихте нему! Баща ви не ви е пратил. За сегашните страдания кой е отговорен? Ние сме отговорни. И следователно ние можем да ги поправим. Как ще ги поправим? Точно както този, младият син.

Под думата “хляб” аз разбирам Словото в истинския, духовен смисъл. Сега, ние вземаме само материалната страна. Някой път мислим, че сме живели добре, когато имаме едно богато разположение. Не се лъжете с вашето разположение, това ни най-малко не показва, че имате вяра. Като си натясно и те нахукат, тук и там се отнесат зле към тебе, тогава ще се покаже твоята вяра. А туй, дето като ходиш някъде и те посрещат с целувки, с букети, мият ти краката,

навсякъде ти дават да ядеш и пиеш, туй е вярата на светиите. Всеки от вас иска да бъде светия. И отиде в някой дом, ще му се поклонят, ще го целуват там, в негово име ще говорят – как да не искаш да си такъв светия? Светиите [са] сега духовните генерали. Всеки от вас иска да бъде генерал. Нямам нищо против това, за мене и редовият, и генералът е все едно и също. За мене редовият е младият син, а генералът е старият син. Казвам: Един стар и умен генерал е за предпочитане пред един млад и глупав войник. И един силен и здрав войник, който добре работи и добре мисли, е за предпочитане пред един остарял и глупав генерал, който може да забърка една каша и после мъчно да я оправи и който не може да свърши една работа както трябва.

Казвате: "Толкова години ние правим усилие да служим на Бога." По някой път аз разглеждам работите тъй: Ако при мене дойде един слуга, който ми служи внимателно, мислите ли, че го прави от някаква добродетел? От мое становище, това са парите, които му давам. И утре ако така стане, че той има моето богатство, той става господар и не само че няма да ми служи, но ще ме накара аз да му слугувам. Ще каже: "Досега ти ми заповядваше, сега и ти ще ми послужиш малко." Казва някой: "От толкова години аз тичах подир него." Тичате заради парите.

От толкова години вие служите на Бога, да станете светия, да ви направи генерали, да станете министри, господари. Не е лошо. Но това е външната страна. Представете си един свят, дето няма да има нужда от генерали! Представете си един свят, дето няма болни хора, а ти следваш медицина. Тогава? Има един свят, дето ти учиш архитектура, а там няма нужда от строежи. Всеки човек само помисля да има къща, и тя стане. Къщата му мяза на тия гумени топки, дето, като са надуе, и веднага стане балон или топка. После излезе въздухът и топката се свие. Да кажем, една къща, която тежи само един килограм, носиш я в джоба си, извадиш този гумен пласт, надуеш го и къщата – готова пред тебе. Но ти трябва да я извадиш и после пак можеш да я турнеш в джоба си.

Някои приятели, които заминаха в другия свят, чакаха да добият способността да говорят езици, да добият силата

да лекуват. Да говорят различни езици не добиха, и сила да лекуват не добиха. Тези неща не бяха най-важни и затова не ги добиха. Най-първо човек трябва да желае да добие Любовта. Същността на нещата, съдържанието на живота се състои в непрекъснатата връзка с Бога, с Божията Любов! Сега, каквото и да ви се разправя, вие не можете да го разберете. Когато човек е много гладен, мъчно може да му се разправя: "Не яж това." – "Каквото и да е, ще ям." В него желанието да яде е толкова силно, че никакви аргументи не могат да го задоволят да не яде. След като се наяде, той сам ще се научи какво да яде. Каквото и да му кажеш, докато е гладен, е безпредметно – той не може да го разбере. Такова е положението на човек, който има навика да пие. 20 години е пил винце или абсент от хубавия, или коняк. Когато човек е простинал малко и пие една чашка, две, за да се излекува, няма нищо от това. Но свикналия много да пие никога не може да убедите да не пие. Ще му кажеш: "Не пий!" Той веднага ще постави въпроса: "Защо? Не съм ли аз свободен?" – Е, свободен си. Единственото питие, което природата свободно е допуснала на човека да пие, то е водата. А всяко друго питие, което той си позволи да пие, каквото и да е, тежко ще плаща – особен данък има за него. Единственото нещо, за което той нищо не плаща, е водата. А за другото ще плати.

Всичките християни в Америка и тук се намират в едно противоречие със себе си. И туй противоречие произтича по някой път от факта: те мислят, че имат Божествения живот, а при това виждат, че този живот се цапа. И не могат да си обяснят как тъй този Божествен живот да се цапа. Как туй, Божественото, което е по-силно, да не е в състояние да се пази, а се цапа. Божественото не се цапа. Ако границата на една река се цапа, в реда на нещата е, но цялата река не може да се цапа. Божественият живот не може да се оцапа! Туй, което ние считаме прегрешение в нас, то е нарушението, скъсване на връзката ни с Божественото. Несъзнателно ние не искаме да изпълним Волята Божия. Този син казва: "Аз на баща си не искам да работя. При него нека остане големият ми брат, пък аз съм млад, ще ида да се уча." И бащата намира, че желанието на сина е на място, не е лошо.

Сега, всичките хора на Земята са все младите синове, които са дошли от Небето. Всички тия синове, които са

се въплотили тук, те мислят, че за тях е Земята. И какво правят? Свине пасат. Та, всякога вие мислите, че като станете един генерал, да предвождате една армия от 20 000 души, и тия хора оглупеят, развратят се, вие мислите, че сте направили нещо благородно? От Невидимия свят това е пасане на свине! И след туй, като се спечели едно сражение, генералът ще получи кръст за храброст. Че другите са измрели, това не е важно. Важно е, че ще носи ордена, че в туй сражение е спечелил.

Сега, разбира се, тъй, както говоря, ако ме слуша някой генерал, ще каже, че това учение не е вярно. Аз ще му кажа само да провери неговото учение право ли е или не. Да тури на своето генералско място един редови и той да му заповядва, да му откъснат един крак или ръка. Тогава да се види как ще мисли този генерал. А тъй, като генерал, ще имаш само един възглед – генералски. А като прост редови ти ще имаш друг възглед.

Опасността, която ви застрашава, е следующата: вие не сте установени още в любовта си. Ето, имате слуга и двама господари, единият господар дава 2000 лева на слугата си, но другият като даде 3000 лева, слугата на първия господар веднага ще отиде при втория. Но трети господар каже: "Аз давам 4000 лева." Тогава пък слугата отива при него. Друг дава 5, 6 и накрая 10□хиляди лева. Този слуга последователно се мести. Отива при 10-те хиляди. Но друг един каже, че дава 15□000. Веднага слугата там ще се спре, отива при последния. Питам сега: Де е силата? Убеждение ли има той? То е чисто материален интерес: "15□000 лева дава, ще ида там" – казва той. Друг е въпросът, ако този човек отива да служи без заплата, че да каже: "Ти и 20□000 лева да ми дадеш, при тебе не идвам. За какво са ми толкова много пари? Аз тук човек ще стана."

Тези двама господари са: единият – светът, а другият господар, това е Господ. Идеш при Господа, Господ нищо не ти дава. Светът казва: "Ние даваме богатство, а Господ не го дава." Даже господарите тук казват: "Въздуха, който дишаш, благодари на мене, че свободно го дишаш. Другояче, ти не би дишал свободно. И Слънцето, че те грее, ти благодари на мене, иначе ти не би имал ни слънце, ни въздух."

Никой мъж не дава на жена си да излиза вънка, да я грее слънцето. Защо? Има мъже, които пазят жените си от слънцето както от чума. Той пази жена си да не би петна по лицето си да получи. Защо този мъж, който е толкова правоверен, ревнува жена си от слънцето? Тези жени, които са ходили под слънчевите лъчи, според него грозотии са станали.

Сега вие не може да схванете връзката. По някой път моята работа мяза като работата на учителите. Най-първо учителят обръща внимание на правописа – къде трябва да се тури "в", "д", "я", едно време "х", "ия", после, къде да се тури запетайка. И най-първо горкият ученик трябва да се учи къде да тури тия букви и запетайки и след като се научи донякъде, учителят става внимателен с него. Едва научил това, трябва сега пък да се научи да пише право, красиво правописание. И почва пак учителят да му приказва, че така не се пише. Буквите не са написани така, както трябва, а трябва почеркът да е равномерен и добър. В българската графология, ако един човек не тури "ы" на място, дето трябва, и ако той "а"-то и "о"-то или някоя друга буква изяде, аз вече зная какво той изяда от живота си. И ако той не пише буквите си, както трябва, аз зная, че той е немарлив. Пише, пише, но все ще я оцапа някъде. Той и в живота си все ще оцапа всичко. Някой ти пише едно писмо. Отначало чисто, но в края оцапано. В началото е хубаво, а накрая зацапано. Който не вярва, може да провери. Оттам учат сегашните графолози. Като погледнат как пише един човек, те знаят какво означава това. Пишеш донякъде хубаво, после, като дойдеш до края, започнеш да пишеш буквите ситно, ситно. Значи започваш със закона на щедростта, едро пишеш, а свършваш със закона на скържавостта*, ситно. Питам: Какво се добива така? Започнал си със закона на Любовта, а свършваш със закона на омразата. Не пиши дълго писмо, дългите писма приличат на банкерите, които тургат големи лихви. Едно писмо трябва да съдържа само основните положения. Само светиите, които нямат работа, имат право да пишат дълги писма. А вие, които сте на работа, пишете кратки писма, като англичаните. Англичаните са отривисти, у тях няма разказване надълго и широко. Три-четири реда,

---

* скържавост – *диал.* стиснатост, скъперничество.

Софиа □ Мазреб.
на 22.IV.1934 г., 5 ч сутрешта,
дрежано от Учителя
31-во утринно нередно слово,

на Единния, Вечния Бог на Живота.

Проповедта Любов на Духа, проповедта Мерросит на Духа, проповедта Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, благата. Аз ще набера побереното на благата. Ниска от него на младия син – и удвамата са поспели. За мене е важен набера нито побереното на солемния син, нито побереното е всичко. Ако ми се пресоставяше аз да избирам, няма да primep. За мене среда е благата. В него има любов. Благата Благата. За мене нито солемният син, нито малкият син са за син, и на младия син. А кой е средата в градения случай? бовта, ще бъдат зонени. И ще имат оплитността и на старата всички онези, които искат да се подвизават в закона на Любнамерят хилядри поспешки и вини – това е закон в света. И да живеем едни вязвишен, благоприен живот, бедната ще чен живот, никой нищо няма да ти каже. Но ако ти решеш тя, всяка ще бъдат зонени. Може ти да живеем едни поро-

Всички хора, които се осмелят да зонят и хулят Любов-вярват в евреийщината.

Техният Христос е евреин. И ще зонят всички, които лежат под надзор и евреите – също. И като зонят евреите, астрология, графология, хиромантия, даже след бреме а Христос е евреин, ще мъдрят на зонение и христянинте, заедно Христос е евреин. И ще зонят всички, които бъдат в евреийщината.

Те много добре си знаят смешките. В Германия всички окултисти си мъдрят под полицейски надзор. Които са на малдия син – и удвамата са поспешни. За мене е важен набера нито побереното на солемния син, нито побереното е всичко. Ако ми се пресоставяше аз да избирам, няма да primep. За мене среда е благата. В него има любов. Благата Благата. За мене нито солемният син, нито малкият син са за син, и на младия син. А кой е средата в градения случай? бовта, ще бъдат зонени. И ще имат оплитността и на старата всички онези, които искат да се подвизават в закона на Любнамерят хилядри поспешки и вини – това е закон в света. И да живеем едни вязвишен, благоприен живот, бедната ще чен живот, никой нищо няма да ти каже. Но ако ти решеш тя, всяка ще бъдат зонени. Може ти да живеем едни поро-

Всички хора, които се осмелят да зонят и хулят Любов-вярват в евреийщината.

Техният Христос е евреин. И ще зонят всички, които лежат под надзор и евреите – също. И като зонят евреите, астрология, графология, хиромантия, даже след бреме а Христос е евреин, ще мъдрят на зонение и христянинте, заедно Христос е евреин. И ще зонят всички, които вярват в евреийщината.

Проповедта Любов на Духа, проповедта Мерросит на Духа, проповедта Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

Проповедта Любов на Духа, проповедта Мерросит на Духа, проповедта Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

Софиа □ Мазреб.
на 22.IV.1934 г., 5 ч сутрешта,
дрежано от Учителя
31-во утринно нередно слово,

БЕДНИЯТ ЛАЗАР И БОГАТИЯТ

Размишление.

Ще прочета 16-а глава от Евангелието на Лука.

Има едно различие, което съществува между хората, което ги смущава и което произтича от самите тях. Всички учат, всички не свършват. Някои се извиняват, че не са даровити. Въпросът не е там. Всички ядат, но всички еднакво не се ползуват. Казват, че яденето било такова. Въпросът не е там. Не е само в яденето, но трябва избор. Някой ще каже, че не знае как да си избере храната. А зависи от човека да си избере храната. Ако някой тури една черна дреха и една бяла дреха, и той не знае кое е бяло и кое е черно, тогава той е сляп. Ако човек избере черното наместо бялото, тогава какви са съображенията? Избира бялата дреха, но бялата дреха не е практична. С една бяла дреха ще си навлечеш белята. Трябва 10 пъти да я переш. А черното носи.

Сега, ако направите един паралел между един чист живот и един нечист живот, ако си един чист човек, ще си създадеш неприятност – постоянно трябва да се чистиш. Но ако водиш един нечист живот, ще си свободен от смущения. Ако имаш едно леке на дрехата си, ще кажеш: "И тъй ще я нося." Добре. Можеш да носиш и дебели дрехи, може да носиш и тънки дрехи. Практично е. Да кажем, ако лятно време носиш тънки дрехи, на място си, пък ако лятно време носите дебели дрехи, това значи не сте от много умните. Но този, който е бил умен лятно време и остане със същите дрехи и зимно време, какво ще стане с него? Умният през лятото ще стане глупав през зимата и умният в зимата ще бъде глупав през лятото, ако носите същите дрехи. Тогава как ще си обясните нещата? Ти можеш да кажеш: "Много умен човек е!" Само за 6 месеца ти ще оглупееш. И които намират, че си много умен, ще намерят, че си много глупав човек. Това е един

паралелизъм. Човек, който изучава живота, трябва да знае: летните дрехи през зимата не стават и зимните дрехи не стават за лятото.

Сега, всички хора искат да бъдат щастливи, но те не разбират какво нещо е щастието; да имат едно и също положение, това не е щастие. Например за майката е щастие да има едно малко детенце, тъй за 4–5 месеца да си го подържи на ръцете. Това □ причинява голямо щастие. Но да желае туй щастие да бъде завинаги в нейните ръце, тя сама ще провери, че туй не е щастие, да бъде завинаги това дете в нейните ръце. Ако тя желае за 40–50 години да задържи това щастие, тя сама ще види, че не е избрала добрия път.

Мнозина, които тръгват в този духовен път, искат също щастие по този път и то за през целия си живот. На Земята това нещо не може да стане, пък и щастието не може да е цел. Има известен род страдания, които произтичат от самото естество на човека. Даже и най-възвишените, гениалните хора, светиите на Земята, онези, най-напредналите, и те си имат свои мъчнотии и страдания на Земята. Привидно може да мислите, че те нямат страдания, а те имат много по-големи, но ги разрешават много разумно. Един обикновен човек, ако го бият, той ще се чувствува унижен и през целия си живот ще бъде нещастен. А някой човек, който се подвизава в религиозно отношение, и ако го бият, той ще бъде радостен. Вземете апостолите, учениците на Христа, които ги биха еврейските учени заради техните разбирания. Те се върнаха всичките радостни, че са бити за Словото. Така е и в поново време. Онези, които ги биха на кладата, с песни умираха. Днес има много богати хора, но са недоволни. Едните на кладата са щастливи, другите при голямото богатство, което имат, са нещастни. Как ще разберете вие това?

Ние трябва да разбираме живота тъй, както Бог го разглежда. Трябва да вървим по онзи път, който Бог е определил. Христос представя два примера: единият – богат, облечен хубаво, със способности, с пари, с къщи, с музика, децата му, жена му, всички щастливи; а другият – Лазар, със съвсем друго положение. Но единият слугува на себе си, не слугува на Бога, а другият слугува на Бога. Двама братя са те, които не се познават. Единият богат, другият сиромах. И богатият

се намираше в чудо, защото този сиромах седи при неговата врата. Той не може да си обясни защо Господ е пратил при вратата му този бедняк, да седи там покрит със струпеи. Да се махне оттук! Лазар се молеше на Господа да даде добро сърце, меко сърце на богатия, да се смекчи малко и да прати нещо от богатата си трапеза! И единият се моли да дойдат ангелите, и другият се моли да дойдат ангелите. Единият се моли да дойдат ангелите да дигнат Лазар, а другият се моли да дойдат ангелите да смекчат сърцето на богатия. И действително стана тъй. Дойдоха ангелите и задигнаха Лазара, занесоха го на Небето. И като се намери Лазар в този свят, видя, че този порядък не е такъв, какъвто е на Земята. Там Лазар беше облечен с багреница и висон, с хубави дрехи, с музика и градини, пълни с плодове, с ябълки наоколо и ангелите му пеят. Той сам се чуди защо е така. Дойдоха ангелите и задигнаха и богатия, туриха го на другото място – в пъкъла. Вижда богатият, че молитвата на Лазара беше много по-добра. Той, като се молеше за богатия, стана щастлив, а богатият, като се молеше за Лазара, стана нещастен. Как ще си го обясните това? Богатият, като се молеше за Лазар, стана нещастен, а Лазар, като се молеше за богатия, стана щастлив. Ако сиромах се моли за вас, вие ще отидете в лоното Авраамово, но ако един богат се моли за вас, вие ще отидете в ада. Каквото и добро да желаеш на един човек, който прави престъпление, ти със своята молба нищо няма да му принесеш! Може само да му принесеш страдания, нищо повече. А пък, ако един човек, който не е толкова праведен, ако се моли за един праведен човек, както и да се моли, той ще му причини добро.

Въпросът не седи във външните отношения, които хората имат помежду си. Доброто бъдеще зависи от една вътрешна, дълбока мисъл, от здравия организъм, или от здравото разбиране за живота. Здравият организъм от една проста храна ще извади нещо хубаво, здравословно, [болният] и слаб и при най-добрата храна ще създаде едно нещастие. Има два порядъка в света, които трябва да разбирате. Единият е човешки, в него няма ред, няма правда. Привидно е всичко това. Ако искате в този

порядък да направите нещо, всичко може да стане, всичко може да получите без никаква придобивка. Там трябва да разсъждавате, да мислите, да не попаднете в някоя погрешка. Съвсем друг е Божественият порядък. Там няма какво да мислиш, там трябва да живееш и да изпълняваш. Ако речеш там да философствуваш много, ще си създадеш нещастие и ще имаш други резултати; там нещата, както и да ги направиш, ще имаш придобивка.

Противоречието в света идва от тия два порядъка. Има умни хора, които вървят по човешкия порядък – те ще имат обратни резултати. Има хора, които вървят по Божествения порядък и животът им във всяко едно отношение ще се оправи. Ако богатият само яде и пие, ще се разболее, пък ако си позволява да пие от всичките ликьори, които съществуват, него го очаква нещо по-лошо. Ако бедният яде само сух хляб и пие чиста водица, него го очаква нещо добро. Ще знаете, че пищната храна не е здравословна храна. И всеки може да си избере единия или другия порядък. Ако вървиш по човешкия порядък, ще ти върви – с фасон ще бъдеш, музика ще имаш, всичко ще ти върви, ще бъде привидно всичко наред. Това е човешкият порядък. Но щом идеш в другия свят, ще имаш обратни резултати и обратни процеси. Онзи, който на Земята е вървял по Божествения порядък, щом влезе в другия живот, там вече ще се изменят условията. Ако една гъсеница е живяла добре, ще се измени нейният живот. Тя ще добие своите крилца и в следующия живот, след като излезе из обикновения живот на гъсеницата, тя ще стане пеперуда, дрехите □ ще се изменят, ще има красива дрешка и условията на живота ще се изменят.

При сегашния живот се изисква едно разумно разбиране на Божествените неща, които съществуват, защото хората не подозират онези изпитания, които ги очакват, ако не заживеят както трябва.

Всички противоречия в живота си имат своето назначение и своето разрешение. Ако човек не страда, той няма да добие едно вътрешно разбиране за нещата. Така най-голямото учение, което съществува сега на Земята, това е страданието! Човек без страданието не може да има абсолютно никакви придобивки! Камъкът, за да се превърне от

обикновен камък в по-горно положение, той трябва да мине през ред метаморфози, да изгуби своята кал, да се превърне в една по-висока материя.

Ако вървите по пътя на духовния живот, трябва по някой път да влезете и в обикновения живот. Някои мислят, че след като тръгнат по Божествения път, всичко ще им тръгне напред. Ще им тръгне напред така, както на Лазар. Само след като го задигнаха ангелите и го занесоха на другия свят, тогава беше добре. А докато беше пред вратата на богатия, само кучетата му лижеха раните.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

32-ро утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 29.IV.1934 г., 5 ч сутринта,
София Изгрев.

ГОСПОДАРЯТ И НА ДВЕТЕ

Размишление.

Ще прочета 17-а глава от Евангелието на Лука.

Само с един хубав камък къща не се съгражда, само с едно хубаво ядене животът не може да се поддържа. Човешкият живот е построен, сега се проявява, но в туй свое проявление човек не е свободен. Има нещо, което се е случило с човека, ограничило го е, той се намира в неблагоприятни условия. Трябва да ви приведа нещо из света, за да разберете спънката, която съществува в духовния живот по отношение на хората. Онова дете, което е изгубило майка си и което го гледат чуждите хора, те не могат да го гледат тъй, както майката го е гледала, понеже те не могат да хранят ония чувства, които майката е имала. Колкото и добре да го гледат, туй дете се нарича сираче. Едно дете, което майката е отгледала, се отличава от дете, което слугинята и чуждите хора са отгледали.

Да допуснем, че вие свършите училището, знания имате, много може да знаете за Земята, за въздуха, за Слънцето, за отношенията на хората, за любовта. Имате прави мисли, хубави планове, мислите едно, а после се разочаровате, недоволни сте от живота и не си давате отчет за туй вътрешно недоволство, на какво се дължи то. Обществото е недоволно, всички са недоволни.

От какво зависи недоволството? Когато един син е недоволен от баща си, кои са причините? Причините могат да бъдат или в бащата, или в сина, или във външните условия. Добре, ако са в бащата, бащата трябва да отмахне тези условия; ако са в сина, синът трябва да ги премахне. Ако са отвънка и те трябва да се премахнат. По кой начин? Да допуснем, че недоволството се дължи на външните условия – по кой начин могат да се премахнат? Да допуснем, че денят е горещ,

има 38, 40 градуса. Какво трябва да правиш? В такъв горещ ден трябва ли да излезеш да ходиш? Тогава трябва да си под някоя круша на сянка, да си дремеш. Тия горещи лъчи на Слънцето трябва да минат и после, когато се захлади надвечер, тогава ще излезеш и ще тръгнеш по пътя. Представете си, че през деня имате усилена работа. Казвате: "Горещо-не горещо, трябва да се ходи." И какви ще бъдат последствията? Може да слънчасате, да получите слънчев удар. Карат войниците да маршируват в най-големите горещини. Този марш необходим ли е, на кого е потребен? Ами големите сражения, необходими ли са някому? От военно гледище, необходимо е. Ти по някой път, като един генерал, в себе си дадеш някое разпореждане – трябва да се даде сражение. Питам: Потребно ли е това сражение? Добре, ако победиш, но ако те победят? Възможно е и това. Ако спечелиш – добре, но ако загубиш? Е, кой е по-умен? Който воюва и губи или който воюва и печели? Който воюва и печели, е по-умен, понеже е взел в съображения всички ония противоречия, които в даден случай може да възникнат.

Между доброто и злото в света се води една голяма война, едно голямо сражение, в което вие всички вземате участие: някой – като прост войник на фронта; някой – като взводен, като ефрейтор; някой – като капитан, като майор, като полковник, като генерал и т.н. Каква е разликата, ако воювате като войници и ако воювате като един генерал? Като войник ще се върнете с куц крак, със счупена ръка, с продран шинел. Тук-там ще го вържете този шинел и ще имате някакви останки от войната, а като генерал ще имате кръстове, нанизани на гърдите за победа. Като войник или като генерал, ако си спечелил едно сражение, какво си придобил? Представи си, че един генерал в своите сражения е избил 50□000 души от неприятелите си, а един войник е надупчил 20 души с ножа си. Каква е заслугата им?

Мисълта е, която всякога разрешава всичките проблеми. Казвате: "Ние трябва да бъдем мирни хора." Но да се знае какво нещо е мир в света. Ти можеш ли да бъдеш в мир с един лош човек? Ти можеш ли да бъдеш в мир с една въшка на главата? Качи се една въшка на главата ти и ти искаш да бъдеш миролюбив човек, да търпиш, да не я обезпокояваш.

Възможно ли е това? Нито един от вас не е бил миролюбив с въшките. И аз съм виждал картечници за въшки, картечници [от] скорострелните, после разни медикаменти, па лекарства. Какви ли не изкуства не съм виждал, как да накажат ония въшки, които не знаят как да се обходят с човека.

Имаш една мисъл, която те безпокои, имаш едно желание, което те безпокои, имаш една постъпка, която те безпокои – зная, че вие всички сте съгласни с мене, че ги имате, – как ще се примирите с тях? Важното в света е да изпълним Волята Божия. Идейното е това. В света има една абсолютна Воля, в чието изпълнение се заключава нашето щастие. Нашата собствена воля може да ни даде щастие дотолкова, доколкото сме съгласни с Първата Воля. В Божията Воля са всичките възможности. И ако по някой път вие мислите да бъдете щастливи, прави сте дотолкова, доколкото вие възприемате онази Първична Воля. Туй, което Бог е определил за вас, доколкото го възприемате и доколкото ги прилагате, дотолкова ще бъдете щастливи.

Кой от вас, ако ратаят му се върне от нивата уморен, ще му рече: "Седни да ядеш." Не ще ли рече: "Приготви нещо да вечерям и стегни се да ми слугуваш, след това ти ще ядеш." Дали ще благодариш на този слуга за извършената от него работа? От сегашното гледище ще кажеш: "Той е уморен, от работа се връща. В дадения случай господарят трябва да му даде да яде." Но ако господарят върши два пъти по-тежка работа, отколкото слугата, тогава кой на кого ще трябва да служи? Вие сравнявате днешните господари, дето седят и си махат краката. Седи той на стола и тури десния крак на левия, после обратното, седи със скръстени ръце, извади си перото от джоба, тури го на ухото, после пак в джоба. Един човек, който маха само с ръцете си и ходи да се разпорежда, вие го считате за господар. Не, за господар ще считате главата на човека, онова, което върши за тялото. Господарят е човешката глава. В противен случай всичко се разнебитва. Според Христос добрият господар е онзи, който върши най-трудните работи, а за своите слуги е оставил по-леките работи. Следователно всеки, който върши по-трудните работи, седи по-горе от онзи, който върши по-леките работи. Но понеже ние сега сме ангажирани с ежедневния живот, с някои

наши малки блага, ние по някой път не вземаме предвид бъдещето, условията на бъдещия живот. Какво значи да обичаш Бога? То е да извършиш Волята Божия. Да обичаш, то значи да жертвуваш всичко.

В любовта има две страни. Едната любов е от която всичко произтича, а другата любов е там, дето всичко се втича. Две страни има и животът. Единият живот е, който възприемаме, а другият живот е, в който даваме. В дадения случай вие всякога не може да възприемате. Ние всякога опитваме. Не може да се разбере човешкият и Божественият живот, освен в малки промеждутъци, моменти. В онзи момент, в който ти опитваш любовта на другите към себе си, ти опитваш човешката любов. А в онзи момент, в който ти помогнеш на другите, ти опитваш Божествената Любов. А когато искаш хората да ти помогнат, ти ще опиташ човешката любов. Защото в дадения случай, когато аз помагам, опитвам Божествената Любов, която действува чрез мене. А когато на мен ми помогнат, аз ще опитам Божията Любов, която действува чрез другите.

Сега, това разграничение трябва да го опитате. Вие мислите, че като опитате човешката любов, опитвате Божията Любов. Аз не зная каква е вашата преценка. По някой път, да кажем, вие мислите, че някой ви обича, а при това след време вие намирате, че не ви обича. И защо някога намирате, че не ви обича, а след време намирате, че той ви обича? Как преценявате това? Аз не зная какви са мерките, с които вие измервате любовта. Отвлечени работи са това. Аз не зная как някой ви обича. Казвате: "Той ме обича, чувствувам това." Какво е това деликатно разграничаване, че в един случай чувствувате, че неговата любов е чрезмерна, а в друг случай чувствувате, че е слаба любовта? Как разбирате това? На кое място е слаба любовта? Виждаш, че един предмет е по-далече или по-близо. Този е по-голям или по-малък; правиш едно различие, без да го мериш. Някой път мярката не е толкова вярна, но все-таки, относително, мярката е вярна. Имаме известна представа.

В живота има една оптическа измама. Един човек може да ви излъже и той може да ви излъже така умело, че вие да се чудите после на тая лъжа. Мога да ви приведа безкрайно

много примери за това. Много дъщери са се женили за фиктивни мъже, които са минавали за всичко, но след като са се оженили, виждат, че това не са князе, а посредствени човеци, никакви князе не са. Питам: Как се е излъгала тази мома, че той е княз? Има една опитна страна в живота, тя е така, както при плода. Дадат ви круша – вие чувствувате и познавате крушата по специфичния □ вкус. Разбирате разликата между една круша и една ябълка. Разбирате разликата между една череша и една слива. Всички тия неща ги разбирате вътрешно и външно и не се лъжете. По същия начин, ако вие спазвате тия вътрешни правила, може да имате една вътрешна преценка за нещата. Но може да ви направят една изкуствена круша и вие да не я познаете. Може ли да ви направят едно изкуствено яйце и вие да го изядете? Сега произвеждат такива изкуствени яйца. Тогава как ще познаете кое е същинското яйце? Турете го под квачката – ако се излюпи, е същинското, а което не се излюпи, не е същинското, а изкуствено.

Всички ония изкуствени мисли, които имат такъв човешки произход, те не прогресират, не могат да се изявят. Туй, което ние наричаме "временно", то е изкуствено; а туй, което наричаме "вечно", това са Божествените неща, които съдържат мощна сила в себе си. Всяка една мисъл, която вие възприемате, всяко едно чувство, което вие възприемате, трябва да имат своята сила в себе си. Тогава казваме, че имат Божествен произход!

Често хората проявяват желанията на животните. Разправя един господин, че имал две възпитани котки. Но един ден, на тия възпитани котки той донася една риба, прясна, дава им я. Едната котка хваща рибата за главата, другата – за опашката, и двете теглят. Тия възпитани котки теглят рибата. И питам сега: кой ги скара, тия котки? Една риба ги скара. Не им идва на ум на тия котки да разрежат рибата наполовина. И всяка котка тегли рибата към себе си. Едната за главата, другата за опашката. И кажете ми сега, коя котка ще вземе рибата? Която тегли за опашката или която тегли за главата? Онзи господар, който е възпитал котките, само гледа ума им. Ако едната котка би отстъпила рибата на другата, той ще даде на другата котка още една риба. Понеже

те мислят, че има само една риба, делят я. Той гледа, наблюдава, че те нямат представа за своя господар. Едната котка казва: "Тази риба господарят на мене я дава!" Другата казва: "Господарят на мене я дава!" А господарят седи и разсъждава, че тия котки в дадения случай не постъпват правилно.

По същия начин ние някой път не разрешаваме въпросите тъй, както трябва. Казвам: Ще хванеш рибата за главата. И ако си хванал рибата за главата, дръж я и тегли! Добре, но се случва по някой път, тия котки като теглят рибата, тя се скъсва. Но се скъсва така: онази, която държи рибата за главата, взема винаги повече от онази, която държи за опашката. Такъв е законът: че който държи нещата за опашката, винаги взема по-малко. Нишките, които излизат от мозъка към опашката, са по-силни. Някой казва: "Ами той знае повече." Казвам: Той е държал главата. – "Малко взех." – Опашката си държал. Щом искаш много да вземеш в света, дръж главата. Щом хващаш опашката, винаги ще имаш по-малко. Не си прави никакви илюзии. Защото слабата страна е в опашката, а силната страна е в главата.

Сега аз ви казвам: Когато доброто ви даде една риба, вземете я. Когато злото ви даде една риба, дайте я на другаря си!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

33-то утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 6.V.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

НОСИТЕЛЯТ НА НЕГОВОТО СЛОВО

15 минути размишление.
Нарядът.
18-а глава от Евангелието на Лука.
"Бог е Любов"

Когато човек има вяра, няма какво да му се проповядва за вярата. Или когато знае, какво има да му се казва за знанието? Или когато той е силен, какво има да му се говори за неговата сила? Има еднообразно говорене, има и еднообразно разбиране. Някой път хората говорят за любовта, но разбират едно и също нещо. И туй, което е еднообразно, това не е любов. В еднообразието няма никаква любов, няма никакъв живот. Всяко нещо, което зад себе си носи някакъв материален интерес, това не е вяра. Вярата въобще няма нищо общо с материалните работи или с резултатите. Ти вярваш, че ще изгрее Слънцето. Дали ще приемеш нещо от него, или не, това е друг въпрос. А в какво седи суеверието? Вярваш, че няма да изгрее. Туй е суеверие. Казваш: "Като изгрее, какво ще ми донесе?" То е друг въпрос. Вярваш, че тъй ще бъде и не може да бъде другояче, ще изгрее Слънцето. Когато някой дойде в дома ти и вземе нещо от тебе и когато те посети един приятел, който няма нищо да взема от тебе, каква ще бъде разликата? Единият иде да ти принесе нещо, а другият иде да те безпокои. И щом го видиш, ще ти трепне сърцето. Той иде за нещо.

Голяма опасност е, че сегашните верующи се безпокоят. Те са като тези кредитори, които постоянно едни други се безпокоят. Някои казват: "Този брат има такава и такава слабост." Какво нещо е една слабост? Хубаво е, когато светията разглежда слабостите на хората, но когато един човек, който също е слаб, разглежда слабостите на другите хора, какво печели? Нищо не печели.

Въобще, за да се развива човек, за да успява в живота, трябва съвършено да избягва да говори за другите хора, колкото се може по-малко да говори за слабостите на другите хора! За негово добро е въобще да не говори за слабостите. Като му остане малко излишно време, да говори колкото иска. Но като няма време и когато не са оправени неговите работи, да остави човешките погрешки настрана.

Често някои мислят коя е причината, че този човек страда така? Ако ме пита една красива мома коя е причината, че този момък страда, ще □ кажа: Причината си ти! – "Ама защо?" – Ти си причината. Ако те нямаше тебе, хич нямаше този човек да страда. Пита ме банкеринът коя е причината, че този сиромах страда. Причината си ти. Конкретно ти си причината. – "Че как тъй?" – Е, тъй. Защо страдат овцете? Защото има вълци. А защо има вълци? Защото има овце. Защо вълкът изяжда овцата? Аз казвам на този, който ме пита: Ти защо изяждаш яйцето на кокошката? Това същото подбуждение е и в сърцето на вълка за овцата. Каква разлика има? Ти казваш: "Ама вълкът изяжда някоя жива овца." Че, и ти изяждаш някое живо яйце. По този начин, както сега се разглеждат въпросите, човек никога не може да ги разреши.

Защо съществува злото в света? Дали съществува злото в света или не, то е друг въпрос. Важното е у тебе да не съществува злото. Съществуването на злото вън от тебе не се отнася до тебе. И ти не питай за това, защото никога няма да приемеш един правилен отговор защо съществува то. Но ти трябва да разрешиш този въпрос за себе си, съществува ли злото или не. Ти на злото може да дадеш съществуване, а може да не му дадеш – това зависи от тебе. Вън от тебе нека съществува злото колкото иска. Ако краката на една овца бягат 10 пъти по-бързо от вълка, питам: каква опасност има за тази овца да я изяде вълкът? Или ако тази овца има такъв нюх, че от два километра усеща миризмата на един вълк, може ли той да я намери? Този вълк ще се намери в чудо от тази овца. Но щом изгубиш този нюх в себе си и щом изгубиш бързината на краката си, вълкът все ще те намери. Ако някой даде възражение, не харесва обяснението ми, нека даде друго обяснение. Това ще бъде един принос към моето знание.

Има нещо вярно, има и нещо невярно в това. Да. Какво представлява един вълк? Една ненапреднала човешка душа от първа степен. Всички души, ненапреднали от първа степен, всякога обичат да ядат другите. Това е едно тяхно качество. Като те срещне тази душа някъде, веднага, каквото и да говори, ще те изяде. Туй да го знаете: или ще те открадне, или ще те изяде, все ще ти направи някоя пакост. И в реда на нещата е това. Питате защо е така. Защото не може да бъде другояче. Когато някой пита защо черното е черно – защото не може да бъде другояче. Защо бялото е бяло? Така си е. То е един контраст. Бялото по какво се отличава? Че всичко отблъсква от себе си. Значи, пълно е. А що е черно? Черното взема, поглъща, черното е един кладенец. А бялото е един планински връх. Има грамадна разлика между черното и бялото. Засега това са философски обяснения само.

Мисълта, която искам да ви дам, е следната: Трябва да се научите да различавате нещата. Например, усещате ли разликата, когато ви говори Господ, когато ви говорят хората и когато си говорите вие сам? "Мене ми каза някой, прошепна ми да не правя това." Но отпосле научаваш това. Въпросът е в дадения момент да го знаеш, още като ти прошепне Господ, отдалеч да разбираш, да знаеш, че туй е Неговият глас и да изпълниш Волята Му! В туй различие често хората се объркват. По какво се отличава говорът на Бога? Той се отличава по едно. Ако болният, който е на умиране, ако му проговори Господ, той най-малко ще се изправи на леглото си и ще се отърси от болестта и веднага ще стане. Ще стане една съвършена промяна у него. И не може да бъде другояче. Ако си беден, щом ти проговори Господ, беднотията ти ще отстъпи. Ако си в затвора, когато Господ ти проговори, оковите ти ще паднат. Така всичко ще стане, че ти ще се намериш вън от затвора. В Божия говор има нещо особено! Чуеш ли в себе си този говор, в тебе ще настане вътрешен мир. Отвънка може да си свързан с 20 вериги, но ти си свободен в себе си и лесно може да се справиш, да се изхлузиш от тия мъчнотии. Само привидно хората могат да ти говорят така, но ти лесно можеш да се освободиш.

Следователно Божият говор е този, който в дадения случай освобождава. Ти имаш една мъка, нещо голямо и

тежко легнало отгоре ти и с дни и седмици седи и те мъчи и не може да се събереш в кожата си. Щом ти проговори Божественото, всичко туй се маха и весело ти става. Но понеже обичаш да ровиш, да философствуваш дали това е Божият глас или не, и пак дойде първата топка, пак легне на сърцето ти. Щом почнеш да се съмняваш в Божественото, ти вече губиш тази естествена топлина, която е легнала на сърцето ти. Това е духовен мраз, това е нещо, което се е смразило и трябва топлина, за да се разтопи. Трябва Божествената топлина да дойде, за да се стопи тази топка!

"Ако от Бога не се боя, и от человеците не се срамувам, на тази вдовица, за да не ми досажда повече, нека □ отдам правото." Щом неправеден съдник казва това, Бог няма ли да отдаде правото на своите избраници, които викат към Него дене и ноще?" Христос дава и друг пример: Двама възлязоха в храма да се молят. Единият, който има високо мнение за себе си – фарисей, и друг – сиромах, митар. И двамата се молят по своему. Това са вътрешни различия.

Кога Бог може да те слуша? Всякога Бог може да те слуша, когато ти си носител на Неговото Слово, на онова, което е Божествено. Щом ти си носител на Божественото, ти можеш да бъдеш послушан. И всички трябва да се стремите да бъдете всякога носители на Божественото.

Сега се ражда другият въпрос: "Ние не сме ли носители на Божественото?" Сами може да се видите и проверите. Какво е писал Моисей, какво са писали пророците, какво – светиите, какво говорят хората за онова Божественото. Малцина знаят, малцина имат една действителна опитност. И после, ако имат една опитност, тя е свързана с много други вътрешни преплитания. Ще се научите да правите разлика, да знаете кой кога ви говори.

Да кажем, дойдеш ти да говориш истината. Но опитал ли си да говориш истината, да знаеш как се говори истината? Да кажеш истината на човек не значи ни най-малко да го нагрубиш; да кажеш истината на човек ни най-малко не значи да му изнесеш неговите погрешки; да кажеш истината на човека, това не значи да го направиш умен, да го направиш богат. Това не е истина. Това са ред факти. Да говориш исти-

ната на човека, това значи да му кажеш къде и как да намери своята свобода. Истината е, която ще ви направи свободни. Ти се усещаш ограничен и търсиш да намериш почва в себе си, вяра в себе си, за да се освободиш. Когато човек изгуби вяра в себе си и се отчая, първото стъпало е да му се даде една малка надежда, да не мисли, че всичко е свършено. Той казва: "Всичко е свършено." Да измениш хода на неговата мисъл. Това е истината.

Сега, истината може ли да направи хората богати? Ако говориш истината на хората, в тебе могат да добият само доверие. Ще кажат: "Този човек говори истината." И тогава твоята дума ще има валидност навсякъде. Можеш да добиеш само кредита на някой банкерин, да те кредитира. "Този човек е честен!" – ще казват всички, но да станеш богат, и въпрос не става. Истината може да ти отвори библиотеката на природата, да учиш, но да те направи умен човек, това е въпрос. Ти можеш да четеш сам, да учиш, но да станеш богат или учен, е въпрос.

Ако Истината може да ни освободи, ако Любовта може да внесе в нас Живот, ако Мъдростта може да внесе Светлината в нас, защо досега те не са направили това? Ако те бяха всесилни, защо не го направиха досега? Има едно криво разбиране. Истината вън от Бога не съществува! Любовта вън от Бога не съществува и Мъдростта вън от Бога – също. Тогава какво нещо е Истината? Ти отделяш Истината от Бога и казваш: "Бог е едно, а Истината е друго." Отделиш Истината, отделиш Любовта, отделиш и Мъдростта от Бога. Тази истина, която е отделена от Бога, тя може да извърши за хората толкова, колкото една горяща свещ; колкото една светилна свещ може да ти помогне в тъмнината – щом я духнеш, тя изгасва. Това е истината вън от Бога – една свещ. Щом я духнеш – угасва. И любовта вън от Бога мяза на една светилна свещ, и знанието вън от Бога, и то мяза на свещ. Щом ти чувствуваш, че твоята любов е слаба, тя е вън от Бога; щом чувствуваш, че истината не си я намерил, тя е вън, тя не е вътре, вън от Бога е. И ако търсиш едно знание, което не може да ти даде това, което търсиш, туй знание не е от Бога. Ние търсим своята свобода вън от Бога. А Бог е в нас. Защо ние страдаме? Защото сме вън от Бога и Бог е

вън от нас. Ти ще кажеш: "Аз греша." Кога човек може да греши? Когато е вън от Бога и когато Бог е вън от него, той греши. Щом Бог е в тебе и ти си в него, ти никога не можеш да грешиш и не зная кой би могъл да те изкушава.

Някои от вас искат да разберат истината на християнството, вътрешната, мистичната страна. Всяко нещо, което не разбираш, е мистично, а за мене са мистични само разбраните, материалните работи. А туй, което не е разбрано, в него няма никаква мистика. Например ти държиш едно празно шише в един сандък затворено. Какво ли има в шишето вътре? Ти отвориш сандъка и виждаш едно празно шише. Християнството, всички религиозни секти, съботяните, петдесятниците, православните, католиците, евангелистите, философите, все са мистици. Ученията им аз наричам "мистицизъм на празните шишета". Въпросът за мене стои така. Казвам: Какво им трябва на тия хора? Празните шишета трябва да се напълнят, нищо повече! Не е лошо, че са празни. Ако всичките шишета се напълнят, казвам: Ето мистицизъм! Сега има православен мистицизъм, евангелски, теософски, какъв ли не.

Казвам ви: Напълнете шишетата си, за да се уредят всичките ви работи. Не дръжте вашите шишета празни.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

34-то утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 13.V.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

Като себе си!
ТРИТЕ ИДЕИ

15 минути размишление.
Нарядът.
19-а глава от Евангелието на Лука.
Изпяхме песента "Кажи ми ти Истината".

Има една страна на живота, която човек сега трябва да учи. Животът на детето, което се пробужда, то е в спящо съзнание и постепенно учи нещата. Много неща учи. Най-първо учи онова, към което има стремеж. То е много елементарно. То се държи към майка си и има един стремеж крайно егоистичен. И въобще няма никакво съзнание, че майка му трябва да почива, че то трябва да се отнася добре с нея, че не трябва да я безпокои. Че тя има програма, това не влиза в неговата програма. И майката трябва постепенно да го отучва от този лош навик.

От този лош навик произтичат всичките несгоди и неприятности в живота. Животът започва с човешкия стремеж – "обич към себе си" се нарича. Но това е първият подтик, който трябва да се видоизмени. Животът започва с малкото, но ако този живот не влезе във великото, в света, тогава малкото само по себе си няма смисъл. Какво може вие да направите с едно житно зърно? От едно житно зърно вие не може да се прехраните, не можете да извадите никаква сила. Но туй житно зърно е като една клечка, с която могат да се запалят много работи. То има възможности, които са скрити и които самото не познава. Онова, което се крие в човешката душа, човек сам не познава. Това е Божественото, което трябва постепенно да се разкрие, при много страдания и несгоди. И в туй отношение човек е много упорит. Той не разбира своето добро. Той винаги се поставя на стари убеждения. Той все си говори за едно време. А това "едно време", то е началото на доброто. Най-първо детето обича себе си. И второто, то обича майка си, понеже от нея изчерпва това, което е потребно за него – храната.

Всеки човек търси своето щастие. Но щастието на човека не се намира у самия него, вътре. Там има само заложбите. Всеки иска да бъде щастлив. И всеки иска съдбата отвънка да му се усмихне, тъй всичко да стане, по неговата воля. А той трябва да знае, че не е неговата воля, която направлява съдбините на света. Нито волята на едного, нито на двама. Има в света нещо, в което ние сме потопени. "Ние живеем и се движим в Бога." И когато дойдат някои да ни определят туй, в което ние сме потопени и в което ние живеем, ще ни опишат една същина такава, каквато не е. И ще наложат такива отношения към нея, каквито не съществуват.

Истината се предшествува от Любовта. Любовта внася Живота. Но този живот, за да го разберем, ние трябва да имаме други условия. От какво се нуждае животът? Нуждата на живота зависи от ония условия, при които животът може да се прояви, да се развива. Да кажем, вие имате една класическа книга, много добре подвързана, от много хубава хартия. Вие можете да се занимавате с външната страна на книгата, но и четене трябва, разбиране на ония истини, които са вложени в книгата. Не само туй, но и приложение трябва. Най-после, човек трябва да вкуси от плода на онова, което е избрал. Онази любов, на която човек не е опитал плодовете в себе си, никога не трябва да дава от тези плодове на другите. Опитай плода и после го препоръчай. Защо ще проповядваш за любовта това, което не е? Любов, която внася смърт в човешката душа, това не е любов. Знание, което внася смърт в човешката душа, което възгордява, това не е знание. И свобода, която прави човека своеволен, това не е свобода.

Е, добре. Сега, ако попитате всеки религиозен човек, той ще каже: "Истина е това, в което аз вярвам." Но истината трябва да задоволи всичките. Всички, които я разбират. И ако тя не може да задоволи всичките, тя не е истина. Силен огън е този, който може да разтопи всички твърди вещества.

Сега, да направя едно сравнение, за да разберете думите, които Христос е казал, и дълбокия смисъл, който е скрит в тия му думи: "Ако учениците Ми млъкнат, то камъните ще викнат, за да кажат истината."

Твърдата почва може да каже, че "в мен седите вие – аз съм твърда, аз ви държа." Но ако в тази твърда почва,

на която живеем, нямаше никаква вода, какво щеше да ни ползува тя? Щеше да има само прах. Ако нямаше въздух, който да пренася тия пари от едно място на друго, тогава какво добро ще стане? Водата сама по себе си не може да се прояви, но и въздухът сам по себе си не може, ако нямаше светлината и топлината. Следователно фактор е светлината. Тогава, въздухът трябва да се подчинява на светлината. И водата трябва да се подчинява на твърдата почва. А законът върви така: Въздухът трябва да се подчинява на светлината, водата – на въздуха, а твърдата почва трябва да се подчинява на водата.

Да кажем, вие имате в себе си нещо твърдо и кораво. Туй, което се нарича "зло" у човека, това е твърдата почва. Значи твърдата почва трябва да се обработва. Грубият човек има нещо егоистично, алчно в себе си. Имаш милиони турени в банката, богат си, но в тебе има една алчност, искаш да имаш още повече. Може да имаш 100□000 или 100 милиона, но душата ти пак не е задоволена. Искаш 500 милиона. За какво са ти? Богатството ти може да предизвика алчността на хиляди хора около тебе, които да ти станат врагове.

Питам: Какво е това благо, което може да ти създаде врагове? И какво може да ти създаде едно верую? Да кажем, ти вярваш в Бога. И за туй верую ти постоянно спориш с всички хора. Тъй, както една жена има един красив мъж, умен, много добър, почва да го пази като писано яйце. Тя не дава никоя друга жена да се приближи при него. И казва: "Този мъж е само за мене, мой е и на никоя друга." Ако ти имаш един Господ и почнеш само за себе си да Го държиш, какъв Господ е той? Тогава какво си разбрал?

При сегашното отношение хората за Любовта имат такива погрешни схващания, такива извъртания, че трябват хиляди години, за да се очистят. В чиста вода трябва да ги вари Господ, за да се очистят от онази проказа, която е проникнала вътре в тях. Човешката душа съвършено трябва да се очисти.

Питам: Ако вие обичате някого, какво може да получите от него? Майката обича детето си. Защо? Да кажем, тя обича дъщеря си или бащата, своя син. Майката храни своето дете – дъщеря или син. Вие казвате: "Така е отредил

Господ.” Какво разбирате под това “Господ е отредил”? Ами ако бащата обича сина си, а след туй синът не обича баща си, къде се крие противоречието? Или ако майката обича дъщеря си, а дъщерята не обича майка си, къде е противоречието? Ако вие имате едно впрегатно животно, един кон, например, и през целия живот сте го хранили и впрягали и той един ден си замине за другия свят, каква му е придобивката на този кон от вас? Всеки ден сте го впрягали, отивали сте на работа и като се върне от работа, давали сте му малко зобчица. “Колко съм го хранил” – казвате вие, но конят може да не е доволен. “Знаеш ли колко ми дължиш?” Срамота е за едно ядене да напомняш. Колко работа ти свърши? Вие най-първо ще кажете, че няма нищо по-благородно от майката. Тъй е. Приемам го. Няма нищо по-благородно от бащата. Вярно е това. Приемам това. Но ако децата на тази майка, въпреки че ги е родила, не мязат на нея? Какво е допринесъл бащата за своите деца, ако те не приличат на него, нямат неговото благородство?

Бог иска да ни направи като Себе Си. Той е благ. Но ние сме упорити хора, миене искаме и сме в постоянна борба с Божественото. И дотогава ще съществува тази борба, докато се решим да бъдем като Него. И тогава ще разберем живота. Ти не искаш да бъдеш като Господа. Ти най-първо не искаш да мислиш правилно. Ти си ограничен в душата си, завистлив, нервен, тревожен, тревожиш се за малки работи. Недоволен си от слугите си, че те не сготвили хубаво, дрехите ти са неизпрани добре, обущата ти са неизчистени; жена ти ще кресне, после, юрганът ти не бил достатъчно мек. После, нямаш достатъчно пари, казваш: “С 1000 лева живее ли се? Дотегна ми на мен, че не съм като другите хора!” Какво са другите хора? Малкият глист дига много шум, казва: “Как оня глист е станал голям, и аз ще стана като него голям. Че как тъй да изоставам?” Питам: Каква е разликата между един голям глист и един малък глист? И единият чопли земята, и другият чопли земята. Само че единият малко я чопли, другият повече я чопли.

Ние приличаме на онзи дервишин в понятията за Бога. Един дервишин ходил на баня. На излизане от банята тряб-

вало да плати само 20 турски лири. "Господи, или ми дай 20 пари да платя, или да се събори тази баня. Тя не е толкова хаирлия." Станала една гюрюлтия в банята, той едва излязъл навън. И казал: "Господ няма пари. Той предпочете да се събори банята, а не ми даде да си платя." И почнал да се моли. Един ходжа го чул и казал: "Ти искаш 20 пари от Господа да си платиш банята? Ето ти 20 пари."

Казано е, че "ние живеем и се движим в Бога". Има нещо у човека, което говори тъй тихо и тъй хубаво. Това са най-красивите моменти! Всеки от вас е имал такива моменти. Някоя отлична мисъл ти дойде, ти се успокоиш. Дойде едно светло желание, ти отлагаш. Отлагаш цял живот. И всичките ти нещастия произтичат все от тия отлагания.

Ще ви представя един малък пример. Един добър баща отглежда своите синове и дъщери, той задоволява всичките им нужди. Но този човек ходи и задоволява нуждите и на бедни и сиромаси. Той иска и тях да направи щастливи. Но неговите синове и дъщери се научават, че бащата раздава и на другите. И казват: "Всичко за нас трябва да оставиш. Бедните остави сами да носят своя товар." Питам: Това синове и дъщери ли са? Вие минавате покрай един беден човек, който нищо не ви казва. Молите се по 3 пъти на ден, говорите за Любовта. Този човек е нуждаещ се, и той се моли, но вие не влизате в неговото положение. Вие не сте имали онова разположение, на онзи баща, при когото се връща неговият блуден син и той прави в негова чест угощение. Какво има там? Весел е домът, ядат и пият. Големият син е недоволен и казва: "Този, който изяде и изпи всичко, за него сега се прави угощение, тук няма никаква правда." Мислите ли, че синът трябва да работи за баща си, за да добие неговото имане?

Кой е онзи господар, който дава мнасите* си и отива да работи в далечно царство? Добрия господар аз го наричам Божественото начало в нас, което е неразбрано от хората. Туй в нас, което се противи на Божественото. Има нещо в човека оставено, което не иска да се подчинява на Божественото. Раздайте мнасите – това са дарбите, които разните хора притежават. То е Божественото. Когато този господар се

---

* мнаса – *остар.* В Библията: монета (златна или сребърна), която равнява на 100 динара.

завръща, вика слугите си, на които е раздал сребро, за да види кой какво е припечелил в негово отсъствие. И тогава Христос дава едно обяснение. Явяват се двама, които много добре са постъпили. И показва как господарят ги възнаграждава. И после се явява онзи, последният, който казва: "Понеже зная, че ти си строг и жесток господар, аз скрих онова, което ми даде. И ето, вземи си своето!"

Сега, смятаме живота за разрешен, след като имаме за ядене, за пиене, за облекло, за къщи. И след като сме придобили и опитали всички блага, дойде старостта, дойде смъртта и туй, за което сме се грижили цял живот, виждаме, че е напразно. Заровят ни, оставят ни и нашите приятели в тази земя. Казвате, че се отива в другия свят, в онзи свят. Но кой от вас има опитността, че като го заровят в земята, отива в онзи свят? Не, нямате опитност. И онзи, умрелият, трябва да се събуди, за да ви каже отишъл ли е в онзи свят, или не. Всички, които са примирали, като се връщат, не знаят къде са били. Онзи свят е светът на съзнанието. Ти днес и 10 пъти можеш да идеш на онзи свят. Онзи свят е добрият свят. Онзи свят е светът на Любовта, светът на Знанието, светът на Свободата. А този свят е светът на всички неправди, които съществуват на Земята. Тъй както хората живеят с всички пороци, че като умрат, ще идат в онзи свят? Такъв свят не съществува. Ти и да влезеш в онзи свят, не можеш да живееш.

Питам: Кой създаде вълка и кой създаде овцата? Казват, че Господ създал вълка и овцата. Но казва се, че първоначално вълкът и овцата са пасли заедно трева. А кои са били причините, че вълкът е казал: "Не ми трябва на мене трева", хваща овцата и я опасва? И кои са причините за това? Вие сте двама братя в една къща. Докато баща ви е жив, донякъде има известна любов между двама ви. Но като умре баща ви, веднага синовете се скарват, не искат да се срещнат. Единият брат заграбва всичко и оставя другия си брат навънка. Питам: Де остана братството сега? Изпъкнало е човешкото. Единият брат иска да вземе всичко. И какво е спечелил от това?

Ето какво разбирам под думата "Божествено" или "да имаш Божественото в себе си": да бъдеш свободен от всички ограничения, които съществуват в живота. Това

е Божественото. Някой ще ми разправя все за морал: ти трябва да живееш така, ти трябва да живееш иначе. Това не е Божественото. Аз разбирам Божествено това – да бъдеш свободен от всички ограничения! Не да правя всичко каквото искам, но всичко, което правя, да е добро.

Може някой път и като правя добро, да причиня зло на хората. Представете си, че вие сте един лаком човек. И дойдете при мене. Аз ви направя баница. И вместо да изядете едно парче, изяждате цялата баница, набъбне коремът ви, после се мъчите и казвате: "Откъде се пръкна това?" Кой е виновен? Аз ли съм крив или вие сте криви?

Всички хора на Земята страдаме от преяждане, от лакомия. Господ ни е турил една баница, а ние цялата изяждаме. И после искаме да се поправи светът. Всичкото поправяне на света е в това, като ти дадат една баница, да не я изяждаш цялата. Отрежи едно малко парче и толкова. Друг пък ще ми казва как трябва да се поклоня на хората, как трябва да ги поздравя, как трябва да се облека, как трябва да си туря връзката, как трябва да поздравявам отвънка, как трябва да си турям обущата, как трябва да спазвам законите на живота. И после ще ме учат как трябва да обичам хората. Питам ви: Вие, като сте учили от толкова години как да се държите, аз бих желал да ми кажете как трябва да обичам хората. Представете си, че вие сте един баща, имате 4 синове и 4 дъщери. Аз дойда в дома ви. Как трябва да обичам дъщерите ви? И как трябва да обичам синовете ви? Ако съм една мома, горе-долу с дъщерите ви ще се спогодя, но какво ще правя със синовете ви? Ако вашите синове са влюбени в мене и искат да ме споделят? Четиримата синове искат да ме вземат. Ако аз съм една красива мома и всеки иска да ме вземе за себе си, а пък аз не обичам нито едного от тях? Тогава?

Сега, това е само за изяснение. Ти имаш в себе си едно желание: Това е една красива мома. Аз не искам да се женя за тебе, аз дойдох само на гости. Какво трябва да направиш с туй желание? Кажете ми, как трябва да постъпя с вашите синове, ако съм една млада мома? Какъв ще бъде вашият морал? Когато аз вляза в дома ви, ще произведа един смут, без да искам. Как да постъпя? Според моите правила аз ходя само в домове, дето има по една дъщеря и по един син. Дето

има двама, не пристъпвам там. Ако аз съм мома, ще ходя в дом, дето има само една мома. При момите ще ходя. Ако съм момък, ще ходя в дом, дето има само момък. Въпросът е решен. Няма да има тогава никакъв смут.

Щом събереш две противоположности на едно място, непременно ще имаш един смут. Всичките тия противоречия у вас, които не можете да разрешите, са един израз на две противоположности. Външният живот не е нищо друго освен едно изяснение на вътрешния живот. Туй, което е във вас вътре, отвънка то е вече въплътено, то е реализирано.

Три неща трябва да спазвате, три идеи човек трябва да носи: една идея, която му дава обилен живот, втора идея, която дава обилна светлина, и третата идея, която дава обилна свобода. С тези три неща да живее човек: идеята, която носи обилен живот; идеята, която внася обилна светлина и идеята, която носи обилната свобода в живота.

Обилен живот, обилна светлина и обилна свобода – в тях няма противоречия.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, и проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Истинен Бог на Живота! (Три пъти.)

35-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 20.V.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

ДВАТА ПОРЯДЪКА. КАЧЕСТВА НА МЛАДИЯ

15 минути размишление.
Нарядът.
20-а глава от Евангелието на Лука.
"Бог е Любов"

Два порядъка проличават от прочетената глава – един временен порядък, който има съвсем други свойства, и другият, вечен порядък. Тъй нареченият човешки порядък, даване дан на кесаря, т.е. на властта – временен порядък, и даване дан на Бога – вечен порядък. Давайте кесаревото на кесаря и Божието Богу. Човек трябва ли да се жени или да не се жени, това спада към временния порядък. А за другия порядък казва Христос: "Които се сподобят с този век на възкресението, нито се женят, нито за мъж отиват." Мъже и жени, подразбирайте някакви временни заблуждения. А които се сподобят с възкресението, те нямат никакви временни заблуждения, те са синове Божии. Ние мислим само, че сме синове Божии и се безпокоим. Ти щом се безпокоиш, ти никакъв син Божий не си. Ти не може да си представиш, как тъй да не се безпокоиш? Как може здравият човек да придобие болест? Щом чувствува болка, той е болен. Здравият човек чувствува съвсем друго разположение – нещо приятно, свежо, бодро, готов е за работа. А щом се откъснат ръцете, краката и казва на другите хора, че е здрав, той себе си лъже. Ние сме всички синове Божии, а сме болни. Невъзможно е човек да бъде болен и да бъде син Божий! Като умираш, ти не може да бъдеш син. Сега може. В съзнанието си вие ще приведете примера, че онова дете, което умира, не е ли син на Ивана и Драгана? Не. Всеки баща, който не може да запази живота на сина си, той не му е баща.

Сега, да се върнем към съществената мисъл на двата порядъка. Например, говори ви се за вяра. Вярата не спада към вечния порядък на нещата. Да вярвате, да любите –

това са все временни работи. Трябва да бъдеш добър, трябва да бъдеш умен. Това са все неща към временния порядък, към сегашния живот. Ние говорим за настоящи работи, а разбираме Божествени работи. Бога не си виждал, а вярваш в Него. Ти Христос не си виждал, но историята казва, че Той е живял преди 2000 години. Вярваш в думите Му, вярваш, че ще бъдеш спасен. Всички тия неща са хубави, но те спадат към временния порядък. Това е детството на човека. Има една фаза на живота, когато детето не познава майка си. Която и да го бара, то мисли, че е все неговата майка. Може да е някоя слугиня или някоя кърмачка, но не е която го е родила. Ние имаме много кърмачки. И във всяко едно прераждане все ще имаш по един баща. И ако се преродиш 777 пъти, 777 бащи ще имаш и 777 майки ще имаш. Ами ако имаш по четирима братя и сестри на всяко прераждане?

Ние имаме един Баща! Най-първо, ще се стремите във вашето съзнание да се освободите от временни ограничения. За мен, например, не съставлява проблем да мисля какво нещо е Вселената. Вселената може да се проучва и по друг начин. За мен не е нужно да ми аргументира някой дали има Господ или не. Това е външната страна. Сега, трябва да се убедиш, че има Господ и тогава да Му се молиш. Питам тогава: задавали ли сте си въпроса какво нещо сте вън от Бога? Трябва ли да ви убеждавам какво представлявате сами по себе си, или да ви убеждавам, че има Господ? Аз задавам въпроса: каква нужда имам аз да ви убеждавам, че има Господ? Противоречието седи в това, че когато трябва да ви убеждавам, за мене седи така въпросът: щом някой човек иска да го убеждавам, че има Господ, аз зная, че той се намира в един временен порядък. Тук нещата могат да бъдат и могат да не бъдат. А в един Божествен порядък въпросът седи другояче. Там няма нужда да се доказва, там непосредствено тия неща са ясни. Ти щом проектираш ума си, ти ще знаеш цялата история. Цялата истина. И после, трябва да различавате, по какво се отличава временният порядък от вечния порядък.

У човека има три естества, те са свързани в едно. В него има едно животинско естество, което се отличава с

това, че то обича само да яде и да пие. То е животно, човек, което гледа от сутрин до вечер откъде може да намери, каквото и да е, все да си хапне. Другото естество в човека – пък иска радост, а избягва скърбите. То е човешкото естество. То търси само радости, а не скърби. То е човешкото естество. И говори само за приятни и неприятни работи. За облекло, за шапки, за обувки, за ядене, за знания. Това е човекът. И трето едно естество: то е Божественото. В него седи истинският прогрес и развитие на душата. Там няма никакъв страх, нито скърби. Там има блаженство. Щом ти се смущаваш и скърбиш, ти си човек; щом ти обичаш да ядеш само, ти си животно. А щом живееш и се жертвуваш, ти си в Божествения ред на нещата. Имаш в себе си Божественото естество. Щом се смущаваш и скърбиш, ти си човек.

В Писанието се казва, че Бог носи нашите теготи, че в Него има желание да ни освободи от всичките ни ненужни страдания и мъчнотии. Когато Бог види, че ти страдаш, отчаял си се, в Него има желание да те освободи. Той вижда, че ти си се заблудил в един човешки порядък и казва: "Ти няма какво да скърбиш. Всичко ще се оправи." Но ти се питаш: "Как да не скърбя? Парите ми взеха, здравето ми взеха..." Всяко нещо, което може да се вземе, то не е реално, то не е за тебе. Туй, което са ти взели, [не е твое], твое е само това, което никой не може да ти го вземе, то е освобождаване от един товар. Но ние казваме: "В човешкия ред на нещата потребен е известен товар." На парахода трябва да има известна тяжест, за да пази равновесието в океана. Човек, като няма пари, той се обръща с главата надолу. Като има пари, той е изправен, весел, мисли добре. Щом изгуби парите си, той няма никакво достойнство.

Тогава, ние се намираме в положението на Настрадин Ходжа, който отишъл в обикновените си дрехи в едно турско кафене, но никой не му обърнал никакво внимание. Един ден той отишъл с един голям, хубав кюрк* , и всички, които минавали край него, все се обаждали и казвали: "Е, Настрадин Ходжа, оправи ли ти се работата, забогатял си." Хайде едно кафе, второ, трето, всички го черпили. И той все изливал кафетата върху кюрка си.

* kюpk (тур.) – *остар.* дълга горна дреха, подплатена с кожи; шуба.

Ако те почитат за твоите дрехи, на дрехите си ще дадеш кафето. Това е един временен порядък, в който ние сме потопени и не го съзнаваме, че е заблуждение. И ако те почитат за твоето знание, и то е временен порядък, в който ние се заблуждаваме. Знаеш нещо, но като се мине една-две години, ти го забравиш.

Остават две неща, с които човек трябва да се справи: с животното, което обича да яде, и с човека, който обича да се смущава. И тогава остава идеалът за него – Божественото, към което човек трябва да се стреми. Така като поставим въпроса, по някой път аз виждам едно противоречие, което седи в следното. Вие казвате: "Толкова години ние се стремим да служим на Бога и досега нищо не сме постигнали." Именно, трябва да се справим с човешкото естество. Ти като имаш страдание, като страдаш, пак да си радостен. Това е човешкото естество. Тъй щото, при страданието да имаш една радост и при радостта да имаш още по-голяма радост. Тъй щото, едновременно и като страдаш, да се радваш, и като си богат, да се радваш, и като си сиромах, пак да се радваш. И като знаеш, да се радваш, и като не знаеш, пак да се радваш. И като те посрещат добре, да се радваш, и като те посрещат зле, пак да се радваш.

Че нали виждате, и в природата е същото. И тя не ни посреща еднакво. Да кажем, че аз съм един светия. Излизам навън, но духа вятър, силен вятър, едва се върви. Не ми е приятно, но тъй става. Вятърът казва: "Защо си излязъл тук, да ме смущаваш, когато работя?" Аз вървя и съм недоволен. Поне малко да престане, да не духа този вятър! Вятърът ми казва: "Аз като престава да духам, ти тогава трябва да излезеш, а не когато духам." Ако на Земята хората биха живели тъй, както трябва, в доволство и радост, щяха ли да бъдат по-добри?

Ако всички хора бяха богати и имаха в ръцете си сегашния ред и порядък, ако всички имаха необходимото и никой нямаше никаква нужда, знаете ли какво щеше да се получи? Нямаше да има никаква връзка между хората. Единственото, което сближава хората, това са сегашните

противоположности. Онзи, болният, търси здравия, сиромахът търси богатия и богатият търси сиромаха. Понеже богатият не обича да работи, а сиромахът обича да работи, има отношение вече, създава се връзка. Ученият търси един невежа, да му предаде своето знание и да направи една обмяна с него; и невежият търси учения.

Някой ти говори за някоя добродетел. Но ти усещаш, че този човек ти говори, но не че иска да те учи за добродетелта, а защото има някаква задна мисъл. Той казва: "Ти трябва да бъдеш добър човек, добродетелен трябва да бъдеш." И още много ти говори за доброто. В дадения случай той си носи една чанта с пари и ти проповядва добър да бъдеш, да не го обереш. Ако не си добър, можеш да задигнеш чантата му. Той може да ти говори, че има онзи свят, че има Господ, че има наказание, има закон – сплашва те. Той ти говори така, има си тайна, задна мисъл. Дойде друг човек в дома ти и ти казва: "Аз желая твоята дъщеря да расте и да порасне." Защо ти желае той това? Той желае това, защото има син и иска да вземе твоята дъщеря, снаха да стане. Питам: след като порасне твоята дъщеря, какво са спечелили синът и дъщерята, в този порядък на нещата? И всички ние живеем с надежда да забогатеят нашите ближни, че да можем и ние с тях и покрай тях да прекараме живота си добре. Казват: "Все е добре да имаш един богат чичо, че след като умре, да ти остави наследство." Хубави са тези работи, но те са от човешкия порядък на нещата. Той за дълго време не продължава. И где седи противоречието? Ти не очаквай нищо от чичо си. Всеки трябва да се стегне, че онова, което е останало, да се разработи.

Сега, искате да свършите училището. Искате да идете на Небето, да станете светии, искате, като отидете в онзи свят, да ви направят една арка и да ви посрещнат с музика и песни. Ангелите да кажат: "Ето светиите на Земята!" Ще ви турят венец на главата. Но не зная по този начин, по който вървите, дали ще ви турят някой венец. И да ви говоря, че ще ви турят венец, то значи да ви кажа нещо, което не е вярно. И да ви говоря по този начин, че ще идете в Царството Божие, то значи да ви говоря нещо, което не е вярно. Вие и сега сте в Царството Божие. Какво се ползува един сляп

човек, ако го водят във физическия свят, дето има много неща, а той е в един свят на тъмнина? Вие казвате: "Тук е светлина." – "Как е светлина? За тебе може да е тъй, но за мене е тъмнина."

Така и вие сте в онзи свят, само че трябва да се отвори съзнанието ви, за да разберете. Някои са ме питали: "Може ли, Учителю, да ни покажеш ония, светиите, Учителите, къде са събрани, да идем при тях?" То е невъзможно да идеш при тях! Да идеш при някого, какво разбира? Ти не можеш да идеш при някого, ако не го обичаш! Единственият път, по който можеш да отидеш там, е любовта. Обичай! Това е пътят. Казваш: "Как да Го обичам, Бога, като не съм Го видял?" И без да Го познаваш, и без да си Го видял, ти трябва да Го обичаш! Това е пътят! И тогава, щом ти Го обичаш, от Него зависи как Той ще ти се изяви. После и Той ще види как да ти се изяви.

Трябва да се внимава при минаване от Божествена в човешка любов, защото преждевременната любов е най-опасната любов в света и тя е създала най-големите нещастия на човечеството. Сега, човешката любов в какво седи? Нали, преди да познаваш някого, ти имаш най-доброто мнение за него, а щом го познаеш, веднага идват противоречията. Ти имаш вече права над него – почваш да му диктуваш какво да прави, като го видиш, веднага ще му намериш някой кусур: че той не е облечен добре, че шапката му не е добра, петно има някакво, връзката не била направена както трябва; после ще му държиш сметка, ако е скръбен, ще питаш: "Защо си скръбен, защо не си весел?"

Казвам: Дето има скръб, дето има мода, там няма любов. Дето има мода, там има скръб и радост. На ваш език говоря. А за да влезнете в света на Любовта, трябва да излезете из модата. Дрехата, която носите, не трябва да хваща никакво леке. Цветът тъй трябва да се прелива, че никой да не може да види никакъв дефект.

Любовта е път към Бога! И при тази Любов, ние постоянно се молим. Но нямаме постижения. Знаете ли колко трябва да бъде будно човешкото съзнание? Молиш се, но идват моменти, когато ти можеш да изгубиш равновесието си. Видиш някой човек – веднага го подозреш.

Дошъл някой твой приятел вкъщи, ти проповядваш за Бога, за любов. Но изчезне някоя книга или някоя скъпоценност – ти веднага казваш: "Никой не е влизал тук, само този приятел." Уплашиш се, съмняваш се! Е, къде ти е тогава любовта? В Божествения ред на нещата, като се изгуби нещо, и цялата ти къща да се изгуби, да се не опетни съзнанието ти, като че нищо не се е случило и в нищо да не подозреш приятеля си! Този твой приятел не опетни! Няма да се минат 4, 5, 10 минути, и ти намираш изгубената вещ. И ти съзнаваш, че не си мислил право.

В какво седи престъплението? В неправата мисъл! Имаш знание, но дойде едно чувство и ти кажеш: "Забрави ме, Господи!" Не е тъй. Не са те назначили в България – казваш: "Не ми върви! Ама да ми тръгне!" Това е човешкият ред на нещата. Когато някой стане министър, ти да се зарадваш на това положение. Той има много до оре на нивата. Всеки, който стане министър, има да оре. И казвам: Проучете историята в света и вижте онези, които са били министри, досега какво са спечелили? Нищо не са спечелили. Те само са се натрупали с грехове. Едного ще уволнят, другиго ще назначат, на един ще са благоугодни, а други ще се опълчат срещу тях. И в края на краищата, като поседи на министерски пост известно време, ще види, че не е оправил нищо. Онези, които са били овчари, също. Овчарят, след като е пасъл 20 години, какво е допринесъл за овцете си? Той може да каже, че много добре е отглеждал овцете. Да, агънцата е продавал, на овцете е одирал кожата, вълната е продавал и при това ще каже: "Добрият овчар!" А той какъв овчар е? Няма ни сянка от подобие между един небесен овчар и един земен овчар. Казва Христос: "Аз съм истинският овчар! Аз полагам душата Си за Своите овце. Имам власт да положа душата Си, и имам власт да я взема." А тук, на Земята, какво полага овчарят за своите овце? "Ако Ме обичате, ако Ме любите, ще опазите Моите заповеди!" Някой път съм ви казвал и сега пак ви казвам, че като се намериш в най-трудното положение, да запазиш равновесие, нищо да не смути душата ти. Една от великите работи е това! И Христос, като беше на Земята, опита една от най-големите тягости, от най-големите скърби. Но и Той не можа да изтърпи и един ден каза: "О, роде

неверни и извратени, докога ще бъда с вас, докога ще ви търпя?" Но в същия момент помогна на момчето да оздравее, изгони беса от него. (*Матея 17: 17*)

Истинският живот на ученика сега е в света на противоречията. Да може всяко едно страдание да го хване, да го превърне в благо, да го превърне в злато! Като хване едно съмнение, да го тури в своята реторта*, да го превърне и да изкара нещо от него! Каквото намериш, някаква лоша мисъл, лоша постъпка – хайде в ретортата!

Гледам, млади последователи са тръгнали в пътя, че някой стар християнин му казва: "Ти си млад, неопитен, едно време и аз бях като тебе, но сега съм по-опитен." И в какво седи неговата опитност? И той в нищо не е напреднал, но казва: "Едно време аз обичах много да ям, а сега се въздържам. Ти като мене трябва да станеш." Не че той се въздържа, но стомахът му отслабнал и той не може да яде. Едно време и той е бил лаком, но сега, ще–не ще, се въздържа. Това не е въздържание. Но неговата воденица не може да мели и това смята за победа, за подвиг. Аз не бих желал да стана като стария, че тогава да не ям. Въпросът е като млад, като имам най-силно желание да ям, да мога да се въздържам. Това разбирам. А не като остарея, когато вече не мога да ям, тогава да се въздържам.

В старостта не може да има опитност. Младият може да има опитност. И докато вие страдате, вие сте млади. Престанат ли страданията, вие сте остарели. Тъй е на Земята! За другия свят е друг въпрос. На Земята, щом престанат страданията, вие сте остарели. Щом престанат радости и скърби, ти си остарял. Щом престане сиромашията и богатството, вие сте остарели. Щом престане знанието, вие сте остарели, на 120 години сте. Радвайте се, щом страдате, радвайте се, когато страдате – вие сте млад! Щом имате желание да забогатеете, вие сте млад. Щом ви е страх, че ще остареете, вие сте стар. Във всичките стремежи, които човешката душа има, туй е хубавото. То е само да се разбира. Животното разбира Божественото само като яде постоянно. И това е

---

* реторта (лат.) – кълбест огнеупорен съд с дълго и извито встрани гърло, който се използва за химически опити, протичащи при силно нагряване.

Божествено, но то е частично. А човек, който се учи, който мисли, трябва да се радва. Радостта носи и страдание, като сянка. А Божественото е единственото, което примирява. Под думата "Божествено" разбирам това, което примирява противоречията!

Нещата, на които хората държат, са следующите. Представете си един владика, един патриарх, с корона и жезъл идва. Всички го турят на първо място. Но има хора, които искат на първо място да турят друг някой брат на мястото на владиката, а владиката да вземе неговия стол. Как мислите, владиката ще отстъпи ли с радост мястото си? Сега, всички имате тази владищина в себе си. Няма някой от вас, който да не е владика. Тогава аз слушам да казват: "Не го ли знам аз, той е едно дете, не разбира нищо, едно дете, което нищо не знае." Мисля, че вече владиката е у тебе. Та ти чакай, нищо не му казвай! Ти го претърпи! Ако аз съм на ваше място, на този, младия брат, който ще стане владика, ще му дам преднина. Ще кажа: "Ти си много способен, умен човек." Но аз зная също, че той утре ще се разболее. И наистина той се разболява. Отива при него един лекар, втори, трети, отивам най-после и аз. Потупвам го по гърба и казвам: "Досега ти беше свободен, но сега не си. Ако ме слушаш, ще ти помогна. Аз те оставям свободен, понеже и аз обичам свободата. Ако не ме слушаш, ще те оставя да вървиш по своя път." Той казва: "Аз съм готов да направя каквото ми кажеш!" Сега, кажете ми, какво ще му кажа? Ако сте вие на мястото на владиката и аз съм на мястото на лекаря, какво бихте желали аз да ви кажа сега? Ако сте една млада мома, ще ми кажете тъй: "Е, Учителю, да оздравея, че да се оправя!" Но аз зная, че в ума на тази мома е мисълта, че като я излекувам, тя да се ожени за един красив момък. Затова аз ще □ кажа тъй: "Аз ще те излекувам, но ти няма да се жениш. Само по този начин мога да ти помогна. Ти си осъдена да умреш, но ако обещаеш, че на този момък няма да хвърлиш око, че като го срещнеш, ще го обичаш, но никаква користолюбива мисъл няма да имаш – да го вземеш за себе си!" Така ще го преживее тази мома, така ще я заболи, сякаш от сърцето □ ще се откъсне нещо.

За всичко друго е по същия начин. В такова положение ние се намираме в света. Ние искаме от Бога известни блага, но всякога Той поставя известни условия, известни ограничения. Господ ще ти даде здраве, ще ти даде богатство, каквото искаш, но ще ти постави едно условие, което никак няма да ти бъде приятно. Той ще те постави в ограничение. На първия човек в рая беше много добре там. Но дойде Господ и каза: "Слушайте, всичко имате, но туй дърво няма да бутате! Всичко ще ви дам, но туй дърво, едно дърво имаше там, да не го бутате. От всички дървета ще ядете, само от това няма да ядете." Най-малкото ограничение, ако имате най-малкото ограничение в живота, вие вече имате дървото на съблазънта. Пазете се! Всичко друго може да правите.

Стремете се всички да влезете в Божествения ред на нещата, за да превърнете животинското и човешкото, да ги съедините в едно – в Божественото. Туй значи въздигане, или, с други думи казано, да изпълним Волята Божия с пълно съзнание, с любов, без да се усеща, че сме ограничени. Защото радостта и веселието в света са следствие на онзи Божествен ред и порядък на Земята. Ангелите са изпълнили Волята Божия, тяхната радост се предава и на нас. Някой път ние скърбим, защо? Понеже има и други ангели, паднали, които не изпълняват Волята Божия и ние участвуваме в тяхното падение, затова сме скръбни. Радваме се, когато онези ангели изпълняват Волята Божия! В тяхната любов ние вземаме участие. Но същевременно ние участвуваме и в състоянията на падналите духове, които не изпълняват Волята Божия. Каквото те правят, и нас засяга.

Ние ще бъдем в света на едно противоречие дотогава, докато излезем от този ред и влезем във вечния порядък на нещата. Защо страда човек? Ако една мома я обичат два момъка, единият е много добър, а другият е много лош, какво ще бъде нейното положение? Единият, добрият, който я обича, ще носи само подаръци, а другият казва: "Аз ще те преутупам, аз ще те убия." Какво ще бъде нейното положение? Единият ще идва вечерно време, а другият ще идва денем. Щом страдате, тогава иде възлюбленият на нощта, той е лошият възлюблен. Щом се радвате, при вас иде възлюбленият на деня, иде добрият възлюблен. Скръбта, това е нощта;

радостта, това е денят. Това е една обмяна на нещата. Така трябва да разбирате, дотогава, докато схванете дълбоко онова, което Бог е направил.

Защо е злото в света? Туй зло е да се научим ние да обичаме Господа. И в противоречието на живота си да Го обичаме. Това е един пробен камък, да го пазим в живота си! Защото без този пробен камък ние не можем да имаме любов към Бога. А и Бог, без туй противоречие в нас, няма да има какво да прощава. Без това противоречие ние не можем да познаем Бога. Бог като ни прощава, Той се изявява. В нас трябва да има желание да не грешим, а в Бога има желание да ни прощава. Бог е всякога готов да ни прощава, а ние трябва да бъдем всякога готови да не грешим.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Истинния Бог на Живота! (Три пъти.)

36-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 27.V.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

ТРИТЕ СТРАНИ НА СЪЗНАНИЕТО

15 минути размишление.
21-ва глава от Евангелието на Лука.
"Бог е Любов"

В прочетената глава може да се имат предвид няколко положения. Външният свят служи за едно изяснение на духовния, който седи много по-далече и затова е мъчен за разбиране. Има обаче начини за разбиране. Реалното много мъчно се разбира. Туй, което хората наричат "реално", мъчно е достъпно до сегашния ум на човека. Има много неща, които отвличат човешкия ум и които човек мисли, че са реални.

Човек е обвит в три обвивки. Една обвивка има, за която аз няма да говоря. Има една обвивка, в която са обвити всичките животни. Това е съзнанието на животните. В него влизат само простите чувствувания. И то се изразява в онези постоянни нужди на животното само да мисли за ядене и пиене, какво ще яде днес-утре. Същото, кажи-речи, прави и човекът. С години той мисли само за ядене и пиене. Това е животинското естество на човека, което наричат "човек-животно". Не е лошо! Туй е една страна на великия живот и това е своего рода философия на живота. Това са страни само на туй съзнание.

Другото съзнание, в което е обвит човек, се нарича самосъзнание. В него влизат скърбите, настроенията, страданията. Човешкото естество се отличава с две противоположности – скърби и радости. Той иска да му е приятно. Той търси хубавото, приятното на живота. Човекът не търси вече само ядене и пиене, но търси външното удоволствие, славата, почести, богатство. Следователно той пак търси да се освободи от страданията. Той не иска да страда, иска да бъде щастлив. А пък щастие в човешкото естество без страдание е невъзможно.

А после, на трето място, иде Божественото, което примирява противоречията. Само това в човека, което примирява противоречията, то е Божественото. Когато вие страдате и се радвате, вие сте човек. Когато само ядете, вие сте животно. Не мислете, че в яденето и пиенето вие ще разрешите Божествените работи. Нито пък в радостите и скърбите. Това са само външни условия за Божественото. Вие ядете и пиете за Божественото и страдате и се радвате, пак за Божественото. Има неща, които трябва да си обясните. И много начини има за обяснение. Отдавна хората са правили усилие да въдворят Царството Божие на Земята. Така отделяха се хората в манастирите. Отделяха се мъжете от една страна, казваха: като Адам да живеят. Отделяха се калугери. Във време на християнската епоха, когато по 80–90, по 100 хиляди калугери-мъже и жени-калугерки се отделяха в един манастир. Но калугерството не ги спаси. Какво ли не опитваха, всичко оставяха хората, но спасение не дойде. Нито Царството Божие дойде на Земята.

Човек трябва да мине от обикновеното към онова, необикновеното. Все някой път може да ви се виждат странни някои промени, които стават. Някой път виждали ли сте вие как зимно време се украсяват дърветата с онзи скреж, мязат на злато? Не зная виждали ли сте вие горите, окичени със скреж, със скъпоценни камъни? Но всичко туй след един, два, три дена, всичкото туй богатство трябва да падне. После, като наближава новият живот, обкичват се дърветата с листа и наесен всички тия листа, които седят по дърветата, трябва да изкапят, всичко трябва да изсъхне и отново на другата пролет пак да започнат да изникват, да се появят.

Сега, в човешката душа има едно желание да задържа старото – то е свързано с много възпоминания. Например вие имате една дреха от дядо си, от баба си, държите я. Понеже баба ви я няма, вие държите дрехата като едно възпоминание. Вие може да държите и един портрет, но питам: ако баба ви е при вас и ако всички поменици са тук, при вас, питам каква нужда имате от техните остатъци?

Често у вас има стари вярвания. Например вие казвате: “На онзи свят дали ще се познаем?” Аз питам: Хората на

този свят познават ли се? Временно. Те на този свят още не се познават, а питат на онзи свят ще се познаят ли. Вие тук живеете като непознайници, а питате дали на онзи свят ще се познавате. Трябва да се познавате тук, за да се познавате и на другия свят. Христос е дал дълбокия смисъл на познаването. Той казва: "И това е живот вечен, да познаят Тебе, Единаго, Истиннаго Бога." И тогава, като познаят Бога, ще добият вечен живот. Ти да познаеш един човек, трябва да познаеш Божественото начало, което работи в неговата душа, онази специфичност, особеност, която всяка душа има като образ на Бога. Не в неговата целокупност, която той изразява. Всяка душа представлява един особен аспект на Божественото естество. Всеки носи нещо Божествено. И вие сега казвате, че имате нещо Божествено, но какво е туй, Божественото, вие не може да си дадете една ясна представа. Казвате, по образ и подобие на Бога сте направени. Но мъчно можете да си представите какъв е образът и какво е подобието.

В енергията на светлината има две неща, които я отличават. Именно, че тя представлява едно непреривно разширение. А разширението е свързано с истинското освобождаване. А другото, което я отличава, е, че тя носи топлина. Топлината е израз, влизането на живота. Топлина – това е най-малкият живот, който влиза във вас. Най-малкото познаване на живота. Най-малкото количество на живота, това е топлината. А най-малкото познаване на живота, това е светлината. И тъй, светлината е една мярка за онова, отдето започва знанието. Защото без светлина и без топлина животът сам по себе си не може да се изяви.

Хората са разпръснати, няма една вътрешна връзка помежду им. Сегашните връзки между хората не издържат. Връзките, които съществуват в едно поколение, в 4 поколения, кръвта се така изглажда, че онези, които са били роднина, след поколения нищо не остава от родството. Тия хора стават чужди. Майката станала на 80 години, а синът – на 60, майката се чуди и казва: "Как го носих това дете! Тогава ми се виждаше много хубаво, а сега остаряло, погрозняло." Казва: "И какви особености имало!" И се чуди на себе си, как го е милвала, а сега къде е отишло детето.

Когато човек изгуби онази хубост на своите мисли, на своите чувства и на своите постъпки, казват: "Той започна с философията на Земята." Питам: Къде е човекът? Засега ние познаваме човека като същество, което страда. Кое е животното? Което яде и пие. Което спи у нас, което яде и пие и само почива, това е животното. Следователно Бог, като хване животното, впрегне го на работа да оре нивата. Именно животното прави това, за да се научи да стане човек. Да почне да страда. Защото животното, ако не страда, то човек не може да стане. И Бог позволява човек да страда, за да го накара да мисли. И човек, докато не почне да мисли в страданията, той не може да влезе в Божественото. Страданието ще дойде и радостта ще дойде. Ако ти не внесеш мисъл в тия страдания, ти не можеш да влезеш в Божествения свят. "Ама страдам." После казваш: "Радвам се." И радостен да бъдеш, и страдания ще имаш. Ти ще свържеш и радостите, и страданията, и ще направиш от тях плат. Радостите и страданията, които минаваш, това са платът, който ти ще тъчеш. "Не може ли без страдания?" Почитатели на Паганини му казали: "На 3 струни можеш ли да свириш?" – "Мога." – "На две? На една?" – "Мога." – "Ами без струни можеш ли?" – Мога. – Но когато е имал концерт без струни, той не се явил. Вие искате нещата да станат както вие искате. Щом няма страдания, остава една струна на радостите. Но свирили ли сте на една струна? Много мъчно е да се свири на една струна. Вие попитайте някой цигулар, голям виртуоз, може ли да изкара нещо на една струна.

По някой път във вашето съзнание има посторонни* работи, които ви отвличат от същественото. Например, тебе те отвлича едно животинско състояние. Зароди се в тебе една идея, която може би преди милиони години, е била в тебе, когато си бил животно, голямо, грамадно предпотопно животно, което е имало 100 метра дължина и 30 метра височина. Този спомен, тази идея, като влезе в ума ти и казваш: "Защо аз да не мога да бъда голям човек? Защо да не владея целия свят? Защо да не съм свободен и дето минавам, да тъпча всичко." Какво ще ти допринесе тази идея? Казвате: "Той

---

* посторонен – *книж. остар.* страничен, външен.

има една грандиозна идея!" Някой мамонт! Има една епоха, когато животните са имали 200 метра дължина и 100 метра височина. Е, какво ще кажеш на това? "Олса динандър" – и да е вярно, пак не вярвай! И в окултната наука има писани работи, които човек много мъчно може да схване. Било е време, когато човек е имал 30 метра височина и 10 метра широчина. Някой път се зароди у вас желание да дойде един голям човек от 30 метра височина. Ако Господ ви даде една височина от 30 метра, при сегашните условия, и 10 метра широчина, то е най-голямото нещастие.

В съзнанието ни съществуват известни идеи, които нямат отношение към сегашното развитие. Ние искаме да бъдем велики хора, силни хора, без да знаем качествата, в които трябва да бъде изразена тази големина и тази сила. Де седи силата на човека? Силата на човека седи в страданията! Ако ти можеш да издържиш на страданията, ти си силен. Каквото и страдание да дойде, да можеш да го издържиш. Там е силата на човека. Ти питай човека за другите работи. Тази е мярката, с която може да съдите колко е силен човек. А сега, само като го хване ревматизъм (аз го наричам "ревматичко"), или като го хване ишиас, или бъбречна болест, или го заболи сляпото черво, и вие гледайте доколко е силен този човек, който е бил толкова съсредоточен в себе си, аристократ, държи се нависоко, с никого нищо не е приказвал – той седи, ходи, пъшка, боли го кракът и де кого срещне, става нещо като вестникарин и казва: "Заболя ме тук кракът! Не зная как стана, но заболя ме." И все говори за ревматизма. Той говори вече както един млад човек все за своята възлюблена обича да говори, чете писмо от нея. Чете писмо от нея и казва: "Умно е това! Сърце има! Това е Божествено! Колко хубаво писмо!" И пак го туря в джеба си. Та, и този човек все за ревматизма си говори. Прави бани, пипа крака си, на всички разправя за него. И най-после казва: "На мене ли Господ намери да даде този ревматизъм!" Туй е слаб човек. Господ ти е дал една възлюблена, която е влязла в крака ти. Ако е мъж, възлюбената е долу, в крака; ако е жена, възлюбеният е в крака, долу. Че, той ти е хванал крака, целува го. Целувки са това! Приятно ли ти е? Не ти е приятно. Хубаво, и ти като имаш една възлюблена отвънка, не я

човъркай, защото, както онзи ти човърка крака и не ти е приятно, така и ти хората отвънка не ги човъркай! Същото нещо е.

Някой казва: "Какво голямо безобразие, аз го видях, прегърна жената и я целуна." Казвам: Действително голямо безобразие, защото този, който прегърна жената, аз го зная, той едно време беше като орел. И той ги хващаше, жертвите си, с краката си. И като ги хване, изяде ги. А сега казва: "Никакъв орел не съм аз, и вълк не съм, а човек. Не мога да те изям, да те обсебя не мога и затова те целувам." Не е хубаво това нещо, но като вземем неговия минал живот и сегашния, казвам: Това е най-голямото добро, което може да направи. Но той не трябва да се спира и там, защото устата му може да е нечиста и да остави едно малко петно на нея. По някой път, той, за да докаже, че я обича, той като я целуне, че я стисне със зъбите си малко. И аз съм гледал моми, които като се гледат, гледат, казват: "Зъбите ти останаха, като ме целуна. Много ме стисна."

Има целувки не само физически, има и духовни целувки. Сега, хората някой път много често се целуват. И даже някой така те целуне, че дълго го помниш.

Сега, това е външната страна. Вие не сте разглеждали какво е онова, дълбокото подбуждение на онзи мъж, който иска да прегърне една жена, която не познава. Той вижда една красива жена, прегърне я и я ухапе. Какви са подбудителните причини, и той сам не знае. Тя се възмущава от неговата постъпка. И тя не знае защо се възмущава. Кои са подбудителните причини за нейното възмущение? Аз обяснявам другояче въпроса. Ако аз съм едно хубаво писмо и дойде един и ме зачеркне, зачеркне онова, което е писано и не може никой да го чете, сега, в какво седи лошавината? Не че е хванал писмото, не че го е зацапал. Той не трябваше да зацапва писмото така, че да не може да се чете. Щом е зацапал туй писмо, той е направил едно престъпление. Ако човек с всяка една целувка затрива това писмо – момата е написано писмо, – тогава тази целувка не е на мястото си. Нищо повече! Ако човек целува и писмото става по-ясно, на място е. Ако се зацапа писмото, не е на място.

Христос казва на учениците Си външният свят да не ги занимава. Всичко туй ще мине, ще дойдат нови промени,

ще дойде нов ред и порядък, ще дойде едно ново разбиране, в съзнанието на човека ще стане цял преврат. Всеки един от вас ще опита своята сила.

Един християнин в древността, един светия, който е завършил своето развитие, който е надделял на всичко, но е станало едно нещо, с което той не е можал да се справи. Бил е на 50 години и си е мислил, че е завършил своето развитие, своето светийство, обаче иде при него отдалече една красива мома. Той като я поглежда, разбутва му се сърцето. На него му била дадена от неговия учител, една тема да пише. Пък тази мома се явила. Той седнал да пише темата си, но момата се явила при него. Добре! Той пише, пише, после се обърнал, казал: "Отгде дойде?" – "Оттам, отдето и ти си дошъл." – "Оттам, отдето и аз съм дошъл, хубаво! Ама кой те изпрати?" – "Онзи, който изпрати и тебе." Той пише. (*Учителят пише на масата с ръката си.*) Но не върви темата му. "Ама, какво ти е намерението?" Тя казва: "Каквото е и твоето." Той пак седи и пише, но не върви темата. – "Ама кога мислиш да си отиваш?" – "Когато и ти мислиш." Той мисли, размишлява, но не може да пише. И останала темата ненаписана. На другия ден казва на учителя си: "Не я написах, Учителю." – "Защо?" – "Бях малко неразположен." Пита го учителят: "В какво седи твоето неразположение?" – Казва: "Влезе нещо в стаята ми особено." – "Че, какво беше то?" – "Е, онова, което Господ създал." – "Че – казва, – Господ създаде много работи, какво беше то?" – "Е, Учителю, не зная, двете ребра, които Господ извадил от човека, дойдоха снощи при мене. Та, тези, двете ребра, дойдоха при мене и не можах да разбера техния смисъл. И не написах темата си." За двете ребра.

И вие, като този светия, сега на 50 години сте дошли до това положение. Когато дойде една душа, питате: "Откъде идеш? Намеренията какви са?" Тук има вече нещо неразбираемо. Хората как мислят? В съзнанието си има нещо, което му липсва. Ти виждаш един скъпоценен камък на пръстена на един човек. Искаш да имаш този камък на пръстена си. То е вече една мисъл, която те смущава. Ти виждаш една къща някъде. Искаш и ти да имаш като тази къща. Как? Къщата е едно творение. Утре ще се разруши, тя не може да бъде един идеал. Даже един царски палат, и

той не може да бъде идеал. И създаването на Земята в сегашното положение не може да бъде един идеал за нас, за който да живеем. Даже и Слънцето, и то не може да бъде идеал. Макар че аз говоря за Слънцето, и то не може да представлява един идеал, дето можем да живеем временно. Има нещо по-велико, което човек трябва да разбира. То е мястото, дето царува Любовта. Докато човек не влезе в този свят на Любовта, само той може да се подготви за онзи живот, който той търси.

Сега, аз искам вие да не влизате в противоречие. Вие сте живели много пъти на Земята. Мнозина от вас сте млади. То е привидно, че сте млади. И привидно е, че сте стари. Вие сте стари, без да сте и умни; и вие сте млади, без да сте силни. В този случай аз вземам младите болни и старите болни. Защото всеки един човек, който няма знание, е болен. Всеки млад, който няма сила, и той е болен. Силният човек, младият човек трябва да бъде доволен!

Вие често сте привеждали примера за Александър Велики, че като застанал пред бъчвата на Диоген, той му казал: "Какво благо искаш да направя заради* тебе?" Диоген му отговорил: "Малко да се отдалечиш от светлината, да не ми засенчваш слънцето." Но в този пример има нещо, което не достига на Диоген. Защо живееше той в бъчва? И вие го вземате това за пример. Диоген не беше се освободил от своята бъчва. Като живееше в бъчвата, искаше и Александър Велики като мине, той да си седи на рахатлък. В състоянието на едно животно.

Но аз го вземам този пример в обратен смисъл. Човек все има по една бъчва. И у вас е останала по една бъчва, от която не сте се освободили. Че, представете си, че вие имате тази бъчва и се явява Христос пред вас и ви пита какво добро искате да направи Той заради вас. Ще кажете: "Господи, моля Ти се, махни се, не мога да се удоволствувам в света. Защото в Твоето присъствие аз не мога да направя това, което Ти искаш." Присъствието на Александър Велики засенчва слънцето, че не може Диоген да види хубавите работи.

Ти си един Диоген, който живееш в бъчвата си. Казваш: "Да познаем света." Диоген позна ли Александър Велики?

---

* заради – *диал.* за.

Не го позна. Аз, ако бях на мястото на Диогена, щях да говоря на Александър Велики. И ако той ме попиташе: "Какво мога да направя за тебе", щях да му кажа: "Ако обичате, влезте в моята бъчва, да опитате моите условия, а аз ще застана на Вашето място." Аз ако бях, тъй бих казал: "Влезте в бъчвата ми, аз ще взема Вашето място и ще разгледам света, тъй както и Вие го гледате. А Вие поживейте в тия ограничителни условия, в които аз се намирам."

Аз ви навеждам на една права мисъл. Обичам човек да дойде до онази пълна свобода, не чрез закон да се ограничи. Ти човек можеш да го ограничиш отвънка, но ограниченията не спасяват. Те са едно условие. Трябва да дойде едно разбиране! Ако любовта в живота не дойде, то и животът сам по себе си остава неразбран. Без любов към Бога животът не може да се разбере.

Мисълта, която искам да ви оставя: Първото нещо, това е любов към Бога! Само тогава, когато имаме любов към Бога, ние ще се научим как да обичаме ближния си и как да обичаме и себе си. Тогава само ще имаме една истинска мярка. И понеже ние не обичаме Бога, нямаме и една правилна любов и към ближния си, и към себе си. И вследствие на това се раждат всичките противоречия. Ако имахме истинската мярка на любовта, тогава щяхме да се освободим от всичките сегашни противоречия, които съществуват.

Стремете се да имате едно правилно разбиране на Божията Любов. Да може да разрешите контраста в нея. Да разрешите въпроса на Диогеновата бъчва. Ако дойде Христос при вашата бъчва, какво трябва да Му кажете?

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Истинен Бог на Живота. (Три пъти.)

37-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 3.VI.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

ПРОТИВОРЕЧИЕ И БЛАГО

15 минути размишление.
Нарядът.

Ще прочета 22-ра глава от Евангелието на Лука.

Изпяхме песента "Махар Бену Аба".

Прочетената глава представлява една драма. От единия край до другия случките са противоречиви и драматични. Вие може да считате 12-те души апостоли като едно семейство. Отиват да направят вечеря. И туй семейство ще се разпръсне. Всички ще се разбягат. Учителя им ще го хванат, понеже ще направят за Него това, което те не са очаквали. Всичките тия 12 души ученици очакваха нещо. Те очакваха да станат министри, управници, да ги направят големци в този свят, да заповядват. Така си мислеха те. Сега се случва едно голямо противоречие. Христос, Който правеше такива чудеса, лекуваше хората и помагаше на другите, сега се намери в положение сам да се моли, да има нужда от някой, но никой не Му помогна. Ни глас, ни слушание. И Петър, който минаваше за толкова смел, който казваше, че няма да се отрече от Него, 3 пъти се отрече. Не само Петър се отрече, всички се разбягаха.

Искате да знаете какъв е смисълът на живота. Какъв беше смисълът тогава? Тези 12 души и Христос един – 13; и едно голямо разочарование. Една трагедия! Сега вие някой път питате защо някои работи се случват във вашия живот? Преди всичко вие си обяснете защо се случи с Христос, с този Учител, защо се случи така? Ще си кажете, че така е писано. Че е писано, това още не е наука. Ама така е определено. И това не е наука. Тъй трябвало да бъде. То е от наше гледище така. И трябва известни работи да се извършат, въпреки голямото противоречие. И в туй, голямото противоречие седи силата. Да превърнеш едно голямо проти-

воречие в живота си за едно бъдещо благо! Това е много нещо. Христос имаше да превърне едно голямо противоречие, такова, каквото светът не е виждал, да го превърне в едно бъдещо благо. И вие имате една малка задача: да превърнете противоречието, което имате. Защото и вие, във вашия живот, имате едно малко противоречие, макар че за вас е доста голямо, и да го превърнете в благо. И вие мислите, както 12-те апостоли, за много работи наведнъж. Но и аз ви казвам: Един от вас ще се отрече, друг ще избяга, трети ще го хванат и ще го разпънат и, в края на краищата, какво ще бъде? Какво ще стане?

Ако може да превърнете противоречието в едно благо, тогава ще започне новият живот! Има някои неща, от които вие трябва да се освободите. Това е една необходимост. На всинца ви трябва едно дълбоко познаване на ония закони, които действуват в живота. Онази дреха, с която детето е обвито в утробата на майка си, която е толкова необходима за неговото развитие, тази дреха детето трябва да я хвърли. И ако не я хвърли, от него няма нищо да остане. Туй дете седи в майка си обвито в мантия, като царски син, но тя трябва да се изхвърли, с нея то се държи за майка си. И после трябва да му отрежат пъпа. Това е една драма за малкото дете. Но майката, която го носи, тъй го е обгърнала в себе си, че за него не съществува опасност. Докато тя го гледа като писано яйце първоначално, после го оставя други хора да се занимават с него. Спрете върху факта как се раждат децата. Никакви деца не се раждат. Раждате се вие. Вашето съзнание, онова, което прониква във вас, то е вашето съзнание. Вие гледате: ражда се едно дете. Изтича водата. Никаква вода не изтича. Къде може да изтече? Вън от Земята излиза ли? Вие вземате една топка, свързвате я с конец и почвате да я въртите. Като я въртите, по-голяма станала ли е? Не е. Смалила ли се е? Не е. Нещо придобила ли е? Нищо не е придобила. Вие сте изгубили част от вашата енергия, да въртите топката. И ако ви питам защо я въртите, и вие не знаете.

Вие се безпокоите някой път и не знаете защо се безпокоите, също както малките деца. Бащата е взел една гумена топка, която струва 5 лева. Дал я на детето и някой му за-

дигнал топката. И това дете се върне с пет реда сълзи, че му взели топката. И ще каже, че еди-кое си дете е много лошо, че му взело топката. Бащата го успокоява и му обещава друга топка. Питам: Где е нещастието, че взели твоята гумена топка? Ти с тази гумена топка ли се роди? Тази топка отпосле дойде. И какво ще направиш с тази гумена топка? Какво направихте вие едно време с вашите гумени топки?

Вие носите в джоба си чаша, отивате при извора, изваждате чашата и пиете. Но един ден изгубите чашата. Няма ли друг начин, по който може да пиете вода? Има – ще се наведете и ще пиете вода направо от извора. Казвате: "Не мога без златна чаша." Но някой може да вземе чашата ви, после какво ще правите? И с ръка можете да пиете вода. Да кажем, че и с ръка не може. Тогава? Ще приближите устата си и така ще пиете, направо. Най-важно е, че с устата си можеш да пиеш, а ръката и чашата са второстепенни начини.

Влиза един баща, от средна ръка човек, в един магазин. С него върви едно малко дете. Гледат дрехи. Детето казва: "Татко, вземи ми тия дрехи." И детето сега иска на вересия да ги вземат. Питам: Ако бащата вземе дрехите, какво ще придобие това дете? По-добро ще стане ли? Няма да стане. По-умно ще стане ли? Няма да стане.

В едно семейство в Америка бащата изпраща сина си на училище, но нещо не върви, не се учи. "Не мога да се уча, защото перото ми е желязно. Не мога да се уча така. После, и чантата ми не е направена от хубава кожа." Отива бащата и купува едно златно перо и една хубава чанта. Пак не върви ученето, и със златно перо. Казва синът: "Мастилото е черно. Ако мастилото не беше черно, работата ще тръгне. Перото е хубаво и чантата, но мастилото е черно." И досега този американец търси да намери бяло мастило. Сега бели мастила не употребяват в училищата. И може би, като дойде бялото мастило, ще тръгнат работите.

Казват: бели кахъри. Но нашите кахъри са черни, не са станали още бели. И българинът още чака да дойдат белите кахъри. Казва: "Много ми е патила главата. Но белите кахъри трябва да дойдат." Вие сте дошли в областта на съзнанието, дето ви трябва едно ново разрешение, едно ново разбиране.

Седят двама под една череша. Единият се качва на черешата. Казва на другия: "Хубави череши!" Но тази череша казва: "Изядоха ми децата." – "Нищо, другата година пак ще си родиш деца. Слава Богу, добре че ги прати Господ тези хубави череши." Черешата мисли, че те са пратени за нейна разтуха, а вие мислите, че черешите са пратени за ваша разтуха. Питам: Кой е прав? За разтухата на черешата ли има череши, или за ваша разтуха? Въпросът е личен. И във вас някой път се зароди едно желание, което е тъй хубаво, както плодът на черешата. Но докато ти погледнеш, туй желание изчезнало. Някое друго същество дойде под черешата отдолу, хване твоето желание и почва да си хапва череши. Всяко едно желание, то е една череша, един хубав плод. Ти го откъснеш, глътнеш го и казваш: "Една хубава мисъл имах. Изчезна, отиде някъде. Няма я." Питам: Кой е направил престъплението? Вие или онзи, който е доловил и използувал желанието ви?

В 22-ра глава Христос казва нещо, което и вие трябва да имате предвид: "Защо спите? Станете и се молете да не паднете в изкушение." Когато дойдат мъчнотиите в живота, не спете, но се молете. Не философствувайте! Във време на мъчнотии няма какво да философствуваш. Ще се молиш тогава. И някой, като не може да се моли, той заспива. Слабите хора спят и се изкушават. Слаби хора са тези, които не бодърствуват.

Казвам ви, че и вас ви очаква задачата да превърнете едно голямо противоречие за едно бъдещо благо. В прочетената глава събитията са станали преди 2000 години. Сега ние, като четем тази глава, можем да кажем: "Туй, което Христос направи, трябва и аз да го направя. Христос превърна най-голямото противоречие в едно бъдещо благо. И аз в живота си моите противоречия, които имам, ще превърна в едно бъдещо благо." Христос на кого разчиташе? Той най-първо разчиташе на малко от Своите ученици. Да вземем един от тях: като дойде до критичен момент, извади ножа си и отряза ухото на един от робите на първосвещеника. Казва му Христос: "Ти не знаеш как да воюваш. Остави тази работа, не е за теб. Тури ножа в ножницата си. Ти не си за войник." И Христос взе и му залепи ухото на човека и каза:

“По този начин не се воюва. По този начин ние ще загазим съвсем.”

Та, и вие по някой път, когато воювате с дявола, вие само ухото режете. Когато ще удариш, удари! Ако ще може да удариш, направи човека на две парчета, а тъй, да му отрежеш ухото само, то не е война. Аз правя това уподобление. Някой ще дойде да извърши Волята Божия. Ще даде 1000 лева или 100 лева и мисли, че кой знае какво е направил. Казва: “Сто лева съм дал.” Ти си отрязал само ухото [на роба] на първосвещеника. Със 100 лева работа не се свършва и с 1000 лева работа не се свършва. На човека можеш да му кажеш, че е красив или че е грозен, или че е беден, че е много учен или богат. Какво му допринасяш с това? Казваш: “Много силен човек си.” Нищо не допринасяш. Ти казваш на себе си: “Аз съм много слаб човек”, или пък “Аз съм много силен човек.” Пак нищо не допринасяш. И малкият има големи работи, и големият има слаби работи. Ако си слаб, какво трябва да правиш? Вие, които сте слаби, какво правите? Слабият трябва да очаква да дойде силният да го набие. Силният като идва, още на половин километър като е, слабият трябва да плюе на краката си и да бяга. Да даде ход на краката си, че като дойде силният, да не го намери. Да бяга. Вие казвате: “Аз не съм научен да бягам.” Щом не си научен да бягаш, ще изтърсят праха от гърба ти. Пък ако не искаш да изтърсват праха от гърба ти, ще туриш краката си в ход. Ще бягаш тогава. Слабият трябва да бяга. А силният ще бъде публика.

Следователно, ако сте слаб, вие сте на сцената, актьор сте. Пък ако сте от силните, вие сте публиката и ще гледате как ще гонят другите на сцената. Туй е засега предназначението ви. Ще бъдете или публика, или актьори на сцената. Ако сте актьор и не играете добре, ще ви освиркат. И тогава ще кажете: “Не излезе снощи хубаво.” А публиката ще каже: “Парите ни отидоха на вятъра. Още веднъж не отиваме на такова представление.” Ако сте слаб, плюйте на краката си да бягате.

Пък ако се отричате, отричайте се на свят*. Но и когато се разкайвате, пак се разкайвайте на свят! Защото Петър се

---

* на свят – свястно, както трябва.

отрече три пъти. Казва: "Право е, не го познавам този човек." Философ беше той. "Аз досега, Петър, умният човек, мислех, че той е силен. Като каже една дума, всичко ще стане." А като дойдоха и казаха: "И ти си от неговите ученици" – "Не, не, аз, умният човек, не вярвам вече в Него. Аз мислех, че Той е силен. Той, ако беше силен човек, така ли щеше да пострада? И мен ме вкара в тази беля!" Питат го: "Ти ще свидетелствуваш ли за него?" – "Не, не, мен ме считайте отречен. Аз усетих, че Той е от слабите хора. Разбрах, че Той не е това, което мислех." Така 3 пъти се отрече от Учителя си. И като се отрече три пъти, той почна да плаче. За какво? "Аз за тебе и на смърт ще отида. Готов съм да умра за тебе!" И плаче Петър, че не си устоя на думата. Казва: "Аз мислех, че съм бил учен човек, а съм бил глупав и страхлив."

След като намерите вие, че сте страхливи, плачете. Вие плачете сега, за да се усили вашата воля и да станете малко по-смели. И всеки човек, който плаче, става по-смел, а който не плаче, увеличава се страхът му. Така сега плачат хората, за да се намали страхът им. А който не плаче, той е дваж по-страхлив; който плаче, той веднъж е страхлив.

И сега, бих желал вие веднъж да се плашите, отколкото два пъти. Тогава ще се молите и ще превръщате сегашните несгоди и противоречия на живота в благо за вас и за благото на другите.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа, носят пълния Живот на Бога, на Единния, Истинен Бог на Живота.

(*Вън, на полянката, направихме гимнастическите еврит-мични упражнения.*)

38-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 10.VI.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

КОЕТО СТАВА

15 минути размишление.
Нарядът.
23-та глава от Евангелието на Лука.
Песента "В начало бе Словото".

Изкуство е някой да може да изважда само хубавото от живота! Вижте майстора-грънчар, какво хубаво гърне прави от калта.

Има една странност вътре в живота, в човешкия живот. Човек представлява най-висшето от всички животни, седи на най-високо стъпало, но има една трагедия, една драма в живота му. Аз говоря за целокупното човечество. И туй противоречие се среща и общо, и частно. Всеки един от вас се намира по някой път в такова безизходно положение, че не знае въпросите, които го вълнуват, как ще се разрешат.

В дадения случай Христос, във времето, в което живее като човек, не можеше да разреши един въпрос. Малцина вярваха в това, което Той учеше. И беше поставен на един вътрешен изпит, на едно голямо противоречие, изоставен от хората, изоставен повидимому от Бога. Един велик човек, подложен на една страшна и позорна смърт, която съществуваше в Римската империя тогава – разпъване на кръст.

Сега, онзи, който не разбира живота, може да вземе само временните страдания, това, което може човек да изгуби, без да обърне внимание на същественото. Има нещо дълбоко и важно, което трябва да се разбира. Говорено е много защо трябва да страда човек, но колкото и да са обяснявали, въпросът е оставал необясним: защо човек е подложен на страдания? Защо са тези страдания в света? Има много теории, които обясняват защо са страданията. Но нито един човек, като преминава през страданията, не е съгласен с тия теории. Както и да му говорят, в дадения случай, когато човек минава през страданията, те му се виждат неестествени. Няма нито

един човек, който да обича страданията. И даже такъв характер като Христовия, човек с такова разбиране, три пъти ходи да се моли туй нещо да Го замине. Казва: "Отче, ако е възможно, тия страдания да Ме отминат." И когато се убеди в онзи неизменен факт, че туй, което хората наричат "съдба" [е неизбежно], примирява се с факта и казва: "Да бъде Твоята Воля."

Волята Божия, като взема предвид бъдещето, също разрешава всичко. Защото въпросът за страданията няма да се разреши днес. Той е въпрос на Великото бъдеще, когато нещата ще станат ясни и ще се разрешат, когато хората достигнат до онази най-висша степен на развитие. Те ще видят причините за страданията и с радост ще ги приемат.

Човек прегреши против законите на райския живот, следствие на това дойдоха страданията. Предполага се, че човешкото неподчинение на Божия закон е причина за много страдания. Ако вземем постъпката, на вид беше много малка, а последствията бяха много осезателни. И ние чувствуваме още тия последствия. Те си водят началото оттам, като че в цялото човечество е влязла една проказа, една болест, която много мъчно се лекува.

Най-мъчната болест, която някога са се опитвали да лекуват великите Учители в света, в името на Бога, то е смъртта, грехът. Грях и смърт вървят заедно. И при всичко, че те са сполучили в лекуването, което седи във възкресението, обаче и сега виждаме, че смъртта царува и грехът царува, и всичките противоречия, които има, са съществували и сега съществуват. И ако човек би имал едно ухо чутко*, което да послуша Земята, да чува воплите и страданията на хиляди хора по тази Земя, не зная дали би могъл да издържи. И как става това, никой не може да си обясни и да си даде отчет. Но стават нещата. Много малко от тях донякъде може да се обяснят. Ако нечистата риза би попитала защо я турят във врялата вода, понеже тя не може да си обясни това, какво ще кажете? Човек е облякъл ризата, човек е направил ризата кирлива, нечиста и при това човек остава отвън, а ризата я турят в котела с врялата вода и казват: "Да се очисти тя." И

---

* чутък (от рус.) – *книж. остар.* усетлив, остър (за слух).

ризата претърпява това. Човек прави престъпление, че опетнява ризата, а ризата страда в котела заради него, в котела вътре. Питам ви: Защо страда ризата? За да се изчисти.

Значи в човека има нещо, което страда. Би трябвало човекът да не страда, а да страда неговата риза, която е турена в котела, за да се изчисти. Ако не се изчисти, тя ще донесе една зараза, проказа на самия човек. Следователно необходимо е ризата да се изчисти, за да може човек да се облече добре, да бъде чист. От друга страна, и човекът ни най-малко няма желание да опетни ризата си, да я направи кирлива. Но естеството, което има той, потта, която излиза, после, онази външна прах и други елементи, които се напояват в ризата, дават □ един лош дъх, който е нехигиеничен.

По някой път хората питат: "Има ли онзи свят или няма онзи свят? Има ли Господ или няма Господ?" Това са въпроси много повърхностни. Има ли човек къща? Човекът има къща, но ако няма кой да живее вътре, какво ви ползува неговата къща? Аз бих желал по-добре да срещна човека, отколкото неговата къща; къщата има смисъл за човека, който живее там. Онзи свят има смисъл за съществата, които живеят там. Не е онзи свят, който прави човека. Човекът прави онзи свят. Не е къщата, която създава човека. Човекът е създал къщата. Не казвайте, че човек е създал един Бог. Господ е създал човека.

По някой път питат хората: "Ти вярваш ли в църквата?" Аз не зная кое е важното: църквата ли е важна или Бог е важен? Кой създаде църквата? Църквата се създаде по причина на Името Божие. Църквата съществува по единствената причина, че човек трябва да вярва в Бога. Не е важна църквата, важен е Бог, преди всичко! Важен е Христос. Ако не беше Христос пострадал, щеше ли да има днес християнска църква? Кой е важният фактор: църквата или Христос? Учението, което Христос е учил. А кое е важното учение? Онази непреодолима любов, онова съзнание, което Той имаше за Бога. "Аз живея в Отца и Отец живее в Мене." Само един човек, който има толкова интимна връзка с Бога, може да претърпи такива страдания, каквито Христос претърпя. Имаше страдания, които Христос можеше да избегне, защо-

то разполагаше с всичкото знание и ако искаше, можеше да избегне страданието. Но има и такова, което човек не може да избегне, то му се налага.

Например, при сегашните условия никой не може да избегне смъртта. Ще избегнеш 10, 20, 30, 120 години и най-после смъртта ще те хване; искаш–не искаш, ще напуснеш този свят. Най-видните лекари да те лекуват, най-после ще кажат: "Този човек трябва да умре!" И при това всички, които те обичат, около тебе седят, плачат, но ти умираш. И най-интересното е, че хората, които обичат толкова този човек, след като умре, ще го турят в земята, там да изгние съвършено. И след туй ще му вземат костите, ще ги турят в една торбичка. Някой път аз уподобявам туй положение на онзи мъж, който се е развел с жена си и постоянно гледа пръстена от едно време. Държи си той пръстена за спомен, жената я няма, но той пръстена държи.

А от мое гледище костите на човека представляват доброто, това, което единствено остава да преживее човека. И са Божествени. Всичко друго ще се схуми, а единственото нещо, което остава, това са черепът и костите. Остава някакъв живот в костите.

Тогава, по аналогия: Само в доброто човек живее, всичко друго изчезва, а след смъртта доброто, което си правил, то са твоите кости, в които живееш. И само любовта, която ти си опитал в душата си, само чрез нея ти можеш да живееш. И само знанието, което си имал в твоя дух, само истината, която ти си поддържал, живеят и след смъртта. Тя ще вземе всичките мускули, туй, което е мекичко, ще обере и ще го вземе, а ще остави само костите. Тя няма право над тях. И затова се проповядва: "Гледай онова, което ще остане!" Единственото нещо за вас, което ще ви остане за в бъдеще, то е само доброто, добрите ви постъпки, добрите ви чувства, добрите [мисли].

Ние не можем да си обясним какво нещо е гладът, но усещаме нещо в нас, което ни заставя да ядем. Много пъти казваш: "Не ми се яде", а друг път туй желание за ядене е толкова голямо, че ти обходиш цялата околност, да намериш малко парче хляб. Питам: Каква е тази сила, която действува в тебе? Какво нещо е гладът? Самият живот е, който изисква

и дишането, яденето, почивката. Животът е, който изисква доброто! Животът е, който изисква любовта, човешката мисъл. Само животът. Животът е нещо, което не може да се наруши! Има нещо у човека, което ще умре, но има нещо у човека, което остава, никога няма да умре. То е неговият живот. Онова, което той съзнава. Всеки един от вас съзнава, че има нещо у него, което ще остане. Но има нещо, което няма да остане. Даже вашата младина, вашето детство не остава във вас. И някой път, като се погледнете в огледалото, виждате, че не сте онези, малките дечица на 4–5 години, с хубавите личица. Как са се изменили лицата ви? Едно време онова малкото детенце, майка му го помилвала като едно ангелче, а сега то станало възрастно. И като си погледнете лицата, виждате че не мязате на ангелчета. Онова красиво дете, майката, като го погледне, казва: "Ангелче!" А сега вижда, че всичко това се е променило.

Онова, което е променило човешкото лице, това са лошите условия на човека, онази борба в живота, тия постоянните промени, страдания, страдания, и най-после набръчква се човешкото лице. Всеки един от вас трябва да се бори с една вътрешна непреодолима борба, за да може малко от малко да се запази. И нито един от вас не може да си даде отчет защо е така. Дойде една вътрешна тъга, една борба, едно вътрешно помрачение, не ти се иска да живееш, не искаш да срещнеш човека. И пак дойде една светлина, проблесне отвътре. Както и да се разглеждат мъчнотиите, въпросът не може да се разреши. Никакви закони, никакви външни закони, каквито и да са те, не могат да подобрят човешкия живот. Подобряването е външно. И единственото нещо, което може да осмисли живота, то е любовта. Любовта към Бога. Човек да живее в Бога и да чувствува присъствието на Бога, тъй както живее във въздуха.

Това, което възприемеш и което даваш навън, това трябва да бъде отношението, да чувствуваш Божието присъствие във всеки момент на живота си, в добрите условия и в лошите условия, да усещаш Неговото присъствие. Да чувствуваш едно вътрешно успокояване. Христос имаше една непоколебима вяра в Бога. И казваше: "Каквото и да е, аз вярвам в

Онзи, Който може да Ме изведе, да Ме избави и от най-голямото мъчение. Аз зная, че Този, в Когото вярвам, Той ще Ме изведе! Този път, в който съм тръгнал, при условията, при които съм поставен, Този, на Когото Аз вярвам и Комуто Аз служа, на Неговите ръце аз се оставям, Той ще оправи всичко. Да бъде Волята Твоя. На Теб оставям духа Си, Господи!"

И виждаме, след 2000 години, тази непреодолима вяра и туй, което Христос имаше към Бога, донякъде се реализира. За в бъдеще още повече ще се реализира.

Същият закон е и за вас – ако искате да се освободите от мъчнотиите в света, това е пътят. На първо място седи любовта, на второ място седи вярата, а на трето място седи човешката надежда. След това идва ред на други добродетели, с които човек трябва да се окичи. Земният живот е едно велико учение, в което човек трябва да се приготви, за да се върне при Баща си така, както трябва. Все трябва да се върнете. Тук, на Земята, повече от 120 години не ви е позволено да останете. Може тук изключителни условия да се отпуснат за някои, но повече от 120 години никому не е позволено да остане. След 120 години трябва да се върнете. И след като се върнете, какви подаръци ще занесете със себе си? Нали, като се връща някой от странство, носи подаръци? Сега, като отиде някой на хаджилък, друг отива в Америка, във Франция или в Англия, една обща черта е това – след като се върне при своите си, той ще донесе подаръци. И като се върне човек в другия свят, все трябва да занесе нещо подарък от Земята. Какво ще занесете сега? Аз оставям на вас да си изберете какви подаръци ще занесете. Има големи скъпоценности, по някой път онези рудокопачи ходят и дълбаят от дълбоко, за да извадят един голям скъпоценен камък, да го продадат.

Когато човек обърне едного към Бога, някоя страждуща душа, окаляна, и покаже пътя към Истината, Любовта към Бога, то е големият подарък, който може да занесе! Като идете, да не идете сами, а да бъдете придружавани с вашите скъпоценни камъни. И ако Христос отиде в Небето, Той отиде с подаръците, с ония хора, които обърна и които и днес се обръщат към Неговото учение. То са големите подаръци.

Но това съзнание хората още го нямат. Сега хората още живеят със съвсем ограничени понятия за Бога и в бъдещия свят, и за отношенията един към друг. Но все пак ние имаме много по-добри условия сега, отколкото когато Христос е бил на Земята. И може би след 1000 години още светът ще бъде още по-добър. И след други 1000 години ще бъде още по-добре.

Онова, което Бог е определил за човека, то ще бъде! Един ден Царството Божие ще дойде в сърцата на хората. И тогава само ще престанат страданията. Понеже Царството Божие не е в сърцата на хората, затова има още страдания.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на Живота!

(*Всички на поляната си направихме евритмичните си гимнастически упражнения.*)

39-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 17.VI.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

КЪМ ЕМАУС

Размишление.
Нарядът.
24-та глава от Евангелието на Лука.
"Духът Божи"

Има една велика Истина, която е подобна на зазоряването, на разсъмване или на изгрева на Слънцето. То е тъй наречената абсолютна Истина, туй, което човек може сам да провери, да опита, върху което той може да стъпи и да живее.

Животът има няколко фази. Както семето, което, като падне на земята, то е първата фаза, първата стъпка, там са големите страдания, които започват. Това семе ще претърпи цяла една криза. След туй започва вторият процес – никненето. Това е само пътят, по който животът се изявява. След израстването ще цъфти. Цъфтенето е третата фаза. Четвъртата фаза, това е оплодяването. Има и други фази. И найпосле иде узряването на плода. Това е шестата фаза. Плодът трябва да се опита от някого. И в духовен смисъл, когато някой умре на Земята, това е подобно на плода, стига плодът да не е окапал. Когато някой умре на Земята, него Бог посреща, както ние посрещаме узрелите плодове, обрани в кошницата; вземаме ги със същата обич. Такова е сега уподоблението. Онзи, който живее на Земята, ще каже: "Каква полза има [от] изяждането на един плод?" Животът на плода минава в една по-висока сфера. От плода нещо все остава. Именно човек е, който дава. Човекът [дава] най-хубаво условие за плодното дърво да расте. След като си изял един плод, този плод расте у тебе. Ако ти си го изял от любов, той не е изгубил, той расте.

По някой път хората разглеждат външната страна на живота, дали Христос е възкръснал. Той е неразбираем. Какво нещо е възкресението? С какво тяло е възкръснал? Дали са Го видели или не са Го видели? Има нещо по-дълбоко от

виждането. Ти можеш да видиш много неща и те да бъдат илюзии. Но между илюзията и същината на живота има съществена разлика. Тя седи в следующето. В илюзията нещата всякога губят. Вземете едно дърво и го отсечете. Ако вземе да съхне, то ще почне да губи от своята тежест. Като го теглите всеки ден, ще видите колко губи. Тази загуба показва, че туй дърво не живее в реалността. Но когато едно растение влезе в реалността на живота, то всеки ден придобива по една малка тежест. Туй, което придобива, то е животът.

Следователно има два процеса в света: едни хора, които губят от знанието си – те са в пътя на смъртта. Ако ти губиш от знанието си, ти си в пътя на смъртта. Губиш от здравето си – ти си в пътя на смъртта. Печелиш в съзнанието си – ти си в пътя на живота. Печелиш в знанието си – ти си в пътя на живота. Печелиш в здравето си – ти си в пътя на живота.

Най-голямата придобивка в света, която човек може да има на Земята, то е, когато човек завърши земния си живот. Той ще види първите лъчи на Любовта, Слънцето на живота ще изгрее! Когато го озари първият лъч на Бога, той ще възкръсне, това е диханието на Бога. Казва се: Когато направил Бог човека, вдъхнал му първия лъч, с който [Адам] се пробудил в райската градина. Туй трябва да стане със сегашните хора. Докато Бог не вдъхва в техния ум, в тяхното сърце тази велика истина, хората всякога ще бъдат на кръстопътя.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на Живота.

6.20 ч

(*Гимнастически упражнения.*)

40-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 24.VI.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

ВЪРХОВНИЯТ АВТОРИТЕТ

Ще прочета Деяния на апостолите, 2-ра глава.

Изпя се песента "Всичко в живота е постижимо".

Това, което носи живот, то е Божественият Дух. Казва се в "Битието", че в самото начало Земята била неустроена и Духът Божий се носел над бездната. Как е започнал да действува онзи творчески принцип, за да оформи Земята? Бог е създал Земята, но имало нещо, което е липсвало.

Можем да кажем, че и сегашният човек е създаден, но не е оформен още и Духът работи сам, за да се повдигне човек. Някой път онези, които изучават Писанието, мислят, че, като е казано, че Бог е създал човека по Свой образ и подобие, че човек е завършен образ. Не, Духът работи, за да се завърши, да се оформи този образ. Работата не е един завършен акт, дълго време трябва да се работи, за да се завърши, както един художник или скулптор дълго време работи върху своето произведение. Че не е завършен човешкият образ, всеки един от вас може да го провери. Даже при най-доброто разположение на духа, когато мислите, че Божествената Любов е във вас и че с тази Любов може да обгърнете целия свят, след малко се изменя вашето състояние, ставате недоволен, мрачен, кисел. Това се случва и със Слънцето – на всеки 11 години се появяват петна върху него. А пък при човека се явяват някой път толкова петна, че едва се виждат някои места. Затова човек трябва да гори отвътре. Мъчнотиите в света, това са материали, които трябва да се турят да горят на този огън. Ако нямате този материал, няма да имате и огън. Всичко това трябва да се превърне в огън, в светлина.

Сега, не трябва да се спирате върху въпроса защо е така. Някой може да пита: "Защо хората се раждат по този начин?" Има разни начини за раждане. Кокошката снася яйца и после

пак чрез него ражда малките си. Дървото отгоре си образува плодовете, на някое клонче има увиснали плодове; някоя малка микроба се раздвои на две. Има много начини, с които природата работи. Този начин, по който сега хората се раждат, той не е вечен начин. Един ден хората ще се раждат по друг начин. Раждане може да има само когато Духът влезе в човека. Сегашните хора казват: "Добила жената дете." Писанието казва: "Създаде Бог човека", а пък за напредналия човек Писанието казва: "Роден е от Бога." Не "създаден". Не само трябва да бъде създаден човек. Това е един механически процес. Родените от Бога, те са Синове Божи. За създадените още не може да се каже, че са синове Божи. За тях се казва, че са образ и подобие Божие. Сега, онова, което е необходимо за вас, е присъствието на Духа, Който може да ви изпълни с онова познание, нужно да разберете какво е предназначението ви. Да може да си спомните какво трябва да правите.

Страданията на човека произтичат от неговото животинско естество – иска да се удоволствува. То не обича страданието, то обича само да яде и да пие. Най-високото развитие на животното е да яде и да пие. Това е царството му. Обаче човек е минал през това състояние, ял е и пил е. Но понеже като животното е ял и пил много, не е ял както трябва, то са останали неща, които не са се смлели. Та сега, като станал човек, набрали се много страдания. Вие някой път се чудите защо човек страда. Представете си, че човек е живял 10□000 години като вълк, 20□000 години като тигър, 50□000 години като мечка. Като вълк той е изял 10–20□000 овци. Всяка година изяждал по една овца. Всичките тези престъпления, които е направил, сега, като е станал човек, всички тези същества започват да идват при човека и му казват: "Върни ни това, което си взел." И ти трябва да плащаш. Да плащаш за старите привички и задължения. Ти казваш: "Аз живея по Бога." Но ще ти кажат тези същества: "Едно време беше страшен разбойник, ограби ни, изяде ни, сега ще платиш." Някой път ти дойде някое страдание: "Толкова много се моля, по три пъти се моля на ден, защо ми дойде това страдание, отгде дойде?" Господ не те слуша, само казва: "Ще поправиш живота си." Ти си ял, ял, колко агнета само си изял.

Това агънце мъчно се смила. И сега агънцето трябва да го родиш, да му дадеш свобода, да му платиш, да му дадеш живота, който някога си му взел. Човек е много скържав*. /* скържав – *диал.* стиснат, скъперник./ Да взема може, но ако дава, страда. Така че страданието не е нищо друго освен ликвидиране с животинското, със старите сметки. За онзи, който разбира, така е.

Сегашният живот ни е даден, за да се запознаем с Бога, да дойдем в съгласие с Него, да вършим Волята Му. В какво седи прегрешението на човека? Прегрешението на човека седи в яденето. Ти не си ял навреме, ти си ял, когато не си бил гладен. Например някое дете минава покрай някоя градина, отива при едно плодно дърво и изяжда една ябълка. Прегрешението не е в това, че е изяло ябълката, а че не е питало господаря на градината. Хората съгрешиха, понеже пристъпиха Божиите заповеди, тъй като Бог им каза да не бутат дървото на познанието доброто и злото. Прегрешението седи в непослушанието.

Често ние грешим, понеже не изпълняваме Волята на Бога и желаем някои работи да станат преждевременно, тогава, когато ние искаме и както ние искаме, и по този начин си създаваме ненужни страдания. Да допуснем, че ти имаш 10□000 лева на разположение. Минаваш един ден покрай една витрина и виждаш хубави дрехи, искаш да се облечеш. Минаваш покрай обущаря, искаш да се обуеш. После искаш някоя хубава шапка, някой часовник и всички други удоволствия. Не спираш там, но почваш да вземаш и назаем. После идват кредитори. Какво ще бъде твоето положение? Ти ще се намериш натясно и ще започнеш да казваш бели лъжи, ще се извиняваш и ще им казваш: "Елате утре, елате вдругиден."

Евангелистите имат един метод. Те, като хванат един човек, искат да го обърнат на всяка цена към Бога и му казват: "Ти си грешен, ти трябва да се поправиш." Те му повтарят: "грешен, грешен", докато го убедят, че е грешен и че трябва да се поправи. Един евангелист пита: "Ти защо като нас не ги учиш да се покаят?" Един наш брат му казал: "Ние видяхме, че чрез вашия метод както обръщате човека, не може да го обърнете, понеже после той пак се връща там, откъдето е дошъл. А пък ние употребяваме следния метод.

Казваме му: "Ти си добър, ти си добър, ти си добър" и най-после той повярва, че е добър и става добър. Нали вие искате да го направите добър?" Евангелистът казва: "Вие сте по-големи майстори, а ние искаме по-рано да го окаляме хубаво и после да го обърнем."

Казвам сега: Как е по-хубаво да се започне: с Моисеевия закон или с Любовта? Писанието казва: "Моисеевият закон е до Христа, а пък Христовият закон на Любовта е вечен закон за възпитание."

По някой път вие искате животът да бъде красив, хубав, да ви обичат, да ви погалят, да ви кажат една сладка дума, да ви приемат вкъщи като свои. Но това е Христовият закон. В Моисеевия закон няма такива неща. При Моисеевия закон ти си един слуга – каквото направиш, плащат ти и като направиш нещо, ще ти намерят кусур, ще кажат: "Проста работа." Ще унижат работата ти, за да откъснат нещо от заплатата ти. Ще ти кажат: "Не си го нарисувал както трябва, не си ушил дрехата както трябва", за да ти отбият нещо. И онзи човек ще каже: "Хайде, ще взема по-малко."

Хубавите работи зависят от Любовта. Само онзи, който е заквасен от Любовта, законът не го лови. Някой казва: "Онази сестра се отнесе грубо." Няма нищо, тя по закона ходи, тя си носи камшик и като си извади камшика, удря. Някой казва: "Онази сестра е станала много добра." Тя е хвърлила камшика, няма никакъв бастун. Много хора днес нали носят бастуни. Бастунът е Моисеевият закон. Даже и жените носят сега по някой път бастун. Това е модно. Подпира се на бастуна.

Има една страна в живота, която е красива. Ние искаме известни постижения. Постиженията по закона, те са външни постижения. Законът може само да те облече, да ти построи къща, да ти направи ограда. Но законът не може да ти даде щастие. Законът не може да ти даде разумност. Законът не може да ти даде сила. При закона всичко е външно. Най-първо ние сме работили външно – по закона. Сега любовта работи отвътре. То е животът. Силата на човека е в любовта. Трябва да се употребява любовта, защото ако не я употребявате, вие ще останете парализирани или недоизраснали.

Не се самозаблуждавайте. Има една привидна любов. Това, което се губи, не е любов; това, което се изменя, това, което изгасва, не е любов. Писанието казва: "Любовта никога не отпада." Това, което отпада, трябва да знаете, че не е любов. Ти казваш: "Едно време имах любов, а сега я нямам." Не се заблуждавай. Любовта никога не отпада. Любовта всякога си остава, при всички условия, една и съща. Това трябва да залегне дълбоко във вас. Когато човек не знае как да използува любовта, тя се отдалечава. Ако вие си затворите кепенците на стаята, и топлината, и светлината не могат да влязат. Тогава питам: Светлината и топлината ли са престанали? Не. Вие сте затворили условията, при които любовта може да влезе във вас.

Та, често, със своите погрешки, ние затваряме ония пътища, по които любовта може да работи в нас. Ние мислим, че сме изоставени, че никой не ни обича. Вие се считате някой път и за сиромаси. С какво може да подкрепите това? Аз виждам небето, звездите, въздух, вода, изобилно блага. Цялата природа е дадена на човека и той казва, че е сиромах. И най-големият милиардер не би могъл да купи това, което един човек има. Това, което можеш да учиш, да видиш, да помиришеш, да чуеш, да вкусиш, да пипаш, това е голямо богатство. Защо ти са богатства, знания, ако обонянието ти е повредено? Защо ти са цветята, ако зрението ти и обонянието ти е покварено? Ако Бог ти е дал чувства, вярвай в Бога, че Той ще ти даде това, което искаш. Той ще ти даде богатства, но не искай веднага. Той ще ти даде всичко навреме. Но Той не казва кога. Ти искай знание от Бога, искай условия да се учиш и пр., но не Му поставяй време. Ти иди при един професор да се учиш, но не му туряй програма, кога, в кой ден и какво да ти преподава. Ти ще се подчиниш на програмата му. А пък сега искат да кажат на Бога: защо професорът не е дошъл? Ако дойде професорът, добре; ако не дойде, пак добре. Тогава ти иди там. Ако си разбрал, добре е, но ако не си разбрал, пак е добре.

Всички може да говорите за Любовта, но кои са отличителните черти на Божията Любов? Една отличителна черта на Божията Любов е, че Бог е многомилостив, дълготър-

пелив и благоутробен*. Ако видите, че някое малко същество, например малка пеперудка кацнала някъде, или оплетена в паяжината на паяка, трябва да ви се трогне сърцето, да кажете на този паяк да я пусне. Също така, да кажете на паяка да пусне мухата. Ти ще кажеш: "Какво? Да се занимавам с мухата ли? Нека паякът да си я изяде." Паякът за тебе е едно предметно учение. Ако ти не освободиш мухата, ти си съдружник на паяка и тогава наполовина с паяка ще отговаряш за престъплението. Ще се заведе дело, ще се запише в делото, че престъплението е извършено в твоята къща. Ти казваш: "Аз не съм видял." А пък ти си видял.

Когато вие изгубите една хубава ваша мисъл, къде е отишла тя? Кажете ми. Ако едно хубаво ваше чувство се е изгубило някъде, къде е отишло то? Мислите ли, че няма да отговаряте за това? Живо чувство беше то. Може би вие да сте причината или пък поради вашето невнимание това чувство е станало жертва на някой вълк, на някой паяк и пр.

Та, сега, вашите хубави мисли, вашите хубави желания, това са вашите овци, които трябва да пазите. Христос казва: "Моите овци, Отче, на Мене ги даде и Аз ще ги пазя. Полагам душата Си за тях, да не изгубя нито една от тях." Онова, което Бог ви е дал, ако го изгубите, тогава къде е вашето достойнство? Всичко това, което Бог ви е дал, вашите хубави мисли и хубави чувства, тях не трябва да губите по никакъв начин. Някой може да казва: "Аз съм много добър." Отивам в кошарата му да му видя овцете. Той ми казва, че е много добър човек. Отивам в градината му да видя плодните дървета, да видя зелето му, доматите му какви са. Виждам още лука, чесъна, сливите, крушите, ябълките. Това са все методи за възпитание на хората и като обикалям дърветата, аз гледам кои методи успяват. Някой път тиквите не вървят. Тиквите са много идейни. Някой път сливите или ябълките не вървят. А пък някоя година всичко върви. Значи на добро е. Растителното царство ми казва: "По нашия живот съди за господаря ни."

Всеки един човек трябва да има една градина, за да гледа как растат растенията. И какъвто е той, такива ще бъдат и

---

* благоутробен □ *книж. остар.* с добро сърце, благодушен.

растенията, такива ще бъдат и неговите домашни животни. Сега онова, което Бог ни е дал, трябва да го пазим. Хубавото, което Бог ни е дал, тези овци, които Бог ни е дал, трябва да ги пазим както пастирят пази овцете на господаря си, та нито една овца да не се изгуби. И тогава Бог ще каже: "Добри рабе, много добре си ги гледал, ще ги оставя на тебе."

Вие сега мислите другояче. Вие мислите, че като отидете на онзи свят без овци, без нищо, ще ви посрещнат с някое такси, тържествено. В онзи свят няма никакви таксита. Там има превозни средства, но не мога да ви ги кажа какви са. Писанието казва, че всички онези хора, които вие може да обърнете към Бога, ще бъдат с вас. Те ще ви бъдат ваш капитал. Ако отидете в Невидимия свят сами, ще кажат: "Този овчар е изгубил овцете." И тогава, след като ви гощавят 3–4 деня, ще ви пратят пак на Земята, да работите. Човек, който няма овци, не го държат на онзи свят.

Даже и в този свят може да направите опит. Една жена, която обича някой мъж, която даже казва, че умира за него, ако тя го вземе, а пък той седи, не работи и се излежава, тя ще му каже: "Защо седиш така тук, защо не излезеш да работиш?" И тя ще почне да съжалява. Ще каже: "Не трябваше да се свързвам с него."

На онзи свят има работа, велика работа има, придружена с радост и веселие. При работата ще ви се даде най-хубавото. Тук не можем да работим. Тук се трудим и мъчим, а пък в Небето ще работим. Следующият живот, който иде, ще бъде живот на работа, затова трябва да се приготовляваме.

Всеки ден, когато ви дойдат страданията, да знаете, че вашите овци страдат. Когато децата страдат, и майката страда. Когато в една държава поданиците страдат, и царят, и управляващите страдат. Щом имаме страдания, то има нещо в нас, което трябва да поправим. Това можем да го направим само по един начин: нещата без Любовта не могат да се поправят. Затова Любовта за вас трябва да бъде върховният авторитет. От този авторитет излиза животът. Ние трябва да обичаме живота – онова, което Бог ни дава. И Любовта трябва да

бъде за нас авторитет. Само по този начин може да се поправи миналото, може да се изправи настоящето и само по този начин може да се постигне бъдещето. Никога не казвай: "Не си струва да обичаш!" Обичай!

Любовта всякога се отличава със следното: тя най-първо дава, а после взема. А безлюбието по какво се отличава? То най-първо взема, а после малко ще даде. Онзи, който първо взема, а после дава, той е в безлюбието. А пък онзи, който първо дава, а после взема, той е в любовта. Това е закон. Затова на всички ви пожелавам да живеете в Любовта. Давайте и после вземайте. Това е закон.

"*Отче наш*"

41-во утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 8.VII.1934 г., 5 ч сутринта,
*София □ Изгрев.**

---

* На 1.VII.1934 г., в каталога на Елена Андреева няма отбелязана утринна беседа в неделя, 5 ч сутринта, както и неделна беседа в 10 ч. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

СПРАВЕДЛИВОСТ, МИЛОСЪРДИЕ

15 минути размишление.
Нарядът.
3-та глава от Деянията на апостолите.
Изпяхме "Бог е Любов". "Слънцето вече грее!"

Когато човек се забърка в някой мъглив ден в планината, той образува един кръг, в който се върти и се връща пак на същото място, отдето е излязъл. Колко време? Различно, ще направи един кръг и пак ще се върне. Каквото и да започва човек, по човешки начин, той все ще се върне на онова място, откъдето е излязъл. Човешкото разбиране е такова. Често човек започва идеално в младини, казва: "Без пари може, без това може..." В старини, като дойде на същото място, казва: "Не може без пари, без хляб не може, без водица не може." И почва да нарежда и съжалява, че на младини не е мислил така.

Когато казвам, че някои неща не са важни, подразбирам, че не вземат едно първостепенно място. Те са едно външно условие, и без тях може. Водата за рибата е една необходимост. Като риба, ако не живее във водата, тя ще умре. Но водата за птицата не съставлява такава необходимост, както за рибата. Птицата може и без вода. Водата за птицата е едно условие, за рибата е живот.

Сега всеки може да цитира стиха: "Бог е Любов." Но какво се крие в думата "любов"? Всеки може да цитира: "Аз съм Пътят, Истината и Животът." Но какво се крие в тези думи? Или "Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен ти и домът ти."

В прочетената глава се говори за един хром, който седи пред храма и проси. Минават Петър и Иоан покрай него и Петър му казва: "Погледни, ние сребро и злато не можем да ти дадем, но това, което имаме, това ще ти дадем. В Името на Исуса Христа, стани и ходи!" В този час стана човекът и

започна да скача и да слави Бога. Петър и Иоан и да имаха пари, и да му бяха дали, какво щяха да го ползуват? Но това, което имаха и което му дадоха, струваше много повече от всичките други материални средства. Туй, което всякога може да има, това човек не би сънувал, дори това, което му се случи. Този човек беше изгубил своите добродетели и сега ги придоби. Защото краката са на човека, то е пътят на неговата добродетел. И човек е силен тогава, когато има добродетелите. По някой път вие се чувствувате слаб, изнемощял, паднал духом. Вашите крака са слаби, вашите добродетели са слаби! То е състояние. Ще кажете: "Не съм ли аз добър човек?" Ако вие мислите за доброто като за нещо материално и казвате, че то е нещо външно, само да правите добро, то е едно погрешно схващане. Доброто у човека е тъй съществено, както хлябът. Доброто у човека трябва да влиза непрерывно в неговата душа, както хлябът – в организма. Ти си отпаднал, вървял си дълго по пътя, краката ти не държат, но щом ти дадат малко хлебец и малко чорбица, като си похапнеш, след 10, 15, 20 минути ти ставаш бодър, имаш сили и можеш да работиш. Следователно доброто трябва да го считаме като една насъщна храна, която човек трябва да знае как да я възприема.

Сега, друго нещо има, което спъва хората на Земята. Те казват: "Каква нужда имаме ние да учим, щом имаме Божията Любов?" Но то е отчасти така. Ти си във въздуха. Имаш всичкия въздух. Хайде, вдъхни си и престани оттам насетне да вдишваш. Не ти трябва повече да поемаш. Но ти издишаш и пак поемеш. Питам: Нали си във въздуха? Всичко имаш. Любовта е един процес, който постоянно трябва да влиза и излиза. Има две страни любовта. Едната е вътрешна, другата е външна любов. Ако ти не разбираш външната любов, вътрешната съвсем няма да я разбереш. Ако Бог, Който живее в тебе, ти не Го обичаш, нищо не можеш изпълни. Но и онзи Бог, в Който ти живееш, ако не Го обичаш, пак нищо няма да направиш. Това са двете страни на любовта, повече обяснения не са нужни. На слепите хора може да се обяснява. Сляп който е, може да му се обясни. Може да му се каже: "Премини оттук." А който вижда, ти само посочваш пътя, и той вижда. Няма какво да му разправяш: "Тази местност

погледни я, обиколи я, изчисли я, изследвай я.” Очи имаш. “Ама колко е висока тази чукара? – Иди, измери я. – “Колко далече е тази чукара?” – Върви и ще измериш, ще изследваш колко е далече. А ти искаш сега наготово някой да ти покаже пътя. Не, ти сам ще изследваш всичко. Онзи, който ще ходи по този път, той ще придобие известно знание за себе си. Но неговото знание не може да бъде и твое знание, едно упътване може да бъде за тебе.

Пътят, който един човек е извървял по Божествената истина, той е валиден, важен само за него. А за тебе може да послужи само като едно условие. Но ти сам, докато не минеш този път, да го видиш във всичката хубост и красота, нищо няма да те ползува неговото знание.

После, друго. Понякога казваме: “Вие трябва да живеете по Бога!” То е пак същият закон. Как се живее по Бога? За да живееш по Бога, основното нещо е да бъдеш справедлив. Ти не можеш да бъдеш добър, не можеш да бъдеш милостив, преди да бъдеш справедлив. Справедливостта у всинца ви трябва да стане като една основна черта. Справедливостта е тактът на живота. Да бъдеш упорно справедлив. Не си ли справедлив, ти не можеш да бъдеш и милосърден. Не можеш да проявиш и доброто, защото милосърдието, това е още по-дълбоко нещо. Справедливостта е нещо външно, а милосърдието отвътре трябва да го имаш. В туй неразбиране ти сега искаш до добиеш милосърдието по външен начин. Справедливостта се изявява по външен начин. А милосърдието се придобива по вътрешен начин.

Казваме, че човек трябва да бъде справедлив, понеже туй е полезно заради* него. Смисълът на човешкия живот е в постоянното усъвършенствуване! Човек не е съвършен. Даже и един светия на Земята, и той има известни недъзи, от които трябва да се освободи. Недъзите може да са мисълта за жена, за щастие, много работи може да са. Добре, но всеки един човек, който е още в плътта, той е свързан с известни ограничения. И дотогава, докато той не се освободи от сегашните свои връзки, които го спъват, той не може да бъде съвършен. Давид имаше своята опитност, той казва: “В грях

---

* заради – *диал.* за.

ме зачена майка ми.” Не майка му, но той сам се зачена в грях. Давид, според своите разбирания, казва: “Господи, имам всичкото добро желание да Ти служа, но майка ми ме тикна в един крив път. Зачена ме в грях, та не мога да Ти служа. Затова бъди милостив към мене!” Донякъде беше прав. Но не зная, когато той направи греха, дали майка му е дала този съвет, дали майка му го е тикнала да го прави.

Ще се намерим в едно противоречие. Ако Бог живее в нас и ние живеем в Бога, тогава как ще поясните постоянните погрешки, които ги правим? Как ще си ги обясним? Сега, това са въпроси за вътрешни, мистически размишления. Те не се обясняват. Щом почнеш да обясняваш какво нещо е любовта, ти изгубваш това, което имаш. Вътрешните неща не могат да се обяснят. Има неща, които се разбират без обяснение. На един човек ти можеш да му обясниш какво нещо е топлината. Но и без да му разправяш, той знае – нека само пипне печката и ще разбере какво нещо е топлината. Той ще почувствува. Туй, което почувствува той, то е топлината. Когато топлината мине през човешкото тяло, няма какво да му се обяснява. Без топлина човек се вкочанясва. А с топлината постоянно се разпуща неговият организъм. Тялото почва да се движи. Ние правим аналогия. Когато топлината, любовта влезе в човешката душа или в човешкото сърце, всичките удове*, които са вкочанясали, постепенно добиват една пластичност. Някой път сърцето му се вкочанясало и той не намира никакъв смисъл в живота. Щом влезе любовта, веднага се размрази сърцето, започват да се развиват семената, да цъфтят цветята. И човек казва: “Животът има смисъл!”

Първото нещо: Бъдете справедливи в своите разсъждения! Защото всеки ден правите погрешки. И всеки ден страдате. Защото не сте справедливи. Бог ви е дал много благословения, но вие виждате някого и започвате да се оплаквате, че все нещо ви липсва и упреквате Господа. Като че Господ е виновен. И ще кажеш като Давида: “В грях ме зачена майка ми. Ако Господ ми беше дал един по-голям ум, едно по-голямо сърце, аз нямаше така да направя.” Не, не, ти не разсъж-

---

* уд – *остар*. част на тялото.

даваш справедливо! Нима, ако имаше по-голям ум, щеше да направиш доброто? Че ако е така, Давид имаше много голям ум и се наричаше един от първите Синове на Бога. Питам тогава: Кое го накара да направи прегрешение? И после да го изхвърлят на свинете? Ако речем ние да разберем този въпрос, да го обясним, всинца ще се окаляме! Аз не обичам да разправям как е станало грехопадението. Аз не искам да се занимавам с него, защото ще се окалям. Аз не искам да се калям. Питат: "Ама как е съгрешил Давид? Обяснете." Не искам да се калям. Ако искаш да знаеш това, мога да ти кажа пътя как да се изкаляш. И когато излезеш навънка, ще знаеш как си се окалял. Питат някой пиян как се окалял. Връща се той вкъщи, пита го жена му: "Как си се окалял?" – "Е, наш Пенчо ме срещна на пътя и каза: "Хайде, за здраве да идем да пием по една чашка." Та, по една чашка, по две... та се напих. И като вървях, забърках пътя и хлътнах в една локва. Ако не бях пил, нямаше да падна в локвата." Щом човек се напие, някой път все ще влезе в локвата вътре! За здравето на този, за здравето на онзи... Пита го жена му: "Сляп ли беше?" – "Сляп не бях, но пиян бях!" Казва на жена си: "За хатър не трябваше да пия. Ако не бях пил, в локвата нямаше да вляза!"

Има два вида любов. Някой път любовта на света може да ни окаля и да ни вкара в локвата вътре. И после да ни изнесат. Обичай нещата, без да се привързваш към тях! Защото всякога грехът в света произтича от привързването за известни предмети, които [си] обикнал повече. Щом се привързваш, грехът е неизбежен. Обичай всичко в света, без да се привързваш. Да ти бъде едно условие. Не мисли, че както пиеш една чашка винце, ще разрешиш нещо. Погледни виното, вкуси го с езика си, един-два, четири-пет пъти, близни с езика си и остави чашата. Защото, като изпиеш цялата чаша, че втора, трета, на ден можеш да изпиеш 10–15 чаши и ти ще влезеш в локвата. Кажи на кръчмаря: "Моля, дайте ми една чаша вода." Ама може ли без да пиеш вино? Може без да пиеш. Само близвай нещата.

Та, ще бъдете справедливи спрямо себе си, спрямо Божиите разпореждания! Като направите някоя погрешка, бъдете справедливи! Каквото и да направите, в себе си бъдете спра-

ведливи! То е благородство на душата. Защото можете да бъдете справедливи! Като се самоосъдите повече отколкото трябва, то е лицеприятие. Някой път си турите едно голямо наказание – то е пък друго лицеприятие. Ще си теглиш една присъда. Бъдете справедливи! Ще си кажете: "Ти трябва да близнеш само от виното, 10 пъти да близнеш от винцето, а ти изпи 10 чаши, затова аз те наказвам на 3 деня арест и 3 деня да седиш гладен! И от дома да не излизаш навънка!" Една присъда е това! Първата присъда! Три деня да не излизаш от дома. После, втори път като направите престъпление, втората присъда: – 10 деня арест и 10 деня пост. Увеличавайте присъдата, та този синко майчин, след като дойде до 40 деня да пости, тогава ще се изправи! Ще каже: "Разбрах." Закон му турете. Има един у тебе, който е много упорит! Но 40 деня като пости, [това] е крайният предел, до който той може да упорствува. И аз мисля, Христос като пости 40 деня, Той го опита. Той седеше, когато му казваше Христос: "Това ще направиш, онова ще направиш." Христос казва: "Не!" И в пустинята го съди. Казва: "Не! Пост!" Три деня, десет деня: "Не." Петнайсет, двайсет деня пост! "Не." Трийсет деня, трийсет и пет деня! И когато дойде до 40 деня, казва: "Ще изпълня всичката Ти Воля, само – хлебец!" Казва Христос: "Много добре, както Господ иска, ще бъде!" Напоследък огладня и лошият дух отвътре излезе навън! Казва му, че не го познава. Казва: "Гладен е този, да го нахраним. На човека му трябва малко хляб. Дай му, колкото да яде." Казва Христос: "Не само с хляб може да живее човек, но с всяко Слово Божие! Най-първо със Словото Божие трябва да се храни."

Всякога, след като го възпиташ, непременно ще дойде изкушението, потайно вътре някъде. Ти имаш едно скрито желание, не го знаеш какво е, по Бога ли е. Това ли е? Някой лош дух ли е? Ти трябва да опиташ, докато се убедиш от Бога ли е туй желание. Ние трябва да опитаме нашите мисли от Бога ли са и желанията ни от Бога ли са. И след като намериш онзи, скрития вътре в тебе, и разбереш, че е той, той ще излезе навънка! И ще заеме положението на един

светия, да те изкушава, но ти няма да се предаваш на никаква слабост!

Всички сте дошли на Земята да учите и не трябва да бъдете роби на външните условия, в които живеете! Но всичко трябва разумно да използвате! Грехът е примка. Примка е той. То е както лют пипер. Нали знаете тези, шопските, лютите чушки. Като го близнеш, тъй за цяр може, за треска може. Но ако мислиш, че след като ядеш, човек ще станеш, празна работа е. Близни го и тогава всичко изпитвайте, доброто дръжте! След като изпитате нещо, дръжте онова, което е Божествено. То ще служи за повдигането на човешката душа и за усъвършенствуването □.

Сега, на упражнения!

(*6 ч*)

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа и проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на Живота.

(*На полянката всички направихме с музика евритмичните си упражнения.*)

42-ро утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 15.VII.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

ПЪТЯТ НА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

Ще прочета 4-та глава от Деянията на апостолите.

Песента "Махар Бену Аба".

В прочетената глава става въпрос за възкресението. Съществува едно противоречие вътре в самия човек. Привидно като че човек вярва в нещо, всъщност, когато дойде да приложи нещата в живота, зараждa се едно противоречие. Когато някой ви прави добро, вие сте готови да говорите добро за него, но когато ви прави зло, обратно – говорите зло за него. Вие тогава господар ли сте на положението? Когато ви прави добро, му слугувате добре, а когато ви прави зло, вие му слугувате зле. Ако човек в дадения случай вярва и не вярва, тогава какво значение има тази вяра? Има една вяра, която е безпредметна. Тя е вярата на условията. Тя не е онази вяра, чрез която може да дойде новият живот.

Когато се казва, че чрез вярата човек ще бъде жив, подразбират се условията, чрез които човек може да излезе от сегашните ограничения, в които се намира. При сегашните ограничения всеки един човек ще остарее бързо, ще умре и ще се свърши с него. Могат да ви кажат, че ще бъдете в друг свят. То е друг въпрос дали ще бъде така, или не. Могат на едно кокоше яйце да кажат, че като го опекат, ще бъде в онзи свят, но дали ще има то това съществуване, както сега, то е въпрос. Положително знание имаме тогава, когато сме проверили нещата, в които вярваме. Писанието казва, че по-блажен е онзи, който не види, [а] вярва. Но защо да не е блажен и онзи, който види и вярва? В ума на Христа е съществувала следната мисъл: Блажен е онзи, който не види и вярва, понеже той, като вярва, ще му се дадат условия да види. Ние разбираме много статически това положение. Някой казва: "Аз ще ти дам утре 1800 лева, но той днес не ти дава нищо." От вас се изисква днес да вярвате и утре като ви

даде, тогава ще видите, че е вярно. Ни най-малко не се подразбира, че във всеки случай човек трябва да вярва, без да му се дава нищо. Иначе кога ще провери нещата? Всички сте дошли до едно място, дето трябва да вървите по пътя на опита. Едно пиано се опитва по чистота на тона, който издава. Също така и всеки друг музикален инструмент – не само външно да е красива една цигулка, не само красиво да е направена, но важен е тонът, който издава. Златото е злато. То има едно качество, че не се окислява. Скъпоценните камъни са ценни, които са чисти, естествени. Диамантът е ценен по своята твърдост и по силата, с която той пречупва светлината.

Тогава, по какво трябва да се отличава човек? По какво трябва да се отличава един верующ? Ти, ако си един прост камък с твърдост, тогава твоята твърдост е много малко. Всеки може да те стърже, да бъдеш така твърд, както диамантът, че с какъвто и да е друг диамант или камък да стържат, нито една резка отгоре ти да не направят. Ако дойде злото отгоре ти и направи известни резки върху тебе, тогава имаш ли вяра? Вярата е едно състояние, което превъзмогва всички мъчнотии. Ако твоята вяра не може да превъзмогва всичките мъчнотии, това не е вяра. Ако ти имаш известна вяра и не можеш да я използуваш при нужда, тогава защо ти е тази вяра? Ако имаш известно знание и не можеш да го туриш в работа, тогава защо ти е това знание?

Сега, има едно положение, от което сегашните хора трябва да се освободят. Яйцето, докато не се освободи от своята черупка и докато не седи 21 ден под кокошката отдолу, то пиле не става. Значи, в човека има известни заложби, които трябва да се турят под известни условия. Трябва да се премахнат известни препятствия, за да излезе онова хубавото, красивото, което е скрито в човешката душа.

Възкресението е за напредналите души. Някой казва: "Да поживеем на Земята." Земният живот всякога ще ви донесе страдания. В края на краищата това благуване, което може да имате на Земята за 20 години, за 25, 50, 100 години, ще ви излезе два пъти през носа и не съм срещал нито един човек, на когото да не е излязло това през носа и да не е съжалявал, че е дошъл. Някой казва: "Има какво да се прави,

като съм дошъл.” Не съм срещал нито един човек, който да не е съжалявал за големите разочарования, които е претърпял. Ние, като искаме да живеем на Земята, подразбираме следното: зад този земен живот и зад условията на този земен живот се крие нещо друго. Така оправдаваме страданията. Има нещо друго, което оправдава страданията. Ако не е животът на възкресението, тогава всичкото ваше съществуване е безпредметно. Сега, вие сте запознати с това. Няма какво да ви се доказва. Аз не искам да ви доказвам нещата, но да ви наведа на една нова опитност, която трябва да имате. Този ученик, който иска да учи музика, той трябва да дойде в съприкосновение с най-добрия учител по музика. Онзи, който иска да стане певец или който иска да стане художник, трябва да влезе в съприкосновение с един учител, който да го научи как да пее или да рисува. И този закон навсякъде се прилага. Житното зрънце трябва да влезе в съприкосновение със слънчевите лъчи, с топлината, за да може Слънцето да даде ония качества, които са заложени в семето. Иначе то ще остане такова, каквото си е било.

Сега човек само трябва да вярва. Някой вярва и казва: “Аз вярвам в Господа Исуса Христа.” Ти може да вярваш в едно изрисувано слънце, [в] някоя книга. Това слънце е нарисувано от някой велик художник. Тогава какво ще те ползува? Ти даже може да четеш, че Христос е дошъл и пострадал. Какво ще се ползуваш от това? Човек трябва да влезе в съприкосновение с онази реалност, да я опита и да стане едно с реалността. Христос казва: “Аз и Отец едно сме.” Той познаваше Отца. Тогава и християнинът, и верующият трябва да кажат: “Аз съм едно с Христа.” Христос казваше: “Понеже Бог живее в Мене и Аз живея в Бога.” По същия път всеки един от вас трябва да каже: “Христос живее в мене и аз живея в Христа.” Христос казва: “Каквото прави Отец, и Аз го правя.” А сега верующите казват: “Каквото прави Христос, аз не мога да го правя.” Каквото е правил Христос, трябва да го прави и всеки верующ. Това е пътят на възкресението.

Христос дойде по единствената причина, че Бог живееше в Него и не беше възможно на Христос да умре. Понеже

Бог живее в Христа, то и всеки, който живее в Христа и Христос живее в него, то по същия закон този човек ще бъде жив. Сега, някой може да ви запита: "По какво заключавате, че Христос живее във вас?" Много лесно може да се докаже. Как може да се докаже, че една вода има 100 градуса топлина? Водата ще каже: "Турете едно яйце в мене и аз ще го сваря." При колко градуса се сварява яйцето? При 100 градуса. Така може да докаже водата, че топлината е голяма. По какво се отличава огънят? Той се отличава с голямата си топлина. Има огън с голяма топлина, а има други огньове, с още по-силна топлина. Например 100 градуса, 300 градуса и пр. А има огньове с няколко хиляди градуса топлина. Щом топлината е силна, какъвто и да е предмет може да се разтопи в тази горещина. Силата на човешкия живот е в топлината на неговата любов. Ако твоята топлина е силна, твоите отрицателни мисли, които те мъчат, ще изгорят и ще изчезнат. Защо те мъчат някои мисли? Защото е слаба твоята топлина. Топлината ти трябва да е толкова голяма, че всяка мисъл, която те мъчи, трябва да се разложи, да изгори, да се премахне.

Например вас ви мъчи сега мисълта за сиромашията, че нямате парици. Питам сега: Основателна ли е тази мисъл? Представете си едно дете, което има баща и майка, които го обичат. Трябва ли то да се безпокои, че ще умре гладно? Сега вие казвате: "Какво ще стане с нас?" Аз не говоря за продължителната вяра. Продължителната вяра е статическа вяра. Вярата всякога се опитва в даден момент. Тя се опитва във време на мъчнотии, а не когато си охолен, когато си здрав. Това е знание. Вярата се опитва при големите противоречия в живота. Онзи, който умира, който изгубва живота си и вярва, че ще се повърне животът му, това е вяра.

Онази сила, която може да върне това, което ти си изгубил, това е вяра. Ти не може да имаш вяра, докато не достигнеш онзи, крайния предел на твоята вяра. Крайният предел на твоята вяра е Любовта. Всеки, който не е достигнал до крайния предел на вярата, той има слаба вяра.

Ти като влезеш в областта на Любовта, в нея вече се реализира копнежът на вярата. Защото вярата е закон на живота. Външната страна е вярата, а пък Любовта, това е

вътрешната страна на живота. Това е Божественото, чрез което вярата се реализира.

Първото нещо е: Всеки от вас трябва да има тази опитност. Не само Христос трябва да възкръсне. И всички вие трябва да възкръснете. Защото ако Христос е възкръснал, а вие не възкръснете, тогава нищо няма да се ползувате. Ако вярвате, че Христос е възкръснал, а вие не възкръснете, тогава празна е вашата вяра и всичко, каквото правите на Земята, е безпредметно. Всички религии на Земята без възкресението нямат смисъл. Съвременната вяра има смисъл, доколкото възкресението или новият Божествен живот на безсмъртието ще може да се реализира.

Слънцето е реално дотолкова, доколкото сега ни свети. Задава се един въпрос: Това, в което вярваш, опитал ли си го? Всеки ден постоянно трябва да опитвате вярата и любовта. Човек трябва да ги чисти така, както войниците чистят пушките си. Така и вярата, и любовта всеки ден трябва да се чистят. Войникът ще изчисти пушката, ще я намаже. Щом се остави онази пушка ненамазана, ръждясва. И когато вярата и любовта са ръждясали, това показва, че войникът не е бил умен.

"Отче наш"

43-то утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 22.VII.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

ЧОВЕШКОТО И БОЖЕСТВЕНОТО

Размишление.
Нарядът.
Пета глава от Деянията на апостолите

За всяко добро начинание в света, дали е човешко или Божествено, ще дойде да се изпита. Хората в света се изпитват със своята лакомия. Духовните хора се изпитват със своята лъжа. Светският човек, след като натрупа голямо лакомство, започва да страда. Питам: Защо страда? Защото е лаком. Духовният човек, след като излъже, пита: "Защо страдам?" Защото си излъгал. Защото, който се излъгва, и той лъже. Дойде някой при тебе, разправя ти една новина, ти не си я проверил и я предаваш на други. Или ти си продавач, или ти си купувач. Аз уподобявам хората на света, светските и духовни хора, на продавачи и купувачи. В даден случай можеш да бъдеш или продавач, или купувач. Ако продаваш, трябва да дадеш хубава стока, да е изработена хубаво, чисто – тогава не обичаш да лъжеш. Ако си купувач, пак не трябва да лъжеш, да платиш навреме, да се не извиняваш. Те са елементарни правила, отдето започват нещастията на хората – от малките работи. Виждаме един човек, който искаше да продаде нечиста стока на апостолите, да покаже, че той вярва в това, което се проповядва, че е готов да пожертвува всичко. Отива, продава нивата си и казва: "Аз съм готов да живея с вас и каквото вие правите, и аз ще го правя. Всичкото оставям на ваше разположение." Пита го апостол Петър: "За толкоз ли продаде нивата?" – "За толкоз." Той му казва: "Защо се опита да излъжеш Господа? Тази нива не беше ли твоя, преди да я продадеш? Парите не са ли твои, след като я продаде? Защо ще лъжеш? Калпава е стоката ти. Такава стока не искаме ние, не ни трябва." След туй идва жена му и нея питат, и тя казва същото, наговорили се. И умът, и сърцето на човека вървят по един и същи път на 300. Добре, но те всички искат тяхното да е.

Във всяко общество ще намерите от тия, учените, които постоянно спорят. Спорят все за първенство. Спорят все за убеждение. Спорят все кой е прав. Спорят все кому Господ говорил повече. И може да се похвалят с това. Възрастните сега минават този изпит. Този изпит е, през който всички минават. Който не разбира, тогава може да направи много пакости, с които да напакости на себе си и на другите. Това е фазата на апостол Павел. Възрастен е той. Учен човек е. В началото преследваше учениците на Христос, но после се коригира. После стана "съсъд на Господа".

Сега сме в едно състояние, когато човек не може да търпи другите хора за техните убеждения. Ако един човек има отношение към Бога, не се меси в неговите убеждения, в неговото отношение към Бога! Когато човек има едно верую към Бога, не ходи да го наставляваш. Ако ти се каже, може да му дадеш нещо повече, но ако ти искаш да наложиш своето верую, ти може да спънеш този човек. И апостол Павел искаше да върне тези, които са повярвали в Христа, към Моисея, да вярват, както Моисей учеше. Ако Моисеевото учение беше съвършено разбиране, нямаше нужда да идва Христос на Земята и да проповядва друго учение. Имаше нещо, което не достигаше на Моисеевото учение, затова дойде Христос. Христос не отрече съвършено Моисеевото учение, но дойде да изправи Моисеевото учение. То беше съвършено в закона, във външните форми. Отлично е в своята форма. Като форма е съвършено. Но по дух нямаше онова, което Христос донесе. По Моисеевия закон, който работи в съботен ден, с камъни го убиваха. Шест деня като работиш, седмия непременно трябва да почиваш, по закон. Учението на Христа изключва убийството.

Понякога се зараждa едно противоречие: някой път Моисей живее в тебе, някой път Христос живее. Един ден живееш в учението на Моисея, втория ден живееш в учението на Христа. Постоянно има противоречие. Казвате: "На Моисея говори Бог." На Моисея говори Бог отвън, при къпината, а на Христа говореше отвътре. Христос казва: "Отец е в Мене. Аз и Отец Ми едно сме." Разликата е и в просветата, която имаха. Моисей, когато пасеше овцете, видя, че къпината

гори. Значи, отнася се до неговия ум. Има едно по-дълбоко познание от Моисеевото. Бог може да ви говори чрез богатството, Бог може да ви говори чрез добродетелите, чрез всичко може да ви говори. То е външната страна. Онова, което трябва да разбира човек и което му е потребно, е едно място в света, дето едновременно работят Любовта, Мъдростта и Истината. Това място човек трябва да го намери. Той трябва да живее в Любовта, без да има слабостите на детинството. Той трябва да живее в Мъдростта на възрастния, на възмъжалия, без да има грубостта на възмъжалия, без да има неговите слабости. И може да живее в областта на стария човек, без да има слабостите на стария. Старият човек има слабост, някой път да отстъпи от своите убеждения. Много пъти се случва, че хората при остаряването отслабват. Щом отслабнеш във вярата, ти си остарял. Щом отслабнеш в любовта, ти си остарял. То е външната страна. Старостта е едно състояние. Човек остарява по единствената причина, че се е пресилвал. От много грижи да си уредиш работите, ти си остарял.

Сега, това са състояния. Младостта трябва да я имате, за да бъдете във връзка с Любовта. Пълната възраст, възмъжалост, трябва да имате, за да бъдете в съзнанието на Мъдростта. Стари трябва да бъдете, за да бъдете във връзка с Истината. Всеки от вас трябва да мине тези три състояния. Някой път хората минават детството, без да са влезли във връзка с Любовта. Изгубвате Любовта, влизате във връзка с Мъдростта. Изгубвате я. Защото в старини старите хора почти се вдетиняват, изгубват онова, което са имали. Ако едно богатство, което човек е спечелил, може да го изгуби, защо му е тогава?

Тия 3 състояния съставляват отношенията, които човек трябва да има. В детинството си ще научиш онази велика истина, кой е онзи, който те е родил. Ти ще намериш в детинството Майка си – Любовта. Любовта е истинската Майка, отдето си излязъл. Щом възмъжееш, ще намериш Баща си – Онзи, Който те е въвел в света и ти е дал всичко. А в старини ти ще намериш всички ония, които са твои Братя и Сестри. Старостта е запознанство. Следователно вие сте в един Божествен

дом. Първо, детинството е запознаване с Майка ви, при зрялата възраст ще познаеш Баща си, а пък в стариите ще намериш всички твои Братя. Това като разбереш, имаш вече една истина. Ако така не разбирате, вие ще се намерите в едно противоречие. Вие казвате: "Деца бяхме, какво научихме? Нищо. Остаряхме." Във всяко едно верую има едно начало. Човек трябва да изучава Любовта. В Любовта ще гледаш да не огорчаваш Майка си, да не огорчаваш Любовта. Всичките страдания в детинството произтичат от нарушението на Любовта. Любовта изисква да бъдеш внимателен към Майка си както към себе си. Аз забелязвам, има хора, които са крайно невнимателни към другите, а към себе си са крайно внимателни.

Например къде е слабостта на детето? Има деца, които постоянно плачат, хленчат. Тези деца не са умни. Те разбират своите интереси, но никога не мислят, не им е влизало в ума, че те безпокоят майка си, че майка им трябва да си почине. По 4–5 пъти ще плачат на вечер, ще събуждат майка си, ще искат навреме и без време да ядат. Има религиозни хора, които мязат на такива своенравни деца, които постоянно ходят да хленчат. Религиозно хленчене има, оплакване, че никой не ги обича. Че никой не им обръща внимание.

Говоря на онези от вас, които искате да разберете дълбочините на едно учение. Вие влизате в нова епоха. Може да влезете с разбиранията на Моисея или пък с характера на апостол Павел. Има общества, които вътре воюват. Има членове в един дом, които воюват. Какво показва това? Че Савел е там. Постоянна караница има там. И тогава питате защо Господ е направил света така. Не е Господ направил така света, но ние не разбираме Божественото, Любовта. Говоря ви за Любовта. Любовта, която има отношение към човека. Аз не се занимавам с Любовта на другите хора, но се занимавам с Любовта, която е в мене. Бог, Който е в мене. Каква е любовта на другите хора, това е тяхно схващане, техен въпрос. Дали те ще имат повече любов или по-малко любов, това не е нещо важно. Ако Бог е в тях както в мен, ние ще имаме еднакви разбирания. Щом Бог в нас не живее еднакво, и разбиранията ни няма да бъдат еднакви. Двама души не се разбират. Единият казва, че Господ живее в него и другият

казва, че Господ живее в него. Тия хора са в заблуждение. Заблуждението е в единия или в другия, или в двамата. Защото как е възможно двама души, в които Бог живее, да не може да се споразумеят? Какво ще делят, какво ще спорят? Нямаме трима богове, Господ е Един в света. И всичко е на Бога. Ако всичко е на Бога, имаме ли право да делим, да кажем: "Туй ще бъде за мене"? Щом дойдем да живеем по Бога, а ти искаш да имаш само, ти си в пътя на греха. Щом кажеш на баща си: "Я ми отдели това, което ми се пада", ти си в хлъзгавия път на греха. Какво направи онзи млад син, който каза на баща си: "Я ми дай моя дял!" Кой съгреши? Младият син, който отиде и изпояде всичко, после призна погрешката си, върна се при баща си, баща му му прости. Дойде големият син, и той направи същата погрешка. Той се повлия от младия син и каза: "Този син, който изпояде всичкото имане, ти за него закла охраненото теле, тури му пръстен на ръката, направи му угощение, а досега на мен не си ми дал нито едно теле и аз да се повеселя с приятелите си." Ето един баща, който има двама сина, които вървят по кривия път.

Ние минаваме за праведни. Едни имаме грехове, които се виждат, както на младия син, а някои имаме грехове, които не се виждат, както на големия син. Но и единият, и другият са грешни. Като вземем всичко, което бащата има, тогава какво ще има за бащата? Де е бащата? Сега в света искате всичките ви работи да са уредени, без да имате предвид, че трябва да се уредят и работите на баща ви. Вие искате да се уреждат вашите работи, после да се уреждат работите на Господа. Когато Господ създаде човека, за кого го създаде? Да се уреждат работите на човека или да се уреждат Божиите работи? Христос казва: "Не дойдох да изпълня Своята Си воля, но Волята на Онзи, Който Ме е пратил." И Той дойде да поправи една голяма погрешка. Той дойде в голямо богатство, но не отиде да яде и да пие, да търси удоволствия в света. Онзи, младият син, беше богат. Яде и пи и след това той се върна в Небето. Христос дойде на Земята да покаже как трябва да се живее. За да бъде човек щастлив, той трябва да изпълни Волята Божия.

Сега вие ще кажете: "Трябва да имаме вдъхновение." Вдъхновението е всеки ден, постоянно иде в човека. Ти всеки ден, като приемеш Духа, ти се вдъхновяваш. Ако разбираш закона, вдъхновението веднага идва. С въздуха влиза вдъхновението. Ако ти не разбираш този закон, тогава вдъхновението ще влиза и ще излиза и ти ще очакваш някакъв възход на духа. Туй е съзнанието: да разбираш, че Бог е създал света и Той е навсякъде. Ако твоето съзнание се просветли отвътре, ти ще почувствуваш Божието присъствие. Щом почувствуваш нещо, не можеш да излъжеш. В Любовта ти имаш всичко, какво ще лъжеш. Помнете: Като дойде изкушението, веднага повикайте Любовта на помощ. Щом дойдете до едно изкушение, дето може да паднете, повикайте трима души. Повикайте Господа на помощ, повикайте ближния си и себе си, и лъжата ще избяга. Там, дето е Бог, дето е ближният, дето е Любовта, там лъжата не може да влезе. Ние, които сме родени от Любовта, лъжа не допускаме до себе си.

По този начин като мисли човек, всичко може да постигне в света. Всички Божествени блага са постижими само по този път. Хубавото наследство, благата, туй, което човек очаква, силата, зависи от Любовта. Само любовта може да даде това, което чакаш. Без любов никакво щастие не може да добиеш, никакво знание, никаква сила човек не може да развие. Христос е емблема на любовта. Виждаме как понесе най-големите противоречия на живота. Знаеше, че всичко е за добро, че Бог няма да Му измени и чашата, която Му даде Неговият Отец, докрай я изпи. Христос не пита: "Аз ли съм най-големият грешник, та трябва да понеса всичко?" Но каза: "Твоята Воля да бъде, заради благото на другите ще я изпия."

Вие не искате да страдате, не искате да пиете чашата, която ви се дава, но искате да сте герои. Повечето от съвременните християни са изгубили своето геройство. Или, другояче казано: изгубили са любовта на Бога, изгубили са любовта към ближния, изгубили са любовта към себе си. Казвате: "Времето е сега такова, всеки човек трябва да живее за себе си, да уреди работите си." Ти ще увърташ оттук, от-

там, защото не ти изнася да бъде другояче. Ти държиш онова правило на турците: "Нито връзвай, нито развързвай." Не ги връзвай, не се спъвай.

Едно правило: Не се опитвай да спъваш себе си, не се опитвай да спънеш и ближния си. Лъжата е най-голямата спънка. Дяволът спъна хората, като каза: "Вие като ядете от този плод, всичко ще добиете." Първото престъпление е лъжата. Лакомията е второто. Когато дойде Господ, Адам се скри, първата лъжа дойде. Той не каза истината, а казва: "Тази жена ми създаде всичката беля!" Искаше да прехвърли вината на другите. Хората от няколко хиляди години насам постоянно същите Адамови думи повтарят. Всеки ден мъжът казва: "Ако не беше тази жена, какво не бих направил." Жената казва: "Ако не беше мъжът, какво не бих направила. Моята глава страда от него." Всички ние страдаме от непослушание и от безлюбие. Аз го виждам така. Всички ние страдаме от безлюбие. Там е истината. И за това първият закон е да възлюбиш Господа. То е бъдещето на човечеството.

Само проявената Любов на Духа, само проявената Истина на Духа, само проявената Мъдрост на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

44-то утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 29.VII.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

ТРИТЕ ИЗПИТА
(Трите велики закона)

"Добрата молитва"
Размишление.

Ще прочета 9-а глава от Деянията на апостолите.

"В начало бе Словото"

Има три състояния, през които човек минава в своето развитие на Земята. Това са елементарни състояния, трябва да ги знаете и да знаете на кое място се намират. Едно духовно състояние не е подобно на детството. На детето други му слугуват. Туй дете не прави никаква пакост никому, само някой път дотяга със своето плачене. Крайно взискателно е детето. Може да не е от зла воля, носи известна слабост, нека всички влязат в положението му. Детето иска да убеди майка си, че то има голяма нужда от нея. Че като расне и порасне, ще □ се отплати. Горе-долу е така. Друго положение е зрялата възраст на човека. Когато човек добива знание, мъдрост, когато се ражда доброто и злото, тогава греши човек. Пътят, по който пропада. Той не греши като дете. Той греши като възрастен. Тогава в неговата душа се зараждa онова пожелание да е господар, да заповядва; и първият слуга е жената. Жената трябва да извършва всичко, каквото мъжът иска.

Туй състояние съществува и в духовно отношение. Най-първо човек мяза на едно дете, което живее в Любовта. След това дойде една фаза, когато трябва да започне да изучава Мъдростта и тогава в него се зараждa гордостта, иска да стане господар. Иска да заповядва на другите хора да мислят тъй, както той мисли. Има едно общо състояние на всички възрастни хора. Те мислят, че от тях няма по-умен и затова се ражда един спор. Ако е един, двама, трима, 15, 20, 100, 200, [...?] лъжа и двамата умират. Всичко се свършва.

Любовта изключва всяка лъжа, всяка лакомия. Те са извън нея. Следователно немислимо е, по никой начин ти не

можеш да влезеш в Любовта със своята лъжа и със своята лакомия. Щом се опиташ, смъртта ще дойде. Ти казваш: "Бог нали е Любов." Значи Господ трябва да допусне престъпление и тогава да е Любов. Ако Бог допусне престъпление, Той не е Любов. Щом не е Любов, той изключва Себе Си.

Сега, мнозина искат да ги приемат някъде да живеят с някои хора. Те турят нещо в банката, казват: "Вярваме в Бога." Те са се осигурили и вярват в Бога. Какво ще вярват в Господа, какво ще им прави Господ? Пари имат, дрехи имат, за ядене имат, в какво ще вярват? Аз съм забелязал и проповядващи, и проповедници, и свещеници как изнасилват истината. Проповедникът проповядва, но не е в негов интерес. Той иска да каже истината, но истината не е в негов интерес, затова той ще позамаже, ще позаглади, някакъв стих ще тури, да го закрие. Не, не, не върви. Друг път проповедникът може да иска да каже истината, но онзи, който го слуша, не му допада. Някои неща допадат, някои неща не допадат. Трябва да се доглаждат. Туй го каза тъй, но то не е тъй, друг един стих има. Не поставяйте в противоречие един стих на друг. Няма да лъжеш, нищо повече! За да лъжеш, всякога подразбира, че ти си един лаком човек. Ти си минал в лъжата в първа степен. Ти си живял в света на лакомията. Като духовен човек не си се освободил от лъжата. Колко пари имате в банката? – "Десетина хиляди лева." Той няма 10□000 лева, но 100□000 лева. Защо не казваш колко имаш? – "Не мога да кажа, защото ще дойдат да ми искат назаем пари." Ако ти си господар, никой не може да ти вземе твоите пари насила. Ще дойде някой човек да ти иска пари назаем, защо ще те е страх? Кажи: "Не давам." Нищо повече. Кажи: "Имам пари, но не съм разположен." – "Ама, ще бъда груб." По-добре да бъдеш груб, отколкото да говориш лъжата. Кажи: "Имам пари в банката, 100□000 лева, но тебе считам човек, който не плащаш, не мога да ти дам." Казваш: "Аз не искам тъй да го обидя." Ами като му кажеш лъжа, не обиждаш ли себе си? Значи ти ще опетниш себе си, за да не опетниш другите.

Сега, някои изпадат в друга крайност. Когато някой иска да води праведен живот, започват да гледат хората отвън как ще постъпва. За да познаваш хората, за да

съдиш, трябва да знаеш какви са отвътре. Ти не можеш да имаш ясна представа за човека, ако отвътре не познаваш какви са подбудителните причини. Един човек може да не ти даде пари назаем, може да не те приеме вкъщи – каква е подбудителната причина? Апостолите не приеха Анани. Казва апостол Петър: "Защо искаш да лъжеш?" Сега ти ще спестиш Божествената Правда върху себе си. Ако ти се опиташ да влезеш в Царството Божие и с най-малката лъжа, ти ще намериш смъртта. И жената, и децата ти, всеки, който се опита да излъже, ще намери смъртта. Децата ти, всеки, който се опита, ще намери смъртта. Какво ще трябва да правим? Ще кажеш за колко пари си продал нивата, без да задържиш нито една стотинка. Никой не те кара насила да дадеш. Ти си свободен да задържиш всичко, но не си свободен да лъжеш. В лъжата няма свобода. В лъжата всякога има смърт.

Знаете тази приказка за малкото дяволче, което отишло при големия дявол и му казва една лъжа. Той му казва: "Тази стока е моя, на мене няма да я продаваш. Аз я направих за хората. На мене ще ми казваш истината." Туй, което носи живот, туй, което носи щастие, е да говориш истината без лъжа. Който иска да бъде щастлив, да не допуска абсолютно никаква лъжа в себе си. Няма да се опитваш да лъжеш Бога. Няма да се опитваш да лъжеш ближния. И трето, няма да се опитваш да лъжеш и себе си. Опиташ ли се да излъжеш, непременно ще опиташ смъртта. Законът е неизбежен. Никой не може да го измени. Влезнеш ли в живота, ще бъдеш доволен от онова, което Бог ти е дал. Не искай повече от онова, което Господ ти е дал. Искай Бог да благослови онова, което Ти е дал, да го разработиш. Не искай от ближния повече отколкото може да ти даде. Не искай от себе си повече отколкото можеш да направиш.

Питате: "Какво представлява Небето?" Някои имат смътно понятие какво е Небето, искат да го опитат, както Земята. Човек, за да разбере Небето, трябва да има съответствуващи сетива (чувства). То не е нещо, което може да се опише. Да опишеш на една мравка какво нещо е човек, какво нещо е човешкият живот, е като да описваш Небето на човека. Най-първо, как ще разправиш на тази мравка, че човек е на два крака? Казва: "Как може на два крака? Ние с

толкова крака едва се движим, ние [на] по 6 и по 8 крака едва се държим, той на два крака как се движи?" Не може да обясним. После, онова, което е направил човек за хората, които живеят в този разумен свят, мравката няма понятие. Мравката няма това понятие за Слънцето. Мравката едва вижда Слънцето. Те не виждат никаква звезда. За тях небето е тъмно. Ако на мравките им бяха разправяли, че има небе и на него звезди, те биха се смели и за корема биха се хванали.

Казва някой: "Защо е така?" Ако един човек със зрение разправя на слепите за Слънцето, те казват: "Ние не сме го видели."

Има известни чувства в човека, които трябва да се пробудят. Истинската любов човек може да познае. Сега ще ви кажа диагнозата, за да знаете дали вървите по пътя на една любов, която е Божествена. Щом като се отучиш да лъжеш, Любовта е в тебе. Функционира. Щом послъгваш, Любовта я няма. Може да имаш някаква любов, някакво чувство. "Всичко туй – ще ти кажат някои хора – остави настрана." Щом Любовта дойде в човека, лъжата я няма в човека. Тогава ще ме попитате: "Без лъжа може ли?" Може, това е животът. С лъжата хората умират, без лъжата хората възкръсват. Всеки, който иска да възкръсне, трябва да се освободи от лъжата.

Една майка довежда сина си, който по естество е склонен да попийва. Тя иска да го прави светия, той направил една погрешка, тя не иска да я признае, че синът □ я направил. Тя се солидаризирала. Така не може да го поправи.

Кажете: "Кой научи хората да лъжат?" Докато не бяха яли от забраненото дърво, хората всякога говореха истината. Откакто ядоха забранения плод, оттам насетне истината не може да кажат. Ти, докато нямаш пет пари в джоба си, не си спокоен; но щом имаш 50□000 лева в касата, ти си още понеспокоен – мислиш да не те оберат, броиш ги постоянно, мислиш за парите. Всичките наши нещастия в света произтичат от материални отношения.

Сега питам: Онзи, който не се е отучил да лъже, може ли да знае? Онзи, който не се е отучил да лъже, мисли, че всички хора лъжат. Казва: "Без лъжа не може." А онзи, който се е отучил да лъже, знае, че половината от хората лъжат. Казва: "Едно време и аз си служех с лъжата." Допуснете,

че ви срещна след 30, 40, 50 години, някои след 50 години ще ви повикат да дадете отчет. Какво ще кажете? Някои още сега мислите долапи* да направите. Няма го майстора, за долапи не мислете. Очистете всичко, наредете сметките чисто. Каквато погрешка ще направите, ясно. Ще кажеш: "Господи, направих тази погрешка, ще я поправя, дай ми време, не е било тъй. Не съм живял както трябва." Ще кажеш: "Условията са такива, баща ми, майка ми." Не туряй ни баща си, ни майка си, кажи: "Ще изправя." Това е човешко, това е християнско. "Погрешките, които съм ги направил, ще ги изправя." Всеки човек, който така се приближава при Бога, Господ ще му даде време и съдействие да изправи погрешките си. Това е новата философия в живота. Който иска, може да ви залъгва: "Ти сега си ги лъгал, но втори път, като се преродиш, ще изправиш погрешките си." Сегашната лъжа в другия живот не може да се изправи. В другия живот има страдания. Ти сега, в този живот, може да изправиш лъжата. В другия живот ще изправиш последствията. Ако в този живот си бил проповедник, заблуждавал си хората, говорил си лъжа, втори път като дойдеш, ще бъдеш сляп, глух, ням. Какво ще правиш тогава? "Ще се изправя." Как ще се изправиш? Никому няма да може да говориш, ще ти затворят очите, ще ти затворят устата, ушите ще ти затворят, да не лъжеш. Ще кажат: "Защо той е сляп и глух и ням?" Защото е говорил лъжи в миналия живот. Нищо повече. То е по отношение на физическия живот.

Човек не е създаден да носи нечистота. Той е създаден да носи чистотата в себе си. Аз предпочитам страдание без лъжа, отколкото щастие с лъжа. Аз предпочитам всичките несгоди в света без лъжа, отколкото всичките изгоди с лъжа в живота. Защото, ако ти имаш всичките несгоди в живота и имаш истината, ще дойде Божието благословение. Ако имаш всичките благословения, които Бог ти е дал, а живееш в лъжата, всичко туй след време ще се превърне в твое нещастие. Законът е такъв. Свобода има там, дето няма лъжа.

Казва Писанието: "В любовта лъжата е безлюбие." Всякога, когато лъжеш някого, ти не го обичаш. Не може да

---

* долап (от перс.-тур.) – *диал.* хитрина, интрига.

излъжеш един човек, когото обичаш. Като дойде до езика една лъжа, като че те припари Неговото присъствие, в тебе трябва да се яви желанието да вършиш Волята Божия. Дотогава, докато в човека не се яви желание да изпълнява Волята Божия, той не може да има просветление и вдъхновението не може да дойде.

Сега, аз ви говоря за едно положение. Има много християни, които хиляди години са живели добър живот и след това у тях започва един упадък. Четете историята на християнството. В първата фаза християните живееха много добре. Като дойде възмъжаването, имаше избиване на християните. Сега вече християнството е към епохата на старостта. Сега хората още не се познават, че са братя. Има религиозни секти, които признават за братя само тези, които са в тяхната секта. Православният признава за брат само този, който е в православната църква, евангелистът признава само този, който е в евангелската църква, баптистът признава само този, който е в баптистката църква, окултистът признава само този, който е окултист. Но всеки познава само себе си. Хората нито се познават, нито се разбират. Те са остарели, но са оглупели. Новата епоха повтаря историята. Пак трябва да се върне човек в своето детство.

Има много фази на детство. Вие сте били деца като риби, вие сте били деца като птици, вие сте били деца на крави, на животни сте били деца. А сега сте вече деца на Бялата раса. Две раси са минали. Вие сте били деца на Лемурийската раса, после на Атлантската раса, а сега сте деца на Бялата раса и още не сте поумнели. Сега остава да станете деца на Шестата раса. От една форма да влезете в нова форма. Сега трябва да разбирате Любовта не както белите я разбират, но както я разбира Светящата раса – расата, в която вие ще се познавате и никога няма да нарушавате закона на Майка си, няма да нарушавате закона на Баща си, няма да нарушавате закона на Божия Дух, нито на Брата си. Има един закон, който регулира отношенията. Братята и сестрите, и те си имат закон в духовния свят. Няма да нарушавате законите на съвършените Братя, които са завършили своето развитие. Вие сте малки деца, имате големи братя и техните закони ще почитате. Има 3 закона: законът на Майката, законът на Бащата и законът на вашите възрастни Братя. Не само

закона на Майката ще зачиташ и на Баща си, но ще слушаш и почиташ и закона на свойте Братя и Сестри.

Говоря само на онези, които имат гръбнак. Аз не говоря на всички, защото зная някои от вас, още като излезете оттук, как ще постъпите. Ще постъпите по същия начин, както досега. Правил съм много опити да повярвам една проповед и още не съм излязъл, почват каранници, и то я за някакъв стол, я че седнал някой на него или че седнал на първото място; това е човешко. От мое гледище щом речете да учите някого, вие губите. Аз това го зная. Даже един учител, и той, като учи, губи голяма част от времето си за празни работи. Не уч□ никого, живей както трябва. Няма по-хубаво от това. Бъди сляп за погрешките на хората. Питат те: "Как ще се поправи светът?" Ти не мисл□ за света, мисл□ за себе си, да живееш така, както Бог изисква. Щом се занимаваш с погрешките на хората, ти ще мязаш на една майка, която има кърмачета. Това направи нещо нечисто, тя му изчисти нечистотията, онова дете направи същото, тя и него изчисти и таман свърши с едното, очисти го, другото направи нещо. Хайде, очисти и него. И като погледне третото, и то се оцапало. Докога? До 10 години. На 10 години ще им кажеш: "Хайде да си вървите. Кой каквото е направил, сам да си го чисти!" И до 10 години е много. Според мене нека чисти до третата година. На 3 години детето нека се цапа и тя да чисти, а после, слож□ го да изчисти само.

Три години като живееш в едно общество духовно, ти трябва да бъдеш в състояние да се чистиш сам. Ти имаш известна нужда. Помисли малко. Трябва ли с плач да повикаш майка си или да чакаш сама да дойде? Чакай я малко. А ти бързаш сега, ама точно сега да е, и вдигаш шум. Нека ти стане малко мъчно, погладувай малко. Майка ти като дойде, ще донесе хляб. Ти ще кряскаш 2–3 часа, да узнае цялата махала; след като те сполети някакъв изпит, нещастие, ти ще обикаляш цялата махала да разправяш колко си пострадал. Щом разправяш всичко, ти си малодушен човек, който не може да носи страданията. Казваш: "На мене ли намери Господ да даде тия страдания? Аз ли съм най-големият грешник? Я виж еди-кой си как живее. Аз по 5–6 пъти на ден се моля, пък ме сполетяват толкова нещастия." Ти търсиш правото си. Ти си от Лемурийската

раса – човек, на когото желанията са все незадоволени. Всичките лемурийци отидоха в Червеното море и заради тях то още е затворено. И досега лемурийците не са освободени, и досега са затворени.

Да оставим този въпрос сега, защото мнозина, след като разправям тия неща, ще намерят сума ти противоречия в кого ли не. Всички питате: "Как да го разбираме, това? Как да обичам човека, как да го любя, как да постъпвам?" Няма какво да постъпваш. Този човек като дойде, ти, да речем, си един фурнаджия, ще му дадеш един хляб, ще го изпратиш мило да си върви по пътя. Той си има ръце, уста, да иде да си намери една маса, да яде, където иска. Ако аз съм градинар, ще дойде при мене, ще му дам едно кило круши, да вземе крушите и да яде, където иска. Какво ще му казвам: "Братко, ела тук." То е лицеприятно. Каква маса имат птиците? Ще вземеш крушата с трите пръста, ще я туриш в устата и ще дъвчеш. Аз говоря за онези, които ще влязат в Шестата раса. В Шестата раса няма да има маси, няма да има тенджери, паници и лъжици. Такива работи няма да има. После, няма да става нужда да вземаш пари назаем, да има съдба, да плащаш, затвори. Не. Ти ще бъдеш сам на себе си съдия. Господар и слуга ще бъдеш на положението. Ако ти не си в състояние сам да се справиш със себе си, ще ти пратят друг и тогава ще имаш много неприятности. Ще дойдат неблагоприятните условия.

От какво произтичат всичките нещастия в живота? От неизпълнение Волята Божия. Ако човек не е готов да изпълни Волята Божия, той не може да бъде щастлив, той не може да влезе в Царството Божие. Някои от вас ставате християни, за да се оправят работите ви. Освен че няма да се оправят работите, но ще се забъркат повече. Вие може да сте християни само, а да сте живели добре, ако сте зачитали майка си. Вие може да бъдете християни, ако зачитате баща си, ако го обичате. Вие може да бъдете християни, ако обичате вашите братя и сестри.

Учението Христово в нова форма го изнасям. Аз говоря не за вашите постъпки, а за строежа. Когато повикаме човек да ни строи къща, трябва да бъде майстор, да изпълни плана както е предвиден и за каквото е предназначен. Вие сте дошли в света и на всеки едного Бог е дал план. Ние

сме зидари. Ако вие не градите според плана, вие ще бъдете отговорни. Аз ви казвам прозорците да бъдат два метра и половина широчина, вие си ги правите един метър и половина. "Ама аз мисля за икономия." Никаква икономия! Аз съм казал две тухли, а той турил половин тухла – пак за икономия. За икономия турил най-калпавите и във всичко все икономии правите. Никакви икономии не искам. Искам работата да стане добре. Ако ти в живота си не можеш да внесеш онзи елемент на Любовта, който носи Живот, ако ти в живота си не можеш да внесеш онзи елемент на Мъдростта, който носи Знание, ако ти в живота си не можеш да внесеш онзи елемент на Истината, която носи Свобода, питам тогава, каква къща ще съградиш? За да бъде човек благоприятен на Бога, за да може да му повери Бог онова, което той иска, той трябва да има елемента на Любовта, трябва да има елемента на Мъдростта и елемента на Истината. Тогава ще бъде благоприятен, тогава ще минава, както един цар минава. Цар, който е свободен, а не цар, който е роб.

Сега мнозина възразявате: "Ние сме синове на Бога." Не. Ние сме роби на света. Целия ден те пердашат от единия край до другия, а казваш, че си син Божи. Какъв син Божи? Пишеш на баща си, но ни глас, ни вест. Баща ти казва: "Никакви средства не му пращам, той е разточителен." Всинца имате опитността.

Апостол Павел имаше опитността. Трябваше първо да падне от своя кон, да изгуби своя ум, да ослепее. Слепотата е една преграда. Слепотата е най-старото учение. Той трябваше да ослепее за старото, да му се отворят очите, да види новите условия на живота, при които трябва да живее. След като му се отвориха очите, оттам насетне казва: "Считам всичко онова, което съм изживял досега, за измет." Ако ние не ослепеем за миналото и ако не прогледнем за бъдещето, ние сме още един Савел, който се е качил на коня и отива за Дамаск, да оправя света.

Постарайте се през тази година да изпълните трите закона, защото ще предизвикате на изпит. Речеш да живееш по любов – дойде някой, предизвика те. Това е един изпит. Питай вътре в себе си да говориш ли този път, или да мълчиш, и тогава, каквото кажеш някому, така да

го кажеш, че никой да не те укорява. То ще помогне в облагородяване на неговите чувства. Важното е да ти говори истината. Ако ти говори истината, колкото и да е горчива, тъй е. Той казва, че ти не си добър човек, което подразбира, че не постъпваш тъй, както Господ ни учи. Ти постъпваш тъй, както всичките хора постъпват. "Ти постъпвай като мен, но не постъпвай както хората изискват." Веднага ти ще кажеш: "Ти не си ми учител." Не. Той не ти е учител, но казва: "Аз съм едно външно лице и ще донеса това до твоя учител. Ще му кажа, че "един от твоите ученици не постъпва според твоето учение." Аз не съм ти учител, но съм кореспондент." Някои наричат такива хора "доносчици" и всеки човек, който види нашите постъпки, той ги занася пред Господа. Ти ще изнесеш една моя постъпка пред Господа, но друг път друг човек ще изнесе пък твоя неправилна постъпка. Трябва да знаеш, че както ти виждаш погрешките на хората, така и някой ще види твоите погрешки.

Сега, мнозина ме срещат и ми казват: "Аз обичам едикого си." Пък аз зная защо го обича. Момата е красива, богата и целия ден момъкът тича подир нея, защото е хубава и богата. Ни най-малко не я обича. Това са младежки долапи*. Момата тича подир някой момък, защото е красив, здрав, свършил е два факултета, княжески син е. Много го обича и тича подире му. Онази мома, която тича подир момците, е глупава мома. И онзи момък, който тича подир момите, е глупав. Всичките, които тичат по света, са глупави хора. Няма какво да тичаш подир тази мома. Тя си има баща, майка, има си братя, остави момата свободно. Не я безпокой. Радвай □ се, че тя е свободна. Не искай да □ се натрапваш, защото един ден, след като дойде да живее с тебе, тя ще намери, че си много груб. Ако се направи една статистика, не зная колко моми ще бъдат доволни от своите възлюблени. Не зная и колко момци ще бъдат доволни от своите възлюблени. Колкото ще бъдат доволни от едната страна, толкова ще бъдат доволни и от другата страна.

И между християните има влюбени, и там се влюбват в един учител и казват: "Като него няма!" А малко по-късно

---

* долап (от перс.-тур.) – *диал.* хитрина, интрига.

казват: "Той не бил такъв, какъвто мислехме." Хората всякога търсят учител, който да мяза на тях. Всякога търсят един Господ и Той да мяза на тях. Търсят такъв Господ, че каквото поискат от Него, да им го дава. Казват: "От Господа по-добър няма." Молят се веднъж, дваж, 10 години, 20 години. Господ ги прекара през едно изпитание, през второ, прекара ги през болест, както онзи, който е боледувал 38 години. Казвате: "След 38 години, като уредя работите си, и аз ще стана християнин." Ще дойде Христос и ще каже: "В Царството Божие вие не може да влезете, докато не укрепнете в любовта." Да имате онзи мир, да сте доволни от себе си. Вие не можете да сте доволни без правата мисъл, без мъдростта, ако нямате истината вътре в себе си. Това не е само разсъждение, но казвам: "Нямате ли любовта, мира, мъдростта и истината в себе си, винаги ще бъдете недоволни, все нещо ще ви е криво. А причината седи в самите вас, защото в света вие сте дошли до служите на Бога, Волята на Бога да изпълнявате, а не волята на някоя дама. Най-първо ще служите на майка си, после на баща си, после на вашите братя, на четвърто място ще дойдете да служите на себе си. Човек, който не е служил на майка си, на баща си и на братята и на сестрите си, който е чакал само да му служат, той не е човек. След туй ти ще знаеш как да служиш и на себе си. Ще служиш на себе си по същия начин, както си служил на майка си, както си служил на баща си, на братята и на сестрите си.

Сега вие ще кажете: "Тази работа е трудна." Трудните работи са за Божиите хора. Старите хора е трудно да ги накараш да отидат на Витоша, но за здравите е лесно, за младите [е] удоволствие. За развитите хора знанието е хубаво, но за онези, неразвитите, е трудно. Любовта в недоразвитите е страдание, жертва трябва да правят. А за добре развития любовта е едно удоволствие – и най-хубавото удоволствие, което човек може да има. Какво повече от това – да раздаваш ония блага, които Любовта носи в себе си? Какво ще изгубиш, ако даваш по една чаша вода? Какво ще изгубиш, ако може да отвориш прозорците и да влезе чист въздух? Какво ще изгубиш, ако запалиш свещта, да светнеш на човека? Едно удоволствие е да направиш една услуга. Не се изисква голяма работа. Трудните работи в света са непостижими за вас. Те са човешки работи. Божиите

работи, ако ги разбирате, и децата могат да ги направят. Един християнин, ако има този дух на едно дете, по-лесно може да служи на Господа.

Сегашните хора не могат да кажат истината. Всички те обичат да преувеличават. И в статистиката има преувеличение. Във всеки дом, като влезеш, нещата няма никога да ги намериш такива, каквито трябва да са. Действително има една оптическа измама. Ако едно тяло е далече, ще го видиш малко. Ако е близо, ще го видиш голямо. Какъвто и да е предметът, ще го туриш на мястото, където е най-приятно за очите. Един човек ако е много близо до тебе, не е добре. Мястото, откъдето може да го видиш най-добре, то е нормалното. Не се приближавай близо до човека повече отколкото трябва, защото ако ти се приближиш много, ще нарушиш неговата свобода. И ако ти се приближиш много, ще дадеш възможност друг да наруши твоята свобода. Всеки да зачита свободата на другия. Ти се интересуваш от един човек какво върши. Не се интересувай кой какво върши, но се интересувай ти какво вършиш.

Ако отидете на Небето, ще ви поставят на 3 изпита. Първо, вие отивате като един ученик на новото учение. Първият изпит ще бъде пред райската врата. Там ще има един умрял човек. Ако вие може да положите ръката си върху него и да го събудите, ще влезете в Царството Божие. Ако не може да го събудите, ще се върнете назад. Първият изпит ще бъде това. Вие ще кажете, че сте живели добре. Христос ще каже: "Щом сте живели добре, положете сега ръката си умрелият да стане, че и той да влезе с вас." Този изпит ще имате: да съживите умрелия и той да влезе с вас. Не само ще се върнете, но ще турят умрелия на гърба ви, да го носите.

Сега може да кажете: "Дали ще е така?" Няма да се мине дълго време, някой след 20 години, някой след 5 години ще бъде подложен на този изпит и ще види една велика истина. Вие имате една представа за Бога, но нямате още онова свещено понятие за Него, че Бог е едно същество и няма друго в света тъй свято и чисто като Бога. Като дойдете до Бога, трябва да имате една идея възвишена, да забравите в себе си образите. Образ на всичките добродетели е Бог, най-красивият, и по-добър пример от Него нямаме. Вие мислите, че сте направени по образ и подобие на Бога. Плана го имате, но не сте направени още по образ и

подобие, защото, ако бяхте направени, ако сте родени така, тогава – "роденият от Бога грях не прави." Щом като правиш грях, значи не си роден, но трябва да се родиш.

Питам: Какво трябва да бъде вашето бъдеще? Не сега какви сте и какво сте спечелили, аз за него не правя въпрос. Какво сте придобили и какво знаете? Трябва да станете деца на Шестата раса. Трябва да изучавате какво нещо е Божествената Истина. Аз толкова години съм изучавал хората така: аз влизам вътре в хората и ги изучавам какви са. Виждам първо, че са крайно нетърпеливи. Виждам къде са техните слабости. Като изляза от тях, те казват: "Мяза на нас." Аз като изляза, те виждат моите слабости. А аз като вляза в тях, понякога в мен се зараждa желание да лъжа. Каквито са те, и аз ставам такъв. Веднага си отбелязвам всичко. Имам тефтерче, в което отбелязвам промените в състоянията и казвам: Обичат да лъжат. Обичат да крадат. Добро не правят. За всяко направено добро вземат стократно. Някъде другаде като вляза, виждам, че в мен се зараждa желание да направя добро. Това значи, че и те са добри. Като в едно огледало. Каквито са те, такъв ставам и аз. Всичко се отразява. Където и да вляза, дълго време не седя. Пет минути, докато направя тази проверка, са достатъчни. А после правя баня с вода, която нагорещявам до 4000 градуса и през този огън минавам. Скъпо ми коства, но само веднъж го правя. Не го правя всеки ден.

Ще дойде време и вие да правите опити. Животът е опит на съзнанието. И може в някой от вас този процес да е продължителен. Ако вие не сте осветлени, ще паднете от коня и тогава ще идете в Дамаск, там ще ви паднат люспи от очите. Това е естествен път. Апостол Павел от голяма ревност трябваше да ходи в Дамаск и той не можеше да се обърне, преди да беше отишъл в Дамаск. Изпитът е крайното състояние.

И сега, всички вие, които сте тръгнали за Дамаск, трябва да слезете от конете си. Всеки един човек, който е недоволен от живота, той отива за Дамаск. Ще паднете от коня, ще блесне светлината, ще станете всички доволни. Или, другояче казано: Всички трябва да се заемете да изпълнявате Волята Божия, като оставите настрана какво е положението, то да не ви интересува. Каквото трябва, без да се интересувате, ще достигне до вашите уши.

Съвършено трябва да станете глухи за света. Апостол Павел казва: "Всичко считам за измет, освен да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил." Не външно да се откажем, но вътрешно. Че вънка има бури, че вятър духа – нека духа, нека гърми, нека има прах в света. Той има своето предназначение. Светът не е направен само за нас. Някои лоши работи в света има, но те са работи на личния живот. В Писанието се казва: "Бог толкова възлюби този свят, че даде в жертва Своя Син, за да не погине всеки, който вярва в Него." Да любим Сина, но не и света. Ние света с нашата любов не можем да го поправим. Бог, Който е всесилен, Той ще поправи света. Но нашата любов да обърнем към себе си, да изправим своя живот. Мене са ме питали мнозина как да оправят живота си. Трябва да вляза първо в тебе, да узная изправил ли си се и колко. Макар че после ще ми трябват, като изляза, 4000 градуса температура. В такава гореща вода трябва да се потопя. И след като направя тази баня, мога да ви кажа изправили ли сте си живота, колко сте го изправили и какво ви остава да изправяте.

Искам сега да бъдете служители на Любовта, служители на Мъдростта и служители на Истината. Да имате любов към майка си, да имате любов към баща си, да имате любов към вашите братя и сестри и да изпълните напълно съвършената Воля Божия.

И тогава ще носите онова бъдещо благословение, за което никога няма да се разколебаете, ще благославяте този час, в който сте започнали новия живот. В това е смисълът на живота, това е основанието. Понеже смъртта един ден ще похлопа, ще дойде последният ден и каквото намерите и продадете, ще го вземе и ще останете така. Ако сте живели в Любовта, тя ще ви бъде наследство. Ако сте живели в Мъдростта, тя ще ви бъде наследство. Ако сте живели в Истината, тя ще ви бъде наследство. Другото всичко от този свят ще отиде и нищо няма да остане. Този живот, който сега имате, той ще бъде валиден за вас, тъй както когато сънуваш един сън, че живееш в голяма къща, цар станеш, приятно ти е в съня. А щом се събудиш, виждаш, че си овчар с тояга, дрехите ти скъсани, сам си, нямаш богатство, нищо

нямаш. Един ден ние ще имаме разочарованието, ще се събудим от този сън, няма да се мине дълго време, ще ни събудят. Вие още спите, починете си сега. Щом ви събудят в духовния свят, вече ще ви проводят на работа. Не чакайте да ви събудят, защото този господар, на когото сега служите, той е много груб. Той, като дойде, няма да ви бутне нежно, както майка ви, а ще ви бутне с крак. Вие ще скочите, ще се уплашите. Затова трябва да станете, преди той да е дошъл. И той дори ще каже: "Съжалявам, че не ги заварих да спят."

Вие сега носите характера на апостол Павел, който казва: "Какво искаш, Господи?" – "Ти иди в Дамаск и Аз ще ти кажа какво трябва да правиш." След това Господ изпрати един човек, един ученик, Анания. Бог каза на Анания: "Иди, защото съсъд избран ми е той, да носи Моето име пред народи и царе. Аз ще му покажа що има да пострада за Името Ми." Анания казал на Павел, че Господ го провожда да му помогне да прогледа и да се изпълни с Дух Свят и той положил ръцете си на очите на Павел и последният прогледнал и казал: "Ще извърша това, което Бог казва."

Желая сега всички да извършите това, което Господ е казал.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог.

45-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 26.VIII.1934 г., 5 ч сутринта,
*София □ Изгрев.**

---

* Беседите на 5.VIII.1934 г. и на 12.VIII.1934 г. са поместени в томчето "Великото в живота". На 19.VIII.1934 г. е събор. Беседата е поместена в томчето "Часът на Любовта". (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

ЗАКОНЪТ НА ПОДМЛАДЯВАНЕТО

Размишление 15 минути.

Изпълни се нарядът.

Учителят прочете 10-а глава от Деянията на апостолите.

"Духът Божи"

Туй, което успокоява, туй е Духът. Има трояко разбиране в живота. Трояко успокоение има в живота. Когато човек успокоява от материални работи, той се приготовлява за ново обезпокояване. Щом се успокои, че е дошло богатството, то се отнема, после пак идва богатството. Щом ученият човек се успокои, че придобива знание, той го изгубва. Щом изгуби знанието, той се безпокои. Това е материална, външна, променчива страна. Спокойствието е като дима на една къща, в която горят въглища. Щом изгорят въглищата, димът изчезва, изгуби се спокойствието на тези хора, които до известно време бяха разположени, а сега всички са се сгушили и казват: "Нямаме въглища."

При туй положение се задават ред въпроси защо е така. Може да питате колкото искате, но на някои въпроси природата никакъв отговор не дава. На въпроса, че някой е жаден, природата може да му посочи мястото, където има вода, но защо е жаден, не се отговаря. Най-първо жадният човек трябва да намери онази подходяща вода, която трябва да утоли неговата жажда. Гладният трябва да намери хляба, да яде, да утоли своя глад. Ако яденето е било много солено, човек след това пие много вода и с това той си създава неприятност. Цяло бакърче не му стига вечерта и като стане на другия ден, има разстройство. Казва: "Малко соленичко беше яденето, повечко вода пих."

Казвам ви това за разяснение. В духовния живот трябва много тънко разбиране, за да разбере човек отношенията в живота. Животът не е нещо, което може да го разясниш на хората. Какво нещо е животът? Това е един жив вътрешен

опит. Онзи, който има този вътрешен опит, невъзможно е на него да изясняваш какво нещо е животът. Невъзможно е да изясниш какво нещо е състоянието на духа. Може да го уподобиш на вятъра. Може да го уподобиш на някое движение, но само онзи, който го е опитал, може да разбере. Някога хората искат да знаят дали ангелите се явяват в човешка форма. Те може да се явят в човешка форма и да изчезват и после ще се зараждa в ума дали това, което виждаш, е реално или е нещо въображаемо.

Засега считаме за реални неща само тези, които ние пипаме. Действително пипането е най-старият усет в човека. Само неща, които можем да пипнем или да видим, да чуем, са реални. Туй произтича от едно заблуждение. Мислим, че имаме всичките сетива. Всичките сетива в човека не са събудени. Има други сетива. Има една област, която човек не разбира, понеже няма нужните сетива. Те не са още събудени. И на този човек, колкото и да му говорите, той не може да ви разбере. На слепия, колкото и да му говорите, той не може да ви разбере. На слепия, колкото и да му говориш за светлината, това е за него неизвестна област. На глухия, колкото и да му говорите за слушането, това е за него неизвестна област. Най-първо човек трябва да се събуди. Павел казва: "Око не е видяло и ухо не е чуло, и насън не е дохождало на човека това, което той е видял на Небето." Богатият насън не е богат. Ученият насън не е учен, а случва се обратното – невежият в действителност насън да е учен. Сънувал един учен човек, че е едно дете, което пъпли и се чуди как той, ученият човек, да бъде дете и да пъпли и да не може да говори. Той говори, но като малко дете. Събужда се, знанието му е на място, а в съня е друго.

Много хора на Земята са много учени сега, но ако се събудят в другия свят, ще бъдат невежи и дали ще се събудят в другия свят, е въпрос, защото, ако слепият човек се събуди в действителния свят, той ще бъде сляп, а насън може да вижда. Слепите хора насън виждат, а в действителния свят са слепи.

Сега, да дойдем до онова, което е съществено за нас. В аналогията има една опасност. Някой път някои искат да обяснят една аналогия. Но една аналогия може да я поставиш не на място и да извадиш неверни заключения. Ти казваш:

“Какво нещо е човекът?” Едно същество на два крака. Ако по тези два крака заключавате, че те са същественото качество на човека, ще извадите заключение, че всяко същество, което има два крака, е човек и вие ще дойдете до криво заключение. Човек е едно същество, което има понятие за един особен ход, за права стойка. На всички животни им липсва това понятие за правата стойка. Животните не знаят какво нещо е права стойка. За тях това нещо е непонятно. За вас правата стойка е нещо естествено. Като се изправят, казват: “Това не е за нас, това е неестествено. Пълзящата или хоризонталната стойка е за нас, само човекът е запознат с правата стойка.” Само човек е запознат с духовния свят. Животните абсолютно никаква представа нямат от духовния свят. Те виждат някои работи от другия свят и се плашат. Те считат, че всички тези неща, които виждат, че са от този свят. Има животни, които виждат умрели хора и се плашат от тях. Кучето вижда умрелите хора. Седи в някой ъгъл, гледа някое видение и лае. Човек казва: “Това куче лае въздуха.” Това куче вижда човека и го гони. Кучето не може да предположи, че има свят на духове, за кучето това видение е разбойник, неканен гост, и лае.

Сега, другата страна: Има някои хора верующи, които могат да се обезверят. Обезверяване в хората може да стане. Обезверяването може да стане по единствената причина, че се суспендират* онези чувства, в които вярата се проявява. И тогава тази чувствителност, с която човек познава духовния свят, се притъпява и като се притъпи вкусът на човека, той никаква сладчина не може да усеща. Някои може да тури една бучка захар в устата си и усеща сладко, а пък на някого може да турите 10–15 бучки и не усеща нищо.

Та, съзнанието е причина, дето някои хора не може да вярват, понеже в тях е недоразвит или притъпен този усет. Вярата, ясновидството, виждането в онзи свят зависят от особен център, който хората имат на главата си горе. Тези хора се отличават. На другите хора не са им направили прозорците. Някои хора нямат прозорци. Някои хора можем да уподобим, че над тях едва сега са заръчани прозорците – да дойдат майстори, да направят прозорците, ще влезе слънче-

* суспендирам (от лат.) – прекратявам.

вата светлина. На някои хора къщата им е много светла, а на някои – съвсем тъмна. Някои мислят, че това е една дарба. Тази дарба всички хора имат, но всички не се занимават с чувството на вярата. Някой път те считат, че вярата е преходно чувство. Че е една илюзия да вярва човек. Това зависи от неговия ум. Човек, който има вяра, той има един отлично възпитан ум, за да може да направи едно различие в онези неща, които вижда.

В прочетената глава се явява ангел Господен на Корнелия и му разправя: "Ще повикаш апостол Петър и той ще ти разкаже за всичко, което те интересува." Сега някои иска да направят съобщение с Бога. Някой ангел да дойде, но и ангелът, който дойде тук, на вас ще ви каже същото. Ангелите не се занимават с това да разправят много. Те са заети. Ако отидете при някой виден професор, той си има свои асистенти и няма да ви обърне никакво внимание, а ще каже: "Идете при асистента." Той ще ви опита. Тези, видните професори, се явяват в редки случаи. Големите музиканти не може да ги намериш навсякъде. Обикновените музиканти ходят навсякъде, но даровитите, гениални музиканти много рядко се явяват. Един техен концерт, то е епоха. А пък обикновените музиканти дават много обявления, за да идат хората при тях.

Вън от това, онези, които се занимават с околния свят, трябва да притежават известни качества. Сега, да обясня: Онзи, който иска да бъде певец, той трябва да има качества вън от разбиранията на музиката. Той трябва да има глас и то един отличен глас. Няма ли този глас, той певец не може да бъде. И само при един отличен глас този певец може да покаже на хората какво нещо е пеенето, изразено в човешкия език, защото и самият говор на хората, и той е музикален.

Някой път хората сравняват музиката и поезията. Музиката и поезията вървят заедно. Един поет не може да бъде поет, ако не е музикален. И музикантът не може да бъде музикант, ако не е поет. Едновременно те вървят. Поетът, за да изрази своя опит, той трябва да има музика вътре в себе си. Ако няма музика, той не може да бъде поет. Онова, което прави впечатление на хората, е не само изказването на думите, но и гласът, с който се изказват думите. Много пъти ти може да изнесеш думата любовно, но ако тази дума

не произнесеш музикално, ще направи друго впечатление. Колкото един човек е по-музикален, толкова е по-благороден. Един човек, като го чуеш да пее, ще знаеш какъв е характерът му. Например аз вчера свиря на пианото. И там разправям: "Ще ви кажа една тайна. Няма да я казвате другиму. В пианото кой е най-мекият тон. Ще пазите тайната и може да я съобщите само на този, който ви даде 10□000 лева." Пианото има само един тон, който е най-мек. Като го знае човек, може да стане музикант. И в човека има един тон, който човек трябва да знае.

Та, хубаво е по някой път да слушаме някой човек да пее. За да слушаш, трябва да имаш едно ухо, което да разбира пеенето, да разбира думите, които се пеят. Защото, ако един глух човек слуша, той ще види, че певецът само си отваря и затваря устата и ще каже: "Какво този човек само се прозява на сцената? Стига толкова прозяване." После си маха ръката. Глухият ще каже: "Тези работи ги знаем." За глухия ще има само махане на ръката на певеца. А пък онзи, който има чувство и слух, ще изпита едно услаждане в душата си.

Вие говорите за ясновидение, за яснослушане. Това, което ти слушаш, може да иде отдалече. Някой пее в Америка, ти можеш да слушаш гласа му тука. Досега това беше непознато, но сега, като се пее по радиото, по един механичен начин се предава гласът. В Лондон пеят в една опера, а пък тука, в София, слушат. Един човек, у когото има развито това чувство, той си има едно отлично вътрешно радио. Слуша музика. Някой път по това радио се чува голям крясък и съскане. Под музика разбирам следното: онзи крадец, който е тръгнал да краде, като чуе някой да пее, да се откаже от намерението да краде.

Един апаш отишъл да слуша една опера, в която пеела една видна певица и апашът си взел билет, та когато хората се захласнат в пеенето, когато богатите се захласнат, той да ги обере. Но като слушал апашът тази певица, и той се захласнал. Отива веднъж, два пъти, 5–6 пъти отива с цел обиране и все се захласва. Казал си: "Ще си загубя занаята."

Ако няма захласване в една идея, ти не си на правия път. Захласване трябва да има. Някой път хората се опасяват от захласването. Или, другояче казано: Мисълта на човека може да бъде погълната от онова великото, хубавото в чо-

века. Допуснете, че вие имате една голяма болка, която ви измъчва и не може да се обърнете. Идва един човек и ви отнема тази болка. Няма ли да се захласнете? Настава успокоение и вие се захласвате в спокойствието, което този човек ви дава, а не мислите вече как да се обърнете. Захласнете се в едно ново положение, в онова успокоително състояние. Сегашният живот наподобява това болезнено състояние. Ако вие се намирате в захласнато състояние, може да ви кажа, че сте болен. Казвам: Ще дойде време и ти ще се захласнеш. Най-първо си се забързал, докато дойдеш до морето, ще се спреш. До морето бързаш, а при морето ще се спреш. Да ходиш по водата не можеш.

В този смисъл духовният живот е разрешаване на велика задача на земното съществуване. Това, което угнетява хората, това, което донася всички страдания, това е загубването на онова великото, хубавото. Щом човек се свърже с духовния свят, той вече влиза във Вечната реалност. Що е духовният свят? Това е живот на вечното подмладяване.

Някой ще каже: "Има ли онзи свят?" Чел съм разни философи и ясновидци какво говорят за духовния свят и по някой път и аз се поусмихвам, поусмихвам се на някои, които описват духовния свят така, както трима американци са се усмихвали в Лондон. Те били най-високите американци. Най-високият от тях бил Джон Холт – 2 метра. Другият след него имал 1 метър и 95 см, а пък третият бил висок 1,90. Като отишли в Лондон, видели едно обявление, че някой ще говори сказка за американците. Полюбопитствували да отидат да видят какво ще каже този сказчик. Сказчикът казва: "Американците са дребни" и почва да ги описва. Говорил дълго, публиката се смаяла малко. Става най-ниският от тримата и казва: "Господа, сказчикът казва, че американците са ниски хора. Аз съм американец с 1,90 м височина. Ако има друг американец, нека каже." Става вторият, който бил 1,95 м и най-сетне, като става Джон Холт, висок 2 метра, публиката започва да се смее, а пък ораторът изчезнал от сцената.

Другият свят, според мен, това е свят на вечното подмладяване. Вечното подмладяване, това е смисълът на живота. Тук хората остаряват и умират, а пък там се подмладяват постоянно. Които отиват в другия свят, все се подмладяват.

Какво нещо е другият свят? Свят на вечно подмладяване. А пък това вечно подмладяване става по закона на Божията Любов, която възвръща на хората това, което те са изгубили. Като изгуби човек любовта, на Земята той е вечно недоволен, кисел, съмнява се, сърди се. Гневи се, критикува навсякъде. А пък онзи, който се подмладява, той е всякога доволен. Човек, който е доволен, той е в процеса на подмладяването. А който е недоволен, той е в процеса на остаряването. Доволството е процес на подмладяването. Това се дължи на другия свят.

Всеки човек, който дойде на Земята, ще остарее. Животът на Земята е на остаряване. Щом остареш напълно, трябва да вярваш, че си в този свят, а пък щом умреш, пак трябва да вярваш, че си в този свят. Щом ти говорят, че ще се подмладиш, трябва да знаеш, че си в другия свят. И там не се прави разлика вече между един народ и друг народ. Между децата няма никога различие. Децата не правят разлика, а пък възрастните хора, старите хора правят всички различия. Човек, който прави различия между един човек и друг човек, той е от този свят. той ще види един човек колко му е тялото високо, колко е богат. А в духовния свят казва: "Това не е важно."

Когато ние говорим за сърцето на човека, ние под думите "добро сърце" на човека разбираме другия свят. Щом имаш добро сърце, ти си от другия свят. Щом имаш добър ум, ти си от друг свят. Щом имаш добра воля, ти си от друг свят. Щом имаш изкълчено сърце, ти си от този свят. Щом имаш изкълчен ум, ти си от този свят. Щом имаш изкълчена воля, ти си от този свят. Хората от този свят са с изкълчени сърца, с изкълчени умове, с изкълчена воля. Хората на бъдещето са хора на духовния свят, на които Бог говори.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

46-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 2.IX.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

СЪШЕСТВИЕ НА ДУХА

Размишление 15 минути.
Нарядът.

Ще прочета 11-а глава от Деянията на апостолите.

"Бог е Любов"

Във всички епохи, във всички времена, във всички религии е имало един въпрос висящ. Всички религии, понеже са се стремили към Бога, са имали едно разбиране. Онези от вас, които са изучавали историята на човешката култура, виждате какви понятия са имали хората за Бога и космоса.

Има една епоха за прииждането на Духа Божи. Това, което християните след заминаването на Христа от Земята са опитали: явяването на Духа Светаго. Това положение мъчно може да се обясни, но онези, които не могат да го възприемат, нямат тази опитност. Всички хора донякъде имат Духа. Там, където е Духът, всякога има живот. Но в специфичен смисъл се разбира даването на Духа. Даже християните са се препирали с Петър, как тъй с езичниците да общуват!

Кое е дело на хората? Да кажем, имаме един, който вярва в Бога и не иска да дружи с един безверник. Единият счита, че вярва в Бога, а другият не вярва. Това разграничение съществува. Един англичанин, като погледне един българин, няма никакво уважение и почитание към него. Даже, ако отидете в Китай, китайците няма да имат към вас уважение. Съществува едно ограничение между самите вярващи. Някой път в едно общество има едно възгордяване, че някой е получил Духа, а другият – не. Но да не се спираме на това. Възгордяването вие го знаете. Няма какво да се обяснява. Има неща, които вие трябва да знаете и за тях и въпрос не трябва да се прави. Лоши или добри, вие ги знаете. Вие сами може да ги изправите. Но трябва всякога до изучавате нещата, които не знаете. Бог, като прозираше времената на невежеството, остави всичките хора да ходят в своите си вяр-

вания и според своите разбирания, дълго време така да ходят по своите си пътища. Но апостол Павел не казва какви са съображенията. Бог се обръща към всичките хора и ги позовава към покаяние, затова изпраща Духа, за да могат да живеят тъй, както трябва.

Ако рибата влезе във водата, тя трябва да знае как да живее. Ако не знае как да се приспособи към условията на живота, рибата може да умре, както умира човек. Същата тази риба, която се е научила да живее добре във водата, ако излезе във въздуха, е изложена на смърт, въпреки че във въздуха има по-добри условия, отколкото във водата. Следователно условията там са нови. Същият закон е: ако един светски човек влезе в едно религиозно общество, той ще избегне всички възможности да живее както преди. Представете си, този човек влезе в едно такова общество и го накарат да пости. Той е ял по три пъти на ден, а сега му казват: "Няма да ядеш месо, баница няма да ядеш, това, онова няма да ядеш, вино няма да пиеш" и той ще се намери в чудо. Ще му кажеш, че 10 дни трябва да пости, а той едва може да издържи един ден. Има хора, които, като ги държиш един ден гладни, ще припаднат до вечерта. Чрез поста човек се тонира. Не е лесно да работи човек и да пости. По някой път природата заставя животните и хората по много причини да постят, а понякога преждевременно умират.

Някой път на човека му дотяга, мисли, че не прогресира. Прогресира, но онова изкуство за живота, за Духа изисква голямо познание. Не онези теоретически познания, с които си пълните главите, но една вътрешна готовност за възприемане на Духа. И като се подготви човек, той може да възприеме това благо. Като възприемете Божественото благо, ще се оформи животът, ще премине в една нова форма и противоречията, които сега съществуват, ще изчезнат и ще настане едно ново положение.

Например сега това положение ето аз как го определям: Представете си, че двама души са градинари. Единият седи на чукарата, дето няма никаква вода. Разни зеленчуци има на тази чукара засадени и той чака да падне от небето дъжд. А пък другият градинар е долу, в полето, в една равнина, близо до голям извор и има всякога влага и без дъжд има

изобилно вода, с която полива градината. Ако отидете горе, на чукарата, там навсякъде е изсъхнало. Сухо е времето и този градинар се оплаква, че това и онова не става, а пък, като слезе долу, в градината на другия градинар, вижда – там всичко е станало първокачествено. Коя е причината? Водата. Тази вода, пък и неговото познание да работи.

Това казвам за обяснение на новото състояние, което помага на човешката душа да растат в нея всички онези блага, които Бог е вложил в душата и духа. Един човек, който няма Духа, той няма търпение. Има само страх. А пък онзи, който има Духа, той е силен човек. Онзи, който няма Духа, не може да търпи обиди, само да го бутнеш! Като бутнеш една малка мравя, тя ще те ухапе. На едно разумно същество, което има вече Духа, постъпките му са други. Разумното същество се отличава с това, че то никога не влиза в стълкновение с никого. Ти не може да го раздразниш, понеже то вижда всичко разумно. Такова същество не се дразни.

Коя е причината за сиромашията у хората? Невежеството. Няма Духа. Те не могат да видят какво е бъдещето, не знаят какво нещо е икономия, не знаят как да се обзаведат, не разбират живота. Има хора богати, на които 10□000 лева на месец не им стигат. Трябват им 20□000. А друг минава и с 1000 лева много добре. На първия 10□000 лева не му стигат. Как ще му стигнат, той яде чер хайвер, който се продава по 300 лева килограмът. Той яде риба от най-скъпите риби – леврек, която се продава по няколкостотин лева килото, носи скъпи копринени дрехи, а има хора, които носят една дреха, която струва 100–200□000 лева. При такива харчове как ще бъде щастлив?

После, когато се говори за богат човек, той трябва да уреди мислено работата. Как ще си уреди работата? Много малко хора има, даже и религиозните мислят криво за благата, които дава природата. Благата, които имаме сега, много скъпо струват, даже издръжката на хората, на тези, разумните същества, сега много струва на Земята. От гледището на Невидимия свят много големи разноски правят някой път и Бог се сърди на децата на Земята, че много харчат. Някой път Господ говори, но като не разбират, има тяга: гладни

години, болести, земетресения, циклони и какво ли не. Учените хора обясняват научно тези явления. Може да обясняват причините за явленията както си щат, но това са само външни обяснения. Причините са други. Може да се обясни научно всичко в подробности, че дори мастилото откъде се е взело за написването на едно писмо, но подбудителната причина за написването на писмото седи много по-далече. Някой даже може да не подозира това.

Искате понякога да разбирате всички неща и явления. И ако това стане, вие ще бъдете най-нещастният човек. Да разбереш всичко, значи: аз искам да нося всичко. Ако турите цялата Земя на гърба си да я носите при сегашното състояние, какво благо щеше да бъде за вас, да носите цялата Земя на гърба си? Ако ти имаш за задача да я занесеш някъде и ако те държат отговорен за този товар, какво ще правиш? Ако всички хора сега на Земята, които живеят, протестират пред Небето за всичките нещастия, които им се случват, това значи, че не носят Земята както трябва. Това ви казвам само за обяснение. Бог е толкова умен, че никога няма да тури Земята на гърба на един човек. Даже няма да я тури на гърба на един ангел, защото и ангелите не са достойни да я носят. Но все-таки има нещо, което движи Земята. Един ден ще ви зададат този въпрос: Как се движи Земята, кои са основните причини, за да се движи? Засега е много добре, че не знаете. Една цариградска ханъмка не знаела как се прави хляб, тя мислела, че хлябовете растат по дърветата. Също, че на дървото като плод е станал хлябът. Права е ханъмката, че малките сомунчета все от земята стават. От големите сомуни хората ги събрали и от малките сомуни направили големи сомуни. На големите сомуни хората са им дали форма.

Много пъти давате за Духа хорски обяснения. Духът е една поучителна философия, която може да се опита от едно дете и от един старец, но трябва да има съответни чувства, за да разберете. Прииждането на Духа става чрез един контакт. Трябва да го приемете. Трябва да имате някакъв повод за изливането на Духа. Поводът за изливането на Духа беше Христос и Той каза: "Когато Аз ида, ще ви изпратя Духа Си и този Дух ще бъде с вас." Значи трябва да има някакво същество, което да даде повод, да бъде като една среда, чрез която Духът, това велико благо, може да се излее.

Съвременните хора са нещастни по единствената причина, че нямат Духа. Писанието казва: "Ще се заселя между тях." Всички ще бъдат научени от Господа. Няма да има нужда някой да казва: "Познай Господа". Пророкът казва: "Тогава ще разберат Божиите пътища и всички сегашни противоречия ще изчезнат." Противоречията произтичат от един вътрешен недоимък, от който човек има нужда. Гладния ти не можеш да го утешиш и да му казваш: "Вярвай в Господа, ще се уреди въпросът." Той ще се уреди, когато ти му дадеш хляб. Жадният трябва да има вода. Който има очи, трябва да има светлина и тя трябва да му се даде в такава форма, каквато му подхожда. Ако му дадете по-силна светлина или по-малка, отколкото трябва, той ще усети болезнено състояние. Светлината трябва да бъде такава, че да му е приятно.

Духът е най-приятното, което човек може да възприеме. Корнелий дълго време се е молил на Духа и най-после слиза ангел и му казва: "Повикай апостол Петър да ти разправи." Не се казват подробности за идването на ангела. Говори се за много неща, но онова, което е станало причина за съществието на Духа, не е казано в Библията. Вие не можете да приемете Духа, докато Бог не изяви Своята Любов. Ако Любовта не се изяви, вие не може да приемете Духа. Това е първото положение. Второто положение е: Вие не можете да приемете Духа, ако не сте готови да приложите Волята Божия. Бог може да има любов към вас, но ако във вас няма разположение да изпълните Волята Божия, не може да Го приемете. Значи две неща: Да има Любов Бог към вас, разположение на Бога, да приемете Духа, и второ, да изпълните Волята Божия без никакви уговорки. Като дойде Духът, ти непременно трябва да напуснеш сегашния живот. Да минеш от едно положение в друго, по-съвършено, както гъсеницата се превръща в пеперуда. Когато този Божествен Дух влезе в човека, Той му дава нещо, въоръжава го, дава му нови възможности.

Казва се в Писанието, че апостол Петър като му говорил още, дошъл Духът. За какво е говорил апостол Петър? За онази вътрешна готовност, с която може да се възприеме Духът. Най-първо, Любовта е от Бога, но разположението

да изпълни Волята Божия зависи от човешката душа. Учениците бяха с Христа 3 години и нямаха Духа. А можеше 10 години да бъдат, и пак да нямат Духа. Може и 20 години, и 100 години да бъдат с Него, и пак да нямат Духа. Сега вие считате, че като вярвате в едно учение, може да имате Духа.

При идването на Духа друго състояние добива човек. Някой път има малки опитности, които наподобяват идването на Духа. Има някой малко дете, което постоянно плаче за майка си и като я види, усеща голяма радост, като че майка му е всичкото негово богатство. Но това дете след 10–20 години, като порасне, любовта към майка му изчезва и се замества със съвсем други състояния. Това дете започва да се чуди как е могло да обича някога майка си, а сега вече не може да я търпи. И вие се чудите понякога на ваши състояния: обичали сте някого и после преставате да го обичате. Не искате да го видите. Онзи, който е приел Духа, който е готов, той не може да направи това. Да изгубиш Духа си, това е голяма загуба. След като си Го приел, да го изгубиш. Някои искат да възприемат Духа, но ако Го възприемат, за да Го изгубят, по-добре е да нямат тази опитност. За предпочитане е да имат свои стари опитности, отколкото да приемат едно благо, което няма да може да използват.

За да възприемат Духа, хората трябва да бъдат съвършено готови за това. Христос казва: "Който не се отрече от баща си, от майка си, от брата [си], от света и най-после от своя си живот, той не може да бъде Мой ученик." Значи той не може да възприеме Духа.

Това говоря на онези, които искат да проучват вътрешната страна. Не мислете, че временната радост, която имате, е Духът. Онова, което носи Духът, е нещо съвсем ново. Вие ще опитате един мир, който досега не сте опитвали. И сега имате мир. И радост имате. Има хора, които са родени весели, постоянно са весели и засмени. Това е само темперамент, което не показва, че Духът присъствува. Има хора, родени красиви, има хора, които после ще станат красиви. Първата красота е маска отвън, а втората красота показва, че човек е работил. Това е свойство на Духа и в неговото лице има едно

изражение, което показва красотата на душата. При първата красота външните линии с време се изгубват. А красотата на Духа при старостта не може да я изгубиш. Онзи, който приеме Духа, влиза в областта на безсмъртието. Това е вътрешното възкресение. Ти още може да си в своята какавида, в гроба, но чувствуваш една радост, че ще цъфнеш. Това е временно положение, в което се намираш. Положение на един затворник, който е вързан, но той знае, че неговите приятели идват и го обкръжават, той се радва, понеже знае, че ще бъде освободен, а враговете треперят. Такова е положението на човек, който очаква Духа. Той чувствува, когато ще възприеме Духа, ще има много видения, много сънища, много работи ще дойдат да му подскажат и няма да го оставят в неведение. Ще има пак нещо, което ще остане незнайно, но ще го предупредят.

Идва Духът за тези души, които са вече готови. Има души в миналото, в които Духът е идвал. Имало е едно специфично изливане. Това, което мистиците наричат вътрешна връзка. Душата се свързва със своя първоначален извор и оттам, отдето е излязла, става едно с него. Има вътрешна връзка между Първата причина и душата, която живее на Земята. Всички противоречия престават, всички неща се обясняват. Човек може да е богат, може да е учен, но ако той не е осенен от Духа, от Любовта, той е винаги недоволен от живота.

"Любовта е плод на Духа." Ако Любовта не е осенена от Духа, не може да се прояви. Любовта без Божествения Дух не може да се прояви. Тя е кратковременна. Кратковременната любов показва, че Духът е в едно специфично положение в човека, или че човек е в едно специфично състояние.

На всинца ви трябва едно вътрешно приготовление. Щом приеме човек Духа, няма какво да се разправя. На друг език ще говори, другояче ще говори. Който възприеме Духа, той е като цигулар, който знае да свири. А онзи, който не разбира, трябва да му се обяснява за нотите, за тактовете. А роденият цигулар свири изведнъж, без колебание, не прави грешки. Такъв е онзи, който е приел Духа. "Роденият от Бога грях не прави." Той не греши нито в мисли, нито в желания, нито в постъпки. Този човек е над условията. Чели сме за

светиите как са живели, как са се повдигнали – цели истории. Този светия, за когото е писана история, е наполовина светия. Светията не се нуждае от това. Той сам прави истории. За него няма нужда да се разправя, че е светия. Каква нужда има Слънцето да се разправя за него, че свети? Слънцето не се нуждае от това. Някой път ти се усмихваш за големите познания, които имат хората за него. Смешно е да се описва Слънцето. Някой ще дойде да описва моя живот, как съм живял. Описва това, за което няма и понятие. Значи един от първо отделение, който изучава едва първите проблеми на математиката, той ще ви посвети във висшите проблеми на математиката, че никой няма да види. Аз съм виждал такива големи деца. Те минават за големи и разправят какви ли не работи, мислейки, че много знаят, а всъщност нищо не знаят. Когато не знаеш, идва законът на повторението. Ще повториш елементите. Има някои хора гъгниви, които заекват. Един турчин заеквал и като му дошъл на гости един бей: "К-к-ажи, де!" Знаете ли произхода на смеха? На нещата, които не разбираме, се смеем. А които ги разбираме и са ни засегнали, ние плачем от тях. Онова, което сме разбрали, то е, което донася Божествената светлина.

Съществието на Духа е едно особено състояние на човешката душа, на великото, което може да стане в живота на човека и във всички негови превъплъщения, които е имал. Той се превъплъщава с единствената цел, за да добие туй състояние. Аз го наричам "закон". Докато те ражда майка овца, ти ще бъдеш овца. Нищо друго не можеш да бъдеш. Докато те ражда вълк, ти ще бъдеш вълк. Нищо друго не можеш да бъдеш. Докато те ражда майка змия, ти змия ще бъдеш. Нищо друго не можеш да бъдеш. От каквото се раждаш, такъв ще бъдеш, докато дойдеш до това положение, за което се казва, че ще бъдеш роден от Бога. А пък за да бъдеш роден от Бога, трябва да приемеш Духа. Докато станете синове на възкресението, доста време трябва да мине. Много хора може да мислят, че са синове на възкресението, без да са такива. Може да носиш името "християнин", без да си християнин. Може да носиш името "светия", без да си светия. Може да носиш името "грешник", без да си грешник. Може да носиш името престъпник, без да си престъпник. И

едното, и другото е вярно. А пък може да носиш имената така, както са си, заслужено.

Когато човек дойде до положение да мисли за съшествието на Духа в неговата душа, трябва да престанат всички противоречия, всичко това да утихне. Това е върхът на Любовта. Когато дойде възвишеното, ти ще се откажеш от дребнавите работи на живота. По някой път някой казва: "Човек като приеме това състояние, какво ще прави, какъв ще му бъде животът?" Състоянието на онзи, който е далече от извора, какво е? Той ще жадува. Онзи, който е далече от живота, ще умре. Онзи, който е близо до живота, ще живее. Онзи, който е далече от Божествените блага, ще усеща всичката оскъдност в живота. А пък онзи, който е близо до тия блага, ще усеща изобилието на Божията благост. Това е специфичното състояние на душата. "Всички ще бъдат научени от Бога." Има някои неща, които хората ще научат, а пък има неща, които вътрешно ще научат.

Най-първо трябва да научите онова, което хората може да ви дадат, и най-после ще дойде Божественото. Вие сте правили много усилия в това отношение и може да имате една нова мярка за живота. Лошото е, че сега смятате, че годините са напреднали. На колко години сте? Според мен годините не са важни. Христос казва на учениците: "Не е важно за вас да знаете годините и времената, които Господ е турил в Своята власт. Важен е днешният ден." Ако вие знаете мерките на деня, годината не съществува. Годината се състои от дни. Един ден е нещо реално, от изгрева до залеза на Слънцето. Това е цял един живот, който минавате. Какво струва един ден? Един ден е равен на 120 години. Това, което преминавате в един ден, трябва да имате в миналото 120 години, за да имате същата опитност. Вечерта вие сте преминали 120 години, заминавате за другия свят. Спите. Това е умиране. На другия ден се събуждате, пак се раждате. Имате 120 години. 365 дни по 120 години какво правят? Сметнете ги, като се приберете по домовете си. Като живеете 10 години, всеки ден по 120 години, тогава колко години сте живели?

Писанието казва: "Ден Господен." Не казва "Година Господня". Използвайте дните. Не давайте малка цена на деня.

Всеки ден носи своето благо, защото съществието на Духа няма да слезе в годината, но ще дойде в един ден, когато Слънцето изгрее. И този ден, в който дойде Духът, ще бъде Божествен ден във вашия живот. Сега сте в дните на човешкото съществуване. Когато дойдете в Божествения ден, то ще бъде в деня на почивката. Мнозина говорят за съботата, но не знаят какво нещо е съботата и неделята. Съботата и неделята е съществието на Божия Дух. Вие познавате съботата и неделята, но това е сянката на това, което трябва да знаете. Същината им не знаете. Уподобявам това на един актьор, който играе ролята на цар, без да е цар. Има мантия царска, без да е цар. И като слезе от сцената след два часа, той е обикновен човек. Познавате неделята и съботата, без да имате същината. Празнувате ги, но усещате, че ви липсва нещо. И след като сте живели 120 години като християнин, пак се разколебавате на стари години. Казвате: "Дали това, в което вярвам, е вярно?"

Един православен свещеник ми разправяше: "На 80 години съм, но един голям дявол ме мъчи. 50 години уча хората в църквата, но сега един голям дявол ме мъчи: дали Христос е възкръснал или това е един долап*? Кажи ми, да разбера дали е заблуждение или не. Един глас ми казва, че това е долап, Христос не е възкръснал. Аз му казвам: "Махни се оттука." Възкръснал ли е Христос или не?" Аз няма да ви кажа какво му казах. Важното е ти дали ще възкръснеш. Че Христос е възкръснал, възкръснал е, но дали ти ще възкръснеш, е въпрос. Христос като тебе носеше ли някаква кадилница из църквата? Дали като си махал кадилницата 50 години, ще възкръснеш? Той се замисли и каза: "Дойде ми на ум (тури пръста горе на челото си), сега разбирам работата."

Всеки един от вас има по една кадилница. Мъжът има една кадилница, с която закадява на жената, синът има една кадилница, с която закадява на баща си. Дъщерята има кадилница, с която кади майка си. Всички кадят. Хубаво нещо е каденето. Ако чрез този огън могат да възлизат нашите молитви, добре. И ако този външен огън може да влезе в човешкото сърце и там да се допринесе нещо за онова жертвоприношение – страданието, добре. И след това ще дойде онази външна обнова – един плод 5–6 месеца, като е огрят

---

* долап (от перс.-тур.) – *диал.* хитрина, интрига.

от Слънцето, узрява и става вече годен за ядене. Така и човешката душа дълго време трябва да е грята от Божествената Любов, докато дойде прозрението, когато човек ще почувствува съществието на Духа – когато плодът е узрял. Узрелият плод е събуждане на свръхсъзнанието. Едно ново съзнание, в което ти вече се сродяваш с всички души. Страданията и радостите на всичките хора стават твои. Ти се радваш на страданията, радваш се, понеже скърбиш с другите хора. Когато те скърбят, и ти скърбиш. И в скръбта им, и в радостта им, все се радваш, понеже може да участвуваш в живота на всичко онова, което Бог е създал. Така прави онзи, който е роден от Бога, който разбира Божите пътища. Страда онзи, който не разбира Божите пътища. Радва се онзи, който ги разбира. И в когото няма никакво противоречие между неговата душа и Бога. И вътрешните противоречия в него изчезват.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

47-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 9.IX.1934 г., 5 ч сутринта,
София □ Изгрев.

ВЯРАТА И НЕБЕТО

6.05 ч, връх Мусала

7.10 ч. Учителят продължи:

Три неща важни има в прочетената глава*, които трябва да разбере всеки, който се подвизава в духовното. Първо, Ирод е символ на стария живот, който носи всичките нещастия, злобата, омразата, ненавистта. Петър представя пътя на преходното положение и новото, което влиза в света. А църквата, то е действуващото. Две неща има налице. Онзи, когото хващат, той е Петър, който иска да спре първото – Ирода. Петър искаше да направи нещо, каквото само Бог може да извърши. Но ако църквата не се молеше за Петър, тогава ангелът нямаше да го избави. На Петър му тургат вериги, в затвора е, но от църквата ставаше усърдна молитва ден и нощ за него. И тогава виждаме ангела – това е новото, – снема веригите на Петър. Ако не дойде ангелът, църквата не може да избави никого. Но ако няма и кой да се моли, пак не може да стане избавление. Виждаме и силата на молитвата. Онези, които се молеха, те не вярваха, че молитвата им ще бъде послушана. Затова, когато го виждаха свободен, казваха: "Може да е видение или ангелът на Петър е това." А слугинята само беше уверена, че туй е Петър.

У човека има едно същество, което е подобно на Ирод и всеки човек си има нещо, което е подобно на Ирод. Ти, който се усещаш, че си окован, ограничен, подобен си на Петър. Църквата, то е Божественото, новото. Това е Божественият Дух, Който се моли, който работи. Има нещо, което постоянно буди човека, което се моли. "Бдете и молете се" – казва Христос.

Изводът е: Човек всякога може да постигне това, което иска, но само когато постоянно и усърдно се моли. Усърдната

---

* Гл. 12 от Деянията на апостолите.

молитва е: да се моли човек, без да турга граница. Да се моли и да вярва, че онова, което иска, Бог всякога може да направи. И да не казва: "Ако не стане." Ти се моли и ако Бог види, че онова, което искаш, е добро, Той все ще го направи. Но няма да го направи когато ти искаш. Например, ако човек иска да бъде богат, децата му да бъдат нахранени, облечени, но тия деца ще се научат на разкош и няма да учат тогава. И Провидението няма да го даде туй богатство, когато ти искаш, а ще ти го даде на стари години. Такъв пример имаме у Авраам. На ранна възраст не роди син, да му се радва, а когато стана на 90 години. А Сара беше на 84 години, когато Господ каза, че ще имат наследник. "Господи, това няма да го бъде. Господ иска само да ме насърчи." И позасмя се тя.

Например вие сега усещате, че ви е студено, но то е по стар навик. Туй не е новото учение! Сега, всичките хора вярват, но по навик е и вярването. Ти мислиш, че този вятър ще се усили, студено ще стане и се свиеш. Всичките животни го имат това. Та, за насърчение, от 12-а глава, Бог изпрати ангела Си и отговори на молитвата. Писанието казва: "Когато постоянствуваме в молитвата си, Бог винаги отговаря на молитвата!" Бог казва: "Когато Ме потърсите от всичкото си сърце, ще ви се изявя." Но някога ни бави: година-две минават, ти се обезсърчиш и казваш: "Туй няма да бъде" и дойде съмнението вътре у тебе. Това са низките духове, които идат да те изпитват.

А пък тия облаци (*на изток небето се покри с бели кълба, облаци*) показват, че в Далечния изток ще бъде развълнувано. Показват още, че туй, което е в хората, в работата, в живота, се отразява в природата, защото тези облаци представляват живота и пертурбациите там – речено-казано.

Казват, че тук, на Мусала, мъчно може човек да мисли, че той трябва да заспи, за да може да слуша [...] Тук, Мусала и тези местности наоколо [много] пъти се били под море и после са излизали над водата. Тук, на планината, само вятърът и снегът плашат хората. А тук ветровете са постоянни. Тук е толкова високо мястото, та мечки и вълци не се качват, разбойници не идват – те са много мързеливи хора. И бурите тук са толкова големи понякога, че не може да се върви.

Навън не може да се излезе. Но колко време трае бурята – по 24 часа трае ли? Някой път държи и по 3 дни. Но повечето на тласъци върви вятърът. Не е съвсем еднаква бурята, понеже човек не е приспособен да живее на високи места засега и е слаб организмът му. Всякога даже тези, които живеят по най-високите места, понеже са по-инертни, трябва да стават рано, да се свързват със силите на природата, за да бъдат деятелни, да работят. (*Минават войници, оглеждат, обикалят и пак си отиват. Ловът и езерата са пазени от войници. Туристи минават, надалече се простират, после наблюдават Пирин, но отминават нататък. Учителят се обръща към госпожата на наблюдателя.*) По някой път трябва да имате много туристи? Лятно време, особено през месец август. Те оттук минават, отиват за Рилския манастир, за Пирин. Облаците и мъглата, които сега излизат, показват, че ще има вятър.

(*Тук спим до късно.*) В съня на човека съзнанието му е по-будно и може да слуша, а през деня съзнанието му е заето с много работи и той не може да се съсредоточи в себе си. (*Повява вятър и застудява наоколо.*) Когато е студено времето, човек не може да мисли за нищо друго освен за пръстите на ръцете си и за краката си. Става спиране на кръвта в краката; после, когато си гладен, ти не можеш да мислиш за нищо друго освен за хляб. На човека доста дълго време ще му вземе, докато стане шефиарин – майстор на главата си. Човек дълги години трябва да се учи, докато се научи да управлява тялото си, да го направлява където и както трябва. (*Към брата Г. Д.:*) Вие сега ще разправяте: "Два пъти се изкачих на Мусала!" После ще ви остави хремата. Ще научите как се лекува хрема. (– "Ще го съобщим и на другите.") То е патентовано, но може да се съобщи във вестник.

Голяма вяра трябва да има човек в живота! Без вяра нищо не може да се постигне. Светът е пълен със суеверие, но малко хора има верующи. Суеверни хора има много. Суеверието влияе върху чувствата, то е близо до чувствата, което ти очакваш да стане. А вярата влияе върху ума, понеже ти мислиш тогава. Например ти по-лесно може да повярваш, ако един човек вземе и се облече хубаво, но веднага след това ще дойде суеверието, че той може да направи много

работи за тебе. Но ако той ти вземе дрехите, това ти мъчно можеш да повярваш, че той може да ти направи нещо добро. А във вярата е обратното. И когато Господ иска да ти даде нещо, Той ще те съблече най-първо от това, което имаш. Той е както майката. Най-първо ще съблече дрехите на детето си, ще го окъпе и тогава ще го облече. И мъчно може да повярва човек, че може да му дадат нещо хубаво, след като са му взели всичко. (*Много туристи наближават наоколо, отиват напред-назад, спират се, пак вървят.*)

Стига ви сега толкова (*9.20 ч*). Сега, тук, в прочетената глава, се казва, че Петър, като беше в мъчнотия, повярва. Окован в тъмница беше, но веднага тръгна след ангела и излезе навън. После слугинята Рода също повярва, че Петър чука на вратата. Повярва, зарадва се и изтича да съобщи на братята, молещи се за него. Казват: "Неговият ангел е това!" Мъчно е да вярва човек в неща, които не е видял, или да вярва в неща, които рядко се случват. Мъчно е да се повярва дали нещо се е случило или е измислица. Затова трябва вътрешно схващане. А такива неща и сега се случват. Това показва разните мнения на хората. Когато разискват хората нещо, всички нямат едно мнение. Има разногласие в мненията. Дали е тъй или не, всички не се съгласяват. И тук, понеже те знаят, че той (Петър) е затворен, те казват: "Кой ще го пусне?" И след като видяха и чуха Петър, тогава те вече разбраха защо и как го е извел ангелът из затвора. А това по човешки беше невъзможно при римските закони. Само чрез Божията сила беше възможно да го извадят из затвора навън при такава стража. Може да се мисли, че са подкупили стражата, че така са го пуснали. Но и това не е било възможно при строгостта на римските закони – войник да не бъде на поста си, да не е буден. Това е невъзможно. Сам Господ извади Петра и благополучно го преведе през затворените врати. (*Туристите приближават по-наблизо, заобикалят Учителя отзад. Искат позволение да снимат Учителя. Учителят отказва. Но става споразумение: наши снимат тях и те □ нас.*)

Човек трябва да мине през огън, за да се очисти. Страданието трябва да дойде, понеже изпитанията са едно средство,

една подготовка на човека за нов живот. Никъде в живота няма лесен път. И най-добрите неща се придобиват с големи мъчнотии. Сега тук, на Мусала, за да се качите на високо и на чист въздух, трябва доста път да извървите и много усилия да направите. И мнозина са се отказвали. А щом човек повярва, той може и не се отказва. Когато човек има вяра, животът е лесен. Мъчнотиите са един стимул за него. А когато има суеверие, тогава има падане духом, обезсърчаване. В суеверието човек се обезкуражава, във вярата няма обезсърчение, няма обезкуражаване.

Суеверният има много работи, в които вярва, но няма никакви резултати. При суеверието ти може да вярваш, но стимулът е отвън. Във вярата стимулът е вътре. Вземете един човек, който седи на брега. Той има вяра. Но хвърлете го във водата – веднага той се обезсърчава, особено ако не може да плува. Човекът на суеверието не знае да плува, а човекът на вярата знае да плува. Суеверният човек мяза на човек, който има кола. Купил си я, но като се счупи, той не може да я поправи, а чака да мине някой да му я поправи. А който има вяра, той е като опитен шофьор, който сам може да си поправи колата и да върви напред. Това е вярата. А суеверният каже: "Ще намеря някой. Има техници." Той вярва, че ще го стигне някой опитен, да му поправи колата, а някой път такъв не идва. "Аз, с моята кола, вярвах, че ще [ме] настигне някой, да ми даде бензин." Хубаво, това е суеверие! И после ти сам отиде и си взе бензин. "Така стана – чаках, чаках и най-после сам си взех бензин."

Когато хората са готови, истината иде сама. За готовите хора всякога има възможност. Щом човек е роден на Земята, животът носи всичките възможности. И ако той вярва, показва, че е имал всичките възможности. Един носел кибрит, но не знаел как да запали, не му идвало на ум как да драсне клечката.

Всичко в света бе допуснато, за да се покажат пътищата, по които хората са ръководени и избавяни. Някъде се случва така, а някъде се случва и друго. Има някои, които трябва да останат до последния момент, а някои ще заминат по-рано. И в християнската епоха някои мъченици бяха определени да станат мъченици; и тези,

които пострадаха, бяха изораната земя и просто в тях трябваше да се посее семето. Тяхната кръв трябваше да се пролее. То е една необходимост. Пък Петър в дадения случай нямаше нужда да замине като мъченик. И той отпосле пак пострада малко. Те всички християни страдаха тъй, с изключение само на Иоан. Само той остана тъй, не пострада. Духът на Петър тогава беше така повдигнат, неговото съзнание беше високо горе, за да не се страхува, че каквото и да му кажат да направи, да направи. И той така, с вяра, излезна от затвора! Друг на негово място ще чуят войниците и какво ще стане тогава?

Някои от апостолите – Петър, Яков, Иоан, са минали през такива опитности. Евангелистите са други, те не бяха тези. Апостол Павел има повече послания написани, отколкото вече се знаят. А евангелистите са други, те са само писали за туй, което са слушали. Казва Евангелието, че по дух са били ръководени да изберат кой да пише. Спор е дали след 100 години се е написало Евангелието. Още в ранната възраст е имало документи и от тия документи са извадили, което са и написали. В 100 години вече се оформяват работите. В Стария завет те са писали по записки, по оставени документи, които после са събирали. Всичко туй е трябвало да бъде написано и съхранено и от горе се е ръководило как, кога и какво е трябвало да бъде написано. За някого е било просто мисия да събира тия работи и да напише това, което трябва! За всичко това от Невидимия свят си имат хора, приготвени за тази работа. Тогава, както и сега, това е била една голяма вълна.

Нареждането на нещата става от Невидимия свят и се приема от определени хора на Земята. Има една вътрешна, интимна страна, която става в един много тесен кръг от хора. Защото това няма нужда да знаят всички хора. Мнозина се интересуват от външната страна на нещата, вътрешното не ги интересува. В една държава как ще стане уредбата, това е външната страна на държавата. Същите да са хубави, то е хубаво, но то е външната страна. А ако външното има и вътрешното съдържание, по-добро от това – здраве! Сега светът е една държава. И хората сега са по-близо до Царството Божие, отколкото преди. А сега привидно изглежда само,

че всичко е разбъркано. Когато реката е много разбъркана, тя много лесно се избистря. В мътна вода се лови риба.

(*Учителят наблюдава върховете насреща.*) Сега, да се изкопаят тези върхове, колко време се изисква? Рупите са разделени на две. Там са хубавите места, чисти, непристъпни места! Писали са много тогава, а на някои по дух им е било наложено да пишат. Апостол Павел казва на едно място: "Горко, ако аз не повярвам!" По задължение трябва да го каже, пък ако не приемеш, ще видиш. Ще минеш през изпитания. Бог знае кого ще пощади и кого ще накаже. Нищо не е произволно!

Тази местност е една от най-хубавите тук – за мистици. Има известни течения, явления, които стават само на 3000 метра. (*Един от туристите каза, че според последните изчисления, Мусала е 3058 м.*) Да, Мусала е над 3000 м. Нервни хора на Мусала да идват да се лекуват. Мусала има грамадна електрическа енергия. Батерия е тя! За лекуване. Тази мисия е добра, всеки да си вземе мястото, което трябва да вземе и което му се пада.

(*10.10 ч*)

(*При слизане се спряхме близо до Окото, на слънце. Там прекарахме 1 час.*)

48-о утринно неделно слово,
държано от Учителя
на 16.IX.1934 г., 6.20 ч сутринта,
Рила □ връх Мусала.

БЕЛЕЖКИ

Остарели и редки думи, невключени в бележките под линия:

абаджия (от тур.) шивач на аби (аба – старинна мъжка връхна дреха от дебел и груб вълнен плат).
аероплан (фр.) – самолет.
апаш (фр.) – крадец, джебчия.
багреница – дълго наметало от скъп пурпурночервен плат, носен в миналото от царете като символ на власт.
вистн (от нгр.) – *книж. остар.* някогашна скъпа тъкан.
виноват – *остар.* виновен.
всесъжение (от рус. всесожжение) – 1. *остар. книж.* у древните народи: жертвоприношение с пълно изгаряне на жертвеното животно, без отделяне на една част за жреците; 2. *прен.* жертва.
гюрлютия (от тур.) – *остар.*, сега *простонар.* глючка, врява, шум.
дам (от тур.) – *диал.* обор.
дервишин (*остар.*) , дервиш (от перс.-тур.) – мохамедански монах.
дилаф (от гр.) – маша, щипци за разравяне на огън и за хващане.
завземам – заемам.
замязвам – *диал.* заприличвам.
запример – например.
индиферентен (от лат.) – безразличен, равнодушен, безучастен.
мобилиран – *остар.* мебелиран.
мязам (от нгр.) – *обл.* приличам.
опущение (от рус.) – пропускане по недоглеждане; грешка, пропуск.
ортак (тур.) – съдружник.
представям – в смисъл на "представлявам".
слишание – *остар.* чуване.
тегота – тежко, досадно чувство, причинено от неприятна работа, задължение.
трен (от фр.) – *остар.* влак.
тургам – *диал.* турям, слагам.
тягост (от рус.) – *книж. рядко* тежест, бреме, мъка.
хаирлия (от ар.-тур.) – който е на добро; благополучен.
хром (остар.) – куц.
хукам – викам "ху" след някого, хуля.

Списък на съкращенията, използвани в бележките:

ар. – арабски
гл. – глава
гр. – гръцки
диал. – диалектно
ит. – италиански
книж. – книжно
нгр. – новогръцки
обл. – областно
остар. – остаряло
перс. – персийски
простонар. – простонародно.
разг. – разговорно
рус. – руски
ст. – стих
тур. – турски
фр. – френски

Поредица УТРИННИ СЛОВА

1. Абсолютната истина. Година I (1930–1932). 1–16 беседа. София, 1949.
2. Ново разбиране. Година II (1932–1933), том I, 1–12 беседа. София, 1949.
3. Сеятелят. Година II (1932–1933), том II, 13–27 беседа. София, 1950.
4. Дреха на живота. Година II (1932–1933), том III, 28–40 беседа. София, 1950.
5. **Новото разбиране на връзката в живота. Година III (1933□1934). София, 2000.**
6. Учение и работа. Година IV (1934–1935), Том I, 1–14 беседа. София, 1939.
7. Ценната дума. Година IV (1934–1935), Том II, 15–41 беседа. София, 1941.
8. Трите родословия. Година V (1935–1936), Том I, 1–17 беседа. София, 1943.
9. Устойчиви величини. Година V (1935–1936), Том II, 18–34 беседа. София, 1943.
10. Той създава. Година VI (1936–1937), Том I, 1–15 беседа. София, 1947.
11. Старото отмина. Година VI (1936–1937), Том II, 16–35 беседа. София, 1947.
12. Ликвидация на века. Година VII (1937–1938), Том I, 1–18 беседа. София, 1948.
13. Красотата на душата. Година VII (1937–1938), Том II, 19–39 беседа. София, 1948.
14. Добрият език. Година VIII (1938–1939), Том I, 1–15 беседа. София, 1998.
15. Изпитът на Любовта. Година VIII (1938–1939), Том II, 16–37 беседа. София, 1998.
16. Първият момент на Любовта. Година IX (1939–1940), Том I, 1–18 беседа. София, 1997.
17. Обичайте и радвайте се. Година IX (1939–1940), Том II, 19–36 беседа. София, 1997.
18. Съгласуване на мислите. Година X (1940–1941), София, 1998.
19. Последното добро. Година XI (1941–1942), Том I, 1–15 беседа. София, 1997.
20. Близо и далеч. Година XI (1941–1942), Том II, 16–30 беседа. София, 1997.
21. Важни и належащи неща. Година XII (1942–1943), Том I, 1–17 беседа. София, 1997.
22. Плодовете на Любовта. Година XII (1942–1943), Том II, 18–34 беседа. София, 1997.
23. Новото начало. Година XIII (1943–1944), Том I, 1–13 беседа. София, 1944.

Забележка: По решение на Просветния съвет, след заминаването на Учителя (27.XII.1944 г.) се издава произнесеното от Него Слово през последната година (1943/1944): лекциите от Младежкия окултен клас (“Силите на природата”) и от Общия окултен клас (“Новият светилник”) , Утринните слова (“Новото начало”), Неделните беседи (“Вечно подмладяване”) и Съборните беседи (произнесени в село Мърчаево, на Витоша и в София от 19.III.1944 до 20.XII.1944 г., под заглавие “Заветът на Любовта” I, II, III том).

Забележка на Вергилий Кръстев, координаторът по издаването на неиздаваното Слово на Учителя Дънов

1. През 1992 год. бях предал оригинални ръкописи на пишуща машина от неотпечетаните "Утринни Слова" 1933/1934 год. да се наберат, да се направи разпечатка, да се извърши корекцията и да се подготвят на паус за печат по тогавашната технология за книгопечатане.

2. Намесиха се онези сили, задействувани от Духът на Заблуждението и започна голямото отклонение. Работата се проточи с години, накрая без мое разрешение ги предадоха на друго място за печат. Накрая, като излязоха от печат двете книжки, се оказа, че бяха променили своеволно четири заглавия на беседи, по тяхно усмотрение, на първото томче, на което също му бяха променили заглавието. Оригиналното заглавие бе "Новото разбиране на връзката в живота", а те го премениха в "Ново разбиране за времето" и то излезна с ISBN 954–8091–51–8 през 1996 год., като му бе сложена отпред променена, изопачена "Емблемата с котвата".

3. Бе отпечатана и втората книжка на 1933/1934 год. Утринни Слова със заглавие "Младият, възрастният, старият" с ISBN 8091–51–8, като при нея имаше сходни проблеми.

4. Беше им предоставена възможност през 1998 год. от мен да се коригират, като поправят грешките си, като отново им бе връчен оригиналът. Той стоя 3 месеца при тях и не пожелаха да се коригират, нито ми предадоха дискетите с набрания оригинал, така, както бе уговорката ни.

5. Тогава бе дадена наново да се набира цялата 1933/1934 год. на Утринни Слова и с нейното отпечатване в един том приключваме програмата си, заложена до края на 1999 год.

6. По-подробно виж в "Изгревът" том IX, стр. 832, под точки 5, 6 и 7, за да проумеете как действува Духът на Заблуждението.

А Духът на Истината е в оригиналното, непроменено Слово на Великият Учител – Беинса Дуно, което се публикува и в чийто каталог на книжарница "Изгрев" много добре е обозначено какво е отпечатано.

Вергилий Кръстев

СЪДЪРЖАНИЕ

1. **Новото разбиране на връзката в живота** 5
   24 септември 1933 г.
2. **Двата процеса в живота Двата гласа**.....15
   1 октомври 1933 г.
3. **Вечният порядък и безпорядъкът в живота**.....24
   8 октомври 1933 г.
4. **Разбирането на Словото**.....36
   15 октомври 1933 г.
5. **Слушайте Го! Дай свобода!**.....44
   22 октомври 1933 г.
6. **Няма да ви остави**.....52
   29 октомври 1933 г.
7. **Общото благо**.....66
   5 ноември 1933 г.
8. **Силен и умен Двете погрешки (Трите категории. Третото положение)**.....82
   12 ноември 1933 г.
9. **Истинската добродетел**.....97
   19 ноември 1933 г.
10. **Красивата страна на живота**.....113
    26 ноември 1933 г.
11. **Молитвата**.....127
    3 декември 1933 г.
12. **Законът на молитвата**.....138
    10 декември 1933 г.
13. **Две правила**.....154
    17 декември 1933 г.
14. **Трите изпитания**.....166
    24 декември 1933 г.
15. **Радост, която никой няма да отнеме**.....179
    31 декември 1933 г.
16. **Едно изречение**.....194
    7 януари 1934 г.
17. **Реалното и нереалното**.....195
    14 януари 1934 г.

18. Синовно отношение.....209
21 януари 1934 г.
19. В какво седи духовният живот.....221
28 януари 1934 г.
20. Изпълнение Волята.....236
4 февруари 1934 г.
21. Младият, възрастният и старият.....249
11 февруари 1934 г.
22. Не пресушавай живота.....256
18 февруари 1934 г.
23. Любов и разбиране.....269
25 февруари 1934 г
24. Обичай Божественото.....283
4 март 1934 г.
25. Новата дреха.....295
11 март 1934 г.
26. Едно ви трябва.....304
18 март 1934 г.
27. Възстановете Любовта.....311
25 март 1934 г.
28. Единственият свободен.....322
1 април 1934 г.
29. Слугуване.....332
8 април 1934 г.
30. Божествен и човешки порядък.....341
15 април 1934 г.
31. Бъдете като Баща си.....353
22 април 1934 г.
32. Бедният Лазар и богатият.....363
29 април 1934 г.
33. Господарят и на двете.....368
6 май 1934 г.
34. Носителят на Неговото Слово.....374
13 май 1934 г.
35. Като себе си! Трите идеи.....380
20 май 1934 г.
36. Двата порядъка. Качества на младия.....388
27 май 1934 г.

37. Трите страни на съзнанието.....399
3 юни 1934 г.
38. Противоречие и благо.....308
10 юни 1934 г.
39. Което става.....414
17 юни 1934 г.
40. Към Емаус.....421
24 юни 1934 г.
41. Върховният авторитет.....423
8 юли 1934 г.
42. Справедливост, милосърдие.....431
15 юли 1934 г.
43. Пътят на възкресението.....438
22 юли 1934 г.
44. Човешкото и Божественото.....443
29 юли 1934 г.
45. Трите изпита (Трите велики закона).....450
26 август 1934 г.
46. Законът на подмладяването.....465
2 септември 1934 г.
47. Съшествие на Духа.....472
9 септември 1934 г.
48. Вярата и Небето.....483
16 септември 1934 г.
Бележки.....490

Поредица Утринни слова.....491

Забележка на Вергилий Кръстев, координаторът по издаването на неиздаваното Слово на Учителя Дънов.....492

Съдържание.....493